

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only

Bizimkosemiz

gerçek renkler

ROMAN

KRISTIN
HANNAH

NEW YORK TIMES BESTSELLER ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

PEGASUS

Kristin Hannah *Gerçek Renkler*

(True Colors)

Tarama & Düzenleme:
Only

Ailemize katılan ve varlıklarıyla bizi aydınlatan kadınlara: Debra Edwards John ve Julie Gorset John.

İki dost, Julie Williams ve Andrea Schmidt'e. En zor anlarda yüzümü güldürdünüz; Size teşekkür ediyorum.

Ve her zamanki gibi, Benjamin ile Tucker'a; Var olmasalardı yaşam, aşk ve mutluluk hakkında çok daha az şey biliyor olurdum.

Birinci Kısım

Önce

Tutku nedir? Kişinin var oluşudur, şüphesiz... Tutkuda, beden ve ruh ifade arayışındadır... O tutku ne kadar yoğun hissedilir ve ne kadar dışa vurulursa, yokluğunda yaşam da o kadar katlanılmaz bir hal alır. Bu bize, tutkuyu yitirdiğimiz ya da görmezden geldiğimiz takdirde kısmen öleceğimizi ve kısa süre sonra, ne olursa olsun, büsbütün yok olacağımızı hatırlatır.

—JOHN BOORMAN, YÖNETMEN

GIRIS

1979

On beş yaşındaki Winona Grey, dört nesildir ailesine ait olan, su kıyısındaki çiftlikten dışarı bakıyordu; değişen bir şey arıyordu. Onlarıki gibi bir kayıp ardında bir işaret bırakmalıydı; aniden kahverengiye dönen çimenler, dağılmayı reddeden kara bulutlar, düşen yıldırımla parçalanmış bir ağaç. Bir şey.

Winona yatak odasının penceresinden kendilerine ait toprakların büyük bölümünü görebiliyordu. Mülkün arka sınırında dev sedir ağaçları bir araya toplanmış, ağaçların dantel dalları aşağı sarkmıştı; inişli yokuşlu yeşil çayırda atlar çit sıraları boyunca dolanırken, hayvanların toynakları uzun çimlere dövüp çamura buluyordu. Tepenin üzerinde, sık ormanın içine gizlenmiş vaziyette, büyük dedesinin bu arazi kendisine tahsis edildiğinde yaptığı küçük kulübe bulunuyordu.

Her şey sıradan görünüyordu, ama Winona öyle olmadığını biliyordu. Birkaç yıl önce buraya uzak olmayan Washington kıyısının serin sularında bir çocuk ölmüştü ve aylarca herkes bu trajediden başka şey konuşmamıştı. Annesi Winona'yı kenara çekmiş ve onu görünmez tehlikeler, sığ suda bile boğulmaya sebep olabilecek dip akıntıları konusunda uyarmıştı, ama Winona artık günlük yaşamın içinde gizlenen başka tehditlerin varlığından da haberdardı.

Manzaranın karşısından çekilip alt kata, dünden beri haddinden büyük ve sessiz görünen evin içine indi. Kız kardeşi mavi san ekoseli kanepenin üzerinde kıvrılmış okumaktaydı. On dördünde, bir deri bir kemik Aurora ne tam olarak çocukluk ne de ergenlik denebilecek o tuhaf evredeydi.

"Erkencisin, Tomurcuk," dedi Winona.

Aurora kafasını kaldırdı. "Uyuyamadım."

"Evet. Ben de öyle."

"Vivi Ann mutfakta. Biraz önce ağladığını duydum, ama..." Aurora sıksa omuzlarını silkti, "ona ne diyeceğimi bilmiyorum."

Winona, Aurora'nın sakin bir hayat akışına ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Aurora ailenin uzlaştırıcısıydı; her şeyi düzelterek doğru hale getirmeye çalışan kişiydi. Böylesine kırılgan görünmesine şaşmamak gerekti. Şimdi onları hiçbir güzel söz avutamazdı. "Bir bakayım," dedi

Winona.

Winona on iki yaşındaki kız kardeşini san formika masanın üzerine eğilmiş halde resim yaparken buldu.

"Selam, Fasulye," dedi Winona kardeşinin saçlarını karıştırarak.

"Selam, Bezelye,"

"N'aber?"

"Biz kızların resmini çiziyorum." Vivi Ann çizmeyi bıraktı ve kafasını kaldırıp baktı. Buğday sarısı rengindeki uzun saçları kuş yuvası gibi düğüm düğüm olmuş, yeşil gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve Vivi Ann yine de güzeldi; kusursuz bir porselen bebek. "Annem cennetten bakınca resmi görebilir, değil mi?"

Winona nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Önceden inanç ona basit gelirdi; nefes almak kadar doğal ve kolay bir şeydi bu, fakat artık öyle gelmiyordu. Kanser ailelerinin içine girip onları ayrı ayrı öyle çok parçaya bölmüştü ki yeniden bir bütün olabilmeleri imkânsız görünüyordu. "Elbette," dedi Winona donuk bir sesle. "Buzdolabının üzerine asarız."

Winona kız kardeşinin yanından uzaklaştı, ama bu... bu davranış bir hataydı ve bunu o anda anlamıştı. Annesinin hatıraları o mutfağın her yerine sinmişti; kanarya sarısı ve mavi renkli damalı desenli eliş perdelere, buzdolabının kapısına iştirilmiş magnetlere, pencere denizliğinde duran deniz kabuğu kâsesine. *Haydi, Winnie, kumsala gidip define arayalım...*

Winona bu yaz annesini kaç kere ekmişti? Annesiyle takılamayacak kadar meşguldü o. Parçalanmış istiridyeler ile kurumaya yüz tutmuş esmer su yosunlarının arasında pürüzsüz cam parçaları bulmak için kumsalı eşeleyemeyecek kadar havahydı.

Bu düşünce onu buzdolabına sürükledi. Winona buzlüğün kapısını açınca yarım galon Napoli dondurması buldu. İhtiyaç duyduğu en son şey buydu, ama genç kız kendini tutamadı.

Bir kaşık kapıp tezgâha yaslandı ve yemeye koyuldu. Mutfak penceresinden çiftlik evinin önündeki toprak giriş yolunu ve kayrandaki yanık kırmızı renkli pejmürde barakayı görebiliyordu. Orada babasının mavi külüstür kamyonu kendilerine ait paslanmış at römorkuna geri geri yanaşmaktaydı. Babası şoför mahallinden indi ve geri dönüp çeki demirine yöneldi.

Pencereye sokularak, "Babamın rodeoya gitmediğini söyle bana," diye mırıldandı Winona.

Resim çizmeyi sürdürürken, "Tabii ki gidiyor," dedi Vivi Ann. "Hazırlanmak için erkenden kalktı."

"Rodeo mu? Şaka yapıyorsunuz?" Aurora mutfığa girip pencerenin Önünde duran Winona'nın yanına dikildi. "Ama... nasıl yapabilir?"

Winona, annesinin boşluğunu doldurmaktan sorumlu olduğunu biliyordu ve babalarının, karısının cenazesinin ertesi günü yaşantısını rutin bir biçimde sürdürmesinin doğal olduğunu açıklamak da ona düşüyordu. Ancak genç kız, kardeşlerinin acısını dindirmek için bile olsa böylesine büyük bir yalan söyleyebileceğini düşünemiyordu. Ya da bu bir yalan değildi belki de. Belki de bu dünyada yetişkinler böyle yapıyorlardı; belki de yalnızca hayata devam ediyorlardı ve her nedense bunu dile getirmek daha da ürkütücü, hatta daha da imkânsızdı. Sessizlik uzayınca Winona huzursuz oldu; ne diyeceğini, bunu katlanılır hale nasıl getireceğini bilmiyordu, ama bunu yapması gerekenin kendisi olduğunun farkındaydı. Bir abla kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenmeliydi.

Kaşığı Winona'nın elinden alıp dondurmaya daldırırken, "Clem'i niçin çiftlikten

götürüyor?" diye sordu Aurora.

Vivi Ann'in sesi biraz feryadı, biraz da ılığı andırıyordu. Küçük kız koşup kapıyı şiddetle açınca kapı duvara arpıı.

"Annemin atını satıyor," dedi Winona sert bir sesle. Bunu en başından anlamamış olmak canını sıkııııı.

"Yapmaz," dedi Aurora ve ardından emin olmak ister gibi Winona'ya baktı. "Yapar mı?"

Winona ikna edici bir şey söyleyemedi. Bunun yerine Vivi Ann'in peşi sıra koştu. Barakanın yanındaki park alanına vardığında nefes nefese kalmıştı. Vivi Ann'in yanında durdu.

Winona'nın babası Clem'in dizginini tutmuş bekliyordu. Gün ışığı adamın kovboy şapkasının ter lekeli tepesine vuruyor, taktığı kemerin fincan tabağı büyüklüğündeki gümüş tokasını parılatıyordu. Keskin yüz hatları Winona'ya civardaki dağları anımsatıyordu; Granit düzlemler ve gölgeli çukurlar. Orada yumuşaklıktan eser yoktu.

"Annemin atını satamazsın," dedi Winona nefes nefese.

Dondurmaya şöyle bir bakıp, "Bana ne yapacağımı mı söyleyeceksin, Winona?" dedi babası.

Winona yanaklarının kızardığını hissediyordu. Konuşmak için bütün cesaretini toplaması gerekti, ama başka çaresi yoktu. Bunu yapacak başka kimse yoktu. "Annem o atı sever... severdi."

"Sürmeyeceğimiz bir atı besleyecek gücümüz yok."

"Ben sürerim," dedi Winona.

"Sen mi?"

"Eskisinden daha çok uğraşacağım. Korkumun beni alt etmesine izin vermeyeceğim."

"Sana uygun semerimiz bile var mı ki bizim?"

Ardından gelen dayanılmaz sessizlik sürüp giderken Winona ileri atılıp babasının elindeki dizgini kaptı. Ancak ya çok hızlı hareket etmiş ya da çok yüksek sesle konuşmuş -buna benzer bir şey- olmalıydı; Clementine ürkerek aniden kenara kaçtı. Dizgin avucundan kayarken Winona elinin yandığını hissetti ve tökezleyerek düşecek gibi oldu.

O anda Vivi Ann yanında, Clementine'i bir sözle, bir dokunuşla kontrol etmekteydi. At yeniden sakinleşince Winona'ya, "İyi misin?" diye fısıldadı kız kardeşi.

Winona yanıt veremeyecek kadar mahcuptu. Babasının yaklaştığını hissetti; çamura batarak ilerleyen kovboy çizmelerinin sesi geliyordu kulağına. Vivi Ann'le ikisi ağır ağır arkalarına dönünce babalarıyla karşı karşıya geldiler.

"Atlardan anlamıyorsun, Winona," dedi babası. Winona bu sözü duymaya alışmıştı. Söyleyen bir kovboy olunca, bu laf en ağır hakarettten farksızdı.

"Biliyorum ama..."

Babası onu dinlemiyordu. Adamın gözleri Vivi Ann'e kilitlenmişti. İkisi aralarında bir şey, Winona'nın anlamadığı bir dil konuşur gibiydiler. "O fıkır fıkır bir hayvan. Üstelik genç. Onunla başa çıkmak herkesin harcı değil," dedi babası.

"Ben yapabilirim," dedi Vivi Ann.

Doğruydı bu ve Winona bunu biliyordu. On iki yaşındaki Vivi Ann, Winona'nın hayatı boyunca olabileceğinden daha cesur ve korkusuzdu.

Kıskançlık, Winona'nın canını şaklayan bir kırbaç gibi acııı. Bunun yanlış -hatta adice- olduğunu biliyordu genç kız, fakat babasının Vivi Ann'e karşı çıkmasını, keskin bir bıçaktan

farksız hoşnutsuzluğuyla kızlarından en güzelini parçalara ayırmasını istiyordu.

Bunun yerine, "Annen yaşasa gurur duyardı," dedi babası. Aşınmış, mavi dizgini Vivi Ann'e verdi.

İkisi birlikte yanından ayrılırlarken Winona onları uzaktan izliyor gibiydi. Kendi kendine bunun Önemli olmadığını, bütün istediğinin Clem'in satılmasını engellemek olduğunu söylediyse de yalanlar onu teselli etmeye yetmiyordu.

Oyunun bittiğini gören Aurora'nın bayın tırmanarak yaklaşmakta olduğunu fark etti. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Önemli olan Clem'i satmamış olması."

Aurora'nın da durumu böyle gördüğünü umarak, "Tabu," dedi Winona, "atı kimin sürdüğü umurumda mı sanki?"

"Kesinlikle."

Fakat Winona yıllar sonra geçmişe dönüp annesinin vefat ettiği o haftayı anımsadığında, o tek hareketin -dizginin teslim edilişinin- her şeyi nasıl da değiştirdiğini görüyordu. O andan sonra kıskançlık, yaşamlarının dibinde dönen bir girdaba dönüşmüştü. Ancak kimse bu girdabın farkına varmamıştı. En azından o zamanlar...

Birinci Bölüm

1992

Vivi Ann'in beklediği gün -25 Ocak- bir türlü gelmek bilmedi. O gün nihayet gelip çattığında Vivi Ann her zamankinden erken kalktı. Neredeyse şafak sökmüştü ki yatak örtüsünü açtığı gibi yataktan çıktı. Odasının serin karanlığında rüzgâr geçirmez bir tulum giyip yün bere taktı. Derisi aşınmış iş eldivenlerini kaptı, büyük lastik çizmeleri ayağına geçirdi ve dışarı çıktı.

Aslında atları beslemek onun görevi değildi. Bunu yeni gelen çiftlik işçileri yapardı. Fakat Vivi Ann uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğundan kendisinin de bir işe yarayabileceğini düşünmüştü.

Önünü aydınlatan ay ışığının yokluğunda kendi soluğunun gümüşü hayaletinden başka bir şey göremiyordu, ancak Vivi Ann'in bu hayatta kesinlikle tanıdığı bir şey varsa o da babasının topraklarıydı.

Water's Edge.

Bir asırdan da önce büyük dedesi bu topraklara sahip çıkmış ve yakındaki Oyster Sahili kasabasını kurmuştu. Başkaları daha cazip, nüfusça daha yoğun alanları, ulaşılması daha kolay yerleri seçmişti, fakat Abelard Grey böyle yapmamıştı. O buraya ulaşmak için tehlikeli düzlükleri aşmış, bir oğlunu Kızılderili baskınında, diğeriniyse grip salgınında yitirmişti, ama yine de Evergreen eyaletinin bu vahşi, kuytu köşesinin cazibesine kapılmış, batıya doğru ilerlemişti. Seçtiği bu yer olağanüstü bir güzelliğe sahipti; Hood Kanalı'nın ılık mavi suları ile ormanlık bir yamacın arasına sıkışmış elli hektarlık bir alandı burası.

Vivi Ann on yıl önce yaptırdıkları ahıra çıkan küçük bayırı tırmandı. Yüksek, ahşap tavanın altında dört parmaklıklı çitle çevrelenmiş geniş bir biniş alanı vardı; yapının doğu ve batı kınadında on iki adet hücre ahır yer alıyordu. Vivi Ann büyük sürgülü kapıyı açınca yanan tepe ışıklarının sesi şaklayan parmaklarınkini anımsattı ve o anda atlar ona acıkmış olduklarını anlatmaya çalışır gibi kişneyerek kıpırdanmaya başladılar. Aradan geçen bir saat boyunca Vivi Ann barakada istiflenmiş balyalardan saman tabakaları ayırarak bunları paslı el arabasına yığıdı ve pürüzlü beton zeminde ilerledi. Son ahırda, ısmarlama yapılmış ahşap bir tabelanın üzerinde, kısırağının nadiren kullanılan tam adı yazıyordu: Clementine'in Mavi Kurdelesı.

Ahşap kapının kilidini açıp kapıyı yana doğru iterken, "Selam, kızım," dedi Vivi Ann.

Clem hafifçe kişneyerek yanına yaklaştı ve usulca eğilip el arabasından bir lokma saman aldı.

Vivi Ann demir ot yemliğine iki tabaka atıp kapıyı ardından kapattı. Clem karnını doyururken Vivi Ann de yanında durmuş, iri kısırağın ipek tüylü boynunu okşuyordu.

"Rodeoya hazır mısın, kızım?"

Kısırak yanıt verir gibi onu burnuyla dürterken Vivi Ann neredeyse yere serilecekti.

Vivi Ann'in annesinin ölümünden beri o ve Clementine ayrılmaz ikili olmuşlardı. Bir dönem, babası içine kapanıp içmeye başladığında ve Winona ile Aurora da liseye gittiklerinde, Vivi Ann zamanının çoğunu bu atla birlikte geçirmişti. Vivi Ann'in, taşıyamayacağı kadar ağır bir keder ve boşluk hissettiği kimi zamanlarda odasından çıkıp ahıra koştuğu olmuş, burada Clem'in toynaklarının dibindeki sedir yongalarının üzerinde uyuyakalmıştı. Büyüyüp de sevilen biri olduktan sonra bile bu kısırağı yine en yakın dostu bilmişti. Vivi Ann'in en gizemli sırları yalnızca burada, doğu kanadındaki en son ahırın şeker kokulu sınırlarının içinde paylaşılmıştı.

Vivi, Clem'in boynunu son bir kez okşayıp ahırdan çıktı. Eve vardığında odun kömürü grisine bürünmüş kış sabahında güneş, karamel sansı bir ışık lekesi gibiydi. Vivi Ann, bu noktadan kanalın çelik grisi suları ile uzaktaki dağların kar kaplı sivri doruklarını görebiliyordu.

Loş ışıklı çiftlik evinden içeri adımını attığı anda kulağına döşeme tahtalarının müzevir gıcirtısı çalınınca babasının uyanmış olduğunu anladı. Mutfığa girdi, masada üç kişilik yer açıp kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Krepleri ısıtmak için fırına koyduğu sırada babasının yemek odasına geldiğini duydu. Kahvesini koyup şekerini kattı ve fincanı ona uzattı.

Babası kafasını *Western Horseman* dergisinden kaldırmadan kızının uzattığı fincanı aldı.

Vivi Ann orada bir süre öylece dikildi; konuyu açmak için ne söyleyeceğini düşünüyordu.

Babası alışlagelmiş iş kıyafetlerinin -eskimiş Wrangler kotu, oduncu gömleği, fincan tabağı büyüklüğünde gümüş kemer tokası ve kemerine sıkıştırılmış deri eldivenleri- içinde her sabahkinden farksız görünüyordu. Yine de bir başkalık yok değildi; yaşlanan yüzüne kurnazca gizlenmiş bir yığın çizgi ve kırışıklık...

Annesinin vefatının ardından geçen yıllar babasına zalim davranmış, Henry'nin yüz hatlarını bileyerek hem gözlerine, hem de gözlerinin altındaki sarkık torbalara tuhaf gölgeler katmıştı. Kamburu çıkan Henry bunun nalbantlığın bir alameti olduğunu söylemişti; güya bu bir ömür boyu at nallarına çivi çakmanın doğal sonucuydu. Ancak karısını kaybetmiş olması da belini büken bir diğer sebepti. Vivi Ann bundan emindi. Babasının, eğilerek çalışırken geçirdiği saatler kadar beklenmedik yalnızlığının ağırlığıyla da bu hale geldiği kesindi. Artık onun dik durduğu nadir anlar, topluluk içine karıştığı anlardı ve Vivi Ann, hayata boyun eğmiyor gibi görünmenin ona ne kadar acı verdiğini biliyordu.

Vivi Ann kahvaltıyı hazırlarken babası da oturup masada dergisini okudu. Onun karşısındaki yerini alırken, "Clem'in bu ay yaptığı hazırlık koşuları muhteşemdi," dedi. "Gerçekten de Teksas'taki rodeoyu kazanma şansımız olduğunu düşünüyorum."

"Kızarmış ekmekler nerede?"

"Krep yaptım."

"Pişmiş yumurtanın yanında kızarmış ekmek gider. Biliyorsun."

"Kızarmış patateslerle birlikte ye. Ekmeğimiz kalmadı."

Babası derin derin iç çekti; rahatsız olduğu belliydi. Masadaki boş yere manalı manalı baktı. "Bu sabah Travis'i gördün mü?"

Vivi Ann pencereden ahıra bakındı. Rençper ortalıkta görünmüyordu. Ne dışarıda hareket halinde bir traktör, ne de ahır kapısında bir el arabası vardı. "Atların yemlerini verdim bile. Travis muhtemelen dışarıda şu çiti onarmakla meşguldür."

"Bununla da başımız dertte. Burası ile Yelm arasındaki her sakat atı kurtarmaya girişmeseydin yardımcıya ihtiyacımız olmazdı. Aslına bakarsan bu kadarına gücümüz yetmiyor."

"Paradan söz açılmışken, baba... Bu haftaki rodeo için üç yüz dolara ihtiyacım var ve kahve kutusu da boşaldı."

Babası yanıt vermedi.

"Baba?"

"O parayı yem faturası için kullanmak zorunda kaldım."

"Bitti mi?"

"Vergi ödemesi de geldi."

Kaşlarını çatarak, "Öyleyse başımız dertte," dedi Vivi Ann. Bunu daha önce de duymuştu, şüphesiz; çok paraları olmadığını biliyordu, ama bu durum evi ilk kez sarsıyordu. Winona'nın vergiler için para biriktirmek konusunda niçin sürekli söylenip durduğunu şimdi anlamıştı. Babasına dik dik baktı. Babası dirseklerini masaya yaslamış, öne doğru eğilmiş oturmaktaydı. Vivi Ann'in kız kardeşleri babalarının bu tavrını kaba bulurlardı; oysa Vivi Ann öyle olmadığından emindi. "Yine sırtın mı ağrıyor?"

Babası yanıt vermedi, hatta soruyu duymadı bile.

Vivi Ann kalktı, mutfığa yöneldi, bir ağırlı kesici aldı ve hapları babasının önündeki masaya nazikçe bıraktı.

Babasının taraklı nalbant eli hapları kavradı.

"Ne yapıp edip parayı bulacağım, baba. Ve bu hafta kazanacağım. Belki de iki bin dolar kadar kazanabilirim. Sen merak etme."

Sessizce kahvaltıya devam ederlerken Vivi Ann'in babası dergisini okudu. Kahvaltısını bitirince masadan çekilip ayağa kalktı. Kapıdaki askıda duran ter lekeli, kahverengi kovboy şapkasına uzanırken, "Beni onurlandır," dedi kızına.

"Onurlandıracağım. Güle güle, baba."

Babası gittikten sonra Vivi Ann huzursuz bir halde öylece oturdu.

Yirmi dört yıllık yaşamında çoğunlukla suyun üzerinde yüzen bir yaprak gibi yalnızca süzülüp durmuş, akıntı nereye sürüklerse oraya gitmişti. Birkaç kez yönünü değiştirmeye çalıştıysa da, her bir girişimi (mesela bölge üniversitesi) çabucak sona ermiş ve Vivi Ann bu topraklara geri dönmüştü.

Burayı seviyordu; burası sade ve basitti. Atların etrafında olmayı, onları eğitmeyi ve deneyimlerini ondaki binici yeteneğine tapan neşeli kızlarla paylaşmayı seviyordu. Kasabadaki herkesin onu tanıyor olmasını, ona ve ailesine saygı duyuyor olmasını seviyordu. Havayı bile seviyordu. Çoğu kimse birbirini izleyen, kasımdan nisana ardı ardına yaşanan gri günlerden yakınırdı, ama o bunu pek de dert etmezdi. Yağmur yoksa gökkuşağı da yok; Vivi Ann'in sloganı buydu ve o bu sloganı on iki yaşından beri benimsemişti. O zamanlar, toprağa yeni verilmiş bir cenazenin başında akıl almaz bir kaybı anlamaya çalışan bir kızdı. Sonunda hayatın kısa olduğunu, önemli olanın tadını çıkarmak olduğunu söylemişti kendine.

Ne var ki şimdi büyüme zamanıydı. Bu kez tam tersine, Water Edge'in ona ihtiyacı vardı. Vivi Ann nasıl bir değişiklik yapacağından tam olarak emin değildi. İş ve tasarlama alanlarının ona uygun olduğu söylenemezdi, fakat zekâsı takdir edilenden parlaktı. Vivi Ann'in yapması gereken tek şey konu hakkında kafa yormaktı.

Ancak ilk önce kız kardeşlerinin birinden üç yüz dolar borç alması gerekiyordu.

Onlara bunun iyi bir yatırım olduğunu söyleyecekti.

Gösteriyi yönetmek Winona'nın hoşuna giderdi. Herhangi bir gösteriyi, her gösteriyi... Üstelik kenardan da değil. Kolejdeyken yalnızca bir anayasa hukuku dersinde genç kız geleceğini görür gibi olmuştu. Şimdi yirmi yedi yaşındaydı ve yaşamının istediği biçimde olduğu söylenebilirdi. Tam anlamıyla değildi elbet, (bekârdı, sevgilisi yoktu, çocuğu yoktu ve fazla kilolarıyla baş etmekteydi) fakat oldukça... Oyster Sahili'nin tartışmasız en başarılı avukatıydı. Adil, inatçı ve zeki olduğu bilinen bir gerçektir. Herkes Winona'nın tarafınızda yer almasının iyi olacağını söylerdi. Winona için itibarı da eğitimi kadar önemliydi. Babası ile Vivi Ann topraklarını mabet sayıyor olabilirlerdi, fakat Winona'nın daha engin bir inancı vardı. Onun için mühim olan toplum ve burada yaşayan halktı. Vivi Ann kasabanın iyi kalplisi olarak anılsa da dert değildi; Winona kasabanın vicdanı olmak için çabalamıştı.

Çalışma masasının üzerindeki dâhili telefona uzanıp düğmeye bastı. "Heyet on dakika içinde burada olur, Lisa. Yeterince kahvemiz olduğundan emin ol."

Danışma görevlisi derhal yanıtladı. "Çoktan hazır."

"Güzel." Winona'nın bakışları, önünde duran ince evrak istifine çevrildi. Birkaç çevre raporu, taslak halindeki kısa bir parsel haritası ve kendisinin düzenlediği bir taşınmaz mallar satış sözleşmesi duruyordu önünde.

Bu, Water's Edge'i kurtarabilirdi. Pekâlâ, biraz abartılıyordu belki de; çiftlik iflasın ya da buna benzer bir şeyin eşiğinde değildi. Sorun Vivi Ann'in kurtarmadan duramadığı şu zavallı aç atlardan biri gibi görünüyordu daha çok; topallayan atlar... Her ay babası ile Vivi Ann işleri güçlkle yürütüyorlardı ve vergiler yükselmeye devam ediyordu. Washington Eyaleti'nin bu gizli köşesi henüz su kenarındaki bakımsız arazileri altına çeviren para avcıları tarafından "keşfedilmemişti" ama bu an meselesiydi. Yakında bir imarcı onların sakin kasabasının, İsviçre Alpleri'ni andıran Olympic Sıradağları'na nazır olağanüstü bir kıyı şeridinde kurulmuş olduğunu fark edecekti ve bu olduğunda babası kendini elli hektarlık arazinin üzerinde otururken bulacaktı. Yükselen vergiler yüzünden arazisini satmak ya da kaybetmek zorunda kalacaktı ve Winona'dan başka kimse bu kaçınılmaz akıbetin farkında değil gibiydi. Bu durum eyaletin her yanında gerçekleşmeye başlamıştı bile.

Winona san bloknotta bir şeyler karaladı; babasıyla konuşurken kullanacağı sözlerdi bunlar. Babasının bu durumun ne kadar önemli olduğunu, kızının onu kurtarıp korumak için nasıl bir yol bulduğunu anlaması şarttı. Bu sorunu çözecek olan kişinin Winona olması da bir o kadar önemliydi. Belki de o zaman babası onunla nihayet gurur duyacaktı.

Dâhili telefonun sinyali duyuldu. "Geldiler, Winona."

"Onları toplantı odasına al." Winona evrakları karton dosyanın içine koyup mavi spor ceketine uzandı. Giyince ceketin göğüs kısmından daralmış olduğunu fark etti. İç geçirerek toplantı odasının yolunu tuttu.

Oyster Sahili'nin merkezinde, bir köşe başındaki Viktorya dönemine özgü geniş malikâne

Winona'nın bürosuna ev sahipliği yapıyordu. Winona bu büroyu dört yıl önce satın almış ve içini kısım kısım yenilemişti. Şu ana kadar alt katın tadilatı bütünüyle bitmişti. Kabul salonlarını görüp de beğenmeyen yoktu. Winona gelecek yıl üst kattaki odaların tadilatına başlayacaktı. Yeteri kadar para biriktirmiş sayılırdı.

Holdeki aynanın önünde durup nasıl görüldüğüne şöyle bir baktı; Tombul, güzel bir yüz, kavisli kaşların altında koyu kahverengi gözler, dolgun dudaklar, bir milli futbol ligi yan hakemininkileri andıran omuzlar ve üç kadınınkine bedel göğüsler. Tek mükemmel özelliği olan uzun siyah saçları geriye doğru taranıp, mavi-beyaz bir lastik tokayla tutturulmuştu.

Winona zoraki gülümseyerek yoluna devam etti ve eskiden loş bahçesi olarak kullanılan cam odaya girdi. Tabandan tavana uzanan cam pencereler ve arka duvarı kaplayan bir çift antika Fransız kapısı... Dikdörtgen biçimli pencere camlarından Winona'nın koyu kahverengi bahçesi görünüyordu; bahçenin ötesindeyse Ön Sokak boyunca tuğla ve ahşaptan yapılmış evler sıralanıyordu. Odanın ortasında uzun bir meşe masa bulunuyordu. Winona'nın teknik olarak üye olmasa da her toplantıya davet edilen babasının da aralarında bulunduğu Oyster Sahili belediye meclisi üyeleri masanın etrafında toplanmıştı.

Winona her zamanki gibi masanın başındaki yerini aldı. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yanında oturan, kasabanın diş hekimi Ken Otter genişçe gülümsedi. Bu adam bedelsiz reklam yapmakta olduğunu söyleyerek hep böyle geniş geniş gülümserdi. "Ayrılmış bölgede olup bitenler hakkında görüşmek istiyoruz."

Yine ayrılmış bölge konusu. "Size daha önce de söyledim, onları durdurmak mümkün değil. Bence..."

"Fakat orası bir *kumarhane*," dedi Myrtle Michaelian; bunu düşününce kadının yuvarlak yüzü kızarıvermişti. "Belli ki arkasından da fuhuş gelecek. Kızılderililer..."

"Durun," dedi Winona sert bir tavırla. Masanın etrafına şöyle bir bakıp herkesi teker teker süzdü. "Öncelikle, onlar Amerikan Yerlileridir ve yasal olarak kumarhane inşa etmelerine engel olma hakkınız yoktur. Onlarla savaşmak için çok para harcayabilirsiniz fakat kaybedersiniz."

Birkaç dakika daha tartışılar, ancak para lafı duyulunca yelkenler suya inmişti. Sonunda aralarındaki çekişme arızalı bir motor misali durdu ve üyeler kendilerini masraftan kurtarıp kapıya kadar geçirdiği için Winona'ya teşekkür ederek kalktılar.

"Baba?" dedi Winona, "biraz kalabilir misin?"

"Kırk beş dakika içerisinde Shelton'da olmam gerekiyor."

"Uzun sürmez."

Babası Winona'ya başını sallayarak, daha doğrusu şöyle bir başını eğerek karşılık verdi ve meclis üyeleri giderken, kollarını kavuşturup öylece bekledi. Herkes çıkınca Winona geri dönüp masanın başındaki yerine oturdu ve karton dosyasını açtı. Evraklara göz gezdirirken kibirle şişinmekten geri duramıyordu. Bu iyi bir plandı.

Sonunda kafasını kaldırıp, "Water's Edge hakkında," dedi Winona. Babasına oturmasını söyleme zahmetine girişmedi. Dersini almıştı; Henry Grey ne zaman ve nasıl hareket edeceğini kendi bilirdi. O kadar. Söz geçirmeye çalışmak konuşanı sadece bir ahmak durumuna düşürürdü.

Henry bir şeyler homurdandı. Winona işittiğinin bir kelime olduğunu sanmıyordu.

"Şu anda mali açıdan darda olduğunuzu biliyorum, ama Water's Edge'de halledilmesi gereken bir sürü iş var. Çitlerin hali harap, baraka dökülmeye başladı ve bir greyder getirip çakıl döşetmediğimiz takdirde biri park alanındaki çamurun içinde kaybolacak. Vergiler konusundan hiç bahsetmiyorum bile." Winona parsel haritasını babasına doğru itti. "Yol kenarındaki dört hektarı satabiliriz; Bill Deacon sana bu arazi için elli beş bin dolar ödemeye hazır. Ya da araziyi sekiz dönümlük parsellere bölüp fiyatı iki katına çıkartabiliriz. Her iki şekilde de seni yıllarca ihya edecek miktarda para elde edebiliriz. Her gün günde yedi at nallamaktan nasıl bitap düştüğünü Tanrı bilir." Babasına gülümsedi. "Mükemmel, değil mi? O arazileri göremiyorsun bile. Yokluğunu hiç fark etmeyeceksin ve..."

Babası kapıyı çarparak odadan çıktı.

Winona sesle irkildi. Niçin umut beslemeye kalkışmıştı ki? *Yeniden*. Kafasını sallarken kapalı kapıya bakakaldı; kendisi gibi zeki bir kadının, kurduğunu umarak aynı çamur deryasına nasıl dalıp durduğuna bir anlam vermeye çalışıyordu. Hâlâ babası tarafından takdir edilmeyi beklemekle ahmaklık ediyordu.

"Sen akıl hastasısın," diye söylendi kendi kendine. "Ve zavallısın."

Masanın üzerindeki dâhili telefon avaz avaz çınlayınca Winona'nın zihni dağılıverdi.

"Luke Conelly hat birde bekliyor, Winona."

Winona kırmızı düğmeye bastı. "Luke Conelly mi dedin?"

"Evet. Hat bir."

Winona telefonun ahizesini kaldırırken derin, sakın bir nefes aldı. "Winona Grey."

"Selam Win, ben Luke Conelly. Hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırladım. Montana'dan ne haber?"

"Şu anda soğuk ve beyaz ama ben orada değilim. Burada, Oyster Sahili'ndeyim. Seninle görüşmek istiyorum."

Winona nefesini tuttu. "Sahi mi?"

"Herkes senin kasabadaki en iyi avukat olduğunu söylüyor; buna şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. Doktor Moorman'ın veteriner kliniğine ortak olmayı düşünüyorum ve seninle şartlar hakkında görüşmem gerekiyor. Mümkün mü?"

"Ah. Bir avukata ihtiyacın var." Winona hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Tabii."

"Yarın eve uğrayabilir misin? Burada boğazıma kadar işe batmış durumdayım. Son kiracılar tam bir enkaz bırakmışlar. Pekâlâ, ne diyorsun? Birer bira içeriz. Eski günlerdeki gibi yaparız."

"Saat dört uygun mudur? Duyduğuma göre Miller zamanıymış."

"Mükemmel. Ve Win? Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Winona telefonu ağır ağır kapattı; sanki hava aniden su gibi yoğunlaşmış, Winona'nın hareket etmesine engel oluyor gibiydi. *Seni görmek için sabırsızlanıyorum*. Winona ayağa kalktı ve toplantı odasından çıkıp giriş salonuna yöneldi. Burada Lisa antika yemek masasının başına geçmiş, yeşil renkli büyük IBM Selectric daktilosunda bir mektup yazmaktaydı.

"Ben çıkıyorum," dedi Winona. "Acil bir durum. Bir saate kadar dönerim."

"Ursula'nın randevusunu ayarlarım."

"Güzel."

Winona sessiz bürosundan çıkıp kaldırımında ilerledi ve sıvalı iki binayı geçip kız kardeşinin, dış cephesi kusursuz, tuğla örülü evine yöneldi.

Eve varınca Aurora'nın arka bahçesine açılan pürüzsüz, ahşap kapıyı açıp çamaşırhanenin kapısını tıklattı.

Aurora kapıyı açana kadar yıl geçmişti ve nihayet açtığında bezgin bir haldeydi. İki yanında dört yaşında birer çocuk belirmişti; bir oğlan, bir kız. "Vivi Ann şimdi gitti. Rodeo için üç yüz dolar borç aldı. Bir yatırımmış."

"Yüz ifadesi ciddi miydi?"

Aurora gülümsedi. "Vivi'yi bilirsin. İyi şeyler onu bulur."

Bunun doğru olduğunu ikisi de biliyor olsa da Winona gözlerini devirerek karşılık verdi. Küçük kız kardeşleri herkesi dışında bırakan bir ışık hüzmelerinin içinde duruyor gibiydi. "Teksas'a mı gitti?"

"Şimdi çıktı. Umarım o eski kamyon oraya kadar idare eder."

"Kamyon yolda kalırsa, Vivi benzin istasyonunda Tom Cruise'la tanışır." Winona, kız kardeşinin yanından geçip her köşesi katlanmış çamaşırlarla kaplı küçük, darmadağın çamaşırhaneye girdi. "Değişiklik olsun diye benden bahsedebilir miyiz?"

Winona'nın arkasından, "Haydi çocuklar," diye seslendi Aurora, "Winona teyzeniz bugün çıldırmış. Onu rahat bırakalım. Ne zaman esip gürleyeceği belli olmaz."

"Çok komik."

Aurora, Ricky ile Janie'yi üst kata çıkartıp ya yatırdı, ya televizyonun karşısına oturttu ya da anneler dört yaşındaki ikizlerine öğleden sonraları her ne yaptırıyorsa onu yaptırdı. On beş dakika sonra aşağıdaydı.

Salonun ortasında dikilip, "Pekâlâ, neler oluyor?" dedi Aurora. Bugün üzerinde dar, siyah kot pantolonu, bağciksız ayakkabıları ve iri vatkalı kısa ceketini vardı. Düz, kahverengi saçları geriye taranıp balıksırtı örülmüştü. Alnına düşmüş kabarık kâkülleri küçük bir güneşliği andırıyordu.

Aurora doğrudan sorunca, Winona koşa koşa ona gelmesinin gerçek nedenini açıklayacak cesareti bulamadı. Lafı geveleyerek, "Babama arka taraftaki dört hektarı satması gerektiğini ya da o araziye parselleyip öyle satabileceğini söyledim."

"Eh, hiç akıllanmıyorsun."

"Water's Edge batıyor. Öyle olmasa Vivi Ann niçin para istesin ki? Üstelik çiftliğin ne berbat halde olduğunu fark ettin mi?"

Aurora gri-leylak renkli yeni kanepesine oturdu. "Ondan arazisini satmasını isteyemezsin, Win. Adam bunun yerine spermini satmayı yeğler."

"Fark edilmeyecek birkaç dönüm sadece; hem bu ona mali güvence sağlayabilirdi."

Aurora arkasına yaslanmış, kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla yanındaki cilalı maun sehpayı tıkladı. "Böyle bir şey yapmadan önce Vivi'yle ya da benimle konuşman gerekirdi, biliyorsun."

"Gerekmezdi..."

"Biliyorum. Bizden daha akıllı olduğunu ve en büyüğümüz olduğun için herkesi koruma sorumluluğunun sana ait olduğunu düşünüyorsun, ama Tanrı aşkına. Win, aklına bir şey koyduğun zaman ağaçlara bakmaktan ormanı göremiyorsun."

"Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum." Winona somon rengi tuğla şöminenin üzerine oturdu. Biraz sonra kalkıp pencereye yaklaştı. Buradan Aurora'nın çocuk dostu arka bahçesi ile

bahçenin gerisindeki evler görünüyordu.

Aurora'nın kaşları çatıldı. "Seni en son Tony Gibson tarafından hafta sonu gezisine davet edildiğinde bu kadar gergin görmüştüm."

"O konuyu açmayacağımıza söz vermiştik."

"Sen söz verdin. Onun kadın iç çamaşırlarını çıkartırkenki görüntüsünü kafamdan nasıl silebilirim ki?"

Winona daha fazla saklayamadı. Ağzından baklayı çıkardı: "Bugün Luke Conelly aradı."

"Vay. Eski aşk. En son veterinerlik fakültesine gittiğini duymuştum."

"Kasabaya geri dönmüş ve Doktor Moorman'ın kliniğine ortak olmayı düşünüyor. Benden belgelere göz atmamı istiyor."

"Seni avukata ihtiyacı olduğu için mi aramış?"

"Öyle söyledi." Winona derin bir nefes aldı ve nihayet dönüp kız kardeşinin yüzüne baktı. "Ve beni görmek için sabırsızlandığını söyledi."

"Bir zamanlar ona abayı yakmış olduğunu biliyor mu?"

Abayı yakmak. Bu ifade Winona'nın hislerini tanımlayamaya yetmeyecek kadar hafif bir kelimeydi, ama elbette bunu Aurora'ya söylemeyecekti. Bunun yerine şöyle dedi: "Yarın saat dörtte onunla buluşacağım, iyi görünmem için bir şeyler yapabilir misin? Bunun üstün gayret gerektirdiğini biliyorum ama..."

"Elbette," dedi Aurora gülümsemeden.

"Ne oldu?" diye sordu Winona. "Bana bir-yanlıklık-var bakışı atıyorsun."

"Bir şey söylemeyeceğim. Tamam, sadece bir şey soracağım: Bu Luke'la ilgili, değil mi? Yalnızca onunla ilgili."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam Connolly'lerin topraklarını hep istemiştir. Bilmiyormuş gibi yapma. Ve onları sevmiştir de."

"Biriyle sırf babamın takdirini kazanmak için çıkacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bazen bunun için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum."

Winona bir kahkaha patlatmak istediye de beceremedi. Bazen onun da bu konuda endişelendiği oluyordu, Babası tarafından takdir edilebilmek için ne kadar ileri gidebilirdi ki? "Bu konuşma çok yersiz, çünkü ben şişmanım. Luke benimle çıkmak istemez. Hiçbir zaman istemedi."

Aurora ablasına tanıdık, hüznü bir bakış fırlattı. "Sana bakınca beni şaşırtan ne, biliyor musun, Win?"

"Keskin zekâm mı?"

"Aynaya baktığında ne kadar yanıldığın..."

"Dedi otuz altı beden eski amigo kız." Winona kalktı. "Yarın üçte gel, olur mu?"

"Gelirim."

"Ayrıca, Aurora? Bundan kimseye söz etme. Özellikle de Vivi Ann'e. O saçma abayı yakma konusu çok eskidendi. Kimse onun hâlâ önemli olduğunu sansın istemem. Tanrım, adam belki de evli ve üç çocuk babasıdır."

"Sırların her zaman bende saklı kalmıştır, Win."

Ertesi gün öğleden sonra Winona yatak odasındaki boy aynasında kendine bakıyordu. Bu aralar moda, onun beden ölçülerindeki bir kadına hitap etmiyordu; vatkalara, dar kesim yüksek belli kotlar ve kovboy çizimleri onun durumunda pek de işe yarar sayılmazdı.

Aurora elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve Winona bu çabayı takdir ediyordu, ancak bazı gayretlerin başarısızlıkla sonuçlanması kaçınılmazdı ve onu inceltme çabası da bunlardan biriydi. Winona çizimlerini ayağından savurdu ve çizimler duvara çarpınca garip bir haz duydu. Bunların yerine ayağına bir çift eskimiş düz ayakkabı geçirdi.

"O gittiğinden beri durmaksızın yemek yediğimi düşünecek."

Arabasına binene kadar ve kasabada ilerlerken bunun eskiden tanıdığı bir adamla yapacağı iş görüşmesinden başka bir şey olmadığını kendine hatırlattı. Kesinlikle geçmiş ile bugünü birbirine karıştırmamalıydı. O adama duyduğu hisler çocuksu şeylerdi; sürüp gidecek kadar büyük değildi.

Kıyı boyunca ilerledi, kanalı çevreleyen turistik dükkânları geçti ve yolun sonundan sola döndü. Burası Water's Edge'in mülk sınırıydı. Çitlerin ne kadar eskimiş olduğuna bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Bu da ona yine dün babasıyla yaptığı görüşmeyi anımsattı. Anayola çıkınca güneye doğru beş yüz metre kadar ilerleyip Luke'un arazisine saptı. Grey ve Connelly parselleri bitişikti, fakat Luke'un arazisi yıllardır boş bırakılmıştı; kış mevsiminde bile otlar uzun ve bakımsızdı. Kızılağaçlar geçen birkaç yılda yabancı otlar gibi çoğalarak araziye sağlıksız, hırpani bir görünüme bürümüştü. Yetmişlerin başında inşa edilmiş L biçimindeki tek katlı eski evin boyasının kesinlikle yenilenmesi gerekiyordu ve evin etrafındaki çalılar yabanileşmişti. Ardıç ağaçları açelyaların arasından bakan komarlara dolanmıştı.

Winona arabasını Luke'un kamyonunun yanına park edip motoru durdurdu. Sadece sana kâğıtları vermek ve bunca yıl sonra seni gördüğüne memnun olduğunu söylemek istiyor. Ardından seni karısı ve çocuklarıyla tanıştıracak. Derin bir nefes alıp arabadan indi.

Durduğu yer ile giriş kapısının arasındaki çimler sırlıklam ve kahverengiydi. Winona'nın bıraktığı ayak izleri çamurlu suyla anında doluverdi.

Genç kadın kapıda, Aurora tarafından özenle kıvrılıp sprey sıkılmış saçlarını düzeltti. Ardından kapıyı çaldı.

Luke yanıt vermekte hiç gecikmedi ve Winona da başının dertte olduğunu işte o an anladı.

Luke lisede uzun boyluydu, fakat sırık gibiydi ve biraz da hantaldı. O günler geride kalmıştı. O artık uzun boylu, geniş omuzlu ve ince belliydi; spor salonuna giden tiplerden biri gibiydi. Saçları hâlâ gür ve vizon kahvesiydi; bu saçlar yeşil gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Win," dedi Luke.

Ve işte bu: daima Winona'nın kalbini vuran o gülüş.

"L-Luke," diye kekeledi. "Şu belgeleri almak için geldim..."

Luke, onu kendine çekip kucakladı. Winona böyle bir sarılışın varlığını unutmuştu bile.

"Lisedeki en iyi arkadaşımın birkaç evrak alıp gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Luke, Winona'nın elinden tutup onu içeri götürdü. Geçen yıllar boyunca neredeyse hiç değişmemiş bir odaya girmek tıpkı bir zaman makinesine adım atmak gibiydi. Winona'nın ayaklarının altında aynı koyu turuncu halı seriliydi; kahverengi, altın rengi ve turuncu ekose desenli aynı kanepenin duvarı kucaklıyordu; düğmeleri boncuklu, kehribar renkli aynı cam lambalar

sehpaların üzerinde duruyordu.

"Eksik olan tek şey siyah ışık," dedi Luke sırtarak. Avokado renkli buzdolabını açıp iki bira çıkardı. "İçerisi ağır kokuyor. Sanırım kiracılar sigara kullanıyorlardı. Dışarıda otursak olur mu?"

"İlk kez oturmayacağız ya." Winona, Luke'un peşinden ev boyunca uzanan beton verandaya çıktı. Sol tarafta bir barbekü paslanmaya yüz tutmuş, tırbazan kenarına sıralanmış çiçek saksılarındaki onlarca cansız sardunya boynunu bükmüş, ama hiçbiri manzarayı bozamamıştı. Toprakların bu tarafı da tıpkı Water's Edge gibi kanalı -ki kanal akşamüstünün bu saatinde durgun ve gümüş rengiydi- ve karşı kıyıda testere ağzını andıran, karlarla kaplı Olympic Sıradağları'nı görüyordu. Sık ağaçlık alan iki ailenin topraklarını birbirinden bütünüyle ayırıyordu. İkili, bir zamanlar Winona'nın hayatta en sevdiği yer olan iki kişilik salıncağa oturdu.

Birasını açarken, "En başından başlamalıyız sanırım," dedi Luke ve arkasına yaslanıp birasından bir yudum aldı. "Montana'ya taşındıktan sonra Washinton Eyalet Üniversitesi'nde veterinerlik bölümünü bitirdim. Büyükbaş hayvanlar. Sen nerede okudun?"

"Washington Üniversitesi. Hukuk."

"Gidip dünyayı dolaşacağını sanıyordum. Geri döndüğünü duyunca şaşırdım."

"Evde bana ihtiyaçları vardı. Ya sen? Avustralya'ya gidebildin mi?"

"Hayır. Bir yığın okul borcu."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Winona güldü, ama yeniden ciddiyete bürününce ortalık sessizliğe gömüldü. "Evlendin mi?" diye sordu usulca.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

"Âşık oldun mu?"

Winona kendini tutamayıp ona döndü. "Hayır. Sen?"

Luke başını salladı. "Sanırım doğru insanla hiç karşılaşmadım."

Winona arkasına yaslanıp manzaraya baktı. "Annen uzaklaşmana çok üzülmüştür."

"Hayır. Caroline'in dört çocuğu var ve bir kocası yok. Bu yüzden çoğunlukla meşgul oluyor. Zaten huzursuz olmaya başladığımı da biliyordu."

"Huzursuz?"

"Bazen gidip hayatını yaşamak istersin işte." Genç adam birasından bir yudum aldı. "Kız kardeşlerin nasıl?"

"İyi. Aurora birkaç yıl önce Richard adında biriyle tanıştı -adam doktor-, dört yaşında ikizleri var. Ricky ve Janie. Kanımca hepsinin keyfi yerinde, ama Aurora'nın nasıl olduğunu kestirmek güç. O herkes iyi olsun ister, bu yüzden de kendi canını sıkın şeylerden pek söz etmez. Vivi Ann de hâlâ aynı. Fevri. İnatçı. Önce adım atar, sonra düşünür."

"Seninle kıyaslanırsa kimse yeterince düşünmüyor."

Winona bu söz karşısında gülmekten kendini alamadı. "Ne diyebilirim ki? Her zaman odadaki en akıllı kişi ben olmuşumdur."

İkili biralarını yudumlarırken bakımsız araziye dalıp giderek munis bir sessizliğe gömüldüler. Ardından Luke, "Dün Vivi Ann'i benzinciden çıkarken gördüm galiba," dedi usulca.

Winona genç adamın ses tonunda bir farklılık, belli belirsiz bir tını işitince tedirgin oldu.

"Teksas'a gidiyordu. Hafta sonu rodeolarda bol bol para kazanıyor. Bir sürü yakışıklı kovboyda tanışıyor."

"Şaşırmadım. Güzel bir kız," dedi Luke.

Winona erkeklerden bu cümleyi yaşamı boyunca duymuştu; söze genellikle şöyle devam ederlerdi: *Sence benimle çıkar mı?* Açılmasına ahmakça izin verdiği ne kadar umut duyargası varsa hepsini kapatırken kasıldığını hissetti. Fısıltıyla, "Kuyruğa gir," diye söylendi.

Zaten ne umuyordu ki? Bu adam Winona için fazla yakışıklıydı; ümit beslemeye kalkışması tehlikeliydi. Hele Luke şimdi bir de güzel Vivi Ann'i görmüşken...

Çocukluklarında, iki yakın arkadaşken yaptıkları gibi omzuyla Winona'nın omzunu dürterek, "Geri dönmek güzel," dedi Luke ve Winona'nın kendi kendine ettiği tüm nasihatler bir anda uçuşup kayboldu.

Winona, "Evet," diye karşılık verirken Luke'a bakmaya cesaret edemedi. "Seni evde görmek güzel."

ikinci Bölüm

Ertesi gün Winona gün boyunca kendine Luke'un aramayacağını söyleyip dursa da özlemle telefona bakmaktan kendini alamadı. Telefonun her çalışında sıçradı.

Bir gün. Bir zamanlar en yakın arkadaşı bildiği adamla geceleyin verandadaki salıncakta oturduğu andan şu ana dek geçen zaman buydu. Bir gün. Henüz aramamış olması doğaldı elbet. Ya da hiç aramayacak olması. Sonuçta bir ev kadar kocaman bir kadındı o. Luke Conelly kadar yakışıklı bir adam niçin onunla çıkmak isteyecekti ki?

Luke'un önceki gece kendisine verdiği evraklara bakarak, "Odaklan, Winona," dedi kendi kendine. Bir sürü not almıştı; hakkında onunla tartışmak istediği şeyler, Luke'un kendi çıkarlarını koruması için alması gereken tedbirler... Winona'nın, hukuki mütalaa dışında Woody Moorman'la ortak olmanın finansal kapasitesi hakkında da bazı düşünceleri vardı; o adamın alkole düşkünlüğü iyi bilinirdi ve kendisi bu yüzden yıllardır çok sayıda müşteri kaybetmişti.

Winona bütün notlarını aldıktan sonra Conelly dosyasını kapatıp Smithson sual formlarını açtı. Sonraki birkaç saat süresince işine odaklandı ve nihayet saat beşte büroyu kapatıp üst kata çıktı.

Akşam haberlerini genellikle takip ederdi, ama bu akşam telefonun çalmasını beklemekten ötürü huzursuzdu; dayanamadı, üzerine bir kot pantolon, beyaz bir boğazlı kazak ve kalça hizasına inen, siyah bir yelek geçirdi.

Gökyüzüne şöyle bir bakınca bu akşamın, göğün erik rengi ve bulutsuz görüldüğü o nadir ocak ayı akşamlarından biri olduğunu anladı. Sıkıca sarınıp Water's Edge'e doğru yürümeye karar verdi. Soğuk hava kafasını rahatlatılabildi ve egzersize ihtiyaç duyduğu kesindi. Bu kapıdan o kapıya mesafe bir mil bile yoktu.

Winona verdiği karardan memnun vaziyette (bu tek başına televizyon izlemekten çok daha iyiydi) Ana Cadde'nin yolunu tuttu.

Oyster Sahili de, Washington'in batısındaki pek çok kıyı yerleşimi gibi T kemiği biçiminde kurulmuştu. Kasabanın ucunda kanalın gri kıyı şeridi boyunca uzanan dört blok genişliğinde bir yol bulunuyordu. Burası turistik dükkânların bulunduğu yerdi; kano kiralama ofisi, dondurmacı, balıkçı, hediyelik eşya satan dükkânlar. Winona'nın çocukluğunun büyük kısmı, kara yolu ile kanal arasındaki dört bloğa yedi blok genişliğindeki alana yayılmıştı. Winona genç kızlığında zamanının çoğunu kütüphanede Nancy Drew ve Laura Ingalls Wilder okuyarak geçirmişti; Grey Park'ta futbol ve beyzbol oynamayı öğrenmişti; ılık yaz günlerinde kız kardeşleriyle birlikte *Pop Rock** ve *Tab*** almak için sık sık King's Market'e yürümüşlerdi.

* Şeker, laktoz, mısır şurubu ve arorua içeren, karbonatlı bir şekerin marka adı. (ç. n.)

** Coca Cola Company tarafından ilk kez 1963'te üretilen bir içecek (ç.n.)

Winona burayı milyonlarca defa görmüş olsa da Sahil Yolu'nda durup olağanüstü manzaraya doya doya bakmadan edemedi. Dünyanın başka yerlerinde, daha sakin ve daha az vahşi diyarlarda kanal demek, ince, uyuşuk, suyu yavaş akan bir şerit demekti; düz tabanlı teknelerin üzerinde ağır ağır seyrettiği bir şeydi. Buradaysa öyle değildi. Burası Puget Boğazı'ndan, karanın elli mil içine doğru uzanan geniş ve vahşi bir haliçti; daha aşağıdaki kırk sekiz eyaletin tek gerçek fiyorduydu.

Winona sola dönüp kasabanın dışına doğru ilerledi. Waves Restoran'ın önünden geçerken sokak lambaları yandı ve altın rengi, hoş ışıklar gri kaldırımlar ile siyah asfaltın üzerine süzüldü. Bu soğuk mevsimde tekneler az sayıdayken ve turistlerin sayısı daha da azken cadde durgun, hatta belki biraz da mahzundu. Kanal Evi Pansiyon'un önündeki bayrak direğine denizkızı biçiminde bir rüzgâr çorabı gelişigüzel asılmıştı. Haziran ayında bu sokaklar boş park yerlerini kapam ve sahil parkının tekne kızağı kuyruğuna giren yazlıkçılarla dolardı. Bu kasaba, burayı evi bilen 1300 kişiye aitti.

Çiftliğin girişinde Winona'nın büyük dedesi tarafından 1881 yılında yapılmış, kabaca yontulmuş ahşap bir tabela vardı. Tabelayı geçip uzun, inişli çıkışlı, çakıllı araba yoluna döndü. Yolun her iki yanındaki dört parmaklıklıklı çitlerin gerisinde çayırlar uzanıyordu. Kahverengi suları sel oyulan yolu makas içine almıştı. Kara renkli ölü akçağaç yaprakları çakıllı yola yapışmıştı ve her yanda içinden gri yağmur suları taşan çukurlar açılmıştı. Buranın elden geçmesi gerekiyordu.

Niçin babası kızının ona yardım edebileceğini anlamıyordu? Winona babasıyla yaptığı utanç verici görüşmeyi -yeniden- hatırlamıştı ki Luke'un kamyonunu gördü.

Durup etrafına bakındı.

Orada, verandadaydılar; babası ve Luke eski dostlar gibi kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Winona ıslak, çamurlu araba yolunu izleyip ahır geçti ve onlara doğru yürüdü.

Onlara yaklaşıırken Luke, Winona'nın babasının söylediği bir şeye güldü.

Winona, babasının da gülümsediğini görünce büsbütün kalakaldı. Bu aniden okyanusun kırmızıya ya da ayın yeşile döndüğünü görmek gibiydi. Verandanın ilk basamağında yükselirken, "Hey, millet," dedi Winona. Eski ahşap, Winona'nın ağırlığının altında, ona aynı anda hem şişmanlığını hem de tadilat vaktinin geldiğini anımsatırcasına eğildi.

Luke eğilip beline sarılarak onu yanına çekti ve bir dakika sonra serbest kalan Winona kendinden geçmiş vaziyette sendeledi. "Bu Winona olmasaydı," dedi Luke, genç kadının babasına, "asla bir veteriner olamazdım. Lisede İngilizce ödevlerimin çoğunu o yapardı."

"Ya, pek zekidir, tabii. Bana verdiği son dâhiyane fikir de aile yadigârı toprakları satmaktı."

Winona babasının böyle bir konuyu Luke'un önünde açmış olmasına inanamıyordu. "Yalnızca geleceğini korumaya çalışıyordum."

Babası onu duymazdan gelerek Luke'a döndü. "Abelard, Wales'tan ayrıldığında cebinde on dört doları varmış."

"Yapma, baba. Kimse eski hikâyeleri dinlemek istemiyor..."

"Elijah da savaşta bacağını kaybedip, ölmüş bir eşe, ölmekte olan bir evlada ve üzerinde herhangi bir şey yetiştirilemeyecek kadar ıslak topraklara geri dönmüş; fakat yine de Buhran döneminde topraklarının her karışına tutunmayı başarmış. Miras aldığı her karış toprağı oğluna bırakmış."

"O zamanlar başka zamanlardı, baba. Bunun farkındayız. Bize sana miras kalanı kadar geniş topraklar bırakıp bırakmaman bizim için mühim değil."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum."

"Kastettiğim o değil. Yani rahat olmanı istiyoruz. Önemli olan bu."

"Sen bu toprakları Vivi ile benim sevdiğimiz gibi sevmenin ne demek olduğunu anlayamazsın. Senin içinde yok."

Babası onu sürüden ne kadar da kolay çıkarıp bir kenara atmıştı.

Ardından yaşanan tuhaf sessizlikte, "Ev harika görünüyor, Henry," dedi Luke. "Tıpkı hatırladığım gibi. Ayrıca çitleri onardığın için de teşekkür ederim. Sana olan borcumu da ödeyeceğim tabii. Nasıl olduysa annem de, ben de unuttuk."

Henry başını salladı. "Senden tek kuruş istemem, evlat. Komşular bunun içindir." *Evlad.*

Bu söz, babasının Luke'u böyle çabucak bağrına basması, ince bir sızı gibiydi. Elinizi sabunlu suya sokunca derin bir bıçak kesiğı olduğunu fark etmek gibiydi. Elinizi çekip de, teninizin üzerindeki kan damlasını görene dek kesildiğinizi anlamazdınız.

"Çoğunu Vivi Ann halletti zaten; o ve buradaki işlere yardımcı olsunlar diye tuttuğu adamlar. Bu topraklar onun ruhu." Babası bunu söylerken Winona'ya baktı.

"Duyduğuma göre iyi bir varil yarışçısı olmuş."

"Eyaletin en iyisi," dedi Henry.

"Pek şaşırmadım. Onu Donna'nın kısrığının sırtında ses hızıyla giderken görmediğim tek bir zamanı dahi hatırlamam."

"Evet," dedi Henry. "Clem ve o iyi bir takım oldular."

Babası Vivi Ann'den söz edip dururken Winona sus pus oldu. Kız kardeşi ne harika bir biniciymiş, herkes yardım istemek için nasıl da ona gelirmiş, erkekler onunla çıkmak için sıraya girermiş, fakat o hâlâ doğru adamı bulamamış.

Sonunda Winona'nın sabrı tükendi. Konuşmayı kelimenin tam anlamıyla böldü: "Gitsem iyi olacak, zaten sırf..."

"Ah, hayır, gitme," dedi Luke onu kolundan tutarak. "Bu akşam Henry ile sana kasabada akşam yemeğı ismarlamak istiyorum."

"Gelemem," dedi Henry. "Eagles'ta çocuklarla buluşacağım, yine de teşekkürler."

Luke döndü. "Winona?"

Bundan herhangi bir anlam çıkarma. Babana da sordu. Bu nasihat Winona'nın kafasının içinde yankılanıp duruyordu, ama Luke'a baktığında bu sözler süratle kaçıştı ve onların yerini duyguların en fenası aldı: ümit.

"Olur."

"Nereye gidelim?" diye sordu Luke.

"Waves olabilir. Birinci Sokak ile Sahil Yolu'nun köşesinde."

"Haydi gidelim." Luke uzanıp Henry'yle tokalaştı. "Her şey için tekrar teşekkürler, Henry. Ayrıca teklifimi unutma; benim meraya ihtiyacın olursa söylemen yeter."

Henry başını sallayıp eve girdi ve ardından kapıyı sertçe kapattı.

"Dingil," diye söylendi Winona.

Luke sırtıarak ona baktı. "Eskiden kazma derdin."

"Kelime dağarcığımı zenginleştirdim. Duymak istersen uygun birkaç kelime daha var." Winona gülümseyerek ön bahçeden geçti ve Luke'un büyük kamyonunun yolcu koltuğuna yerleşti. Motor çalıştığı anda teybin sesi yükseldi. *Stairway to Heaven** çalıyordu.

Winona ona bakınca aynı şeyi anımsamış olduklarını anladı: ikisi Sadie Hawkins** Dans Partisi'nde, gümüşü disko ışığının altında birlikte hareket ediyorlar ya da etmeye çalışıyorlardı.

* Cennete Uzanan Merdiven. Bir Led Zeppelin şarkısı, (yay. n.)

** ABD'de, genellikle liselerde düzenlenen bir dans partisi, (ç. n.)

"O popüler çocuklara nasıl dans edilirmiş iyi göstermiştik, değil mi?" dedi Luke.

Winona dudaklarında bir gülümseme belirmediğini hissetti. Winona. Luke'un dönüşünün telaşına kapılınca, annesinin vefatından sonraki yıl nasıl da yakınlaştıklarını unuttuvarmıştı; kendi dünyasında yaşayan, on beş yaşında, şişman bir kız ve babasını yaklaşık on yıl önce bir tekne kazasında kaybetmiş, asık suratlı, sırık gibi bir çocuk. *İnsan giderek alışıyor*. Luke, Winona'nın dikkatini gerçek anlamda ilk bu sözüyle çekmişti. Ondan önce genç kız için annesinin en yakın arkadaşının oğluydu yalnızca.

Sonrasında, iki yıl boyunca Luke söylediği hemen hemen her şeyde haldi çıkmıştı. Ardından da onu bir kere bile öpmeden çekip gitmiş ve aramamıştı. İkisi bir süre yazışmışlardı, fakat daha sonra yazışmalar da kesilmişti.

Luke, Waves Restoran'ın önüne yanaşıp aracını kaldırımın kenarına park etti. Giriş kapısının yanındaki ışıltak, yaz güneşinde sevimli görünen, fakat bu kış akşamında garip bir korku salan seramik cücelerle dolu bir bahçeyi aydınlatıyordu. Winona, Viktorya tarzı evden bozma restorana yöneldi. Bu gece restoranda ikisinden başka altmış yaşın altında kimse yoktu ve bayan garson onlara kanala bakan köşe masayı gösterdi. Aşağıda soluk renkli bir kıyı koruma perdesi suyu geri savurdukça kırık beyaz istiridye kabukları ve yol yol bronz rengi yosunlarla kaplı gri kum zemin gözler önüne seriliyordu. Bir grup bayağı fok restoranın ahşap rıhtımında uzanmaktaydı.

Biraz sonra ikilinin içkileri geldi; Luke'a bir bira, Winona'ya bir *margarita*.

"Eski dostlara," dedi genç adam.

"Eski dostlara."

Ardından, "Evraklara göz atma fırsatı bulabildin mi?" diye sordu.

"Baktım. Avukatın olarak her şeyin düzgün görüldüğünü söyleyebilirim. Birkaç değişiklik önerebilirim, ama çok da önemli değil." Winona masanın karşısındaki Luke'a bakıp sesini alçalttı. "Ancak arkadaşın olarak sana Moorman'ın pek de iyi bir itibarı olmadığını söyleyebilirim. Kendisi yıllardır ciddi bir alkol sorunuyla karşı karşıya. Yani aslında bu sorunla savaşıyor; ona teslim olduğunu söylemek daha doğru olur. Birkaç yıl önce genç bir veterinerle ortaklığa girişti ve söylenenlere bakılırsa genci pek fena kazıklamış."

"Sahi mi?"

"Luke, doğrusunu istersen bence kendi kliniğini açsan daha iyi olur. Etraftaki insanlar sana

memnuniyetle kucak açar. Kendi evinde bir büro kurup arazideki dört bölmeli ahın düzenleyebilirsin. Sonra da, birkaç yıl içinde belki yeni bir tesis kuracak duruma gelebilirsin."

Luke arkasına yaslandı. "Bu heves kinci."

"Üzgünüm. Fikrimi sen sordun."

"Üzgün müsün? Şaka mı yapıyorsun? Senin fikirlerini hep sevdim. Ve sana güvenebileceğimi biliyorum. Teşekkürler."

Winona *sevdim* kelimesinden sonrasını duymadı.

Vivi Ann oyun alanında kısa tur için sıra bekliyordu. Etrafında yalnızca on dört kadın ve genç kız vardı; hepsi de at sırtındaydı ve bu kişiler en iyi on beşi oluşturuyorlardı. Koşu süreleri taşınabilir ses sisteminden duyuruluyordu. En yavaştan en hızlıya kadar süreyi gösteren tablolar hareket halindeydi. Vivi yaklaşık bir haftadır Teksas'taydı ve bu ömrünün en keyifli rodeolarından biriydi.

Vivi Ann eğilip kısırağının terli boynunu okşadı. "Hey, kızım," dedi. "Kazanmaya hazırsın, ha?"

Kısırağın kalbi deler çekiç gibi çarpıyordu. Clem hazırды.

Dakikaların ardından Vivi dev siyah hoparlörlerde adının yankılandığını duydu ve içinde coşan adrenalin şu andan başka her şeyi zihninden sildi.

Vivi Ann şapkasının önünü alına indirdi. Clem ileri atılarak kapıya doğru sıçradı. Vivi dizginleri sıkıca tutup atıyla birlikte ilk varıl için uygun konumu alıncaya dek kısırağı geri çekti.

Ardından eğilip Clem'i saldı ve ikisi kafaları eğik vaziyette fırladılar. Alana öylesine hızlı girdiler ki etraflarındaki her şey ses ve renk karaltısından ibaretti. Vivi Ann yalnızca üç köşeye yerleştirilmiş, çamur içerisindeki üç varile odaklanmıştı. Seyir boyunca varillerin etrafında ilerlerken Clem'in böğrünü tekmeliyor, onu hızlandırmaya çalışıyordu. Saniyeler ürkütücü bir hızla geçiyordu, ama bu ona bir tür ağır çekim gibi geliyordu; Clem önce ilk varilin, ardından ikincisinin etrafında yılan gibi kıvrıldı ve sonra ikili son varile doğru hamle yapıp onun çevresince de yilankavi bir biçimde kayarak hızla alana döndü. Zamanlayıcıyı geçtiklerinde Vivi Ann dizginleri nazıkçe geri çekerek Clem'i tırısı kaldırdı.

Hoparlörlerden yarış süresinin anons edilmekte olduğunu işitti, gülümsedi ve ardından güldü.

14.09.

Bu alt edilmesi zor bir süreydi. Vivi Ann ortalamayı geçip geçemeyeceğini zihninde hesaplamaya çalıştıysa da çok zorlandı. Önceki iki turdan birini zaten kazanmıştı. Yalnızca birkaç kadının onu yenme şansı olmuştu ve yine de bu pek mümkün değildi. Az önce yeni bir arena rekoruna çok yaklaşmıştı.

Eğilip kısırağın boynunu okşayarak, "Aferin, Clem," dedi Vivi Ann. Eyerden kayıp indi ve römorkun yanına döndü. Clem'e bir kova su ve pekmezle ıslatılmış yulaf verip kısırağın eyerini çıkardı, onu paslanmış eski römorkun kenarına bağladı.

Gülümseyerek koşar adımlarla tribünlere yöneldi. Diğer yarışmacıların bir kısmı, özellikle de ilk on beşe girmeyi başaramayanlar tribündeki yerlerini çoktan almışlardı; Pam, Red, Amy...

Yer açmak için kenara çekilerek, "İyi yarıştı, Vivi," dedi Holly Bruhn.

Vivi Ann gülümsedi. "Clem yaşlı bir aşüfteye kıyasla cezbediciydi, değil mi?"

"Kesinlikle öyleydi." Holly yanındaki buzluğa uzanıp soğuk bir bira çıkardı. "Al bakalım. Yalnız süreni korursan içebilirsin."

"Hah!" Vivi Ann birayı alıp kafaya dikti.

Holly ona bir kâğıt parçası uzattı. "Bu sana."

Vivi Ann elindeki broşüre baktı. Bu şey onun yaşamı boyunca yüz kere, hatta belki de daha sık gördüğü bir şeydi: Varil yarışı etkinlikleri listesi. Dikkat çeken tek farklılık, broşürde, oyun sonunda kazanana dikkat çekici bir para ödülünün verildiği hafta sonu serilerinin yer almasıydı.

"Bir kış serisi deniyoruz," dedi Holly. "Çiftlik hâlâ ayakta ve işlemekte olduğuna göre biraz kazanç sağlamamız gerek. Katılırsan sevinirim. 4-H* kızlarına haber ver."

Ve işte bulmuştu; fikir buydu. Bu Vivi Ann'e bütünüyle hazır, öylesine açık bir çözüm gibi gelmişti ki bunu daha önce akıl edememiş olduğuna inanamıyordu. "Kaç kişi kaydoldu?"

"Şu ana kadar doksan. Farklı ücret listeleri görebilirsin. Çocuklar için bölümler de var. Ödül almaya hak kazanabilmek için sekizde dörde katılmak gerek, dolayısıyla hak kazanmak için senin sonraki etkinliklerin hepsini tamamlaman gerekiyor; yani geç başlamış olacağın için demek istiyorum."

"Para ve ödül veriyorsunuz?"

Holly başını salladı. "Ödüller sonunda veriliyor, para etkinlik süresince..."

"Peki, hâlâ team penning** ve kement atma potları da düzenliyor musunuz?"

* ABD'de bir gençlik teşkilatı, (ç.n.)

** Çiftliklerde büyükbaş hayvanların damgalama, kısırlaştırma ya da taşıma amacıyla gruplandırılıp ağıllarda toplanmasından esinlenerek ortaya çıkmış, kovboylara özgü bir binicilik sporu. (ç. n.)

"Her cuma. Yavaş yavaş başlıyor -insanlar alanı yeni keşfediyorlar- ama her hafta bir önceki haftadan daha iyi."

O andan sonra Vivi Ann başka bir şey düşünemedi. Daha o akşamüstü, kazandığı eyeri ve parayı alırken pek fazla konuşamayacak kadar dalgındı. Arkadaşlarıyla kendini dışarı atıp, belki kasaba kulübünde toplu dansa katılmak yerine Clem'i römorka yükleyip evin yolunu tuttu. Teksas'tan eve uzanan yol boyunca, Garth Brooks'un şarkıları eşliğinde, muhakemesinde bir kusur bulmaya çalışarak fikri her açıdan değerlendirdi. Ama bir kusur yoktu. Genç kadın nihayet babasının ihtiyaç duyduğu cevabı bulmuştu.

Bu çözümü bulan *oydu*. Bunu neredeyse her anımsayışında gülümsüyordu.

Ah, insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Onu seven kız kardeşleri bile onu rüzgâr kadar hızlı at süren, ama hayat mücadelesinde hafif kalan bir köşe süsü olarak görüyorlardı.

Bu kez nihayet herkese güzel bir yüzden ibaret olmadığını gösterebilecekti.

Yapayalnız eve dönüş yolunda ona bu düşünce, bu umut eşlik etti. Sonunda cumartesi gece yarısı Water Edge'e vardığında zihnindeki bütün fikirleri toparlayıp bunları ailesine nasıl sunacağını hesapladı.

Sabırsızdı. Hepsini onunla öyle gurur duyacaktı ki.

Park alanına girip kamyonu durdurdu ve şoför mahallinden atlayarak indi. Ardından aracın

etrafından dolaşıp römorkun kapısını açtı.

Kısrığın iri butlarını sıvazlayarak, "Hey, Clemmie," dedi Vivi Ann. "Sen de benim kadar yorgun musun, kızım?"

Clem dönüp burnuyla onu dürttü ve hafifçe kişnedi.

Vivi Ann bağlama ipini Clem'in naylon yularına tutturup kısrığı römorktan geri geri çıkardı. "Ahıra kapanmak yok artık," dedi. Atını çayıra doğru götürüp yularını çıkardı. Atın kışına vurdu ve Clem'in fırlayıp kaçışını izledi. Saniyeler geçmemişti ki iri kısrak çimenlerde yuvarlanıyordu.

Römorkun temizliğini yarına bırakıp kapıyı kapattı, eve doğru yürümeye koyulmuştu ki birinin ahır kapısını açık bırakmış olduğunu gördü.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için içeri girdi; ortalık altüst olmuştu. Ahır bölmeleri kirlenmiş, atların bazıları susuz kalmıştı.

Vivi Ann içinden sövdü ve çamurlu çimenli yoldan yukarı, büyükbabası ile büyükannesine ait eski eve doğru yürüdü. Burası yıllardır işçi kulübesi olarak -çiftlikte yardımcı olarak çalışan adamlar tarafından- kullanılıyordu. Vivi Ann kapıyı birkaç kez tıklatıp yanıt alamayınca açtı.

İçerisi ahırın içinden daha da beter görünüyordu. Küçük mutfak, üst üste dizili kirli tabaklar ve yemek artığıyla kaplanmış tavalarla dolmuştu. Masanın üstü boş pizza ve bira kutularıyla kaplıydı; giysilerse kanepe ve sandalyeye yayılmıştı.

Vivi Ann yatak odasında bir adamın horlamakta olduğunu duydu. Küçük oturma odasına hışımla dalıp yatak odasının kapısını iterek açtı ve ışığı yaktı.

Travis yatağa yayılmış, giyinik vaziyette uyumaktaydı. Kovboy çizmelerini çıkarmaya bile zahmet etmemiş, böylece Vivi Ann'in büyükannesinden kalma kadife saçaklı yatak örtüsü lekelenmişti.

"Travis," diye terslendi Vivi. "Uyan."

Vivi Ann ona birkaç kez daha seslendikten sonra Travis yuvarlanıp, kan çanağına dönmüş, yorgun gözlerle ona baktı.

"Selam, Vivi." Genç adam kısacık kesilmiş saçlarını karıştırdı ve arkası havaya dikildi. Yanakları tebeşir gibi soluktu ve gözlerinin etrafında mor halkalar belirmişti. Vivi Ann onu iki günlük içki âleminin sonunda yakaladığından adı gibi emindi.

"Ahırlar dağılmış, Travis, ayrıca atlar da susuz kalmış. Bugün onlara yem verdin mi hiç?"

Travis güçlkle doğruldu. "Üzgünüm. Ben sadece... Sally'nin yeni bir erkek arkadaşı var." Genç adam ağlamaklı olunca Vivi Ann onun yanına, yatağa oturdu; kızamadı. Travis ile Sally liseden beri birbirlerine âşıktılar.

"Belki atlatırsınız," dedi Vivi Ann

"Sanmıyorum. O... beni artık sevmiyor işte."

Vivi Ann ne diyeceğini bilemedi. İnsanı paramparça eden türden bir aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu; fakat böyle aşklara inanıyordu. "Henüz gençiz, Travis. Birini bulursun."

"Yirmi beş, genç bir yaş değil, Vivi. Hem ben başkasını istemiyorum. Ne yapacağım ben?"

Vivi Ann'in içi burkuldu. Şu anda ne yapması gerektiğini, babasının ya da Winona'nın bu durumda ne yapacağını biliyordu, ama onun yapısı farklıydı. Travis'e boş vermesini ve işinin başına dönmesini söyleyemezdi. Kırık bir kalbe dikkatle dokunulması gerektiğini küçük yaşta öğrenmişti. Bu her öksüz kızın hayattan aldığı bir dersti. "Bugün onlara yem ve su veririm, ama

yarın ahırını boşaltmanı istiyorum, olur mu? Barakada taze talaş olacak. Anlaştık mı?"

"Tabii, Vivi," dedi genç adam. Uyumak üzere uzanmıştı bile. "Teşekkürler."

Vivi anlaştıklarından emin değildi ama başka yolu var mıydı? Derin bir iç çekti, ışıkları kapatıp evden çıktı. Ona hâkim olmaya çalışan yorgunluk hissiyle cebelleşerek ahıra doğru yürürken yağmur başladı.

"Mükemmel."

Ceketinin yakasını dikip başım eğdi ve yola koşarak devam etti.

Her ayın ilk pazar gününde Grey ailesi yürüyerek kiliseye giderdi. Bu, nesiller önce başlamış bir gelenektir; sonrasında bir gereklilik, yağmur yüzünden çamurlu bataklıklara dönüşen kış yollarına verilen bir cevap haline gelmişti. Şimdiyse bir tercihti. Yağmurlu ya da güneşli günlerde öğlen vakti çiftlik evinde toplanılır ve kasabaya inilirdi. Grey'lerin kasabada saygı görmesi, Oyster Sahili'nin var olmasında ailenin katkılarının hatırlanması babaları için önemliydi; hatta bir nevi hayat memnat meselesiydi. Bu yüzden Grey'ler kendilerinin tek atlı arabaların talaş kaplı kış yollarında seyredeemediği zamanlardan beri burada olduklarını hatırlatmak amacıyla ayda bir kere yürüyerek kiliseye giderlerdi.

Şubat ayının bu ilk pazarında Vivi Ann atları beslemek için bir saat erken kalktı; böylece babası Travis'in başına gelenlerden haberdar olmayacaktı. Vivi özellikle bugünlerde babasından, ev sahipliği yeteneğinden yoksun olduğuna ya da buna benzer şeylere dair şikâyet duymak istemiyordu.

Hele de onu mükemmel planıyla şaşırtacağı bugün bunu göze alamazdı.

İşlerini bitirince eve döndü, duş aldı ve kiliseye gitmek için hazırlandı. Üzerinde küçük delikleri olan beyaz bir etek, iri kemerli bir bluz ve kovboy çizmeleriyle alt kata indiğinde bütün aile verandada toplanmıştı.

İkizler ortalığı kırıp dökmesinler diye Aurora ve Richard birlikte onları zapt etmeye çalışırken Winona da verandanın tırabzanına yaslanmış, annelerinin cam ve dallardan yaptığı şirin rüzgâr çanına bakıyordu.

Babaları bahçeye çıkıp her zaman yaptığı gibi hava durumuna baktı. "Haydi gidelim."

Dizilerek yola koyuldular. Babaları en azından on adım önde, hızlı hızlı yürüyordu. Richard ile çocuklar ona yetişmeye çalışıyorlardı. Kızlar arkadan geliyor, yaşamları boyunca yaptıkları gibi kol kola yürüyorlardı.

"Babam yine Cenaze Marşı ritmiyle yürüyor gibi," dedi Winona.

"Kiliseye kadar yürümek için neden arabayla buraya gelmek mecburiyetinde kaldığımı asla anlayamayacağım," dedi Aurora. Her ay aynı şikâyeti farklı şekilde dile getirirdi. "Rodeo nasıldı?"

"Harika. Bir eyer ve bin beş yüz dolar kazandım."

"Senin adına sevindim," dedi Winona. "Tanrı biliyor ya, buraya para lazım."

Vivi Ann bunu duyunca gülümsedi; para kazanmak için yaptığı planı açıkladığında elde edeceği zaferin hayali gözünde canlanmıştı. Winona ilk kez küçük kardeşinin aslında ne kadar akıllı olduğunu görecekti. "Ben yokken ilginç bir şey oldu mu?"

Neredeyse duyumsanamaz bir sessizlik oldu. Ardından, "Luke Conelly kasabaya döndü,"

dedi Aurora.

"Komşu çocuk mu? Sizinle aynı okulda değil miydi o?" Vivi Ann ona dair bir şeyler anımsamaya çalıştıysa da beceremedi. "Ne işi var burada?"

"Veteriner," diye yanıtladı Aurora. "Winona..."

"Ona yardımcı oluyor," diye söze karıştı Winona.

Vivi Ann'in kaşları çatıldı; bir tuhaflık vardı. Ablaları onun bilmediği bir şey biliyorlardı sanki. Önce bir ablasına sonra diğerine baktı, ardından da omuz silkti. Zihni şu anda gerçeği anlamak için küçük ayrıntıların peşine düşemeyecek kadar doluydu. "Onu tam olarak hatırlamıyorum. Yakışıklı mı?"

"Sormasan şaşardım," dedi Winona serf bir tavırla.

Yola devam ederken muhabbet etmeyi sürdürdüler. Vivi Ann birçok kez fikrini açıklamayı düşündüyse de alışılmadık bir çekingenlik sergileyerek bekledi.

Ayinden sonra her zamanki gibi kahve ve kek servisi için zemin katta toplanarak arkadaşları ile komşularının aralarına karıştılar. Sohbet konusu Luke Connelly'nin dönüşüydü. Onun beklenmedik biçimde çıkagelişi Vivi Ann ile Luke'un annelerinin kasabadaki en güzel kızlar olarak bilindikleri o eski günlere dair hikâyeleri anımsatmıştı. Vivi Ann o hikâyeleri genellikle can kulağıyla dinlerdi -annesiyile ilgili her şey değerliydi-, ancak bugün zihni muhabbetin tadını çıkaramayacak kadar doluydu ve Luke kilisede olmadığından, Vivi Ann ona olan ilgisini çabucak kaybetmişti.

Vivi her zamankinden biraz daha erken vakitte ailesini bir araya topladı ve onları eve dönmeye teşvik etti. "Yağmur başlamadan," dedi Vivi Ann; bu yeterliydi. Ailece eve sık sık yağmur altında yürüdüklerinden bunun keyifli olmadığını bilirlerdi.

Yeniden dizilerek kasabadan geçip kendi yollarına saptılar. İki yanlarında dört parmaklıklıklı çitle sınırlandırılmış, parlak yeşil çayırlar uzanmaktaydı. Yolun sonunda etrafını saran beyaz verandasıyla san renkli güzel çiftlik evi görünüyordu. Evin ardında kanal, gökyüzü ve uzaktaki dağlar hep birlikte buğulu bir sessizliğe gömülmüş, griye dönmüştü; böylelikle manzara bütünüyle gölgeler içindeki gölgelerden ibaretti.

Clementine geldiklerini görünce kişnedi ve onlara doğru dört nala koştu.

Vivi Ann eteğini yukarı çekip çit parmaklıklarının arasından içeri girdi.

Kız kardeşinin ardından, "Yine mi?" dedi Winona.

Vivi Ann gülerek Clem'in geniş sırtına asıldı. Teknik açıdan dizgin ya da yular olmaksızın atını kontrol etmesi mümkün değildi, ama Clem'e güveni tamdı. Vivi, Clem'in yanlarını sıkınca, kısarak hareketlenerek çayır boyunca eve doğru koşmaya başladı. Vivi Ann öne eğilmiş, Clem'in yelesine tutunmaktaydı. Hızdan gözleri yaşıyor, saçları yüzünü kamçıliyordu.

Vivi Ann bunu seviyordu. Clem her an onu fırlatabilir, aniden durabilir ya da ona dengesini kaybettirecek kadar hızlı dönebilirdi.

Eve yaklaştıklarında fısıldadı: "Çüş, kızım. Çüş." Clem'in yumuşak boynunu okşadı.

Ailesi nihayet vardığında Vivi Ann onları verandada karşıladı.

"Tam bir örnek," dedi Aurora. "Janie derslere başladığında umarım buna bir son verirsin."

"Şimdi başlamış olması gerekirdi," dedi Vivi Ann. "Annem bize öğretmeye başladığında üç yaşındaydık, hatırlamıyor musunuz?"

"Üç yaşında olan sendin," dedi Aurora. "Harika çocuk. Ben beş yaşındaydım ve Winona

da..."

"Winona ve atlardan söz etmesek," dedi Winona.

Üç kardeş, gülererek eve girdiler ve doğruca işlerinin başına geçtiler; Vivi Ann'in rehberliğinde, Winona kendisine verilen işe -genellikle sebze doğrama ve salata yapma işi- girişirken Aurora da masayı kurdu. Çocuklar video izlemek için üst kata çıktılar ve Henry ile Richard da biralarını içip sezonun spor etkinliklerini izleyerek salonda sessizce oturdular.

Sonraki iki saat boyunca, yemeği hazırlayana kadar kızlar konuştular, şakalaşıp güldüler. Etli güveç piştiğinde bir şişe *Chardonnay* bitmiş, yenisi açılmıştı.

Pazar yemeği her zamanki gibi babalarının duası öncülüğünde başladı. Hemen ardından herkesin müdahil olduğu bir sohbete koyuldular. Vivi Ann fikrini açmak için sükûnetle beklemeye çabaladı, ama artık yerine yerleştiğine göre daha fazla bekleyemedi. Çok heyecanlıydı.

Ağızındaki baklayı çıkarıverdi: "Aklımda bir şey var. Çiftliğe para kazandıracak bir öneri."

Herkes ona baktı.

Winona'nın kaşları çatıldı. Görünüşe bakılırsa bir hikâyenin ortasındaydı, ama Vivi Ann bunu fark etmemişti.

"Teksas'ta Holly ve Gerald Bruhn'la çok zaman geçirdim. Hood River'daki şu büyük oyun alanım onlar kurmuşlardı, hatırlıyor musunuz? Neyse, Holly bir kış yarışı serisi düzenliyor. Sekiz hafta, her cumartesi. Para ve ödül veriyorlar."

"O tip şeyleri hep kazanıyorsun," dedi Aurora.

"Hayır," dedi Vivi Ann. "Anlamıyorsun. Burada, Water's Edge'te bir seri düzenlemek istiyorum."

Babası omuz silkti. "İşe yarayabilir."

Vivi Ann cesaret alarak gülümsedi. "İşe yararsa team penning ve kement atma yarışlarını da ekleyebiliriz. Holly geçen hafta kemen atma potunda dört yüzün üzerinde takımın yer aldığını söyledi."

Genç kadın bu kez babasının ilgisini çekmişti. "Çok para gerekir."

"Biraz araştırdım. Bu işi yaklaşık yüz bin dolarla yapabiliriz."

Winona güldü. "Hepsi bu mu?"

Vivi Ann ablasının bu tepkisine şaşırmış, biraz da kırılmıştı. "Kredi alabiliriz. Mülkü ipotek ettiririz."

Bunu duyan herkes kalakaldı.

"Hiç ipotek ettirmedik," dedi babası.

"Zaman değişiyor, baba," dedi Vivi Ann. "Bence bu işte başarılı olabiliriz. Yalnızca bir kaç iğdiş edilmiş danaya, bir tımarcıya, yeni bir traktöre ve..."

Winona gülmüyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Her gün at nallayıp vergi ödemekten ne kadar bıktığımı Tanrı bilir," dedi babaları. "Hem artık Luke Connelly de geri döndüğüne göre onun arazisini de kullanabiliriz. Danaları orada tutabiliriz; böylece büyük bir römorka ihtiyaç kalmaz."

Winona abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Yalnız ipotek borcunu ödeyemezseniz araziyi kaybedeceksiniz. Farkındasınız, değil mi?"

"Aptal değilim ben."

"Öylesin demedim," dedi Winona. "Ama bu çılgınlık. Yapamaz..."

"Bana yine ne yapacağımı mı söyleyeceksin, Winona?" dedi Henry. Ardından masadan kalkıp çalışma odasına gitti ve kapıyı ardından kapattı.

Vivi Ann, Winona'ya döndü. "Amma cadısın. Sırf *senin* fikrin değil diye deliriyorsun. Bayan Dâhi'nin aklına bir halt gelmedi."

"Ya bütün bunları yapıp çuvallarsan ne olacak, Vivi? Ya kimse gelmezse ve babam da bu yeni ipoteği kaldırmak için ayda bin dolar bulmak zorunda kalırsa? Yanına dikilip bu araziyi kaybedişini mi izleyeceksin? Onun sahip olduğu tek şey toprakları."

"Ya zaten kaybetmek üzereyse?" diye karşılık verdi Vivi Ann. Davasından vazgeçmemeye kararlıydı.

"Clem'den farkı yok," diye homurdandı Winona. Vivi Ann ablasının bu sözle neyi kastettiğini hiç anlamadı.

"Sırf bu fikri ben buldum diye kıskanıyorsun," dedi Vivi Ann.

"Tabii, *senin* zekânı kıskanıyorum," diye çıkıştı Winona.

"Kendinize gelin, kızlar," dedi Aurora. "Başlamayın." Bir ablasına, bir kardeşine baktı. "Bu iyi bir fikir. Nasıl yapacağımızı konuşabilir miyiz?"

Üçüncü Bölüm

Geçen yirmi dört saat içerisinde, Vivi Ann aklındakileri not alarak bir defter doldurdu. Babasının bu konuda henüz onunla uzlaşmamış olması mühim değildi. Onun kendisiyle hemfikir olacağından pek de şüphe etmiyordu. Winona da huylanmayı bırakıp fikrin kendisinden çıkmadığını kafaya takmaktan vazgeçerse ikna olacaktı.

"Vivi Ann? Bakar mısın?"

Vivi notlarından kafasını kaldırıp baktı.

On hevesli surat Vivi'ye çevrilmişti. Gemler ve Mahmuzlar 4-H kızlarına salonda yer gösterildi; vagon tekeri sehpanın yanındaki mavi-sarı ekoseli kanepeler. Bir grup da aşınmış meşe döşemenin üzerine oturdu. Yaşları dokuz ila on altı arasında değişiyordu ve ortak bir tutkuları vardı: atlar.

Kızlar sonraki saatlerde atlarından, panayırda ve Vivi Ann'in gelecek hafta vereceği varil yarışları dersinden söz ettiler. Vivi Ann ilk arabanın geldiğini duyduğunda kızlar hâlâ konuşmakta, gülüşmekte ve onu soru yağmuruna tutmaktaydılar. Farlar mutfak penceresinde aniden parlamaya başladı.

Kapı zili çaldığında, "Of, hayır," diye sızlandı biri. "Annelerimiz bizi almaya geldi. Onlara hâlâ çalıştığımızı söyle, Vivi Ann."

Vivi gidip kapıyı açtı; ön verandada dikilen yabancıyı görünce şaşırdı. Adam uzun boylu ve yapılıydı; düzgünce taranmış, kahverengi düz saçları vardı. Yakası düğmeli, ütülü gömleğiyle yakışıklı görünüyordu ya da belki de san polo yaka gömleği ile hâki renkli pilili Dockers pantolonu Vivi Ann'de böyle bir izlenim bırakmıştı. Salondaki düşük çenelerin sesini bastırmaya çalışarak, "Buyurun?" dedi Vivi.

Genç adam onu kollarına aldı ve şaşırtıcı olduğu kadar samimi bir tavırla kucakladı. "Beni hatırlamadın, değil mi?" diye sorduğunda parçalar yerine oturdu.

Luke onu yere indirirken, "Luke Connelly," dedi Vivi. "Montana'nın vahşi tabiatından dönmüşsün."

Luke gülümsedi. "Seni kucaklarsam tanıyacağımı biliyordum."

Vivi Ann bu söze nasıl karşılık vereceğini bilemedi. İkisinin Vivi Ann'in anımsayamadığı ortak bir geçmişi mi vardı? "Seni yeniden görmek güzel."

"Seni de." Luke içeri bakınca kıkırdayan kız kalabalığını fark etti. "Baban evde yok, ha?"

"Yok maalesef; ama benim Gemler ve Mahmuzlar 4-H Kulübü kızları kanlı canlı bir veterinerle sohbet etmeye bayılacaklar." Vivi Ann döndü. "Değil mi, kızlar?"

Vivi'nin somsu koro halinde olumlu yanıtlandı.

Luke kızlarla çabucak kaynaştı; onlarla biçim ve at seçiminin önemi hakkında konuşurken kızları kendine hayran bıraktı. Anneleri kızları almaya gelene dek genç adam soruları sabırla yanıtladı.

Saat dokuzda ev yeniden sükûnete gömülünce Vivi Ann dolaptan iki bira çıkarıp birini Luke'a uzattı. "İyi dayandın."

"Sana rock yıldızıymışsın gibi davranıyorlar."

"Evet. Harika, değil mi?"

İkili kanepeye oturup ayaklarını sehpaye yasladılar. Şöminede yanan odunlardan biri çatladı ve ızgaradan bir kıvılcım sağanağı saçarak pat diye düştü.

"Beni gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi Luke. "Geçen hafta benzincide sana el salladım ama karşılık vermedin."

"Seni hatırlıyorum tabii ki ama *tanımıyorum*. Sen komşu evde yaşayan çocuktun, annemin en yakın arkadaşının oğluydun. Atlarla o kadar meşguldüm ki seninle vakit geçirme fırsatım olmadı. Zaten taşındığında da ben... Kaç yaşındaydım, on dört mü?"

"O yaşlardaydın. Hakkında tam anlamıyla hatırladığım tek şey şu Galli midillinin üzerinde rüzgâr gibi gidişin. Ve sonra da... annenin *Quarter** atı..."

* Çeyrek mil ve daha kısa mesafelerde koşan bir Amerikan yarış atı cinsi. (yay. n.)

"Hâlâ zamanımın çoğunu Clem'in sırtında ses hızına yetişmeye çalışarak geçiriyorum."

"Nasıl oldu da kız kardeşlerin gibi uzağa, okula gitmedin?"

Vivi güldü. "Okula gittim. Sadece geri döndüm, hepsi bu. Çok fazla bira, çok fazla erkek ve çok az kitap. Ayrıca babamın bana ihtiyacı vardı."

Luke birasını yudumladı. "Annem senin burada kalacağını düşünürdü; hatta senin 4-H lideri olacağını bile tahmin etmişti."

"Nasıl bildi bunu?"

"Donna'nın kopyası olduğunu söylemişti. Tıpatıp."

"Bunu duymak güzel. Annemi dilediğimce anımsayamıyorum. Babamla ne hakkında konuşacaktın?"

"Henry arazimi kullanmak konusunda görüşmek istediğini bildiren bir mesaj bırakmış. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Vivi Ann, ilk varil yarışı serilerinden başlayıp kement atma potu hayallerine kadar Water's Edge'in geleceği hakkındaki fikirlerini anlatmaya koyuldu, ardından Luke'tan yanıt bekledi.

"Tam olarak nedir bu pot?"

"Tek yarışlı rodeo gibi bir şey ve takımlar daha fazla yarışma şansı elde ediyorlar. Tahminimce ayrı ayrı dönüşler ya da eleme koşuları oluyor ve yarışanlar farklı birlikler halinde eşleşebiliyorlar. Elli yarışmacıdan iki yüz ya da daha fazla takım çıkabiliyor. Böylece herkes bir kereden fazla kazanma şansı elde ediyor."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Altından kalkabilirsek iyi bir fikir bence. Bir miktar paraya ihtiyacım var, ama babamda o kadar yok. Varil yarışları boyunca deneme yapma fırsatım olacak."

"İyi ya, ben de kasabada yeni tanınan bir veterinerim. Biraz reklam işime yarayabilir. Kazananlar için ücretsiz veterinerlik hizmeti vermeme ne dersin? Yüz elli dolar değerinde."

Sponsorluk Vivi Ann'in aklına hiç gelmemişti, ama şimdi Luke'tan duyunca bunun son derece uygun olacağını düşündü. Ödüllerini desteklemek için her tür yerel satıcıdan hediye çeki toplayabilirdi. Yem dükkânından, malzeme dükkânından, çizmeciden... "Bu fikrinle bir dondurmaya hak ettin. Gelsene." Vivi, Luke'un elinden tutup onu mutfağa sürükledi.

"Dondurma ve bira mı? İki bir arada olur mu?"

"Dondurma her şeyle gider. Hem Winona sağ olsun; her çeşidi var." Vivi derin dondurucuyu açtı; en az yedi kutu dondurma vardı.

Luke kutulara şöyle bir baktı. "Çikolata-vişne."

"Mükemmel." Vivi, Luke'un dondurması ile kendisininkini çıkarıp iki kâseye koydu. Ardından ikili salona döndü.

"Yanılmadım. Biranın tadı iğrenç geliyor artık."

Vivi ona dönüp sırtıttı. "Merak etme. Dondurma faslı uzun sürmez."

"Benimle bir bira daha içer misin?"

"Hele beni bir durdurmaya çalış, doktor."

O hafta boyunca, Winona müvekkilleriyle bir araya gelip mukavelelere göz atarken Water's Edge'in geleceğini düşünüp durdu. Her ne kadar Vivi Ann'in uçan fikrini bertaraf etmek istese de, bunu yapamıyordu. Ne var ki büsbütün kabullenemiyordu da. Ve bu kararsızlığın temelinde, fikrin *kendisinden* çıkmamış olduğu acı gerçeği gizliydi. Bu birçok yönden anlaşılmış olmalıydı. Sonunda, akşam saat sekizde Winona pes edip çiftliğin yolunu tuttu.

Kapıyı bir kere tıklatarak sessiz evden içeri girdi. Mutfaktaki lambalardan biri yanıyordu; salondaki lambanın ışığıysa ekose desenli, etekli kanepe ile sehpanın üzerine vuruyordu. Genç kadın ilerleyerek bal rengi parke kaplı zeminde yürüdü ve kendini bildi bileli bu odada bulunan mavi renkli, eskimiş, oval halıya bastı. "Baba?"

Tıngırdayan buzların sesini duydu; babası çalışma odasıındaydı. Bahçenin ilerisinde uzanan mor-siyah kanala dalıp gitmişti Henry. Winona babasını orada bulacağını tahmin etmişti; Henry mutsuz olduğunda hep orada dururdu. Annelerinin vefatının ardından geçen bir yıl boyunca babaları tam da o köşeye kök salmıştı. Kızlar arasında babalarını hareket ettirmeyi başarabilmiş tek kardeş Henry'nin elinden tutup çekiştirmekten asla korkmayan Vivi Ann olmuştu.

"Baba?"

Henry viskisini yudumladı ve arkasını dönmeden yanıtladı: "Bana kendi arazim konusunda ne yapacağımı söylemeye mi geldin?"

Winona o anda bu sahnenin nasıl sonlanacağını anladı. Babası kararını vermiş ve Vivi Ann'i seçmişti... Yine. Büyük sürpriz. Artık Winona ya gemiye binecekti ya da arkada kalacaktı. Kolay bir karardı bu. "Bankada param var. Hadım öküzler ve daha büyük bir traktör için yeterli olur sanırım. Ağılar fazla tutmaz. En çok gereçler tutar. Bunları sağlamak için de bize yardımcı olmaktan keyif duyacak çok dostumuz var."

Henry usulca dönüp Winona'ya baktı. "Paranı kullanmamı mı istiyorsun benden?"

Winona babasını duygulandırmış mıydı, yoksa incitmiş miydi; anlayamadı. Belki de hem incitmiş, hem duygulandırmıştı. "Water's Edge hepimizin, baba."

Babasının cevap vermesini, bir şey söylemesini, herhangi bir karşılık vermesini beklediye de Henry yalnızca öylece durdu. Bu an, Winona'nın, babasını daha iyi tanımış olmayı arzu ettiği binlerce andan biriydi. "En azından yardım edebilirim. Maddi olanak sağlayabilirim, faturaları ödeyebilirim. Adam tutma işini de üstlenirim. Bu konuda Vivi Ann kadar berbat seçim yapan birini daha görmedim. Şu Travis Kitt şaka gibi... Hem kasabadakiler de onu çalıştırmanın ne kadar mantıksız olduğunu konuşuyorlar."

"Böyle mi söylüyorlar?"

Winona başını salladı. "Para konusunda..."

Henry kızına sert bir bakış fırlattı; adamın gözlerinde bir şey, pek çok anlama gelebilecek bir karanlık vardı: pişmanlık, hüznün, öfke... Winona babasının yüz ifadesinden anlam çıkarmayı beceremiyordu; bunu hiç öğrenememişti. Günün birinde annelerinin yapabileceği bir şeydi bu; babalarını onlara anlatmak, onu bir tür tanımla açıklamak. O dersi de almayınca her biri karanlık sulara kaybolmuştu ve içlerinde yolunu bulmakta en çok zorlanan Winona'ydi. Savunma pozisyonuna geçmeye fırsat bulamadan midesinin huzursuzlukla kasıldığını hissetti. Babasına para teklifinde bulunmakla hata ettiğini düşünmekten alamıyordu kendini.

"Kızımın parasını almayacağım."

"Ama..."

"Luke'la konuş. Öküzler için arazisini kullanmamıza izin verir. Karşılığında ne kadar istediğini öğren. Bir de yatılı bir adam tut. Atlar konusunda bilgili olmasına dikkat et."

Winona henüz ağzını açmamışken babası dönüp gitti.

Babası teklifi için ona teşekkür bile etmemişti.

Bir hafta sonra, soğuk bir kış günü Winona yemek masasının ucundaki yerini alarak bir zamanlar annesine ait olan sandalyeye oturdu. Aurora masanın sol yanına, Vivi Ann de sağ tarafa oturmuştu.

Babası masanın öbür ucunda oturmaktaydı. İş gününün ardından adamın yüzü hâlâ toz içindeydi; nemli saçlarıysa şu anda giriş kapısının yanındaki askıda duran şapka yüzünden dümdüz görünüyordu. Henry'nin bakışlarındaki yoğunluğu ancak en ufak bir değişikliği ya da duyguyu ayırt edebilmek için adamın yüzünü izlemeyi alışkanlık haline getiren Winona gibi biri fark edebilirdi. Genç kadın babasının Vivi Ann'in planıyla yola devam etmeyi gerçekten isteyip istemediğinden emin değildi, ama Henry kararını verip yeni haberleri halka sunduğuna göre bunun dönüşü yoktu. Artık Winona için elinden gelenin en iyisini yaparak babasını ve onun topraklarını korumaktan başka seçenek kalmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Winona. "Kredi evrakları ile mali durumu bütünüyle inceledim. İyi haber şu ki, işe başlamak en başta düşündüğümüz kadar pahalıya patlamayacak. Her şeyi hesaba katarsak elli bin dolar işimizi görecektir." Evrakları babasına doğru itti. "Kredi için bu arazi teminat gösterilecek. Aylık ödemelerde gecikme olduğu takdirde bankanın vadeyi hızlandırma, borcun tamamının ödenmesini talep etme ve bunların hiçbirini sağlanmadığı takdirde de icra takibatını başlatma hakkı var."

Kimse konuşmayınca Winona babasına bir başka evrak uzattı. "Vivi Ann'le birlikte her ay masrafi karşılamak için sağlamanız gereken gelir bu. Dilerseniz ilk yıl ya da devamında mali

işlerinizi yürütebilirim. Faturaları öder, giderleri kontrol ederim. Bu tarz bir iş yapabilirim. Ve tabii burada yardımcı olması için tam zamanlı çalışacak birini de ayarlayacağım." Vivi Anne manalı bir bakış fırlattı, ardından babasına döndü. "Adamın bir süre kalacağını kesinleştirmek için bir yol bulacağım."

"Tanrı'ya şükür," dedi Vivi Ann gülerek. "Adam tutma işini beceremediğimi hepimiz biliyoruz."

Babaları anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak masadan kalktı. Arkasına bakmadan çalışma odasına yönelip kapıyı ardından kapattı.

Winona oturduğu yerde kalakaldı. Babasından yine bir şey beklemiş olduğu için kendi kendine kızmıştı. En azından bir minnettarlık...

"Babamı boş ver," dedi Aurora. "Harika bir iş çıkardın. Biz bunun farkındayız, öyle değil mi, Vivi?"

"Gerçekten de müthiş bir iş," dedi Vivi Ann. "Babam sadece ürktü. Bence bunu biraz dondurmayla kutlayalım." Kalkıp mutfağa koştu. En sevdiği çeşidi alıp verandaya çıktı.

Winona ile Aurora da kız kardeşlerini izlediler. Aurora sevdiği dondurmayı -pralinli, kaymaklı- çıkarıp iki de kaşık aldı.

Dolapta Winona'nın sevdiği çeşit olmadığından o da kendine biraz Rocky Road* alıp verandaya çıktı ve kız kardeşlerinin yanına dikildi. Kızlar bunu yıllardır binlerce kez yapmışlardı; böyle hep birlikte verandaya çıkıp dondurma yiyerek sohbet ederlerdi. "Hey, benim çikolata-vişnemi kim yedi?" diye sordu Winona.

* Çikolata, krema, ceviz gibi şeyler içeren, dondurmalarda çeşni olarak kullanılabilen bir tür şekerleme, (ç. n.)

Vivi Ann yanıtladı: "Luke Connelly uğradı. Onu tanımadım hile. Öyle farklı görünüyordu ki. Hatırladığımdan biraz daha tatlı görünüyordu."

Aurora, Winona'ya sert bir bakış fırlattı.

Sıradan bir tavır takınmış olmayı umarak, "Ne istiyormuş?" diye sordu Winona.

"Babamla görüşmek istedi. Zavallı adam 4-H toplantım esnasında geldi, ben de onu kızlarla konuşturdum. Yine de iyi idare etti." Vivi Ann dondurmasından bir lokma daha alıp ekledi: "Bana çıkma teklif etti."

Winona orada öylece durup bir şey olmamış gibi davranması gerektiğinin farkındaydı. Vivi Ann'in yanındayken hep böyle yapmaya alışmıştı, ama bu kez rol yapmayı beceremedi. "Gitmem gerek. Yarın çok işim var... Dinlenecek bir sürü kâğıt var. Okunacak. Okunacak demek istedim."

"Ben de gideyim," dedi Aurora. Kolunu Winona'nın omzuna attı ve abla kardeş verandanın merdivenlerinden inerek arabalarına yöneldiler. Vivi Ann onların davranışlarında bir gariplik sezdiyse de bunu dile getirmede; veda etmekle yetindi ve dondurma kutularını alıp eve girdi.

Kapının kapandığı duyulur duyulmaz Aurora, Winona'ya döndü. "Ona sen mi söyleyeceksin, ben mi söyleyeyim?"

"Neyi?"

"Beni aptal yerine koyma. Luke'tan hoşlandığını Vivi Ann'e söylemek zorundasın."

"Böylelikle kendimi iyice zavallı durumuna düşüreceğim, öyle mi? Sağ ol, almayayım. Luke'un beni istemeyeceğini *biliyordum*. Michelle Pfeiffer orada dururken şişman kızı kim ister?"

"Vivi Ann'e söyle. Randevuyu iptal eder ve bir daha asla kabul etmez."

Winona böyle bir konuşmanın ne denli aşağılayıcı olacağını hissedebiliyordu; bu tıpkı küflenmiş limon gibi hem acı, hem de tatsız bir konuşma olurdu. "Katiyen olmaz. Hem Vivi erkekleri benim not kâğıtlarını harcadığım gibi harcıyor. Luke onun için fazla sessiz; bilirsin, erkekler söz konusu olduğunda Vivi deli doludur. Onları uzun sürmez."

"Bundan emin olamazsın. Ona söylemelisin."

"Hayır. Ayrıca sen de ona söylemeyeceğine söz vermelisin. Luke hislerimden haberdar olursa rezil olurum. Belli ki o benim gibi düşünmüyor." Winona, Aurora'nın gözlerindeki kararsız bakışı görünce ekledi: "Bana söz ver." Winona, Aurora'nın öylesine söz vermediğini, verdiği de sözünü tuttuğunu bilirdi.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu senin hayatın ve sen yetişkin bir kadınsın... Ama bu konuda korkunç bir hata yapıyorsun. Vivi'ye karşı hep alıngansın. Bu mesele öfkene büyütebilir. Ve bu durumda Vivi'ye haksızlık olur; çünkü o bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Haberdar olsa seni asla incitmez."

"Söz ver."

"İçimde kötü bir his var, Win."

"Söz ver."

"Of, kahretsin, tamam. Bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim. Sadece içimde kötü bir his var. Hata yapıyorsun."

"İyi ki bir şey söylemedin," dedi Winona nemrut bir tavırla. "Haydi artık eve gidelim."

Şubat sonu ve mart ayında Oyster Sahili'nde şakır şakır yağmur yağdı. Çayırılar bataklığa döndüğünden, buralarda gezinen atlar da kahverengi çamurlarda yüzmekteydi. Gümüşi sular araba yolunun iki yanındaki sel yarıntılarında çağlamaktaydı. Çamurun içinden kafalarını uzatmaya yeltenen talihsiz mor çiğdemler kısa sürede yağmura yenildiler.

Hava durumu Winona'nın ruh haline uyuyordu. Birebir uygun sayılmazdı elbet. Duygularını ancak muhtemel bir fırtınayı haber verir gibi toplanan büyük kara bulutlar tam olarak yansıtabilirdi, ama yine de bu hava durumu da bir nevi ayna sayılırdı. Öyle ki, nisan ayında gökyüzü bir anlığına nefesini tutup, soluk, ıslak bir güneş saklandığı yerden çıkınca Winona yağmuru özlediğini hissetti. Altın rengi güneş asabını bozmuştu.

Viewcrest'teki güzel erik ağaçları çiçek açmaya başlamıştı ve Winona bahçesinin her yanında yeni hayat belirtileri görüyordu. Lalelerin kadife yeşiliyle uyanışı, ağaç dallarında beliren limon yeşili tomurcuklar, bir dizi açık san fulya... Bu, günbegün mevsimin değişmekte olduğunun, çelik grisi kış mevsiminin, yerini parlak ve güneşli bahara bıraktığının göstergesiydi. Winona çoğunlukla pembe çiçeklerin pamuk şeker parçaları gibi bahçesine dağılıp her yeri kapladığı bu çiçek mevsimini severdi, ama bu sene mevsimle dost olamamıştı. Yılın bu zamanı Vivi Ann'in Luke'la birlikte geçirdiği günlerle ölçülüyordu onun için.

İkisi yaklaşık üç aydır birlikteydi ve Winona bazen, geceleri yalnız yatağına uzandığı zamanlarda, Vivi Ann'in ondan çaldığı günleri sayarken buluyordu kendini. Outlaw Meyhanesi'nde Luke'la dans ederek geçirilen cumartesi geceleri; pazar günleri kilise sonrası kaçamakları, akşamları babaları evdeyken evin yakınlarında buluşmalar... Winona ne aptal ne de ruh hastasıydı. Bu hayali anları Luke'la asla paylaşmamış olduğunun, Vivi Ann'in aslında hiçbir şey çalmamış olduğunun farkındaydı, ama yine de kendini aldatılmış hissediyordu. Winona her sabah, *Bugün Vivi'nin terk edeceği gün olacak*, diye düşünerek uyanıyordu ve zihninde canlandırdığı senaryoları izliyordu; Luke'un elinden tutup onu konuşturarak nasıl teselli edeceğini, sonunda Luke'un ona dönüp gerçeği görerek kendini nasıl kurtaracağını..,

Ve her gece bir başına yatağına uzanırken, *Peki, o zaman yarın olur*, diyordu içinden.

Yürekten inanıp emin olduğu tek bir gerçek sayesinde ayakta duruyordu: Vivi Ann, Luke'u sevmiyordu. Winona'nın güzel, pervasız kız kardeşi için Luke'la çıkmak bir eğlence, bir vakit geçirme yoluydu.

Winona'nın yapması gereken tek şey duygularını gizlemeye devam edip kaçınılmaz ayrılığı beklemektir.

Şimdi, bu cumartesi gecesinde varil yarışı seri müsabakalarının sonuncusuna katılmak için özenle giyinmişti; siyah kot, beyaz uzun bir tunik, kat kat parlak renkli taş boncukları olan kolyeler ve siyah kovboy çizimleri. Saçlarını kıvrıp bozulmasın diye sprey sıktı, bol makyaj yaptı ve çiftliğin yolunu tuttu.

Araba yolu kamyon-römork birleşimi araçlarla doluydu. Ahırın açık ucundan san bir ışık süzülmekteydi. Winona ışığın karşısında ileri geri hareket eden ve böylece ışın demeti yansımaları sekteye uğratan gölgeleri seçebiliyordu. Vivi Ann'in son yarış müsabakası başarıya ulaşmış gibi görünüyordu.

Winona açık bir alan bulunca ahıra yaklaşmış içeri bakındı. Yeni ağların bal rengi bölmeleri oyun alanının bir duvarına sıralanmış, dönüş geçitleri ve asılı duran sunucu kabini tamamlanmak üzereydi. Oyun alanında en az yirmi iki kadın ve kız at sırtındaydı. Biri ilk sıradaki sarı varillerin etrafında yarıştıyordu; binici ileri atılarak kıvrıldı, "Ha!" diye bağırarak atını sert bir şekilde tekmeledi. Diğerleri muhtemelen sıralarını bekliyorlardı.

Ve Vivi Ann bu çılgınlığı yöneten güzel, göz alıcı bir sirk eğitmeni misali hepsinin ortasında duruyordu. Kadınlar ve genç kızlar onu bir film yıldızını seyrederek gibi dikkatle dinliyorlardı, çünkü

Vivi Ann bir atı üç varilin etrafında on dört saniyeden kısa sürede nasıl koşturacağını biliyordu.

Vivi Ann, Winona'ya görünce el salladı.

Winona'nın gözleri Luke'u arıyor olsa da, kız kardeşine el sallayarak karşılık verdi. Winona, Luke'un oyun alanında olmadığından emin olunca çiftlik evine gidip içeri bakındı. "Selam, baba."

"Çalışma odasındayım," diye yanıtladı Luke.

Winona gülümseyerek onun yanına gitti.

İstem dışı bir tavırla ayağa kalkarak, "Selam," dedi Luke. "Baban şimdi çıktı."

Winona neşeyle gülümsedi. *Tanrı'ya şükür*. "Sorun değil. Faturaları almaya geldim."

"Çalışmak için çok geç bir vakit," dedi Luke. "Hem bu gece cumartesi gecesi. Bir bira

ıçmeye ne dersin?"

"Outlaw'a mı gideceğiz?"

"Vivi Ann'e işi bittiğinde burada olacağımı söyledim, bu yüzden Grey ailesinin arka verandası uygun mudur?"

"Elbette," dedi Winona. Kendine hâkim olabilmek için zoraki gülümsüyordu.

Bira ve bir mont alıp Luke'un peşinden dışarı çıktı. Ay sonu yaklaşırken bu nisan akşamında hava serin olmasına karşın soğuk değil, üstelik yeni bir kâğıt yaprağı gibi gevrekli. Kıyı koruma perdesinin dibinde kaban su betona çarpıp taşarak çimenleri ıslatıyordu. Yıkık dökük beyaz tırabzan boyunca sıralanmış bir dizi yapışık deniz kabuğu Winona'ya çocukken kıyıcılık yaptıkları günleri anımsatıyordu.

İkili, çocukluk arkadaşlığına özgü bir samimiyetle yan yana oturup geçen günlerden söz ettiler. Luke, Winona'ya doğumunda bulunduğu taydan ve dikiş attığı yaradan bahsetti; Winona da ona, çocuğuna kurt yavrusu almak isteyen ve hayvanın buralarda yaşıyor olmasına karşın yabani sayılıp kasabada yasaklanmasına anlam veremeyen bir müvekkilinin komik hikâyesini anlattı.

Muhabbet uzadıkça Winona karnındaki kasılmanın hafıflediğini hissediyordu. Luke'la yan yana geldiklerinde gelecekte kendileri için bir umut olduğuna inanmak Winona'ya daha kolay geliyordu. Hatta Vivi Ann'e karşı hissettiği öfke bile belli bir ölçüde diniyordu. Winona, Luke'un yanındayken kendisini ısınarak şekli yavaş yavaş değişen bir kalıp tereyağı gibi hissediyordu. Biraz tereddütlü bir tavırla, "Eve huzursuz olduğun için döndüğünü söylemiştin," dedi Winona. Burnunu sokmuş gibi olmak istemiyordu, ama onunla ilgili her şeyi bilmek arzusu benliğini tüketiyordu. "Aradığın nedir?"

Luke omuz silkti. "Kız kardeşim çok romantik olduğumu söylüyor. Bu romantizmin benim sonum olacağını... Bilmiyorum. Sadece başka bir şey istedim. Ve hayatım boyunca babam hakkında, onun bu toprakları elleriyle temizleyerek evini nasıl kurduğu hakkında anlatılan hikâyeleri dinledim. Ben de öyle bir şey yapmak istiyorum."

"Babanı hayal meyal hatırlıyorum," dedi Winona. "Dev bir adam olması ve vahşi aylarinkini andıran bir sese sahip olması hariç... Bağırıldığı zaman korkardım."

Luke arkasına yaslandı. "O vefat edince konuşmayı bıraktığımdan sana söz etmiş miydim?"

"Hayır."

"Bir yıl sürdü. Üçüncü sınıftaydım. Herkesi korkuttuğumun farkındaydım -annem beni doktor doktor dolaştırıp tahliller yaptırdı, gözyaşı dinmedi-, ama sesime kavuşamıyordum."

"Sonra?"

"Atlattım sanırım. Bir gün yemek masasında otururken anneme baktım ve, 'Patatesleri uzatır mısın, lütfen?' dedim."

Winona bir ebeveyni kaybetmenin ne kadar da yoğun bir his olduğunu anımsayarak Luke'a baktı. İçinde o küçük çocuğa karşı bir acıma hissi belirdi ve uzanıp ona dokunmak istedi. Birbirlerine ne kadar benzediklerini söylemek istedi belki de. Ama Luke gözlerindeki hasreti sezmesin diye bakışlarını kaçırdı. "Vivi Ann'e babandan söz ettiğinde ne dedi?"

"Ah, Vivi ve ben öyle şeyler konuşmuyoruz."

"Neden?"

"Vivi Ann'i bilirsin. O sadece eğlenmek ister. Ben de onun bu yönünü seviyorum. Etrafta

yeterli sayıda ciddi insan var."

Genç adamın niyeti bu olmasa da Winona, Luke'un sözlerini işitince paramparça olduğunu hissetti. Kendisi buradaydı işte; yanına oturmuş onun sırlarını dinliyordu, ama Luke hâlâ onu görmüyordu.

Erkeklerin tek derdi fiziksel güzellikti. Winona ondan daha fazlasını beklemekle hata ediyordu.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu Luke.

Winona gülümseyemedi. Luke'un sorusundaki ince alay ona dokunmuştu. "Elbette. Sırlar konusunda bir avukata daima güvenilir."

Luke ceketinin cebine uzanıp mavi, küçük bir yüzük kutusu çıkardı.

Winona o anda nasıl hareket edebildiğini, uzanıp da kutuyu onun elinden nasıl alabildiğini kestiremedi. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki dalganın sesini bile duyamıyordu artık. Kapağı yavaşça kaldırdı; kutunun içinde bir pırlanta yüzük vardı. Ay ışığıyla parlayan yüzük mavi kadifenin içinde alev alan minik bir yıldızı andırıyordu. Winona bir an kusacağını hissetti.

"Ona evlenme teklif edeceğim," dedi Luke.

"Ama... daha üç ay oldu..."

"Yirmi sekiz yaşındayım, Win. Ne istediğimi bilecek olgunluktayım."

Winona'nın içinde bir şeyler yavaş yavaş küllenip sönüyordu. "Ve Vivi Ann'i istiyorsun." Luke, onun sesindeki kırılganlığı işitmiş miydi? Bilemiyordu. Önemsemedi. "İstememem mümkün mü?"

Winona bunu yanıtlayamadı. Vivi Ann için her şey kolaydı; hele aşk...

"Benim adıma sevindiğini söyle, Win," dedi Luke. Winona onun gözlerinin içine baktı ve yalan söyledi.

Dördüncü Bölüm

Varil yarışı ödüllерinin verildiğı şölen gecesi, Vivi Ann çıkardığı işi titizlikle incelemekteydi. Eagles Hall'un büyük salonu baştan aşağı süslenmişti. Vivi tavandan aşağı kâğıt şeritler sarkıtmış, bütün masaları kiraladığı kırmızı-beyaz ekoseli örtülerle kaplamıştı. Salonun ucuna kurulan masanın ortasına bir kürsü ile mikrofon yerleştirilmişti. Güzel bahar çiçeklerinden oluşan aranjmanlar -bunları kasabanın çiçekçisi bağışlamıştı- her masaya neşeli bir hava katmıştı. Duvarlarda varil yarışı katılımcılarının, her biri sekize on ebadındaki fotoğraflarıyla süslenmiş bir dizi poster asılıydı. Salonun gerisine büyük hoparlörler yerleştirilmişti. Şu anda hoparlörlerden hiç ses gelmiyordu, ama birazdan bu hoparlörler salonu dans müziğiyle inletecekti.

Vivi şölen hazırlıkları için gün boyu kendisine yardım eden Aurora'ya döndü. "Sence nasıl?" Dışarıda onlarla işbirliği yapan hava, genç. hanımlara parlak, güneşli bir nisan sonu günü bahşetmişti; görünürde tek bir yağmur bulutu yoktu.

"Bu eski mekân ne kadar güzel olabilirse o kadar güzel," dedi ablası.

Vivi Ann de öyle düşünüyordu. "Mae bir saat içerisinde lokantadan yiyecekleri getirecek."

Aurora çekicini bırakıp Vivi Ann'in yanına yaklaştı ve kolunu kız kardeşinin omzuna attı. "Harika bir iş çıkardın, Vivi. Seriler başarıya ulaştı ve bu şölen de çok konuşulacak."

"Umarım kızlar babalarıyla gelir. İlk kement atma yarışına yalnızca iki hafta kaldı. Mümkün olduğu kadar çok kişiyi elimden geldiğince erken kaydetmek istiyorum."

"Kasabanın dört bir yanı el ilanlarıyla dolu. Kementçiler gelecektir."

"Gelseler iyi olur. Varil yarışı iyi bir başlangıçtı -çok pahalıya da mal olmadı-, ama kement atma yarışı ilgi görmezse yandım."

"Yanmak demişken, Luke nasıl?"

Vivi Ann güldü. "Ona yandığımı hiç söylemedim ki."

"Hiç söylemedin. Ama sahiden de Vivi, sizi geçen akşam Outlaw'da gördüm. Çifte kumrular gibiydiniz."

"Orada herkes çifte kumrular gibidir. Tekila yüzünden olsa gerek."

Aurora masanın başındaki kardeşinin yanına oturup yüzüne baktı. "Ona âşık mısın?"

Vivi Ann, Luke ile kendisi hakkındaki dedikoduların kasabaya yayıldığıнын farkındaydı. Herkes genç adamın ona âşık olduğunu düşünüyordu. Outlaw Meyhanesi'nde gittikleri rutin hafta sonu gecelerinden birinde Luke kendisini dinleyen herkese bir kâse dondurma sayesinde kalbini Vivi'ye kaptırdığını anlatmıştı. "Bir bakışta anladım," diyordu hep.

Vivi Ann bu durumda ne söyleyeceğini, nasıl hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Luke'tan

gerçekten hoşlanıyordu. Birlikte çok eğleniyorlardı ve pek çok ortak özellikleri vardı.

Ama aşk?

Nereden bilecekti ki? Kesinlikle bildiği tek şey, yaklaşık üç avdır birlikte olmalarına karşın Luke'un onunla yan yanayken hâlâ tedirgin olduğu, sanki tutkusuyla Vivi Ann'i incitecekmiş gibi ona hâlâ sakınarak dokunduğuydu. Dün gece Luke ona iyi geceler öpücüğü verirken Vivi Ann daha fazlasını istediğini, daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu hissetmişti. Fakat iyi bir adamdan birazcık yaramazlık yapmasını nasıl isterdiniz?

"Yanıt vermiyorsun," dedi Aurora.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Aurora kardeşine şöyle bir baktı. "Verdin bile."

Vivi Ann daha derin konulara girmemek için konuyu değiştirdi. "Winona nerede? Son birkaç haftadır içine kapanmış gibi. Fark ettin mi?"

Aurora ayağa kalkıp çiçekli orta süsünü düzeltmeye koyuldu. "Nasıl yani?"

"İşle ilgili bir sıkıntısı mı var? Bana Eagles Hall'u süslemekten daha önemli işleri olduğunu söyledi."

"Sanırım büyük bir dava yaklaşıyor."

"Luke'a da soğuk davranıyormuş."

"Win'i tanırısın. Bir şeye kendini kaptırınca..."

"Evet. Yine de yokluğunu hissediyorum."

"Alışsan iyi edersin. Artık Luke'la birliktesin."

"Bununla ne alakası var ki? Sen evlisin ama seni sürekli görüyorum. Hâlâ cuma akşamları birlikte Outlaw'a gidiyoruz. Kız kardeşler erkeklerden Önce gelir, unuttun mu? Bu antlaşma uzun süre önce yapıldı. Sırf biriyle çıkıyorum diye seni ve Win'i satacak değilim. Bir erkeğin bize bunu yapmasına asla izin vermem."

Vivi, Aurora'nın göğüs geçirdiğini işitti. "Biliyorum. Ona da söyledim."

"Bu konuda konuştunuz mu? Win ne dedi? Sorun neymiş?"

Aurora nihayet çiçeklerle uğraşmayı bırakıp kafasını kaldırdı. "Ona sürekli çalışmaktan vazgeçmesi gerektiğini söyledim."

"Güzel. Bu gece geldiğinde ben de aynı şeyi söyleyeceğim."

"Şey... Gelmiyor."

"Ne?"

"Bu senin gecen." Aurora duraksadı. "Hem bir sürü gece düzenledin. Bırak biraz nefes alsın, ha? Kafasını toplamasına izin ver. Bu aralar biraz kırılğan."

"Winnie mi? Kırılğanlıkta kaya matkabından farksızdır o."

"Yapma," dedi Aurora sonunda. "Win konusunu kapatalım. Burada her şey hazır. Haydi, gidip giyinelim."

Vivi Ann ablasının peşi sıra Eagles'ın lavabosuna yöneldi; gece kıyafetlerini kabinlerden birinin kapısına asmışlardı. Vivi Ann hazırlanma telaşına düşünce Winona'nın sıkıntısını unutup mükemmel görünmeye odaklandı. Uzun sarı saçlarını elektrikli iri bigudilerle kıvırdı ve şekli bozulmasın diye sprey sıktı. Yüz hatlarını belirginleştirmek için azıcık makyaj -rimel, allık ve ruj- yeterliydi. Ardından dökümlü, kolsuz, puanlı bir elbise giyip kristal süslü iri bir kemer taktı ve ayağına da postallarını geçirdi.

Sonraki iki saat süresince keyfi yerindeydi. Şölen kusursuzdu. Umduğunun iki katı sayıda insan katılmış, herkes harika vakit geçirmişti. Bütün ödülleri dağıtıp katılımları için insanlara teşekkür ederken sonbahar serileri için teklifler yağmaya başlamıştı bile.

Luke onu dans pistine çıkarırken, "Bir dahaki sefere eyer hediye edeceğim," dedi. "Çok iyi hediyeler dağıtmalıyız. Ve de çok para... Böylece talep olacaktır. Ayda bir yerine iki pot yapabiliriz." Vivi kendi şevkine güldü. Şu anda kendini fazlaca şampanya içmiş kadar keyifli hissediyordu ve bu keyfin kaçmasını istemiyordu.

Şölen nihayet sona erip, salon temizlenip herkes evine gittiğinde Vivi Ann'in içinden geceyi bitirmek gelmiyordu hâlâ.

Luke ona yünlü kalın bir ceket uzattı. "Haydi, biraz yürüyelim."

"Harika bir fikir." Yarım şişe şampanyayı kapıp yanına aldı. İkili el ele kasabanın içine doğru yürümeye koyuldu. Vivi anlatıp duruyordu. Kendini zafer sarhoşluğuna kaptırmışken Waves Restoran'a kadar yürümüş olduklarını görünce şaşırdı. Restoran bu saatte kapalıydı, ama Luke onu üst kata çıkardı. Burada dökme demirden boş bir masa ile iki sandalye buldular. Tek bir sokak lambasının ışığında oturdular. Aşağıda kanalın dalgaları sahile telaşla vururken, "Babam bu gece gülümsüyordu, gördün mü?" diye sordu Vivi. Saatlerdir bunu düşünüyor, hiç unutmamak için o sahneyi gözünün önüne getirip duruyordu. "Bunun onun için ne denli önemli olduğunu biliyorum. Asla sözünü etmez, ama babasının efsanesine yaraşır şekilde yaşayamadığına hep hayıflandığının farkındayım. Water's Edge'i kalıcı bir kazanç kapısı haline getirebilirsek babam bu topraklara kendini adını yazdırdığını, insanların unutmayacağı bir başka Grey olduğunu hissedecek."

"Babanın gülümsemesinin bir diğer sebebini de biliyorum."

"Sahi mi?"

"Dün gece onunla konuştum."

"Ve bu onu gülümsetmeye yetti, ha?" diye takıldı Vivi. Yanında getirdiği kadehlere şampanya doldurmakla meşguldü.

Luke elini ceketinin cebine sokup küçük bir kutu çıkardı. Kutu açıldı ve pırlanta yüzük belirdi. "Evlen benimle, Vivi Ann."

Kafaya hızlı bir top yemek gibiydi bu; insan topun geldiğini görüp eğilmiş olması gerektiğini son anda fark ediyordu. Vivi nasıl yanıt vereceğini, ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken yalnızca bir "evet" ile gözyaşlarının Luke'u mutlu etmeye yeteceğini bilincindeydi.

"Babanı gülümseten buydu," dedi genç adam. Vivi Ann gözlerinin yaşardığını hissediyordu, ama bu gözyaşları bütünüyle yersizdi. Luke'un hak ettiği türden gözyaşları değildi bunlar. "Daha çok erken, Luke. Yeni çıkmaya başladık. Hatta daha..."

"Seks harika olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz ve sen hazır olana kadar beklemek konusunda fikrine saygı duyuyorum."

"Seks için hazır hissetmek dert değil. Bu..." Vivi sözlerinin sonunu dahi getiremedi. Luke'un istediğini yapmak, o yüzüğü takıp kaderini mühürlemek onun için imkânsızdı. Kafasını kaldırıp keder içinde Luke'a baktı. Onunla yatmadığı takdirde ilişkilerinin yavaş ilerleyeceğini düşünmüştü -ahmaklık etmişti-, ama böyle olmamıştı. Luke ona önünde sonunda âşık olmuştu. "Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz."

"Elbette tanıyoruz."

"En sevdiğim dondurma çeşidi ne?"

Luke kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Vivi onun kuşkulananmaya başladığını görebiliyordu; bir şeylerin yolunda gitmediğini seziyordu genç adam. "Çikolata-vişne. Koyu ve tatlı."

Vivi, ona âşık olduğunu iddia eden her adama bu soruyu sorar, kendisini ne kadar iyi tanıdıklarını bu sınavla ölçerdi. Onlar da hep şekerli, egzotik bir tat seçerlerdi, çünkü Vivi onların gözünde böyleydi. Çıktığı erkeklerin çoğu -Luke da dâhil olmak üzere- uzun uzun yüzüne bakar, ilk birkaç ayda aşklarını ilan ederler ve asla daha fazlasına ihtiyaçları olmadığını düşünürlerdi. "Vanilya," dedi Vivi. "Özümde ben bildiğin, sade vanilyayım."

"Seninle ilgili hiçbir şey sade değil," dedi Luke usulca. Yanağına şefkatle dokunuşu Vivi'ye kendini daha da kötü hissettirmekten başka işe yaramadı.

"Hazır değilim, Luke," dedi sonunda Vivi.

Luke onu uzun uzun süzdü. Vivi'nin yüzüne bakarken eline henüz geçmiş bir haritayı, yabancı bir araziye inceler gibiydi. Peşinden uzandı ve onu öptü.

"Beklerim," dedi Luke.

"Ama ya..."

Vivi'nin sözünü keserek, "Beklerim," diye yineledi. "Sana güveniyorum. Geleceksin."

Genç kadın, *Hayır*, demek istedi, *hiç sanmıyorum*, ama söyleyemedi.

Çok sonra, çiftlik evinin huzurlu sessizliğine adım atınca babasının yatak odasının kapısına özlemle baktı Vivi; bu konu hakkında konuşacak bir annesinin olmayışı içini burktu. Yorgun argın ilerleyerek üst kata çıkıp yatmaya hazırlandı. Ama yatağına girmeden evvel odasının penceresine yaklaştı. Karşısında karanlık çiftlik göz alabildiğine uzanıyordu, ay ışığıyla yer yer aydınlanan arazi de en az Vivi kadar perişan görünüyordu. Bir dizi çamın hemen ötesinde Luke'un arazisinin uzandığını biliyordu ve aklına birden bunun bir önemi olup olmadığı sorusu düştü. Babasını tasalandıran türden bir merak değildi bu elbet. Daha derin, daha anlamlı bir bağı sorguluyordu Vivi; iki insanın aynı yerde yetişmesinin, aynı insanları tanımasının, aynı şeyleri istemesinin ne anlama geldiğini... Bir arazi kenarı sınır sayılırdı şüphesiz, ama bu aynı zamanda ortak bir payda çizgisi miydi?

Vivi, Luke'un teklifini zihninden çıkarmakta zorlanırken pencereden uzaklaşıp yatağına girdi.

Keşke hisleri hakkında biriyle konuşabilseydi. Ablalarıyla pekâlâ konuşabilirdi ama verecekleri yanıtta korkuyordu. Kızlar onu sabırla dinleyecekler ve kafalarını sallayıp şöyle diyeceklerdi: "Büyü artık Vivi. O iyi bir adam."

Bu onun için yeterli olmalı mıydı? Tutkuyu aramakla hata mı ediyordu? Daha farklı bir şeyin -birinin- hayalini kurmakla? Onun hayalinde aşk hep fırtınalı ve havai bir şey, onu sürükleyip parçalara bir duyguydu.

Bütün bunlara inanmakla aptallık mı etmişti?

Winona'nın içinde bir şey fazla beklemiş domates misali çürüyordu. Son birkaç günde Lisa'ya çıkışmış, bir müvekkil kaybetmiş ve iki buçuk kilo almıştı. Kendine engel olamıyor, duygularını kontrol edemiyordu. Vivi Ann'in arayıp nişanlandığına dair büyük haberi vermesini

bekliyordu.

Winona, Vivi Ann'in ona gülüp geçmiş olduğuna, Luke'un gülünç evlenme teklifini geri çevirmiş olduğuna inanmak istiyordu. Tanrı biliyor ya Winona'nın minik kız kardeşi durulmaya hazır değildi, ama Luke Connelly kasabanın gözde bekâriydi ve Vivi Ann daima her şeyin en iyisine sahip olurdu.

Sah günü akşamüzeri Winona artık tükenmişti. İçindeki kıskançlık büyüyor, göğsünü kapladıkça kapılıyordu. Kimi zaman, Vivi Ann'in kendisinden çaldığı şeyleri anımsadığında nefes alamıyordu.

Hayatının şu anda olduğundan daha beter olamayacağını düşündüğü anda Lisa dâhili telefonun uçundaydı, "Hey, Winona. Baban birinci hatta."

Babam mı?

Winona babasının onu en son ne zaman bürodan aradığını hatırlamaya çalıştıysa da yapamadı. "Teşekkürler, Lisa." Ahizeyi kaldırıp telefonu yanıtladı.

Winona'nın lafının ortasında, "O aptal Travis gitmiş," dedi Henry. "Tek kahrolası kelime dahi etmeden gitmiş ve kulübe içeride bomba patlamış gibi görünüyor."

"Bunu Vivi Ann'in düşünmesi gerekmiyor mu? Ben temizlikle ilgilenmiyorum."

"Bana ukalalık etme. Bizim için bir adam bulacağını söylememiş miydin?"

"Çalışıyorum. Mülakat yaptığım..."

"Mülakat mı? Kimiz biz, Boeing mi? İhtiyacımız olan tek şey atlardan anlayan ve çok çalışmaktan korkmayan biri."

"Hayır, bütün bu nitelikleri taşıyan ve yaz boyu çalışacak birine ihtiyacınız var. Bulmak kolay değil." Winona bunu tecrübe ederek öğrenmişti. Yaz mevsimi rodeo zamanıydı ve ilanlara yanıt veren adamların hepsi uzun süre çalışmaya yanaşmamıştı. Çoğu işsizdi, ama kovboylar kendilerince romantiktiler, hayat tarzına kapılıp gidiyorlardı ve dönüp durmalıydılar. Hepsi de bir sonraki kasabada turnayı gözünden vuracağına inanıyordu.

"Bunu yapamayacağını mı söylüyorsun? Çünkü öyleyse, Tanrım, bunu bize daha önce söylemeliydin..."

"Yapacağım," dedi Winona sert bir tonda.

"İyi."

Babası telefonu öyle hızlı kapattı ki Winona kendini sessizliği dinlerken buldu. Kapatırken, "Seninle konuşmak keyifliydi, baba," diye söylendi. Dâhili hattı açıp, "Lisa," dedi Winona, "günün geri kalanında ve yarın izinlisin. Şu yardımcı aranıyor ilanlarının Shelton, Belfair, Port Orchard, Fife ve Tacoma'daki tüm yem dükkânlarına gönderilmiş olması gerekiyor. Ve *Little Nickel* reklamlarının sayısını da iki katma çıkartalım. Olympia'dan Longview'e kadar. Yapabilir misin?"

"Açıkçası iznimi böyle kullanmak istediğimi söyleyemem," dedi Lisa gülerek. "Ama evet, yapabilirim. Tom bu hafta vardiyalı çalışıyor."

Winona nasıl bir tavır takınmakta olduğunun farkına vardı. "Kötü davrandıysam özür dilerim."

Genç kadın başını çalışma masasının üzerinde kavuşturduğu kollarına gömdü. Sağ gözünün arkasında gergin bir ağrı hissetmeye başlamıştı bile.

Orada otururken zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi; yüzünü kollarının arasına

gömmüş, hayatını değiştirecek anın hayalini kuruyordu.

Beni terk etti, Win...

Terk etti tabii, Luke, buraya gel. Ben seninle ilgilenirim...

Aşına olduğu bu hayale dalıp gitmişken birinin kendisiyle konuşmakta olduğunu fark etmesi zaman aldı. Başını usulca kaldırıp gözlerini açtı.

Aurora orada durmuş yüzüne bakıyordu. "Luke'u hayal etmeyi bırak. Benimle geliyorsun."

"Vivi'ye evlenme teklif edecek," dedi Winona. Yüksek sesle konuşacak gücü yoktu.

Aurora ona acıyarak yüzünü buruşturdu. "Ya."

"Bir şey olmamış gibi davranmam gerektiği hakkında nasihat etmeyecek misin?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece, *artık* Vivi Ann'e söylemek zorundasın bence. Kötü bir şeyler olmadan."

"Ne anlamı var? O istediğini hep elde ediyor." Winona o öfkenin saklandığı yerden çıkarak yeniden kıpırdadığını fark etti.

"Böyle düşünmek tehlikeli. Biz *kardeşiz*."

Winona, Aurora'nın nasihatini dinlediğini hayal etmeye çalıştı, hatta sarf edeceği sözleri seçip bunları zihninde evirip çevirdi. Varabildiği tek sonuç böyle yaparsa tam bir zavallı portresi çizmiş olacaktı. "Teşekkürler, almayayım."

Aurora göğüs geçirdi. "İyi ya. Belli ki henüz kabul etmemiş, aksi takdirde duymuş olurduk. Belki de Vivi Ann hazır olmadığının farkındadır. Onun ne kadar romantik olduğunu bilirsin. Ayakları yerden kesilsin istiyor. Aşk söz konusu olduğunda Vivi baştan ya kaptırır ya da kaptırmaz ve Luke onun dünyasını altüst etmiş değil."

Winona umutlandı. Bu umut zayıf bir ışık gibi yanıyordu, ama önceki karanlıktan iyiydi. "Haklı çıkman için dua ediyorum."

"Daima haklı çıkarım. Şimdi ayağa kalk. Travis gece yarısı tüymüş. Vivi Ann'in kulübeyi temizlemesine yardım edeceğiz."

"Ya yüzüğünü gösterirse?"

"Bu yalan oyununu sen başlattın; ya sonucuna katlanacaksın ya da doğruyu söyleyip kurtulacaksın."

"Gidip üzerimi değiştireyim."

"Ben olsam yalnızca giysilerimi değiştirmekle yetinmezdim, Win."

Winona kız kardeşinin alaycı sözlerine -yoksa nasihat miydi?- kulak asmayarak yatak odasına çıktı ve üzerine eski bir kot ile gri renkli bol bir UW eşofman üstü giydi.

Kaşla göz arasında arabaya binmiş, çiftliğe doğru ilerlemekteydiler.

Kulübeden içeri girince tam bir savaş alanıyla karşılaştılar. Her yanda haftalardır yıkanmamış bulaşıklar duruyordu ve bir kısmı da lavabonun içindeydi. Vivi Ann dizlerinin üzerine çökmüş, sert döşemenin üzerindeki lekeyi ovalamakla meşguldü. En eski giysilerini giymiş, uzun saçlarını gelişigüzel bir atkuyruğu biçiminde toplamış ve makyajsız olmasına rağmen harika görünmeyi başarmıştı.

Ablalarına o kocaman gülümseyişiyle tebessüm ederken, "Geldiniz ha," dedi Vivi.

"Geldik tabii. Biz bir aileyiz," dedi Aurora. Son kelimeyi hafifçe vurgulamıştı. Tökezleyen Winona'nın koluna girdi.

"Şöleni kaçırdığım için üzgünüm, Vivi Ann. Harika bir gece olduğunu duydum."

Vivi Ann sarı lastik eldivenlerini çıkartarak ayağa kalktı ve eldivenleri kovanın yanına atıverdi. "Orada olmanı isterdim gerçekten. Güzeldi."

Winona kız kardeşinin bakışlarındaki kırılğanlığı görebiliyordu ve Vivi Ann'i incitmiş olduğunun farkındaydı. Winona bazen kardeşinin bütün o güzelliğinin ardında kolayca incinebilen bir yapısı olduğunu unutuyordu. İçten bir tavırla, "Üzgünüm," dedi.

Vivi Ann bu özre bir başka parlak tebessümle karşılık verdi.

"Ben gittikten sonra bir şey oldu mu?" diye sordu Aurora.

Vivi Ann'in gülüşü soldu. "Tam üstüne bastın. Ben de size nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum, kızlar. Luke bana evlenme teklif etti."

"Bana söylemişti," dedi Winona. Vivi Ann'in sarf ettiği cümleyi duymak bir kaya çıkıntısından aşağı düşüp tuhaf bir sessizliğe inmek gibiydi.

"Ya." Vivi Ann'in kaşları çatıldı. "Küçük bir ikaz işe yarayabilirdi."

"Genellikle, bir kadının böyle bir konuda ikaz edilmesine gerek yoktur," dedi Aurora nazik bir tavırla.

Vivi Ann etrafa bakındı. "O mükemmel biri," dedi sonunda. "Mutluluktan uçmam gerekir."

"Gerekir derken?" dedi Winona.

Vivi Ann gülümsedi. Fakat bu zoraki bir gülümsemeydi. "Evliliğe hazır olduğumdan emin değilim. Ama Luke beni bekleyebilecek kadar sevdiğini söylüyor."

"Hazır olmadığınızı düşünüyorsanız, değilsindir," dedi Aurora.

Yine o tuhaf sessizlik çöktü.

"Doğru," dedi Vivi Ann. "Ben de böyle düşünüyorum. Öyleyse şurayı temizlemeye başlayalım, haydi."

Winona sessizce göğüs geçirdiğini fark etti. Belki de hâlâ umut vardı.

Ve bunun için Tanrı'ya şükretti. Son zamanlarda genç kadın, Vivi Ann, Luke'la evlendiği takdirde kendisinin ne kadar korkunç bir şey yapabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bir buçuk hafta sonra, Winona babasının çalışma odasında, kanalın durgun mavi sularına bakan, üzeri çizilmiş, büyük ahşap çalışma masasında oturmaktaydı. Bu pırıl pırıl günde karşı kıyıdaki ağaçlar dokunulabilecek kadar yakın görünüyordu; onların bir milden daha uzak olduğuna inanmak imkânsız gibiydi. Winona en yakındaki faturaya -keresteciye aitti- uzanmıştı ki, bir arabanın geldiğini duydu. Birkaç dakika sonra verandanın esnek merdivenlerinde ayak sesleri patırdadı ve biri kapıyı çaldı.

Winona faturaları kenara itip kapıyı açmaya gitti.

Bir adam verandada dikilmiş, genç kadının suratına dik dik bakıyordu. En azından Winona öyle baktığını *sandı*; anlamak güçtü. Tozlu, beyaz bir kovboy şapkası adamın yüzünün üst kısmına siper olmuştu. Uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı; üzerinde yırtık, kirli bir kot ile eskimiş bir Bruce Springsteen tişörtü vardı. "İş için geldim."

Winona aksanını ayırt etmeye çalıştı; Teksas ya da belki de Oklahoma. Adam şapkasını çıkarıp omuzlarına inen uzun, düz, siyah saçlarını çabucak geriye attı. İyi tabaklanmış deri rengindeki teninde gri gözleri neredeyse tuhaf denebilecek kadar aydınlık görünüyordu. Yüz hatları sivri ve keskindi; ona biraz haşın, biraz da vahşi bir hava katan bıçak ağzı benzeri

burnuyla çok da yakışıklı değildi. Hem de zayıftı; deri kayış gibi inceydi. Sol pazısında Amerikan Yerlilerine özgü sembollerden oluşan bir dövme vardı, ama kabilelere ait semboller değildi bunlar. Bu imgeler Winona'ya tanıdık gelmiyordu.

Ona yanıt vermekte fazla geciktiğini hatırlatır gibi, "İş?" dedi adam. "Hâlâ bir yardımcı arıyor musunuz?"

"Atlardan anlar mısın? Kimseyi eğitmek istemiyoruz."

"Teksas'taki Poe Çiftliği'nde çalıştım. Hill Country'deki en büyük işletmedir. Ve yaklaşık on yıl da kement atma yarışlarına katıldım."

"Tamir işlerinden anlar mısın?"

"Bilmek istediğiniz buysa, etraftaki arızaları halledebilirim. Ayrıca yarı beyazım. Karar vermenize yardımcı olur belki."

"Bu beni pek ilgilendirmez."

"Çoğu halktan üstünsünüz, öyle değil mi?"

Winona kendisiyle dalga geçildiği izlenimine kapıldıysa da adamın ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu.

"Rodeoları takip ediyor musunuz?"

"Artık etmiyorum."

Winona babasının bu adamı -bir Amerikan Yerlisini- tutmayacağını, ona pek sıcak bakmayacağını biliyordu, ama öte yandan ilanların yayınlanmasının üzerinden bir ay geçmişti ve ilk kement atma potu bu cumartesi yapılacaktı. Birini bulmalıydılar ve bunun için ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Winona pahalı mavi topuklularını ayağından çıkartıp Vivi Ann'in daima kapının yanında duran büyük numaralı lastik çizmelerini giydi. "Beni takip et."

Genç kadın, adamın, arkasında ağır ağır yürümekte olduğunu duyuyordu; adamın eski püskü, aşınmış çizmeleri çakılların üzerinde çıtırdıyordu. Winona ürktüğünü kabullenmek istemiyordu. Bu içinde yetiştiği çevrenin talihsiz yan etkisiydi ve Winona buna boyun eğmeyecekti. İnsanları ten rengine göre yargılamak ona yakışmazdı. "Burası ahır," dedi Winona ve zaten içeriye girmiş olduklarından, ahmakça konuşmuş olduğunu fark etti.

Adam hiçbir şey söylemeden yanında dikildi.

Hemen sol taraflarındaki bölmede çizimler, fotoğraflar ve kurdelelerle süslü, büyük beyaz bir mukavva asılıydı. Üzerinde süslü püslü, kıvrımlı harflerle şöyle yazılmıştı: Selam! Ben Lizzie Michaelian'ın atı Sihir. Biz harika bir ekibiz. Geçen yıl Ufaklıklar Günü'nde yarışıp gösteri dalında bir kırmızı kurdele ve en temiz ahıra layık görülen özel bir mansiyon kazandık. Bu yıl düzenlenecek panayır için sabırsızlanıyoruz.

"Şuna bak," dedi Winona'nın yanındaki adam, "burası eve benzemiş."

Winona gülümsemekten kendini alamadı. İlerleyerek adama malzeme odasını, yıkama bölmesini ve saman deposunu gösterdi. Ahır ve oyun alanının tamamını gezdikten sonra onu ahırdan çıkarttı.

Dışarıya çıkınca adama döndü. "Adın ne?"

"Dallas. Şehir adı. Dallas Raintree."

"En az bir yıl kalabilecek misin?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Winona kararını vermişti. Sonuçta önemli olan buydu. Bu karar ona aitti. Eğer babası bu adamdan ten rengi yüzünden hoşlanmayacaksa bu konudaki fikrini değiştirme vakti gelmiş demekti. Winona duruma kafa yordukça bu adama iş vermeyi bir vatandaşlık görevi gibi görmeye başladı. Ayrıca herkesin iş için sıraya girmediği de açıktı. Madem bu adam bir süre kalacaktı, daha ne istiyorlardı? "Burada bekle." Winona dönüp eve doğru yürüdü, çizmelerini çıkardı, hazırladığı çalışma sözleşmesini almak için çalışma odasına yöneldi ve biraz sonra adamın yanına döndü. "İş için oda, yiyecek ve ayda beş yüz dolar veriyoruz. Kabul ediyor musun?"

Adam başını salladı.

Winona daha fazlasını -o bakıştan, o duruştan farklı bir tepki- bekledi, ardından eski kulübenin bulunduğu tepeye doğru yürümeye başladı. "Bu taraftan."

Tepeye çıkınca bileğine gelen çimenleri çiğneyerek ön kapıya yöneldi. "Gördüğün gibi verandanın tamire ihtiyacı var. Ama kız kardeşlerimle birlikte içeriyi temizledik." Winona ışığı yaktı. Bu kez eski eve, her zaman yaptığı gibi geçmişinin duygusal penceresinden değil, adamın açısından baktı.

Yıllarca kullanılmaktan aşınıp çizilmiş geniş, sedir yer döşemesi, yeni temizlenmiş budak desenli çam duvarları ve nehir taşıyla kaplı, kullanıla kullanıla kararmış şöminenin etrafına dizili uyumsuz mobilyalarıyla -soluk kırmızı bir kanepe, bir çift eski berjer, büyükannenin antika sehпасı- küçük bir oturma odası. 1940'lardan kalma teçhizatı, ahşap tezgâhı ve meşe sandalyeli mavi boyalı masasıyla gömme bir mutfak. Oturma odasındaki kapıdan, içerisinde üzerine yorgan örtülmüş beyaz demirden yatağın bulunduğu yatak odasını görebiliyordu. Buradan bakınca görülmeyen tek yer banyoydu ve Winona'nın orası hakkında söyleyebileceği en iyi şey, her şeyin sağlam olduğuydu. Yeni kullanılmış çamaşır suyunun sert kokusu çürümekte olan nemli ahşabın keskin kokusunu bastırmaya yetmiyordu.

"Burası uygun mudur?" diye sordu Winona.

"İdare eder."

Genç kadın adamın sert görünüşüne dikkatlice bakmaktan alamadı kendini. Adamın büsbütün keskin köşeler ve sert düzlemlerden ibaret yüzü kırık bir bardak gibiydi.

"Bu çalışma sözleşmen. Dilersen avukatına inceletebilirsin."

"Avukatıma, ha?" Adam kâğıda şöyle bir göz attı, ardından Winona'ya baktı. "Burada sizin beni işe aldığınızdan ve benim de kalmaya söz verdiğimden bahsediliyor, doğru mu?"

"Kesinlikle. Sözleşmenin süresi bir yıllıktır." Winona adama sözleşme ile bir kalem uzattı.

Adam masaya yaklaşp eğilerek adını yazdı. "İlk iş olarak ne yapacağım?"

"Yani, aslında ben burada çalışmıyorum. Burayı kız kardeşim ve babam işletiyor ve şu anda ikisi de evde yok. Sadece yerleş ve yarın sabah saat altıda kahvaltı için çiftlik evine gel. Onlar sana ne yapacağını söylerler."

Adam imzalı sözleşmeyi ona geri verdi.

Winona bir şeyler daha bekledi; adam belki de bir teşekkür edebilir ya da iyi iş çıkartacağına söz verebilirdi, ama adamın söyleyecek bir şeyi olmadığı anlaşılınca kulübeden çıktı. Verandanın merdivenlerinden indiği ve uzun çimenlerin arasından çakıllı yola doğru yürüdüğü sırada adamın verandaya çıktığını işitti.

Emin olmak için dönüp bakmadı, ama yine de şüphesi yoktu; adam arkasından bakıyordu.

Grey kardeşler cuma akşamlarını daima birlikte geçirirlerdi ve bu akşam da diğerlerinden farksızdı. Her zamanki gibi, bir şeyler atıştırmak için Blue Plate lokantasında buluştular ve ardından Sahil Yolu'ndan Outlaw Meyhanesi'ne doğru yürüdüler. Hayatlarına erkekler girip çıkabilirdi -ve onlarla barlarda buluşulabilirdi- ama akşam yemeği mutlaka üç kız baş başa yenirdi.

Bu gece etrafları baharın son demlerinin tanıdık kalabalığıyla sarılmıştı. Parlak renkli pahalı tişörtleri ve lokantanın önüne park edilmiş parlak arazi araçlarıyla hemen ayırt edilen birkaç turist de buradaydı. Bir yandan da yerliler, limonatalarını yudumlar, gazetelerini okurken sessizce konuşuyor ve plastik kaplı menülere bakmaya zahmet bile etmiyorlardı. Çoğu Gracie'nin seksenli yılların başından beri menüde yer almayan meşhur köftesinden sipariş etmişti.

Winona, Vivi Ann'in patates kızartmalarına uzandı. "Bugün bir yardımcı tuttum," dedi. Vivi Ann'in Dallas Raintree hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

Vivi Ann başını kaldırıp baktı. "Şaka yapıyorsun. Kim?"

"Teksaslı bir adam. Atlardan anlıyormuş."

"Nasıl biri?"

Winona bu soruya verilecek en uygun yanıtın ne olduğunu düşündü, ardından, "Bilmiyorum. Pek bahsetmedi," demekle yetindi.

"Kovboylar işte," dedi Aurora.

Vivi Ann hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Babamla yemekler yeterince sessiz değilmiş gibi. Birlikte yediğimiz yemeklerde Travis'le ikisinin birbirlerine yirmi kelimeden fazlasını sarf ettiklerini bilmem."

"İnan bana şanslısın," dedi Winona. "Babam ve bense..."

"Bu gece o konulara girmiyoruz," dedi Aurora sert bir tavırla. "Bu bize kız kardeş olduğumuzu hatırlatacak bir gece." Winona'ya manalı bir bakış fırlattı.

Kızlar hesabı ödeyip lokantadan çıktılar.

Lavanta kokulu ılık akşamda Ana Cadde'den geçtiler.

Kayıtsız görünmeye çalışarak, "Luke'un bizimle gelememesi ne kötü oldu," dedi Winona. Son günlerde böyle davranmak için çok çaba gösteriyordu; Vivi Ann'in yanında doğal davranmaya çalışıyordu.

"Gorst'ta acil bir durum varmış. Kısarak sancılanmış."

Sahil Yolu'na dönüp kıyı boyunca yürüdüler. Sokak lambaları aynı anda yanınca sokak sarımsı bir karnaval havasına büründü.

Asfalt gitgide yok oldu ve yerini çakıllar aldı. Bu tarafta düzgün kaldırımlardan, sokak lambalarından sarkan, içi çiçek dolu saksılardan, hediyelik eşyalar satan esnaftan eser yoktu. Yalnızca büyük park alanına giden taşlı bir yol vardı burada. Su kıyısında Ted'in Kayık İşkelesi ile Cat Morgan'ın kıyıdaki köhne evine uzanan ara sokak bulunuyordu. Sağ tarafta yabani otların arasına gizlenmiş Outlaw Meyhanesi yer alıyordu. Pencereleler çok renkli neon ışıklı bira markalarıyla süslenmişti. Düz çatıyı kaplayan yosunlar pencere denizliğinde öbek öbek birikmişti. Park alanı külüstür kamyonlarla doluydu.

Kızlar meyhaneden içeri girip tanıdık kalabalığın içinden geçtiler ve meyhanenin maskotu haline gelen doldurulmuş dev bozayının etrafından dolaştılar. Birileri ayının uzanmış pençesine bir sutyen takmıştı. Duman ortalığı sarmış, cafcacflı köşelerin görünümünü yumuşatmıştı. Arkada orkestra *Desperado* şarkısının güçlükle ayırt edilebilen bir uyarlamasını çalıyordu.

Kızlar bara yaklaşınca barmen üç tek hazırlayıp kadehleri üç boş taburenin önüne koydu.

"Hizmet nasıl kızlar?" dedi Bud.

İlk önce Aurora oturdu ve gülerek yanıtladı: "İşte bu yüzden her cuma gecesi buradayız."

Besinci Bölüm

Outlaw Meyhanesi yine cuma gecesi kalabalığıyla doluydu. Orkestra *Mamas, Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys* adlı şarkının sıkıcı ve ağır bir uyarlamasını çalarken, çiftler de parke pistte grup halinde dans ediyorlardı. Vivi Ann her zamanki bar taburesinde oturmuş, müzikle birlikte salınıyordu. Hoş bir ritim tutturmuştu. Taburesinde dönerek dans edecek birini aradı, ama eşi olmayan biri yoktu. Aurora ile Richard bilardo masalarının bulunduğu tarafta bazı arkadaşlarıyla oyun oynuyorlardı ve Winona da başkan Trumbull'la koyu bir sohbete dalmıştı.

Vivi Ann yüzünü bara dönmek üzereyken kasanın yanında duran Kızılderili'yi fark etti. Kasabalılardan oluşan bu kalabalığın arasında herhangi bir yabancı göze çarpardı, ama Vivi Ann bu adamın *herhangi* bir kalabalıkta fark edilebileceğinden emindi. Uzun saçları, koyu teni ve bir şahininkini andıran yüz hatlarıyla bu adam, şu gösterime girmek üzere olan *Son Mohikan* filmindeki Daniel Day Lewis'i andırıyordu biraz.

Adam Vivi'nin bakışlarını yakalayınca ona gülümsedi.

Genç kadın dönüp onu görmezden gelecekken adam ona doğru yürümeye başladı. Vivi bakışlarını kaçırmak istediye de hareket edemedi.

"Dans etmek ister misin?"

"Sanmıyorum."

Adam gülümsedi, ama bu tebessüm yüzündeki haşin ifadeyi pek de yumuşatmadı. "Korktun. Anladım. Senin gibi güzel beyaz kızlar hep korkar."

"Korkmadım."

"Güzel." Adam uzanıp Vivi'nin elini tuttu. Vivi, adamın derisinin sertliğini -ki Luke'unkinden çok başkaydı- ve onu dans pistine çekip kollarına alırken sergilediği sahiplenici tavrı fark etti. Adamın bu hareketi Vivi'yi şaşırttı; hatta bu, hissettiği ufacık ürpertiden de şaşırtıcıydı.

Müziğin yavaşladığı bir anda, "Ben Dallas," dedi adam.

"Vivi Ann."

"Erkek arkadaşın var mı? Bu yüzden mi etrafa bakınıp duruyorsun? Yoksa komşuların bir Kızılderili'yle dans etmeden hoşlanmazlar diye mi korkuyorsun?"

"Evet. Yani hayır..."

"Nerede o?"

"Burada değil."

"Sana küçük güzel bir hazineymişsin gibi davrandığına bahse girerim. Fazla sert yaklaşırsa

incinecekmişsin gibi."

Vivi Ann göğüs geçirerek adama baktı. "Nereden bildin?"

Adam cevap vermedi. Bunun yerine onu kendine doğru çekip öptü.

Vivi Ann bir anda -ki bunun çok kısa sürdüğünden emindi- ona teslim olduğunu hissetti.

Sonra biri onu Dallas'tan uzaklaştırmaya çalıştı. Bir grup adam ileri atılıp Vivi'yi kenara itti. Adamlar kendi kendilerine ve birbirlerine söyleniyorlardı, ama Vivi'nin gözü Dallas'a takılmıştı. Dallas son derece sakın görünüyordu ve gülümsediğinde, *Birinin canı yanacak*, dedi Vivi içinden.

"Defol buradan. Vivi Ann'in senin gibi bir serseriyle işi olmaz." Konuşan kişi Vivi'nin üçüncü sınıftaki erkek arkadaşı Erik Engstrom'du.

"Kesin şunu," diye bağırdı Vivi Ann. Camı tuzla buz eden bir taşı andıran sesi herkesin dikkatini çekti. "Sizin *derdiniz* ne?"

"Sadece seni kolluyorduk, Vivi," dedi Butchie yumruklarını sıkarak.

"Sizi aptallar. Masanıza dönün."

Kalabalık gönülsüzce dağılıp uzaklaştı. Vivi, Dallas'la baş başa kalmıştı.

Adamın yüzüne bakıp, "Üzgünüm," dedi. "Burada yabancı görmeye pek alışkın değiliz."

"Sebebini görebiliyorum." Dallas sanki olan bitenin hiçbir önemi yokmuş gibi gülümseyerek eğildi ve Vivi'nin kulağına fısıldadı: "Güzel öpücüktü." Ardından onu sıcak ışıkların altında bir başına, tedirgin bir halde bırakarak uzaklaştı.

"Ne oldu?" dedi Winona biraz sonra. Aceleyle kardeşinin yanına koşarken nefes nefese kalmıştı. "Lavabodan çıktım ve biri dedi ki..."

"Bir adamla dans ettim. Büyük olay."

Aurora sokuldu. "İyi taktik, Vivi. Çok şık."

Vivi Ann ne diyeceğini bilemedi. Bütün bedeni tuhaf, hızlı çalışan bir motor gibi titriyordu. "Kaltaklık etme, Aurora."

"Ben mi? Asla. Dövmeli adamları ne kadar sevdiğini bilirim." Aurora güldü. "Ve Kızılderilileri de."

"Bir Kızılderili'yle mi dans etti?" diye sordu Winona şaşkın bir tavırla. "Dövmesi de mi vardı? Nasıl biriydi?"

"Seksi," diye yanıtladı Aurora hemen.

Vivi Ann, Winona'nın azarlayıcı bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini kaçırdı. "Dallas diye biri."

"Adının ne önemi varsa," dedi Aurora. "Öpücük nasıldı?"

"Onunla öpüştü mü?" dedi Winona. "Herkesin önünde mi?"

Vivi Ann ablasının bunu söylerken güldüğüne kalıbını basabilirdi. "Haydi," dedi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Aurora güldü. "Eminim vardır."

Vivi Ann ertesi sabah uyandığında kendini sinirli ve huzursuz hissediyordu. En kötüsü de heyecanlı olmasıydı. Sabahlığını giydi, lavaboya girip dişlerini fırçaladı, ardından koridora yöneldi.

Babası salondaki şöinenin yanında dikilmiş, Vivi'nin merdivenlerden inişini izliyordu.

Göğüs kısmı iyice gerilmiş mavi elbisesiyle işe gitmek için hazır görünen Winona babasının arkasında duruyordu.

Sabahlığının belindeki kuşağı sıkıca bağlarken, "Günaydın," dedi Vivi Ann.

"Durduğum yerden pek de aydınlık bir gün göremiyorum," dedi babası. "Kızım herkesin önünde bir Kızılderili'yle kıştırmıyormuş."

Vivi tökezledi. Babasının bunu duyacağını tahmin etmeliydi elbet. Onları gibi bir kasabada Vivi Ann'in yaptığı şey dedikodu malzemesi olmaya değermişti. Durumu babasına ilk önce kendi açısından anlatabileceğini sanmıştı sadece. Kendi açısından ne olduysa... "Bir şey olmadı, baba, gerçekten. Söylesene, Win. Dedikodular çabucak unutulur."

"İçki içip dans ediyorlardı," dedi Winona. "Vivi'nin içtiği zaman nasıl takıldığını bilirsin."

"Win!" dedi Vivi Ann. Ablasının sadakatsizliğine şaşmıştı. "Doğru değil..."

"Kov o adamı," dedi babası.

"Ne demek istiyorsunuz? Kimi kovacak?" diye sordu Vivi Ann.

"Kovamayız. Sözleşme imzaladı." Winona kız kardeşine döndü. "Dün gece çiftliğin yeni yardımcısıyla öpüşüyordun."

Bu Vivi Ann'e çok fazla gelmişti. Vivi kendini açılmakta olan bir teknede bulmuş gibiydi.

"Senden utanıyorum," dedi babası.

Vivi Ann bu sert sözlerle ürperdi. Daha önce babasından böyle sözler işitmemiş, onu utandırmasının mümkün olabileceğini dahi düşünmemişti. Yılların bağı incelmış gibiydi; Vivi Ann ömründe ilk kez babasının sevgisinin, tıpkı ablalarının söylediği gibi koşullu bir sevgi olduğundan şüphelendi ve bu his onu ürküttü. Babaları bu ailenin ana kayası, sert zeminiydi. Onun çatırdaması akla hayale sığmazdı.

Vivi ne diyeceğini şaşırırken kapı çalındı. Gelenin kim olduğunu biliyordu. "Ona söyledin mi?" diye sordu ablasına.

"Kasabanın yarısı oradaydı, Vivi," dedi Winona ve Vivi ablasının sinirli görünmesini beklerken, o tuhaf, gerçeküstü anda, tam da kendisi panik içindeyken, Winona halinden memnunmuş gibiydi. Üstelik soruya doğru dürüst bir yanıt da vermemişti.

Kapı açıldı ve Luke belirdi. Üzerinde Dockers pantolonu ve oduncu gömleğiyle sanki sıradan bir sabah ziyaretine gelmiş gibiydi. Ancak saçları nemliydi ve taranmamıştı.

Vivi aniden işin içinden çıkamayacağı hissine kapılarak ona yaklaştı. "Onlara bütün bunların hiçbir önemi olmadığını söyle, Luke. Birbirimizi sevdiğimizi biliyorsun." Luke bir şey söylemeyince Vivi iyice panikledi. "Evleniyoruz biz. Babama endişelenecek bir şey olmadığını söyle."

"Nişanlandınız mı?" diye sordu babası.

Vivi Ann babasına döndü. "Herkes söylemek için doğru zamanı bekliyorduk."

Babası nihayet gülümsedi. "İyi. Öyleyse konu kapandı. İlk pot iki saat içerisinde başlıyor ve yapacak çok işimiz var. Gidip yeni adamımızla konuşacağım ve ona neyin ne olduğunu izah edeceğim. Hareketlerine dikkat etse iyi olur, yoksa onu kovarım. Beni sözleşme falan bağlamaz."

Babası gidince Vivi Ann, ondan uzaklaşmaya yeltendiyse de Luke onun elinden tuttu ve gitmesine izin vermedi.

"Sen de onun öpücüğüne karşılık verdin mi?" diye sordu Luke.

"Elbette hayır." Vivi; Winona'nın, odanın karşısından kendilerine bakmakta olduğunu farkındaydı.

Luke, çenesinden tutup yüzünü kaldırdı. Vivi, sevgilisinin yüzüne bakmadan saniyeler önce o yüzün endişeyle asılmış olduğunu, o temiz, dürüst gözlerin şüpheyle dolmuş olduğunu tahmin etmişti. Luke'un kendisine inanacağını da biliyordu Vivi. Çünkü genç adam inanmak istiyordu.

"Kabul mü?" diye sordu Luke.

"Kabul."

"Sayende Oyster Sahili'nin en mutlu adamı oldum."

Bu romantik bir an olmalıydı.

Ama Vivi bir hata yapmış olduğunu farkındaydı.

Sayende Oyster Sahili'nin en mutlu adamı oldum.

Bu cümle Winona'nın zihninde dönüp dolaşıyordu. Bütün o trajik sahneyi ağır çekimde izlemekteydi: Vivi Ann merdivenlerden iniyor, neler olduğunu anlayınca güzel yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor... Babaları ilk kez Vivi Ann'e dönüp ona kendisini utandırdığını söylüyor... Ardından Luke kırgın ve dalgın gözlerle içeri giriyor.

Winona onun yanına gidip, *Vivi hep kalp kırar zaten*, demek ve onu teselli etmek istemişti. Hatta bunu hayal etmeye, umut etmeye bile yeltenmişti. Sonra...

Evleniyoruz.

Tek kelime her şeyi altüst etmişti. Tek kelime Vivi Ann'in itibarını geri getirmişti. Tek kelime yaşlı adamı gülümsetmeye yetmişti.

Winona hâlâ salonda taş kesilmiş vaziyette oturuyor, çiftin konuşmalarını duyuyor ama dinlemiyordu. Sözleri işitmeksizin konuşmanın genel anlamını çıkarabilirdi. Bütün nişanlıların birbirlerine söyledikleri türden ballı sözler sarf ediyorlardı, şüphesiz. Aşkta, törenlerden, hayallerden söz ediyorlardı.

Onun burada olduğunu unutmuş gibi görünüyorlardı ya da umursamıyorlardı. Salondaki iri mobilyalardan farksızdı sanki.

Winona usulca kalktı, suratına kayıtsız bir ifade yerleştirdi ve çiftin yanına gitti. Durup onlara yavan tebriklerini iletecekti, ama yaklaştığı sırada Luke, Vivi Ann'i kollarına alıp öptü.

Winona ilk kez onları gerçekten öpüşürken görüyordu. Durdu; kendini bakmaktan alamadı.

Ardından yürümeye başladı, salondan geçip verandaya çıktı, oradan arabasına yöneldi. Araba yolundan hızla geçti; Orca Yolu'na vardığında ağlamakta olduğunu fark edince şaşırdı. Aceleyle gözlerini sildi ve sağa döndü.

Binaları geçince firene asılıp aniden, sokağın orta yerinde durdu.

Evleniyoruz.

Babası ve Luke nasıl bu kadar aptal olabiliyorlardı? Vivi Ann'in çaresizlikten böyle yaptığını, onları hayal kırıklığına uğratmaktan sakındığı için kendini zorladığını göremiyorlar mıydı?

Winona yüksek sesle, "Düşünme bunu," diye söylendi. Umursamamanın bir yolunu bulmalıydı. Aurora haklıydı. Winona bunu başından beri biliyordu. Kız kardeşler erkeklerden önemliydi. Winona, Luke'u istemekten *vazgeçmeliydi*, aksi takdirde bu hepsini mahvedecekti.

Ama böyle bir şeyi nasıl yapardı insan? Ussallaştırmaların hiçbiri işe yaramamıştı. Kalbinin derinliklerine bir dargınlık tohumu düşmüştü ve genç kadın şimdi bile bu tohumun kök salmakta olduğunu hissedebiliyordu.

Kement atma yarışı bittikten saatler sonra Vivi Ann oyun alanının çitlerine oturmuş, balçık kahvesi çamura dalıp gitmişti. Son yirmi dört saatte hayatının en kötü günlerinden birini yaşamıştı. Dün gece yaşananların dedikodusu kasabaya çalı yangını gibi yayılmıştı. Luke'la nişanlandığı haberi alevleri söndürmüş olsa da insanlar Vivi'yi yakından takip ediyor, arkasından fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Hey."

Vivi sol tarafına döndü.

Dallas, ahırın açık kapılarının eşiğinde duran, akşamın turuncu ışığını arkasına almış uzun bir gölgeydi. Vivi günün çamurlu batağında onu neredeyse unutmuştu. Neredeyse.

"Ne kadar zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun."

Vivi çitlerden inip ona doğru yürüdü.

"Daha önce bir potu yönetemediğini söyleyen oldu mu hiç?"

Vivi iç çekti. Bu herkes tarafından çoktan anlaşılmış olmalıydı. "Bir şeyler yedin mi?"

"Evet." Şapkasını yalnızca Vivi'nin gözlerini görebileceği kadar ittirdi. Kış mevsiminde boğaz sularının büründüğü kadar griydi bu gözler. Okumak mümkün değildi. "Peki, kim kovacak beni? Sen mi, baban mı?"

Daha bir gün olmuştu ve Vivi şu öpücüğü duymaktan bıkmıştı. "1992'deyiz, Dallas, 1892'de değiliz. Olanlar yüzünden başı dertte olan benim, sen değilsin."

"Parlak itibarını mı lekeledim?"

"Onun gibi bir şey. Aslında bardaki o bozgunun ardından gittiğini sandım."

"Çekip gidecek bir adama mı benziyorum?" Dallas ona yaklaştı. "Ya da bütün Kızılderililerin sünepe olduğunu düşünüyorsun belki de. Bu yüzden mi seni öpünce arkadaşların peşime düştü?"

"Senin bir... Kızılderili olman kimsenin umurunda değil. Konu benimle ilgili. Tanrı aşkına, ben İnci Prensesi oldum. Dört kere. Ve herkes erkek arkadaşımı sever. Drakula kadar beyaz da olsan senin canına okumak isteyeceklerdi.

"İnci Prensesi, ha?" Dallas gülümseyerek biraz daha yaklaştı. "Öyleyse özel bir yeteneğe sahip olmalısın. Yanan bastonları çevirmek ya da hafif müzik söylemek gibi bir şey mesela?"

"Sahip olduğum şey bir erkek arkadaş. Bir nişanlı," dedi Vivi mağrur bir tavırla. "Anladın mı?"

"Şu nişanlın," dedi Dallas. Bu kez eğilmiş fısıldıyordu. "Öpücüğüme karşılık verdiğini biliyor mu?"

Vivi Ann onu itip yanından geçti ve dönüp bakmadan seslendi: "Yarin pazar. Senin kiliseye gittiğini sanmıyorum ama biz gidiyoruz, bu yüzden kahvaltı hazırlamıyorum ve pazar günleri atları beslediğim tek gündür. Akşamüstü saat tam dörtte eve gel, yoksa yemeğini martılara atarım."

Vivi evden içeri girdiğinde babası onu beklemekteydi. Çizmelerini çıkarıp kapının yanına bırakırken, "Çok güzel," diye söylendi. Babasıyla konuşmak istemediği kesindi. Ne konuşacaklardı ki? Dün geceki dedikoduyu mu? Nişanı mı? Rezil olmuş kement atma yarışını mı? Dallas'ı mı?

"Yatacağım, baba. Yarın konuşuruz." Kafasını kaldırmadan merdivene yöneldi. Basamakların yansını çıkmıştı ki babasının sesini duydu:

"Şu Kızılderili'den uzak dur."

Vivi hiçbir şey söylemeden merdivenden çıktı. Lavaboda dişlerini fırçalayıp üzerini değiştirirken aklına babasının ihtarı geldi.

Şu Kızılderili.

Vivi babasının bu sözü nasıl bir tonda söylediğini duymuştu; tiksinti ve önyargıyla. Ve hayatı boyunca ilk kez babasından utandı.

Yine de bunun iyi bir nasihat olduğunu biliyordu.

Altıncı Bölüm

Kanalda mayıs ayı güneşli günlerle başlamıştı. Yaklaşan yaz mevsimi için kıyı boyunca hazırlıklar yapılmaktaydı. Güneşlikler açılmış, temizlenmiş ve kullanıma hazır hale getirilmiş, barbeküler onarılmış ve fidanlıklara yapılan ziyaretler sıklaşmıştı. Verandalara ve katlara yerleştirilmiş saksılar bir gecede rengârenk oluvermişti. Sıcak haber veren bu somut kanıtın yanıltıcı olduğunu herkes biliyordu, ama kimse bunu umursamıyordu. Mayıs ayının birkaç güneşli günü yerli halkı yağmurlu haziran ayına hazırlayabiliyordu.

İlk birkaç gün Vivi Ann, Dallas Raintree'yi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Her zamankinden erken kalkıyor ve üç kişilik kahvaltı hazırlıyordu, ama saat altıda, yani Dallas'ın uğradığı vakitte evde olmamaya özen gösteriyordu. Her sabah Dallas için mutfak masasının üzerine yapılacak işler listesi bırakıyordu ki babasının da bu listeye bir şeyler eklediğini biliyordu ve akşam yemeği vakti geldiğinde (Vivi yemekte de bulunmuyordu) listedeki işler bitmiş oluyordu. Vivi'nin insanları zalimce yargılayan babası bile Dallas'ın "çiftlik işlerinden anlayan" biri olduğunu kabul etmişti. Haftanın sonuna doğru, inanması güç olsa da, Vivi Ann'in meyhanedeki kaçamağı artık kimsenin umurunda değildi. Düğün planlarının yarattığı fırtına dalgası her şeyi yutup götürmüştü.

Tabii Dallas, Outlaw Meyhanesi'nden ya da yem dükkânından içeri girdiğinde insanlar hâlâ onu işaret edip dedikodu yapıyorlardı, ama artık söylenenlerin hiçbir önemi yoktu. Henry Grey bu adamı yeni rençperi olarak kabul etmişti ve bu durum bütün tartışmaları sona erdirmişti. Kasabada sorulduğu zaman Henry'nin, *Ben de şaşırđım ama Kızılderili çiftlik işinden anlıyormuş*, dediği duyulunca dedikodular son bulmuştu.

Vivi Ann de durumu bu kadar kolay unutmayı çok isterdi. Bu güneşli akşamüstünde Dallas şimdi ahırın açık kapısının eşiğinde durmuş, tozu, kiri ve saman artıklarını dışarı süpürüyordu.

Vivi onu görmemiş gibi davranmakta gecikince gülümsedi -daha doğrusu dişlerini sıktı- ve ona doğru yürüdü.

"Yem dükkânına gidip biraz psilyum* alır mısın? Bitmiş. Chuck lazım olanı sana verir ve faturaya ekler. Kamyonum gerekli olur mu?"

* Hindistan'da yetişen bir bitkiden elde edilen lif. (ç. n.)

"Kamyonum var."

"İyi," dedi Vivi, konuşmanın sonlandığını ima edercesine. Dallas gülümsedi.

Genç kadın bir süre daha tereddüt ettikten sonra zoraki döndü. Dallas'ın arkasından usulca güldüğünü düşünse de dönüp bakmadı.

Tam o anda büyük siyah bir arazi aracı alana girip durdu. On ıla on iki yaşlarında altı kız gülüşüp konuşarak arabadan indiler. Mackenzie John, Vivi'ye doğru koştu. "Geç mi kaldık?" "Hayır. Atlar eyerlensin. Alanda buluşuruz." Kızlar fırladılar.

Vivi Ann arkadan araba kapısının açılıp kapandığını işitti; ne olduğunu anlamıştı.

Julie John yanına sokularak onu dürttü. Dik sarı saçları ve içten gülüşüyle uzun boylu, güzel bir kadındı. "Nerede?"

"Kim?"

"Christian Slater. Kim olabilir? O."

Vivi Ann anlamamış gibi görünmenin faydasız olduğunu anladı ve başını hafifçe, yön göstermeye yetecek kadar eğdi.

Dallas şimdi barakanın yanında sedir talaşlarını paslı bir el arabasına yabalamaktaydı.

"Vay," dedi Julie duraksayarak. Hatta belki de iç geçirmişti; ardından ekledi: "Dikkatli ol, Vivi."

"Son günlerde bunu çok duyuyorum."

"İyi ya. Yerinde olsam kulak verirdim. Nişanın bütün kasabada konuşuluyor. İnsanlar senin asla durulmayacağını düşünüyordu ve Luke harika bir adam."

"Bunu söylemene hiç gerek yok."

"Sahi mi? Yani senin deli huyunu bilirim de. Onuncu sınıftayken o nakil öğrenciye nasıl abayı yaktığın hatırla. Mezunlar maçında içki yüzünden başı derde giren adam? Adı neydi?"

Vivi Ann dönüp yürüdü.

"Sadece dikkat et. Demek istediğim bu."

"Ederim. Teşekkürler." Vivi Ann, Julie'yi park alanında öylece bırakıp gitti. Ahıra doğru yürürken ikisinin -Julie ve Dallas'ın- gözlerinin de üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ama dönüp bakmadı. Bunun yerine kararlı adımlarla oyun alanına girip derslerine başladı.

"Duruşun güzel, Mackenzie," dedi. "Topuklarını aşağıda tutacaksın, unuttun mu? Ve Emily, bugün ayak değiştirmeler için prova yapacağız. Bu yüzden atını toparlamayı istiyorum. Nasıl yapacağını biliyor musun? Önce eyere iyice yerleşeceksin... Güzel. Şimdi de dizginleri çekerek atının başını çevir..."

Bütün gün dersler birbirini izledi ve bu sürekli etkinlik Vivi Ann'in odaklanmasını sağladı. Son ders de bitince Vivi kasılan boynunu ovalayarak evin yolunu tuttu. Evde bir kap dolusu spaghetti sosu hazırladı, sosu pişirmek için elektrikli tencereye koydu ve üst kata, duş almaya çıktı.

Kapı çalındığında alt katta kendine bir kadeh şarap dolduruyordu.

Gecikmemişti.

Gücünü toplayarak kapıyı açtı. "Merhaba, Dallas."

Vivi onun bir şey söylemesini bekledi, ama Dallas orada durup ona bakmakla yetindi. Vivi ilk kez kendini tutmadan ona bakıyordu ve Dallas'ın saç çizgisi boyunca, şakağından kulağına uzanan neredeyse belirsiz, pürüzlü yara izini fark etti. Sanki sarhoş bir terzi kadın tarafından sıradan iğne ve iplikle dikilmiş gibi eğri büğrü, kaba bir izdi bu. Genç kadının parmak ucu, pürüzlü çizgilerin üzerinde gayri ihtiyari dolaştı. Tam ona bu yarayı nasıl aldığını soracaktı ki, Dallas onun soru sormasına fırsat vermeden usulca konuştu:

"Dikkat et, Vivi Ann. Ben de sana dokunabilirim."

Vivi elini Dallas'ın yüzünden çekiverdi.

"Durmak istediğinden emin misin?" dedi Dallas. Sesinde alaycı bir ton ve Vivi'nin sinirini bozan bir şey, bir bilgiçlik vardı.

Dönüp mutfığa yöneldi. "Ocakta spaghetti sosu var ve makarna da lavabonun içindeki süzgeçte. Kendin alırsın."

Vivi, Dallas'ın hâlâ orada durmuş kendisini izlemekte olduğunun farkındaydı; böylece telefona uzanıp Luke'u aradı. Nişanlısı yanıt vermekte gecikmedi.

"Tanrı'ya şükür, Vivi," dedi Luke. "Aramam beklerken deliye döndüm. Düşündüm de... belki..."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Vivi hayli sert bir tavırla. "Bir şeyler içmeye ne dersin? Bu çiftlikten çıkmam gerek."

"Harika," dedi Luke. "Seni sekizde alırım. Ve Vivi, Seni seviyorum."

Genç kadın nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini, onun ne duymak istediğini biliyor olsa da bunu yapamadı. Bunun yerine, "Acele et, Luke," diye fısıldayıp telefonu kapattı.

Yavaşça dönüp Dallas'a bakınca, yine öyle manalı gülümsemekte olduğunu gördü.

"İyi fikir, Vivi Ann. Şu yakışıklı sevgiline kaç. Tasmayla süs köpeği dolaştırmaya bayılan adamlara benziyor. Kaşınıtını geçirebilecek mi bakalım."

"Benim kaşıntım falan yok."

Ne var ki Vivi daha bu söz ağzından çıktığı anda söylediğinin doğru olmadığını bilincindeydi.

Ve Dallas da biliyordu bunu.

Outlaw bu hafta içi akşamında sakindi. Bitkin görünen birkaç müdavim bar sandalyelerine oturmuş demlenmekteydi. Çoğu sigara içiyordu. Arka tarafta uzun, kıvrıkcık saçlarıyla yaşça büyük birkaç kadın bilardo oynamaktaydı. İki Amerikan Yerlisi tuvalet kapısının yanında dikilmiş bira içmekteydi. Müzik kutusunda eski bir Elvis şarkısı tıngırdamaktaydı.

Vivi Ann, Luke'u izleyerek barın sol tarafındaki cilalı, küçük, ahşap masalardan birine oturdu.

"*Margarita?*" diye sordu Luke.

Vivi kayıtsızca başını salladı. "Buzlu. Tuzsuz."

Luke uzaklaşınca göğüs geçirerek müziğe kulak vermeye çalıştı, ama Dallas'ın sesi kulağından gitmiyordu. Sözleri Vivi'nin başının içinde tıpkı bir kahve kutusuna konmuş taşlar gibi tangırdayıp duruyordu. Çınlıyor, kulak tırmalıyordu.

Dikkatli ol, Vivi Ann...

Ben de sana dokunabilirim...

Dallas sanki onun düşüncelerini duymuş gibi Outlaw'dan içeri girdi. Dumanlı barın içinde ikisinin bakışları buluştu ve Vivi nefesini tuttu.

Ardından Luke gelip araya girerek Dallas'ın görüntüsünü kapattı.

"İşte," dedi genç adam. Soluk yeşil *margaritayı* sallanan masanın üzerine koydu. "Bak, bilardo oynayanların arasında kimi buldum."

Winona, Luke'un yanında belirdi. "Merhaba, Vivi Ann."

Winona'nın ses tonunda bir tuhaflik, merak uyandıran bir tatsızlık vardı, ama Vivi Ann umursamadı. Doğrusu Winona son zamanlarda şirret kesilmişti ve Vivi Ann ablasına karşı nerede hata yaptığını çözmeye çalışmaktan yorulmuştu. Ayrıca Vivi'nin aklı fikri Dallas'taydı zaten.

Vivi kapıya bakabilmek için yana eğildi ama Dallas gitmişti.

Etrafa şöyle bir bakınca onun meyhanede durmadığı anlaşıldı.

Vivi ayağa kalktı. "Çantamdan bir şey almam gerek. Arabada bıraktım. Hemen dönerim."

"Ben alayım..."

"Hayır. Winona'yla sohbet edin. Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi biliyorum." Vivi, Luke'un omzunu okşadı; tıpkı bir...

... *Süs köpeğini okşar gibi...*

"Bir saniye bile sürmez." Kaşları iyice çatılan Winona'ya bakmaktan kaçındı.

"Tamam," dedi Luke. "Çabuk ol."

Vivi Ann suçluluk duygusuna kapıldığı halde kendine engel olamayarak meyhaneden dışarı fırladı. Park alanında kimse yoktu.

Dallas onu beklememişti.

Vivi sokak boyunca koşarken onu gördü. Myrtle'in Dondurma Dükkânı'nın köşesindeydi. Bir an sanki bir şey dinliyormuş gibi kafasını eğdi Dallas, sonra dükkânın yan tarafındaki karanlık ara sokağa doğru yürüdü.

Burada kal, Vivi, dedi kendi kendine. *Tehlikeli.* Ama Dallas ilerledikçe Vivi de onun peşinde takılıp kendisini fark etmeyeceği mesafeden onu izledi. Bu ara sokak, Vivi Ann'in kasabada hiç uğramadığı birkaç yerden biriydi. Hatta çocukluğunda bile burada bulunmamıştı. Dar, karanlık ve çöp içinde bir yerdi; bira kutuları, boş içki şişeleri, sigara izmaritleri... Vivi, sokağın sonuna varınca durup etrafına bakındı.

Cat Morgan'ın tek katlı köhne evi kıyıya azimle tutunmuş baklava biçiminde bir arazinin üzerine kurulmuştu. Bahçenin de evin de hali haraptı. Birkaç kırık cama çapraz biçimde bant yapıştırılmıştı ve giriş kapısı eğri duruyordu. Çatıyı kaplayan yosunlar bacanın rengini iğrenç bir nükleer atık yeşiline boyamıştı. Vivi Ann yıllar boyunca bu evin içinde olup bitenlere dair onlarca berbat hikâye dinlemişti.

Müzik geceye karışıyordu. Vivi Ann bu sert heavy metal şarkısını anımsayamadı. Kirli camların ardında dans eden insanları seçebiliyordu.

Dallas giriş kapısının önünde dikilip kapıyı çaldı.

Kapı ardına kadar açıldı ve Cat Morgan belirdi. Üzerine koca memelerini belli eden, boyundan bağlı, siyah, kadife bir bluz ile paçaları gümüş rengi kovboy çizmelerinin içine sokulmuş siyah, dar bir kot vardı. Yeni basılmış madeni para rengindeki saçları, ağır makyajlı yüzünün iki yanına dağınık dalgalar halinde dökülmüştü ve bileğinde bir düzine ya da daha fazla sayıda gümüş bilezik vardı.

"Selam," dedi Dallas.

Cat, Vivi Ann'in duyamadığı bir şey söyledikten sonra genç adamı içeri aldı. Kafesli kapı ikisinin arkasından gürültüyle kapandı.

Vivi Ann orada bir süre daha dikilerek bekledi. Dallas'ın dışarı çıkmayacağı belli olunca

kasabanın güvenli tarafına geri dönmek üzere yola koyuldu. Üç dakika geçmeden Outlaw'a geri gelmiş, Luke ile Winona'nın karşısındaki yerini almıştı.

Güvende. Her zamanki gibi.

"Düğün hakkında konuşmak istiyordum," dedi Luke. "Ve şimdi hepimiz bir aradayız. İyi bir zamanlama, ha?"

Vivi gülümsemeye çalıştı. "Tabii, Luke. Haydi konuşalım."

"Bak, söylüyorum, Aurora, yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Vay, büyük sürpriz. Sorunun ne olduğu belli, Win; sen bir ahmaksın. Kıta kadar büyük beynine rağmen gözünün Önünde olup bitenleri fark etmedin ve şimdi de hapı yuttun. Küçük kız kardeşin sevdiğin adamla nişanlandı."

"Ben onu sevdiğimi hiç söylemedim ki."

"Ben de kocamın sıkıcı olduğunu hiç söylemedim ama bunu biliyorsun; tıpkı benim Luke hakkında neler hissettiğini bildiğim gibi."

Winona arkasına yaslanıp ayaklarını yere vurdu. Kızlar Aurora'nın evinin verandasındaki salıncakta oturmaktaydılar. Salıncak hareket edince eski demirler gıcırdadı. "Luke'u sevmiyor, Aurora."

"Ne yapacaksın peki?"

"Ne yapabilirim? Bitti."

"Bitene kadar bitmiş değildir. Yapman gereken tek şey Vivi Ann'e gerçeği söylemek. O bu sorunu çözecektir. Onunla evlenmeyecektir. Seni temin ederim."

Winona kız kardeşinin karanlık bahçesine dalıp gitti. Bir hafta içi akşamıydı, saat on olmuştu ve komşu evlerin çoğu karanlıktı. Oyster Sahili baharda erken uyurdu. "Yani bütün yapmam gereken iyi bir avukat ve harika bir arkadaş olduğumu düşünen bir adamı sevdiğimi itiraf etmek ve güzel kız kardeşime kendi mutluluğumun onunkinden daha önemli olduğunu söylemek. Bir de -bütün bu rezillik yetmezmiş gibi- babam bu sayede önünde sonunda Luke'un arazisini evlilik yoluyla elde edemeyeceğimizi, çünkü zavallı Winona'nın yola taş koyduğunu öğrenmiş olacak."

"Tanrım, o şekilde açıklamaya kalkarsan..."

"Başka şekli yok. Belki ilk başta bir şeyler yapabildim. Ahmaklık ettiğimi kabul ediyorum, ama artık çok geç. Sineye çekmem gerek."

"Peki, şirretlik etmekten vazgeçebilecek misin? Yani sineye çekerken bunu yapabilecek misin?"

"Ben şirretlik falan etmedim."

"Sahi mi? Trayna'nın söylediğine göre geçen gün onu fena paylamışsın. Ayrıca geçen pazar kilisedeki ayinin ardından Luke ile Vivi'nin suratına bile bakmadın. Ve bir de şu kaçırdığın varil yarışı şöleni var. İnsanlar fark edecekler."

Winona göğüs geçirdi. "Biliyorum... Benim istediğim..." Genç kadın gereksinim duyduğu bu yeni şeyi kelimelere bile dökemedi. O şeyin kötülüğünden utanmıştı. İsteddiği şey yalnızca Luke'un aniden ona âşık olması değildi. Artık bu yetmezdi. Bununla birlikte Vivi Ann'in incinmesini, kaybetmenin ne demek olduğunu -hayatında bir kez olsun- öğrenmesini de istiyordu.

Ablasının eline uzanarak, "Söz konusu olan *biziz*, Win," dedi Aurora usulca. "Grey

kardeşler. Luke'un bizden daha önemli olmasına izin veremezsin."

"Biliyorum," dedi Winona ve bu doğrudu. Bu konuda neyin doğru olduğunu, ne yapması gerektiğini *biliyordu*. Sadece bunu yapamıyordu ve yapamadığının farkında olmak da olan bitenler kadar canını acıtıyordu. Hayatı boyunca, iradeli olmakta başarılı olamamıştı. Önceleri bunun Winona için tek anlamı çok yiyip az egzersiz yapıyor olmaktı. Ne var ki son günlerde duyguları da dürtüleri kadar zapt edilemez durumdaydı. Winona bazen, gecenin ortasında, kendini Vivi Ann'in başına kötü bir şey (ölüm ya da buna benzer bir şey değilse de Luke'un onu terk etmesine neden olacak kadar kötü bir şey) gelmesini umarken bulunca neler düşünebildiğine şaşıyordu. "Sadece Vivi Ann'i izle, tamam mı? Onun Luke'u sevmediğini göreceksin."

"Ah, Win," dedi Aurora. "Anlamıyorsun. Asıl mesele Luke'un onu sevmesi."

"Gerçeği bilseydi sevmezdi."

Aurora ablasına bakakalmıştı; yüzündeki endişe veranda lambasının soluk ışığında bile okunuyordu. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Winona güldü. İşin içinden sıyrılması zor olmadı. "Ben mi? Tanıdığın en zeki kişiyim ben. Asla aptalca bir şey yapmam."

Aurora o anda rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür. *Genç Bekâr Bayan Aranıyor* filminden fırlamış gibi konuşmaya başlayınca..."

"O kadar da değil," dedi Winona. Ama çok sonra evde bir başınayken, zihni Outlaw'a sürüklenip de Luke'un Vivi Ann'e nasıl baktığını anımsayınca Winona da kendisinden, günün birinde yapabileceği şeylerden korktu.

Vivi Ann yemek odasından bahçeyi, ahır ve çayın görebiliyordu. Sabahın bu erken saatlerinin pembe ışığında her şey yumuşacık ve biraz da gerçeküstü görünüyordu.

Vivi kendi kendini her zamanki gibi masayı kurmakta olduğuna, pencerenin önünde beklemediğine ikna etmeye çalışıyordu, ama Dallas'ı görünce kendi yalanının farkına vardı. Doğal bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak kapıyı açtı. Pembe havluya ellerini silerken, "Selam," dedi Vivi. İlk kez onunla birlikte kahvaltı edecekti ve bunu yaparken bile kalmakla hata yaptığının bilincindeydi.

Dikkatli ol, Vivi Ann.

"Sokak kapısı bütün gün açık mı kalacak?" dedi babası yanına yaklaşarak.

"Gel, Dallas. Otur," dedi Vivi. Ona masayı gösterdi.

Vivi Ann kahvaltı servisi yaptıktan sonra iki adamın arasındaki yerini aldı. Babası duasını bitirince hep birlikte kahvaltıya başladılar.

Vivi Ann çoğu zaman sessizlik içerisinde kahvaltı ederdi. Babası ile kovboyların genellikle konuşkan tipler oldukları söylenemezdi, ancak bu sabah söz konusu durum sinirlerini geriye getirdi. Dallas'ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissederken, "Yeni kement atma yarışı yaklaşıyor. El broşürlerini göndermek lazım," dedi Vivi.

"Ben halledebilirim," dedi Dallas. "Nereye gönderileceğini söylemen yeterli."

Vivi başını salladı. "Bir de barakadaki çatlak..."

"Dün onardım."

Vivi şaşkınlık içerisinde Dallas'a baktı. "Not almamıştım."

"Zaten okumam yazmam olduğunu nereden çıkardın ki?"

Henry bu yanıtın ardından homurdanır gibi oldu ve dergisini okumaya devam etti.

Vivi bakışlarını Dallas'ın yüzünden güçlükle ayırarak babasına döndü. "Bugün benimle Sequim'e gelebilir misin?"

"Bugün doluyum, Vivi," dedi babası. Jambonunu dilimliyordu. "Altı at nallanacak. Son at için ta Quilcene'e gideceğim. Kurtarılması gereken bir at mı var?"

Vivi başını salladı.

"Yardımcı olabilirim," dedi Dallas.

"Yok, teşekkür ederim. Nişanlım yardım edebilir," dedi Vivi.

"Nasıl istersen."

Vivi masadan kalkıp bulaşıkları yıkamayı gitti. İş bittiğinde babası ile Dallas gitmiş, ev yeniden bomboş kalmıştı.

Sonraki beş saat boyunca Vivi yorulmaksızın çalıştı; ders verdi, Jurika'ların kısırağını eğitti ve el ilanlarını hazırladı. Saat on bir buçukta eve dönüp öğle yemeği hazırladı. Yemeğin yarısını sarıp piknik sepetine koydu; öbür yarısını Dallas için sarılmış vaziyette masanın üzerine bıraktı. Ardından mut aktaki sarı prenses telefonunu kaldırıp Luke'u aradı. Genç adam hemen yanıtladı.

"Selam. Bugün seni kaçırmak istiyorum," dedi Vivi. "Hırpalanmış bir atı kurtarmak için Sequim'e gitmem gerekiyor. Sahilde piknik de yapabiliriz."

"Kahretsin. Keşke daha erken arasaydın. Biraz önce Winslow'a randevu verdim. Dişi tay topallıyormuş."

"Öyle mi?"

"Maalesef. Birlikte akşam yemeği yeriz, değil mi?"

"Tabi."

"Saat yedide görüşürüz."

Vivi telefonu kapattıktan sonra dışarı çıktı. Verandada dururken Dallas'ın traktörle o tarafa doğru döndüğünü gördü. Onu gören genç adamın yüzünde bir tebessüm belirince Vivi anladı: Dallas onun kendisine bakmak için dışarı çıktığını düşünmüştü.

Başka seçeneğim yok, dedi Vivi kendi kendine. Sadece iş için.

Vivi park alanından geçip traktörün yanında durdu.

"O atı almak için yardımına ihtiyacım olacak galiba," dedi. Dallas'ın yanıt vermesini beklemeden kamyonu yönelip koltuğa yerleşti. On dakika içinde, altı bölmeli römorku kamyonu bağladıktan sonra sabırsızca korna çalmaya başladı.

Dallas yolcu koltuğuna oturur oturmaz Vivi vites kolunu hareket ettirdi; kamyon yalpalayarak çalıştı ve ikili yola koyuldu.

Uzunca bir zaman sonra, "Ürkek bir atla baş edebilecek misin?" diye sordu Vivi.

"Evet."

Sessizlik içinde kilometrelerce ilerlediler.

Dallas yeniden konuşmaya başladığında Sequim'e varmak üzereydiler. "İlk potun bir fiyaskoydu. Biliyorsun, değil mi?"

Vivi Ann bu adamdan ne beklediğini bilmiyordu; belki seksle ilgili aptalca bir ima ya da incelikli bir saldırı. Hatta belki de Luke'la ilgili bir yorum. Fakat bu sözler... Vivi'nin kaşları çatıldı. "Öyle diyorlar. Sürekli. Sanki yardımcı olmaya çalışan varmış gibi."

"Yardımcı olayım: Ödüllerin çok pahalıydı, tur sayısı fazlaydı ve giriş ücretleri düşüktü. En önemlisi, bir posta listesi oluşturmuyor olman. Devamlı müşterilerin sayısını artırmalısın. Kement atma dersi verebilirim. Bunun için fazla para vermene gerek yok. Önemli olan adamların ayağım alıştırarak. Duymayan kalmaz."

Vivi bütün bunların nasıl da tıkr tıkr işleyeceğini kestire- biliyordu; bunu önceden akıl etmeliydi. "Nereden biliyorsun?"

"Poe Çiftliği'nde yaptık. Bir potta altı yüz, belki de daha fazla takımımız vardı."

"Yani yapabilirsin, öyle mi? Kement atma dersleri verebilirsin, ha?"

"At lazım."

"Dert değil."

Vivi Ann anayol boyunca uzanan açık araziye şöyle bir baktı. Meltemin döne döne çayırların arasında esişini izledi ve her şeyin nasıl da kolay şekil değiştirebildiği geldi aklına. Biraz rüzgâr, biraz bilgi...

"Teşekkürler," dedi biraz sonra. Söylenecek daha fazla şey vardı belki de, ama Vivi Ann ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Hem zaten Dallas'ın da pek umursadığı söylenemezdi.

"Şimdiye kadar birinin sana bunu söylememiş olmasına şaşırdım."

Vivi, Deer Valley Yolu'na gelince yavaşlayıp sola dönmek için bekledi. "İnsanlar beni ciddiye almıyorlar. Beni bir Barbi bebek gibi görüyorlar. Sapsarı saçlı ve bomboş, plastik kafalı bir bebek gibi."

"Hâkili Ken'in sırrı çözüldü."

Vivi kendini tutamayıp gülümsedi. Fakat Dallas yeniden ağzını açınca genç kadının gülüşü soldu. "Bence boş kafalı değilsin."

Vivi şaşkınlıkla ona baktı, ardından bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

"Teşekkürler," dedi tepeye doğru dönerek. Vites değiştirdi. Römorklu eski kamyon yeniden hızlanırken titreyip gıcırdadı.

"Kaç tane at kurtardın?"

"On ya da on bir sanırım. On iki yaşında başladım."

"Neden?"

Vivi Ann yine şaşırdı. Daha önce kimse ona bunun sebebini sormamıştı. "Annemin vefat ettiği yılı."

"Faydası oldu mu?"

"Biraz." Vivi dev çamların bulunduğu ağaçlığın içinden kıvrılan, üzeri tekerlek izi kaplı, çukurlu bir yola girdi. Yavaşlayarak çukurların en büyüğünün etrafından manevra yaptı ve nihayet üzerinde küçük, şirin bir ağaç ev, dört bölmeli bir ahır ve etrafı çitle çevrili minik bir otlağın bulunduğu ağaçsız alana vardılar. Vivi Ann kamyonu park etti. "İyilikseverler Derneği bu iğdişi felaket bir halde bulup buraya getirmiş. Neyse ki hayvana bunu yapanlar hapiste. Whitney Williams -kendisi buranın sahibidir- şu anda iştedir, ama geleceğimizi biliyor." Vivi kamyonun arkasındaki halatı alıp ahıra yöneldi. "Burada bekle."

Ahırın içerisi tozlu ve karanlıktı. Vivi son bölmenin önünde durdu. Siyah at karanlığın içine

karişmıştı; Vivi'nin tek görebildiği hayvanın dışarı fırlamış sarı dişleri ile gözlerinin akıydı. Kulakları geriye yatmıştı. Hayvan s m k ve hava saçarak horuldadı.

"   , oğlum." Vivi Ann ahır bölmesinin kapısını açıp dikkatlice adım attı. At şahlanarak  n toynaklarını savurup ona doğru hamle yaptı.

Vivi hemen kenara çekildi ve atın  n ayakları ahşap kapıya çarptığı anda halatı hayvanın yularına attı.

 rkm ş atı nemli, pis kokan bölmeden gün ışığına çıkartmak için bir on beş dakika daha harcadı ve sonunda atın yaralarını gördü. Atın kam ılanmış ya da kesilmış yerlerindeki tüyler beyaz olarak geri çıkmıştı.

Vivi'nin yanında biterek, "Aşağılık herifler," diye söylendi Dallas.

Gözleri dolan Vivi Ann, güçsüzlüğünü Dallas'tan gizlemek için gözyaşlarını bastırdı. Bu işi kaç kere yapmış olursa olsun yaralı atları görmeye bir türlü alışamamıştı. Clementine geldi ak-lına. Atının ihtiyaç duyduğu anda onu nasıl kurtardığını anımsadı ve insanların ne kadar zalim olabildiğini düşünmek yüreğini burktu. Vivi hayvanın yumuşacık burnunu okşamak istedi, ama hayvan onun dokunuşundan irkildi. Gözleri fırl fırl dönüyordu. "Haydi, onu römorka bindirip buradan götürelim."

"Bu durum seni bu kadar çok  z yorsa niçin yapıyorsun?" diye sordu Dallas biraz sonra. Yeniden yola koyulmuşlardı.

"Bunu yapmak bana acı veriyor diye onların acı çekmesine göz m  yumayım?"

"Böyle hissedenden ilk kişi sen olmazsın."

"Bu  zel at -adı Kaçak- daha dört yıl önce eyalet Western Pleasure binicilik yarışı galibiydi. O gün onun galibiyetine şahit oldum. Muhteşemdi. şimdiyse kimsenin onu süremeyeceği söyleniyor. Birine zarar vermesin diye öldürecekler. Sanki vahşileşmesi onun kabahatiymiş gibi."

"Acı, bir hayvanı acımasızlaştırabilir."

"Pek bilgi  konuşuyorsun."

Dallas sesini alçalttı. "Sana zarar verebilir."

"Kendimi koruyabilirim."

" yle mi?"

Vivi Ann nedense ansızın artık Kaçak'tan söz etmediklerini hissetti.

Yola odaklandı ve eve varana kadar tek kelime etmedi. Kamyonu  akıllı alana park edip Kaçak'ı indirdi. Atı ahırın arkasındaki küçük  imenlik alanda serbest bırakırken, "Akşam yemeği biraz gecikecek," dedi Dallas'a. Vivi, Kaçak gibi atların yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu deneyimlerinden öğrenmişti. Bazen  yle incinmiş olurlardı ki bir daha asla bir sürüyle birlikte koşamazlardı.

Dallas yaklaştı. "Beni merak etme. Cat Morgan'ı yemeğe davet ettim."

" yle mi? İyi." Vivi hayal kırıklığına uğramadığına kendini inandırmaya çalışarak bir adım geri çekildi. "Eve gitsem iyi olacak sanırım." Ama yerinden kıpırdamadı. Bunu neden yaptığını dahi   zememişken Dallas yanına sokuldu.

Vivi bir an onun kendisini  peceğini düşündü ve her şeye rağmen bunu yapmasını istedi. Ama sonrasında Dallas genç kadının kulağına fısıldadı: "İstedim kadının Cat olmadığını iki-miz de biliyoruz."

Yedinci Bölüm

Waves Restoran'da yedikleri akşam yemeğinin ardından Vivi Ann ve Luke çiftlik evine dönmektedirler. Bu haziran başı akşamının sesleri her yanı sarmış, kamyonun açık pencerelerinden içeri süzülmekteydi; kanalın durgun sularında geçirilen günün ardından pat pat ederek römorklarına yaklaşan deniz motorları, sahil boyunca uzanan parkta gülüşen çocuklar, havlayan köpekler... Kasaba öylesine canlıydı ki kamyonun içindeki sessizlik göze batmıyordu. Ne var ki Vivi Ann her duraksamayı, her nefesi hissedebiliyordu. Dallas'la birlikte Kaçak'ı kurtardıkları günden bu yana geçen haftalarda nedense hayatının sürüncemede kaldığını hissetmişti. Sanki tehlike yanı başındaydı ve Vivi o tehlikeye karşı her zamanki gibi tetikte olmalı, dikkat etmeliydi; içinde kabarıp duran bir sıkıntı vardı.

Luke'a baktı Vivi. Genç adamın ona gülümseyişi bir erkeğin yüzünde belirebilecek en güzel gülümseyiştir; apaçık, pırıl pırıl ve dürüst. Genç kadın, bu gülüşe karşılık vermek, romantik bir şeyler söylemek isteyeceği yerde Luke'un gözlerine baktıkça kendini daha da kapana kısılmış hissediyordu. Onunla geçireceği uzun yıllar aniden Vivi'nin üstüne gelmeye başlamıştı. Küçük ve mütevazı bir yaşamdı bu. Vivi'nin pek de yaşamak isteyeceği türden bir hayat değildi. O tutku, ateş ve sihir istiyordu. Belki de Luke'la yatmamakla aptallık etmişti. Başlarda geri çekilmişti, çünkü Luke ilişkiye ciddi bakarken kendisi öyle bakmıyordu ve seks yüzünden yanlış bir aşka saplanıp kalmak istemiyordu. Fakat artık nasıl olsa köşeye sıkışmıştı ve işin gülünç olan tarafı, Luke'un aralarındaki bu mesafeyi bir aşk işareti, bir tür kanıt gibi algılamış olmasıydı. Belki de Vivi, Luke'la sevişmekten zevk alırsa kendini kaptırıp âşık olabilirdi ve...

Ve Dallas'ı düşünmeyi bırakabilirdi.

Çiftlik evinin önünde durup da kamyonundan indikleri anda Vivi, Luke'un yanına yaklaşarak kollarını uzattı. "Seni istemek istiyorum, Luke. Şimdi." Aslında yalnızca, *Seni istiyorum*, diyecekti, ama artık lafını geri almak için çok geçti.

Vivi bedenini Luke'un bedenine dayayıp ona çılgınca dokundu ve kendi üzerindeki gömleği çıkartıp kenara savurdu. "Haydi, Luke..." diye yalvardı ona. "Beni çıldırt..."

Genç adam onu tutkuyla öpüp geri çekildi ve gözlerine baktı. "İlk gecemiz böyle olmamalı. Haydi, benim evime gidelim."

Vivi Ann başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Bütün o öpüşme hiçbir işe yaramamıştı. Tam da düşündüğü gibiydi; bu iyi kalpli, yakışıklı, sevgi dolu adam onun kalbini tutuşturmayı asla başaramayacaktı. Vivi zoraki gülümsedi. "Haklısın. İlk gecemiz özel olmalı. Gül yaprakları ve mum ışığıyla." Eğilip gömleğini aldı ve giyindi. "Ve şarabı fazla kaçırdığım bir gecede olmamalı."

Luke kolunu omzuna dolayıp onunla birlikte eve doğru yürüdü. "Sanırım sana dikkat etmem gerekiyor; iki kadehi aşmaman gerektiğini hatırlatmalıyım."

Sana küçük güzel bir hazineymişsin gibi davrandığına bahse girerim.

Vivi yanıt veremedi, ama verandada, kapının önünde durduklarında Luke ona bir iyi geceler öpücüğü verdi ve o anda genç kadın ağlamamak için kendini zor tuttu.

Geri çekilerek, "Neyin var, Vivi?" diye sordu Luke. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sadece yorgunum, hepsi bu. Yarın her şey daha iyi olacak."

Luke ikna oldu ve Vivi'ye bir iyi geceler öpücüğü daha verdi. Vivi iç çekerek arkasından bakarken o kamyonuna yöneldi ve oradan ayrıldı. Sonra Vivi eve girdi. Üst kattaki yatak odasına çıktı.

Odasında, karanlık çiftlik manzarasına dalıp gitti. Ay ışığı ahırın çatısına vuruyordu. Arkasını dönmek üzereyken kemik beyazı bir parıltı gözünü aldı, Kovboy şapkası.

Dallas orada, Kaçak'ın dolaştığı padoğun yanında durmuş, onu izliyordu. Onu gömleğini çıkarırken görmüş olmalıydı...

Vivi pencereden uzaklaşıp yatağına girdi, ama uykuya dalması hiç kolay olmadı.

Haziran ayının ortasında güneşli bir akşamüstünde Winona'nın beklediği telefon geldi: "Winona?" dedi genç adam. "Seninle Vivi Ann hakkında konuşmamız gerek. Bu gece Water's Edge'e gelebilir misin? Saat yediden sonra ahırda olacağım."

Winona ne yapıp edip iş gününün geri kalanında yapılması gereken işleri tamamladı, yeminli tanıklık soruları yazdı, gayrimenkul sözleşmelerini inceledi, müvekkilleriyle görüştü, ama zihni hep başka yere sürüklenip durdu; aklı o telefon konuşmasındaydı.

Bitirecek. Nihayet.

Sonra da Winona'da teselli bulacaktı.

Son müvekkili ayrılıp da Lisa büroyu kapatınca Winona üst kata, darmadağın yaşam alanına çıktı. Kimsenin görmediği bu katta taban döşemesinin yenilenmesi gerekiyordu; duvar kâğıdı yırtılmış, kâğıdın altındaki su lekeli alçı panel meydana çıkmıştı ve sabit eşyaların çoğu paslanmıştı. Winona bunların hiçbirini umursamadan giysilerini itinayla seçti ve üzerine uzun, velur bir tunik ile bir kot giydi. Saçlarını kıvırdı ve yüzüne gelmesin diye sprey sıkarak geriye attı. Olabildiğince iyi görüldüğüne ikna olup evden çıktı ve çiftliğin yolunu tuttu. Park alanının çeşit çeşit kamyon ve römork bileşimi araçlarla dolu olduğunu görünce şaşırdı.

Büyükbabasının kulübesinin yakınında -Dallas'ın külüstür Ford kamyonunun yanında- bir park yeri buldu ve ahıra giden uzun çimenli yoldan yürüdü.

Ahırın içi arı kovam gibiydi; iri kaslı *Quarter* atların sırtındaki adamlar atlarını çit boyunca dörtnala sürerlerken koşmakta olan öküzlere isabetli kementler fırlatıyorlardı. Çocuklar yapay öküzlere deneme atışları yapıyordu. Tribünlerdeki kadınlar bir araya toplanmış konuşuyor, sigara ve bira içiyorlardı. Ve bütün bu kalabalığın ortasında Dallas Raintree vardı; belli ki gösteriyi yöneten oydu. Şu anda bir adama yardım ediyor, ona ilmiği yassılaştırmak için dirseğini havada tutması gerektiğini söyleyerek bunu nasıl yapacağını gösteriyordu.

Winona, Luke'u tribünde otururken buldu. "Nedir bütün bunlar?"

Luke birasını yudumladı. "Dallas kement atma dersleri veriyor. Ders saatlerdir devam ediyor. Adam başı otuz beş dolar."

Winona oyun alanına şöyle bir baktı; at sırtındaki adamları ve yapay hayvanla deneme yapan çocukları saydı, hesabı yaptı. "Vay."

"Buradaki herkes yarınki pot için çoktan kaydoldu," diye ekledi Luke. "Ve kadınlar da önümüzdeki cumartesi bir varil yarışı düzenlenmesini istiyorlar."

Winona, Luke'un yanına oturarak cesaret edebildiği kadar sokuldu. Sırf yanında oturmak yetmiyordu, ama genç kadın son zamanlarda bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. "Aradığına şaşırdım. Son zamanlarda Vivi Ann'le o kadar meşguldün ki, beni arayacak fırsatın yoktu." Winona çok sitemkâr görünmediğini umuyordu.

"Bunun için üzgünüm. Aslında seninle Vivi Ann hakkında konuşmak istiyordum. Umarım sorun olmaz. İstemezsen anlarım. Sonuçta kız kardeşlerin bağı özeldir."

"Dert değil. Vivi Ann seninle arkadaşlığımızın siz birbirinize âşık olmadan öncesine dayandığını biliyor." Winona bu zor cümleyi sarf ederken pek de kekelemedi. "Peki, anlat bakalım, sorun nedir?"

"Vivi Ann son zamanlarda tuhaf davranıyor."

Tabii davranır. Seni sevmiyor ki.

Winona dönüp Luke'a baktı; gözlerindeki acı ve endişeyi görünce yüreği burkuldu. Bu adam Vivi Ann gibi aşkın taştan, kalplerinse cam lifinden yapıldığı sanan biri için uygun değildi. Uzanıp Luke'un elini tuttu. Sanki aniden Luke ile Vivi Ann arasında bir boşluk, bir çatlak belirmişti. "Kız kardeşimi seviyorum. Sevmemek mümkün değil. O gün ışığı gibidir, ama... bencildir de. Dik başlıdır. Yuva kurmak içinde yok. Belki de korkuyor. Ya da hazır değil."

"Bazen onun beni gerçekten sevdiğine inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Luke.

"Vivi Ann'in hisleri şeffaftır. Seni seviyorsa, bunu iliklerine kadar hissedersin."

Luke, Winona'nın sözlerinin ardında gizlenmiş ihtarı duymadı. "Geçen gece, 'Milletin canı cehenneme,' deyip onu çimene yatırıp onunla sevişmeliydim."

Winona anlamadı. "Dışarıda mı sevişmek istedi?"

"Çiftlik evinin önünde. Ama gözlerime bakmadı. O... delirmiş gibiydi. Yine de her şeyi kafaya takmam gereksizdi, öyle değil mi? Onu seviyorum ve ne kadar sevdiğimi ona göstermeliydim."

Winona şansını yitirdiğini hissetti; o şans, içinde buruştu ve ona kendini küçücük ve basit hissettirdi. Luke onunla teselli bulmak istemiyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Vivi Ann, ona bir hiçmiş gibi davransa da Luke onu hâlâ seviyordu. "Evet, tabii."

"Yani, kimin gördüğü önemli mi? Biz âşığız."

Luke'un aramamış olmasını yeğlerken, "Tabii," dedi Winona hissiz bir tavırla. "Kim görecekti ki?"

Bu sözleri sarf ederken Winona'nın bakışları Dallas'a kilitlenmişti.

Cumartesi günü şafak vaktinde Dallas ile Henry arka çayırlıktaki öküzleri bir araya toplarken insanlar Water's Edge'e akın etmeye başlamışlardı. Saat on birde, yani potun resmen başladığı saatte yaklaşık üç yüz takım giriş yapmıştı. Vivi Ann güneş doğmadan çok önce kalktı

ve yarışlar bitene kadar hiç dinlenmedi.

Nihayet, son tur koşulup ödüller dağıtılınca buzdolabından bir bardak limonata alıp ahırın ılık duvarına yaslandı.

Park alanı kalabalıktan geçilmiyordu. Kovboylar ve aileleri atlarını yüklemekle, malzemelerini toplamakla ve sandalyelerini katlamakla meşguldüler. Konvoy oluşmuştu; kamyonlar ve römorklar kasabaya doğru uzanan çakıllı yolda belirli aralıklarla ilerlemekteydiler.

Bugünkü potun bir başarı olduğunu söylemek yetmezdi. Bu kelime hafif ve sıradan kalırdı. Talih kuşu denmeliydi buna. Bir zafer. Son sayıma göre iki bin dolardan fazla kazanılmıştı. Ki bu meblağa hafif yemek standında satılan yiyeceklerden elde edilen kâr dâhil değildi.

Winona kız kardeşinin yanına gelip ahıra yaslandı. Plastik bardaktaki diyet kolasını yudumlayarak, "Benden kaçyorsun," dedi ona.

"Nasıl kaçmayayım? Son zamanlarda uyuzun tekiydin, *Tebrikler, Vivi*, desen ölür müsün? *Aferin*, desen? Bugünkü pot muhteşemdi."

"Bunların hepsini söyleyecektim... Tabii benden kaçmasaydın."

"Senden kaçmıyorum. Sadece duymak istemiyorum."

"Neyi?"

"Biliyorsun."

"Seni seviyor." dedi Winona usulca, "ve bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkında olmayabilir, ama ben farkındayım."

İşte Vivi Ann'in duymaktan kaçtığı sözler de bunlardı. "Onunla evleniyorum ya, daha ne?"

"Tabii. Niçin?"

"Onun arkadaşı olarak mı, ablam olarak mı soruyorsun?"

"Ne fark eder?"

"Çok."

Winona biraz düşündü ve, "Tamam," dedi, "şu anda ablanla konuştuğunu düşün. Dallas mevzusu. Endişeleniyorum, çünkü..."

"Hep endişeleniyorsun." Vivi Ann ahırın kenarından çekildi. "Gitmeliyim, Win. Bu kargaşa hayvanları huzursuz ediyor." Hızlı adımlarla ahırın kapışma koşup içeri daldı. Clem'in bölmesine gelince kapıyı açıp içeri girdi ve alnını kısırağın yumuşacık boynuna dayadı. "O haklı, Clem. Yolunda gitmeyen bir şeyler var ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Kısırak hafifçe kışneyerek Vivi'nin kalçasını nazikçe dürttü. Vivi Ann atın kulaklarını kaşıyarak fısıldadı, "Biliyorum, kızım. Doğru olanı yapacağım."

Ardından bölmeden çıkıp kapıyı kilitledi ve ahırın arka kapısından alacakaranlığa çıktı.

Kaçak, çitlerin oradaydı. Padoğun içinde deli gibi bir ileri bir geri dörtnala koşuyor, çayırın iki ucunda aniden durup geri dönüyordu.

Ona doğru yürüyerek, "Çüş, oğlum," dedi Vivi. "Tamam. Kement atma yarışı bitti. Birazdan sessizlik olacak." Uzanıp atın yumuşak boynuna dokunmak istedi, ama Kaçak şaha kalkıp döndü. Ses tonuyla onu sakinleştirmeye çalışarak, "Tamam, oğlum," dedi Vivi.

"Seni aklımdan çıkartamıyorum," dedi Dallas arkasından usulca.

Vivi döndü. Duymak istediği buydu; burada olmasının sebebi buydu. Ne var ki, şu ana kadar bunu kendine itiraf edememişti. Başını hafifçe yana eğdi, bekledi...

Bu öpücük hayatında daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu öpücük genç kadının

ayaklarını yerden kesti; onu döndürerek uçurdu ve aniden yere fırlattı. Vivi, ona yetişkin bir kadinken kimseye tutunmadığı kadar sıkı tutundu. Sanki onu kurtarabilecek tek kişi oydu.

"Vivi Ann!"

Vivi adının suyun altından, uzak bir yerden çağırıldığını duyar gibi oldu. Adı bir kez daha anılınca kendine ve hakikate döndü.

Dallas'ı iterek, "Gitmeliyim," dedi.

Genç adam kolundan tutup çekti onu. "Seni istiyorum," dedi usulca. "Sen de beni istiyorsun."

Vivi kolunu çekip kurtararak ahırın yan tarafından koşup geri döndü. Park alanında iki ablasının yanında Richard ve Luke da vardı; hepsi de onu beklemekteydiler.

"İşte geldin," dedi Winona. Keskin bakışları kız kardeşinin arkasındaki alanda dolaşıyordu. Dallas'ı mı arıyordu? Bir şeyden mi şüphelenmişti? "Çıkıp potun başarısını kutlayabileceğimizi düşündük."

Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak, "Ah," dedi Vivi Ann, "harika bir fikir."

Sonrasında, saat gece yansından sonra biri biraz geçmişken, Vivi Ann veranda merdiveninin en üst basamağında, her iki yanında iki ablasıyla birlikte oturmaktaydı. Çakır keyif olmuştu, ama maalesef bu hali kafasını dağıtmaya yetmiyordu. "Tekila içmek isteyen var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Aurora. "Eve dönmem gerek. Richard beni bekleyeceğini söyledi."

"Win?" dedi Vivi Ann. "Var mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bittim ben."

Vivi Ann kollarını geriye atıp uzandı ve veranda çatısının ardında uzanan yıldızlı geceye dalıp gitti. Ahırın arkasındaki tepede karanlığın içinden bir ışık, küçük san bir ateşböceği parıltısı süzülüyordu.

Seni istiyorum... Sen de beni istiyorsun.

Vivi yanında oturan Aurora'ya döndü. Ablası kırmızı ojeli tırnaklarının üzerindeki minik bayrakları incelemekle meşguldü. "Richard'ın doğru erkek olduğunu nasıl anladın, Aurora?"

Aurora kız kardeşinin gözlerine bakabilmek için kafasını hafifçe eğdi. Turuncu veranda ışığında yüzü ılık ve gölgelerden yapılmış bir maskeydi. "Çünkü o sordu."

"Bu kadar mı? Sadece evlenmek isteyip istemediğini sorması yetti mi?"

"Hayır. Bana her şeyi sordu. Yeterince sıcak biri miydim? Film izlemeyi sever miydim? Akşam yemeğini nerede yemek isterdim? Richard... şey gibi. Luke gibi." Aurora'nın hafifçe uzattığı çenesi sessiz bir soru sorar gibiydi. "Öncesinde bir sürü kaba adamla çıkmıştım; Dylan ve Mike'ı ikiniz de hatırlarsınız. Her neyse işte, incinmekten yorulmuştum ki Richard çıkageldi."

"Neden itiraf edip kurtulmuyorsun, Vivi?" dedi Winona. "Luke'u sevdiğinden emin değilsin."

"Luke'u sevdiğinden emin," dedi Aurora, "Ya da sevmediğinden. Onun emin olmak istediği şey bağlanmak isteyip istemediği."

"Bağlanmak mı?" dedi Winona sert bir tavrıyla. "Komik. Luke Connelly'den söz ediyoruz."

Aurora, Winona'ya baktı. "Sen *onun* ablasısın," dedi. "Unutma, Win."

"Nasıl unutabilirim ki?" diye homurdandı Winona. "İkiniz yeterince sık hatırlatıyorsunuz."

"Annemin vefatından bu yana hiç ayrılmadık," dedi Aurora. Konuşurken gözlerini Winona'dan ayırmıyordu. "Bezelye, Fasulye ve Tomurcuk. Birbirimize bozulabilir, bağırıp çağırabilir, birlikte ağlayabiliriz; bunlar olağandır, kardeşlik budur. Ama birbirimizden kopamayız. Şu anda Vivi Ann bize birtakım zor sorular soruyor. Belki de aylar önce söylenmesi gereken şeyler vardı, ama söylenmedi ve şimdi sonucuna katlanmamız gerek. Anlıyor musunuz? Katlanmamız gerek." Dönüp Vivi Ann'e baktı. "Gerçek şu, Vivi; makul bir adamla evlenip tatmin olmayı ummaktan daha beter şeyler de var."

"Ya tutku?" dedi Vivi Ann usulca.

"Tutku söner," dedi Aurora. Gülümsemeye çalıştıysa da bu sahte bir gülüştü ve gözleri bambaşka şeyler söylüyordu.

Vivi Ann ilk kez Aurora'nın bütün o makyajı, sıkıcı bir evliliğin mutsuzluğunu maskelemek için yaptığını düşündü. "Ama daha güzel şeyler de vardır. Bunu mu kastediyorsun?" Bunu söylerken bakışları elinde olmadan tepeye, o san noktaya sürüklendi.

"Luke'la evlenmek istiyor musun?" diye sordu Winona. "Eğer istemiyorsan, sorun yok. Sadece itiraf et."

Vivi Ann zoraki gülümsedi. Emin olmadığı bir şeyi nasıl itiraf edebilirdi ki? Dallas'ı böylesine arzulamak delilikti. Bunun sonu yoktu. Onu düşünmeyi bırakmalıydı, hepsi bu. "Yalnızca gerginim, o kadar. Evlilik kolay bir şey değil."

Winona tetikte bekleyen bir avcı köpeği gibi dikkat kesilmiş, kız kardeşine bakıyordu. İkna olmuş gibi görünmüyordu. Vivi Ann'in tereddütlü gözlerle kulübeye baktığını görmüş olabilir miydi?

Ama Aurora, "Bu çok doğal," diye lafa karıştı ve tehlike atlatıldı.

"Çok yoruldum," dedi Vivi Ann. "Bugünkü yardımınız için teşekkürler." Ablalarını sırayla kucakladı, onları arabalarına kadar geçirdi ve arkalarından baktı. Kızlar gidince eve girdi. Yatak odasının penceresinden ağaçların arasından görünen küçük san ışığa baktı. Oradaydı Dallas. Bekliyordu.

Yatmaya hazırlanırken, "Gitmeyeceğim işte," dedi Vivi.

Sekizinci Bölüm

Haziran ayının sonraki günleri boyunca Vivi Ann hep şafak vakti kalkıp üç kişilik kahvaltı hazırladı ve kahvaltı masasını hazır halde bırakıp çıktı. Her gün babasına kahvaltıya niçin kalmadığına dair bahaneler uydurup duruyordu. Var gücüyle Water's Edge'i işletmeye odaklanmıştı ve çiftlik, Vivi'nin hayal ettiğinden de başarılı bir şekilde işliyordu. Artık ahırların tümü doluydu ve bir de bekleme listesi oluşturulmuştu. Tıpkı Dallas'ınla gibi Vivi Ann'in de kursları ve dersleri doluydu. Babası ömründe ilk kez at nallama işini keyfi olarak yapıyordu. Henry zamanının geri kalanını çiftlikte çalışarak geçiriyor, senelerdir ihmal edilen işlerle -çitleri boyamak, terası tamir etmek gibi- uğraşıyordu.

Vivi Ann mutluluktan uçuyor olmalıydı, ki pek çok yönden böyle de hissediyordu. Son günlerde kendini daha güçlü, daha kendinden emin hissediyordu. Tek sorun Dallas'tı.

Vivi ne zaman onu görse ya da onu düşünse içinden yeminini tekrarlıyordu: *Ona gitmeyeceğim*. Bu sözü bir nevi uğur gibi görüyordu. Dallas'ı terden ıslanmış tişörtüyle çitlerin orada bir çivi çakarken görüyor ve genç adam aniden kafasını kaldırıp gülümseyerek ona baktığında...

Ona gitmeyeceğim.

Ya da genç adam bir ahır temizlerken duraksayıp yabanın sapına dövmeli pazısını dayayarak ona baktığında...

Gitmeyeceğim.

Bütün bu güçlü sakınma Vivi'ye büyük zarar veriyordu. Geçen ay boyunca takındığı tuhaf tavırlar yüzünden birden çok kez bahane uydurmak mecburiyetinde kalmıştı. Birkaç kere, Luke ile ablalarına hasta olduğunu söylemiş ve yalan söyleye söyleye gerçekten hasta olmuştu. Temmuz ortasına doğru sol şakağına kalıcı bir baş ağrısı yerleşmişti ve arzu yüreğini öylesine daraltmıştı ki genç kadın kimi zaman güçlkle nefes aldığını hissediyordu. Kendine ne söylerse söylesin ya da gün boyu ne kadar hızlı hareket ederse etsin, Dallas'a olan arzusu dinmedi; bu arzu suçluluk duygusuyla birlikte arttıkça arttı.

Harap olmuştu Vivi. Kişiliğine hiç de uymayan sessizliğinin ablalarının dikkatini çekmesini ummuştu, ama kızlar bunu fark etmemiş gibiydiler. Bu cumartesi akşamında bütün aile salonda toplanmış, Silverdale panayır alanına gitmek için Richard'ı bekliyorlardı. Bu gece kasaba rodeosunun son gecesi idi ve Vivi Ann yıllardır ilk kez bu rodeoya katılmamıştı. Artık varil yarışlarına katılamayacak kadar meşguldü.

"Bu konuda sen ne düşünüyorsun, Vivi Ann? Vivi?"

Vivi konuşulanları dinlemediğini ve herkesin ona bakmakta olduğunu kafasını kaldırınca

fark etti.

"İyi misin?" dedi Aurora.

"Başım ağrıyor," dedi Vivi Ann şakağım ovarak.

"Aspirin ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Belki de rodeoyu boş vermelisin," dedi kız kardeşini izleyen Winona. Zaten Winona son zamanlarda hep onu izliyordu. "Rodeo geç saatte yapılacak ve sabahleyin ayini kaçırmak istemezsin."

"Ama Luke, Vivi'yi orada bekleyecekti," dedi Aurora.

İşte bu. Vivi'nin, nişanlısını görmeye tahammülü yoktu. Onunla olmak gitgide daha da çekilmez bir hale gelmişti. Dudaklarına ne zaman sessizce, hisli bir öpücük kondurulsa daha başka bir şey istiyordu. Başka birini istiyordu. Luke ne zaman onu sevdiğini söylese Vivi içindeki suçluluk duygusuna dayanamıyordu.

"Winona haklı," dedi Vivi Ann. "Bu gece geç kalmamam gerek. Belki de biraz uyku iyi gelir. Siz bensiz gidin. Luke'a da kendimi iyi hissetmediğimi söylersiniz."

"Emin misin?" diyerek söze karıştı babası. Grey ailesinin Silverdale rodeosuna her zaman birlikte gittiğini hatırlatmak için bu tek kelimeden fazlasına gerek yoktu. Ne var ki, Vivi Ann'in son zamanlarda bunu umursamaya da mecali yoktu. "Eminim."

Babası başını salladı ve konu kapandı.

Richard nihayet gelince Vivi Ann ailesini Richard'ın dev cipine kadar geçirip onlarla vedalaştı. Eve dönüp kendine bir kadeh şarap koydu ve güzel, sıcak bir banyo hazırladı.

Ayaklı küvetin içinde uzanıp başını pürüzsüz porselene yasladı. Sudan tatlı bir lavanta kokusu tütüyordu. Bedenindeki kaslar ağır ağır gevşedi ve Vivi sonunda büsbütün uyuduğunu hissetti. Hava karardığında birkaç kadeh bitirmişti ve baş ağrısı dinmişti. İşin en güzel yanı, bu kez Dallas'ı pek de aklına getirmemiş olmasıydı.

Çok sonra, ortalık sükûnete ve karanlığa gömülmüşken, yatağında kitap okuduğu sırada kulağına bir ses çaldı. İlk başta kalp atışı gibiydi bu ses; *du-dup, du-dup, du-dup*. Hoş, düzenli ve yavaş.

Vivi doğrulup dinledi. Çit boyunca koşan bir at sesiydi bu. Çakallar mı vardı?

Vivi sabahlığını giyip kalktı ve yatak odasının penceresine koştu. Karşısında karanlık çiftlik göz alabildiğine uzanıyordu. Ay ışığına rağmen koşan atı görmekte zorlandı. Kaçak.

Buradan bakılınca çit boyunca eşkin giden bir gölgeden ibaretti at. Vivi onu görmekten ziyade hissediyordu; tam olarak seçebildiği tek şey görülemeyecek kadar kara saçların üzerine konmuş, ay ışığıyla kemik rengine bulanmış bir şapkaydı.

Vivi gitmemesi gerektiğini bildiği halde gideceğini de biliyordu. Havlu kumaştan kuşağını sıkıp merdivenden aşağı indi, karanlıktan ilerlemeye özen göstererek bahçeyi geçti.

Dallas, Kaçak'ı eysiz sürüyordu.

Yalnızca sürdüğünü söylemek yetmezdi. Vivi Ann genç adamın hiç zorlanmadan at binişine, iğdişi fark edilmeyecek kadar incelikli hareketlerle çağırışına, döndürüşüne ve yönlendirişine inanamıyordu.

"Hey, oğlum," dedi Dallas usulca. "Hepsini hatırlıyorsun, değil mi? Bir şampiyon unutmaz."

Vivi Ann yaklaşık bir saat karanlıkta öylece bekledi; gözünü Dallas'tan ayıramadı ve nihayet

genç adam bağırdı: "Çüş, Kaçak."

At aniden durunca Dallas bir hamlede kayarak indi. Dizginleri bırakıp yuları tuttu ve atı bir süre okşadıktan sonra dönüp tepeye doğru yürümeye başladı.

Kulübesinin ışığı yandı. Kulübe bu haliyle hem denizcilere yol gösteren hem de onları tehlikeli sığıklara karşı uyarıcı, Dungeness Spit'teki feneri andırıyordu.

Sonra genç adamın peşine düşüp yürüdü Vivi. Her adımda kendi kendine oraya gitmesinin bir hata olduğunu, aslında onda bulduğunu sandığı şeyin bir yalan olduğunu söyleyip dursa da artık bunların bir önemi yoktu. Bu an, bu boyun eğiş kaçınılmazdı; bu seçim çok önce yapılmıştı sanki.

Vivi kapıyı çalmaya bile tenezzül etmeden kulübenin kapısını açtı. Dallas kanepenin yanında durmuş birasını içiyordu. "Yalnızca bir kere," dedi genç kadın. Kendi sesindeki çılgın yakarışı, korkuyu ve heyecanı duyabiliyordu. Bu geceye dair her şey imkânsız görünüyordu gözüne; sanki gerçek dünyaya paralel, bu dünyanın tatlarını, kokularını ve arzularını barındıran ama kurallarını tanımayan bir yer bulmuştu. Bu yeni yerde küstah, seksi ve cesur olabilirdi. Sadece bir geceliğine. "Bir kere yapacağız ve aklımızdan çıkaracağız. Kimse bilmeyecek."

"Senin karanlık sırrın olarak kalacağım, ha?"

Vivi Ann başını salladı ve ona yaklaştı.

Dallas Vivi'yi kollarına alıp yatağa taşıdı, büyükannenin yatak örtüsünü kenara itti ve onu yatırdı. Kotuna asılıp pantolonu çıplak bacaklarından aşağı sıyrarak ayağıyla kenara itti ve ardından tişörtünü çıkardı.

Göğsü yara bere içindeydi; yaralardan biri kaburgasının üzerinde, buruşmuş bir deri bükümünde halinde son buluyordu. Ay ışığı bu izleri yumuşatıyor, onları parlak hatta güzel gösteriyordu, ama Vivi o kadar çok yaralı at görmüştü ki, o izleri tanımaması mümkün değildi. "Tanrım, Dallas... ne..."

Dallas onu nefessiz bırakıncaya, bedeninin en ufak parçasını dahi hissetmez hale getirinceye dek öptü. Vivi'nin bütün bedenini ondan aldı ve içini öylesine çaresiz bir arzuyla doldurdu ki bu çaresizlik genç kadının canını acıtıyordu. Dallas, onun giysilerini çıkartıp bedenini altına aldığı anda Vivi utanıp sıkılmadan bedenini açtı ve adını sayıklayarak ona sarıldı. Kendi bedeninden, onun bedeninden ve Dallas'ın ona yaşadığını hissettirmesinden başka bir şeyin önemi yoktu artık.

Vivi Anrı gecenin ortasında onu yeniden arzulayarak uyandı. Onun omzunu öpmek için dönünce yatakta yalnız olduğunu fark etti.

Üzerindeki örtüyü kenara itip yerde duran sabahlığına uzandı.

Dallas verandada, merdivenin başına oturmuş bira içmekteydi.

Vivi onun yanına oturdu. "Uyandırdım mı? Kafana tekme falan atmadım, değil mi?"

"Uyumam ben,"

"Herkes uyur."

"Öyle mi?"

Bu yanıt Vivi'ye yalnızca bu adamı tanımadığını değil, kendisinin bu kocaman dünyadaki taşralı bir kız olduğunu da hatırlattı. Genç kadın aniden yabancı gelen bu çiftliğin uzağına bakakaldı. Kalkıp yaptıkları muhteşem seks için teşekkür etmesi ve ardından da hayatına geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama o sert, keskin sözleri sarf etmeyi aklına getirdiği anda bile

Dallas'ın dilinin bedenindeki yumuşacık dokunuşunu, genç adamın onu zevkten inlediğini anımsıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Vivi sonunda.

Dallas hiç istifini bozmadı; çayırılara dalıp gitmişti. "Sabahlığını çıkar, Vivi."

Vivi, Dallas'ın konuşma tarzını duyunca irkildi. Ruhunun derinliklerinde bir ses (ki o ses bu tek gecenin boşluğunda gitgide kısılmıştı; eski Vivi Ann) onu reddetmesini söylüyordu. Evine dönmeliydi. Şafak söktüğünde yokluğu keşfedilecekti. "Bir kere demiştik," diye fısıldadı. Sesinin kulağa ne kadar güçsüz, ne kadar tereddütlü geldiğinin farkındaydı.

"Sen dedin. Ben değil."

Dallas bir anda ayağa fırlayıp karşısına dikildi ve genç kadının sabahlığının önünü açtı.

Havlu kumaşın bedeninden aşağı kaydığını hissederken, "Delilik bu," dedi Vivi.

Boynunu, göğüs kıvrımlarını ve göğüslerinin arasındaki boşluğu öperken, "Delilik," diye mırıldandı Dallas.

"Yalnızca bir kez daha," dedi Vivi gözlerini kapatarak.

Dallas onu öpmeden önce duyduğu son şey bir kahkahaydı.

Vivi Ann ertesi sabah kendi yatağında uyandığında önceki gecenin şiddetiyle bitkin düşmüş bir haldeydi; değiştiğinin bilincindeydi. Aslında emniyetli ve sakınılmış bir hayat sürmesine karşın ömrü boyunca asi ıolü oynamıştı. Öldürücü bir hızla at sürmek hiçbir şeydi, basitti; dizginlere asılırdı ve atını yavaşlatıp durdururdu.

Şimdiyse asılacak dizgin yoktu. Dallas'la yavaşlayabilmek mümkün değildi. Vivi onu iyi tanımıyor -hatta pek de tanımıyor- olabilirdi, ama önlerinde yalnızca iki seçenek bulunduğunu biliyordu; durmak ya da koşmak.

Ve Vivi durmalıydı.

Yataktan kalktı ve kiliseye gitmek için hazırlandı. Saçlarını geriye tarayarak beyaz kumaş bir tokayla toplayıp, üzerine de bileğine kadar uzanan, kalın kemerli kot elbisesini giydiğinde gayet normal görünüyordu.

Alt kata inip dolaba Dallas için bir tabak yemek bıraktı ve ardından babasının yanına gitti. İkisi evden çıkıp kamyonu doğru yürüdüler. "Dün gece rodeo nasıldı?"

"Luke seni merak etti. Arayacağını söylemişti."

"Sahi mi? Telefonu duymamışımdır. Ayinden sonra Jeffin evine gidiyor musun?" Vivi'nin aklına soracak başka bir şey gelmemişti. Konuyu değiştirmek istemişti.

"Evet."

Baba kız, sessizlik içinde kilisenin yolunu tuttular. Dışarıda, park alanında Luke ve ailenin diğer bireyleriyle buluşup her zamanki kilise sırasında yerlerini aldılar. Babası ile Luke'un arasında duran Vivi Ann kendini kapana kısılmış, kuşatılmış hissediyordu. Ayın boyunca (Tanrı'nın *bizi çağırdığı yol doğrudur; günah bu yolda, karanlık cazibesine karşı tetikte olmadığımız takdirde bizi kötülüğe sürükleyecek bir dönemeçtir.*) savunmasızlık ve suçluluk hissetti. Peder MacKeady'nin her an kendisini işaret edip haykıracak olmasından korkuyordu: *Günahkâr!*

Ayin bitince bulundukları sıradan fırladı ve kilisede yiyecekler ile kahve ikramının yapıldığı

zemin katın nispeten huzurlu ortamına kaçtı. Orada arkadaşları ve komşularının arasına karışıp kendi suçluluğunun sağır edici sesini onların sesleriyle bastırmaya çalıştı. Arkadaşlarıyla konuşup saçma sapan espriler yaparak kahvesini yudumladığı dakikalar boyunca aklında hep *Dallas* vardı.

Yalnız bu; onun ismi. Tekrarladıkça tekrarlıyordu.

Her geçen dakika, içinde bir şeyler daha da geriliyordu; Vivi paramparça olmaktan korkmaya başlamıştı. Onu yalnız Dallas gevşetebilirdi.

Belki de sadece bir kez daha.

"İşte buradasın," dedi Luke aniden. Kolunu omzuna atıp onu kendine doğru çekti.

Ardından Winona ile Aurora çıkageldi.

"Haydi, gidelim," dedi Aurora. "Açlıktan ölüyorum."

Vivi Ann, kiliseden çıkan Luke ile kız kardeşlerinin peşine takılarak Winona'nın iki cadde ötedeki evine yürüdü.

Grup, mimoza kokteyli içmek ve ev yapımı tarçınlı hamur tatlısı yemek için salonda toplandı. Bütün eve baharat ve parfümlü mum kokusu sinmişti. Vivi Ann nereye baksa küçük, sevimli bir süs, bir varlık görüyordu. Hayat böyle bir şey miydi? Sahiplenilecek şeyler aramak, aksi takdirde bomboş kalacak odaları süslemek? Genç kadın cam odaya geçip uysal bir renk cümbüşüne dönüşmüş bahçeye baktı. Bitkilerin her biri Winona'nın kusursuz bakış açısına uygun tarzda düzenlenmişti.

Bu bahçenin güzel olduğu düşünülmeliydi ve Vivi Ann'in hiç de istemediği kontrollü bir biçimde öyleydi de. Bir zamanlar annelerinin sahip olduğu -pürüzsüz, düzenli ve halis bitki sıralarının bulunduğu, itinayla bakılan, titizlikle ekilen- o bahçeyi andırıyordu.

Vivi başını yana çevirdi; buradan çiftliği görebileceğini umuyor, onun şimdi ne yaptığını düşünüyordu. Arkasından kız kardeşlerinin seslenişi geliyordu kulağına, ama bu yalnızca bir gü-rültüydü. Dün geceyi hayal meyal hatırlarken, geceyi -onu- yeniden arzuladı.

"Vivi? Dinliyor musun?" Bu Winona'nın sesiydi ve resmen bağıırıyordu.

"Senin düğün töreninden söz ediyoruz," dedi Aurora sert bir tavırla.

Vivi Ann ağır ağır dönünce herkesin kendisine baktığını gördü. "Ah. Üzgünüm. Bahçeye bakıyordum. Çok güzel, Win."

Luke onu kollarına aldı. "Senin için endişeleniyorum, bebeğim."

"Hepimiz endişeleniyoruz," dedi Aurora.

"Çiftlik onu çok yoruyor," dedi Winona. "Belki de bir yardımcı daha ayarlamak gerek."

Hepsi üstüne geliyordu; fazla şey gören Aurora kaşlarını çatarken, fazla şey isteyen Winona öfkelenmişti. Ve bir de Luke vardı... Vivi'nin sevmek istediği, sevmesi gerektiğini hissettiği... ama sevemediği... Birbirlerine endişeli bakışlar fırlatarak güçlerini birleştiriyorlardı ve kendisini ilgiyle kuşatılmış, rahat hissetmesi gerekirken Vivi boğuluyor gibi oluyordu. Onun tek isteği yeniden kulübeye koşup Dallas'la olmaktı; bu arzu onu ürkütüyordu. Yanıp küle dönmeden bu deliliğe *derhal* bir son vermeliydi. "Belki de bir yere gitmeliyiz, Luke. Baş başa. Günün yirmi dört saatini birlikte nasıl geçirdiğimizi görmeliyiz."

"Buna balayı diyorlar," dedi Luke gülümseyerek. "Paris'i düşünmüştüm. Dünyayı gezmeyi ne kadar arzu ettiğini biliyorum."

"Öyle mi?"

Vivi yapacakları seyahatin her ayrıntısını gözünde canlandırabiliyordu; fiyatı orta karar bir otel odası -şanslılarsa, belki de Eiffel Kulesi manzaralı bir oda- tutacaklardı ve akşam yemekleri için yer belirlerken bir turist rehberinin tavsiyesine uyacaklardı. Işık şehrin her köşesini gezip Şanzelize'de ya da Sen Nehri kıyısında dolaşırken tatlı tatlı sohbet edeceklerdi. Her şey romantik olacaktı, ama birbirlerinin kıyafetlerini sabırsızlıkla yırtmayacaklar, günlerce yatakta çırılçıplak kalıp sevişmeyeceklerdi. "Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum," dedi genç kadın. Winona'nın kısık gözlerinin kendisine odaklandığının farkındaydı. Vivi Ann ablalarıyla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

"Seni eve götüreyim," dedi Luke.

"Hayır," diye çıkıştı Vivi Ann; ardından gülümseyerek ses tonunu yumuşattı. "Rica ederim." Sesindeki tiz çaresizliği duyuyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Burada bir dakika daha kalacak olursa patlayacaktı. "Yürüyüş yapmak için güzel bir gün."

"Bırak gitsin," dedi Winona herkesi şaşırtarak.

Luke, Vivi Ann'e sordu: "Emin misin?"

"Eminim." Vivi parmak uçlarında yükselip ona bir öpücük verdi ve Luke'un daha derin bir öpücük vermesine fırsat tanımadan geri çekildi. "Görüştürüz."

Vivi sanki gerçekten hastaymış gibi ağır ağır yürüdü. Dışarı çıkınca Birinci Sokak boyunca su kıyısına doğru ilerlerken rol yapmayı sürdürdü. Köşeye kadar gelip de yaşlı bir ağacın gölgesine sığınınca ancak nefes alabildi.

Ve Dallas oradaydı işte. Waves Restoran'ın önünde dikilmişken, bahçedeki cücelerin arasında hayli abes bir görünüm sergiliyordu. Tozlu kovboy şapkasını başına geçirmiş, öyle aşağı çekmişti ki güneş ışığı başına vurmasına rağmen Vivi onun gözlerini seçmekte zorlanıyordu. Yanık pazısındaki çarpıcı kara dövmele tişörtünün yıkanmaktan eskimiş gri kumaşıyla keskin bir tezat oluştuyordu.

Vivi onu görmemiş gibi yaparak yürümeye devam etti. Ama sokak boyunca uzanan kaldırımında genç adamın ayak seslerinin kendisini takip ettiğini fark edince adımlarını hızlandırdı.

Water's Edge'e varınca eve girip kapıyı kapattı ve klik edişini duydu; bu onu daha önce varlığından haberdar olmadığı bir dünyadan ayıran piriñç mekanizmanın sesiydi. "Baba? Burada mısın?"

Yanıt gelmedi.

Evde bir başına orada durup bekledi.

Ardından verandadaki ayak seslerini işitti...

Kapı tokmağı dönmeye başladı.

Dallas evden içeri sıcak bir yaz rüzgârı gibi girdi. Vivi kenara doğru tökezleyince yemek masasına çarptı. Genç adam onu ağır ahşaba yaslayıp dudaklarını dudaklarına bastırdı ve onu öylesine uzun, öylesine tutkulu öptü ki Vivi ona durmasını söyleyebilecek kadar bile soluk alamadı. Dallas'ın elinin çıplak bacağına üzerinde sürüklendiğini hissetti Vivi. Eteği onun yumruğunun içinde buruşmuştu. Dallas'ın eli Vivi'nin iç çamaşırının içine kaydı.

Vivi el yordamıyla genç adamın kotunun düğmelerine erişti, düğmeleri açıp pantolonunu dizlerine indirdi. Gözü dönmüş bir halde Dallas'ın bedenine dokunurken onu itiyordu, çekiyordu; onu öyle derinden arzuluyordu ki sessiz kalamıyordu ve Dallas onu masaya sırt üstü

yatarıp bedeninin derinliklerine gömölünce Vivi onun adını haykırdı.

Sevişmeleri bitip de Vivi kendine geldiğinde titrediğini, dengesini kaybettiğini hissetti. Eteği belinde büzüşmüş, külotu bileklerine inmiş vaziyette annesinin yemek masasının üzerinde öylece uzanmıştı. Ve utanç duyması gerektiğini biliyordu. "Bu delilik," dedi usulca. "Bununla yaşayamam. Yalan söylemek..."

Dallas'ın şefkatli dokunuşunu yüzünde hissedince şaşırdı. "Uzun sürmeyecek, Vivi. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sonunda sen hâkili Ken'le evleneceksin ve kimse bizi bilmeyecek. Bu yüzden yatağıma gel."

Sadece, "Peki," diyebildi Vivi. Bu yanlış cevaptı -ahlaksızca, zararlı ve yanlış- ama yine de Dallas'ın elini tuttu.

Dokuzuncu Bölüm

Vivi Arın o yaz yalan söylemeyi öğrendi. Temmuz ayının kalan günleri ile ağustos ayı boyunca ders vererek, at eğiterek ya da çiftliğin birçok işini planlayarak alanda, bazen babasının yanında, ama çoğunlukla bir başına saatlerce çalıştı. Yirmi beşinci yaş gününü kendi varil yarışlarından biri esnasında kutladı ve hayatında ilk kez insanların onun işine adanmış biri olduğunu söylediklerine kulak misafiri oldu.

Dallas ona çiftlik işletimi konusunda çok şey öğretmişti. Water's Edge artık eyaletin batısındaki en iyi potların ve derslerin bir bölümüne ev sahipliği yapıyordu. Kement atma, varil ve *cutting** yarışları düzenli aralıklarla para ve ödüller için yarışmaya geliyorlardı. Sonra geri döndüklerinde ahbablarına anlatıyorlardı ve talep artıyordu.

* Atın ve binicinin tek bir büyükbaş hayvanı sürüden ayırması ve kısa bir süre için hayvanı sürüden uzaklaştırabilmesi yeteneğine dayalı, kovboy stili bir binicilik sporu (ç.n.)

Sıcak, güneşli günler boyunca Vivi Ann eskisi gibi olmaya özen gösterdi. İnci Prensesi. Hâlâ günde üç öğün yemek hazırlıyor ve hazırladıklarını nadiren konuşan iki adama, yemek masasında sunuyordu. İlk başlarda, gizlemek için çok uğraştığı şey babası tarafından fark edilir korkusuyla bu yemekler esnasında Dallas'la göz göze gelmemeye özen gösterdi. Fakat gerçek şu ki, babasının zaten ona pek de dikkat ettiği yoktu.

Ve Vivi bunun için Tanrı'ya minnettardı, çünkü Dallas'a bağlanmıştı; işte bu kadar basit ve bu kadar karmaşıktı. Haftada en az beş akşam, gecenin ortasında Dallas'ın kulübesine gidiyordu. İkisi azgın ergenler gibi kendilerini yatağa atıp şafak vaktine dek sevişiyorlardı.

Buna sevişmek denmezdi belki de. Belki de bu sadece seksti. Vivi ne olduğundan emin değildi ve doğrusu umursamıyordu da. Dallas içki, eroin, sigara gibiydi; hepsinin bir araya gelmiş haliydi. Vivi Ann'in bırakamadığı kötü bir alışkanlıktı o. Vivi anbean uyanık olmayı öğrendi. Onunla olmak için sürekli fırsat kolluyordu.

Şimdi yaptığı gibi...

Ağustos sonuydu. Muhteşem bir cuma akşamıydı: İstiridye Günleri Şenliği başlıyordu. Tören, sokak dansı ve yardım derneği açık artırması için haftalarca hazırlık yapılmıştı. Eskiden olsa Vivi Ann boğazına kadar bütün bu işlere batmış olurdu; oysa bu yıl birbiri ardına bahaneler uydurup durmuştu. Ta ki bu sabaha kadar; Aurora gelip elinden tutmuş ve onu kamyona sürükleyip, "Yeter," demişti yalnızca.

Böylece Vivi Ann, Ana Cadde'de ablalarıyla birlikte son ayrıntıları gözden geçirirken bulmuştu kendini. Her tarafta afiş asan, tabela düzenleyen, satış pavyonu kuran insanlar vardı ve polisler pazar günkü gösteri için çeşitli caddeleri trafiğe kapatmaya başlamıştı. Caddenin sonunda orkestra prova yapmaktaydı. "Deneme bir, iki, üç..." sesleri karanlıkta yankılanıyordu.

Vivi Ann bütün bunlarla yüz defa uğraşmıştı, ama bu akşam her şey onu rahatsız ediyor, sinirine dokunuyordu. Orkestranın sesi çok yüksekti, yapılacaklar listesi çok uzundu ve Winona tıpkı uzun çayırların arasında avını kollayan dişi aslan misali onun her hareketini izliyordu.

"Ne var?" diye çıkıştı sonunda Vivi Ann.

"Bugün aksiliğin üzerinde," dedi Winona. "Luke düğün hakkında konuşmak istemediğini söylüyor. Neden?"

"Niçin hep Luke'tan söz etmemiz gerekiyor?" dedi Vivi Ann. "Düğün planlarından bıktım, senin sürekli dır dır etmenden usandım. Git kendine lanet bir potansiyel sevgili bu ve benimkini rahat bırak."

"Belki de Luke'u rahat bırakması gereken sensin."

Aurora bir anda aralarında bitip hakemliğe girişti. "Size söylüyorum, etrafta insanlar var."

"Ama Vivi Ann ilgi odağı olmayı sever, değil mi, Vivi?" dedi Winona.

Vivi Ann şu anda bu saçmalığa katlanabilecek durumda değildi. "Dinle, Win..."

"Hayır, *sen* dinle. Sadece alıyorsun, alıyorsun, alıyorsun ve başka kimseyi düşünmüyorsun, değil mi? Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

"Winona, yapma," diyerek uyardı Aurora.

"Ne yapmayayım? Bayan İnci Prensesi'ne acı gerçekleri söylemeyeyim, öyle mi?" Winona kız kardeşine baktı. "Şımarıksın, bencilsin, Luke'un kalbini kıracaksın ve bu umurunda bile değil. O da başka kimseyi sevemeyecek, çünkü kalbinde hep ilk olarak *kalacaksın*." Winona sözünü bitirince dönüp kalabalığın arasına dalarak gözden kayboldu.

Winona'nın sözlerinin doğruluğu Vivi Ann'i titreme nöbetine sokmuştu. Konuşma bittiğinde yalnızca, "Haklı," diyebildi genç kadın. Karnına ağrı girmişti; utanmıştı ve korkmuştu.

"Böyle söylemek istemediğinden eminim. Gidip onunla konuşacağım."

Vivi Ann, Aurora'yla birlikte gidip Winona'yı bulup olayı tatlıya bağlaması gerektiğini biliyordu, ama Aurora ona, "Seninle sokak dansında buluşuruz," dediğinde aklında -Tanrı yardımcısı olsun ki- Dallas vardı.

Vivi onu nerede bulacağını biliyordu. Dallas cuma ve cumartesi gecelerini Cat'in yerinde geçiriyordu. Kasabadaki herkes biliyordu bunu. Dedikodulara bakılırsa Dallas orada acımasızca poker oynuyor ve herkesten çok içiyordu.

Aurora gidince, "Sokak dansına katılmalısın," dedi Vivi yüksek sesle. Ama kendi nasihatine kulak asmadı. Dallas'a duyduğu özlem kanını tutuşturuyordu. Vivi karanlıkta ilerlemeye özen göstererek rıhtıma doğru yürümeye koyuldu. Neyse ki kasaba öylesine şenlikliydi ki kimse onu fark etmemiş gibiydi.

Ara sokağın sonunda Cat Morgan'ın evi su kenarındaki sarhoş, yaşlı bir adam gibi perişan, iki büklüm bir halde duruyordu. Veranda eğriydi, pencereler hâlâ bantlıydı. Ama Vivi içeride eğlencenin sürdüğünü görebiliyordu; gölgeler içindeki insanlar açık pencerelerin önünde dans ediyorlardı. Müzik -gümbür gümbür bir şeydi, AC/DC ya da Aerosmith'ti belki de- öyle

şiddetli vuruyordu ki Vivi kıyı koruma perdesine çarpan dalgaların sesini duymakta zorlanıyordu.

Vivi Ann hayatı boyunca bu evin kapısına hiç gelmemişti. Oyster Sahili'nde insanlar ikiye ayrılırdı; pazar günleri kiliseye gidenler ve Cat Morgan'la eğlenenler. Bu ev, itibarını düşünen insanlar için yasak bölgeydi. Cat, yaklaşık on yıl önce kasabaya adım attığı o günden bugüne burayı keyfine göre, itibarlı bir yaşama meydan okuyan bir tarzda biçimlendirmişti. Herkes onun içki, seks ve uyuşturucu âlemlerine ev sahipliği yaptığını biliyordu, ama kadın, vergisini ödüyor ve ait olduğu yerden -karanlıktan- ayrılmıyordu. Anneler kolay etkilenen kızlarının kulağını bükmek için onlara Cat'i anlatırlardı. Erkekler ve içki konusunda dikkatli olmalıydılar, yoksa sonları Cat Morgan'inki gibi olurdu.

Vivi Ann cesaretini toplayarak engebeli, pis çim alanı geçip kapıya geldi.

"Sakın bana Vivi Ann Grey'in kapıma geldiğini söylemeyin."

Veranda öylesine karanlıktı ki Vivi Ann kimin konuştuğunu anlamakta zorlandı. Sonra yapay kıızıl saçlar ilişti gözüne.

Cat verandanın köşesinde dikilmiş sigara içiyordu. Siyah dar kotu ve beli parlak gümüş bir kemerle sıkıca sarılmış ceketiyle *Şehir Kovboyu* filminin stüdyosundan fırlamış gibi duruyordu. Gölgeler, yüzündeki çizgileri vurguluyordu. Vivi Ann, Cat'in yaşını tahmin edemiyordu; kırk var mıydı?

"Ben... şey... Dallas Raintree'yi arıyorum. Benimle çalışıyor. Atımız hastalandı da."

"At hastalandı, ha?" Cat sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanlı bir soluk verdi. "Bence bunun için veteriner lazım."

"Rica etsem, onu çağırabilir misiniz? Acelem var da."

Cat, onu uzun uzun süzdükten sonra sigarasını bitirip söndürdü. "Dallas'a hasta attan söz edeceğim. Hemen koşacağından hiç şüphem yok. O adam hayvanlara kıyamıyor."

Vivi Ann, Cat'e teşekkür etti ve kasabaya geri dönüp kamyonuna yöneldi, ardından da eve gidip kamyonunu Dallas'ın kulübesinin yakınındaki ağaçların arasına park etti.

Dallas'ın yatak odasına girdi, soyundu, yatağa uzanıp sabırsızlıkla beklemeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra dışarıdan bir kamyonun ani fren sesi geldi, peşinden de madeni kapı güm diye kapandı.

Dallas kulübenin kapısını öyle şiddetli açtı ki kapı duvara çarpınca bütün oda titredi. "Ne saçmalıyordun sen?"

"Ona seni aradığımı söyledim. Ne var bunda?"

"Çık buradan, Vivi. Bitti."

Vivi anlamadı. "Niçin böyle davranıyorsun?"

"Git, Vivi. Yeterince pişmanlığım var benim."

Vivi yataktan inip yanına giderek onun koluna yapıştı. "Dallas, lütfen..."

Dallas bileğini öyle sıkı tuttu ki, Vivi bileğinin çürüdüğünü hissetti. "Hâkili Ken'e, kilise tayfasına ve önemseydiğin bütün o insanların yanına dön."

"Ya seni önemsiyorsam?" Vivi bu soruyu içinde tutmaya fırsat bulamadı.

"Aptallık etme, Vivi Ann."

"Seni seviyorum, Dallas." Genç kadın bu sözleri hayatında ilk kez içinden gelerek söylüyordu.

"Ah, Vivi," dedi Dallas. Parmakları gevşedi. "Öyle naifsin ki..."

Vivi ona gülümserken şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. O sözler tıpkı olması gerektiği gibi her şeyi değiştirmişti. "Öp beni, Dallas," diye fısıldadı Vivi. "Bunu istediğini sen de biliyorsun."

Oyster Günleri'nin ilk gecesinde caddeler insanlarla, turistlerle ve birbirine benzeyen yöre halkıyla dolup taşıyordu. Orkestra bankanın otoparkına kurulmuştu. Sahne yükseltildiğinden, müzisyenler şarkılarıyla dans eden kalabalığı, yemek masalarını ve el işi ürünleri satıcılarından Sahil Yolu'na varıncaya dek bütün alanı görebiliyorlardı.

Winona soğukkanlı olmaya çalışıyordu, ama o kadar sinirliydi ki, Luke'la dans etmek bile keyif vermiyordu.

"Sence tören için vals dersleri almam gerekir mi?"

Winona bunu duyunca gözlerini devirdi. "Vivi'nin bu düğünü önemsedüğinden emin misin?"

"O seremonileri sevmiyor ki. Sakin kutlamalardan hoşlanıyor o."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Vivi mi?" Winona sözlerini sürdürecekken biri araya girdi.

"Kusura bakmayın, arkadaşlar," dedi Julie John. "Tayımız Fıstık'ın gaz sancısı var galiba. Kent onu yürütüyor ama endişelendik. Üzgünüm, Luke. Keyfini kaçırmak istemem ama..."

"Sorun değil," dedi Luke. "On beş dakika içerisinde sizde olurum. Kent'e tayı yürütmeye devam etmesini söyle. Ne olursa olsun, Fıstık'ın uzanmasına izin vermeyin." Luke, Winona'ya döndü. "Vivi'ye işim bitince onu bulacağımı söylersin."

Onlar gidince Winona orada kalabalığa öylece bakakaldı. Kendini büyüdüğü şu kasabada hissedebileceğinden de yalnız hissediyordu.

Biraz sonra, "İşte buradasın," diyerek ablasının yanına sokuldu Aurora. "Her yerde seni aradım."

"Yine arayı bulmaya mı çalışıyorsun, Aurora? Bence yanlış aile için çırpıyorsun."

"Böyle sürdüremezsin, Win. Senin yüzünden kopuyoruz."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" dedi Winona. Bu itirafla içinde bir şeylerin, öncesinde hiç örselenmemiş bir şeyin paramparça olduğunu hissediyordu. "O benim kız kardeşim ve onu seviyorum ama..."

"Luke'u da seviyorsun, biliyorum. Ama bir şekilde buna katlanmak zorundasın. Bu senin seçimin."

Winona başını salladı. "Hayır değil. Eğer Vivi onu seviyor olsaydı kabullenebilirdim. Belki de unutabilirdim."

"Yapabilir miydin?"

Vivi Ann büyükannesinin pembe yorganına -artık kirlenmişti- sarınıp yataktan tökezleyerek fırladı. "Winona, lütfen, açıklamama izin ver..."

"Nişanına anlatırsın."

"Anlatacağım, Winona. Yemin ederim. Bunu telafi edeceğim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum..."

"Boşuna konuşuyorsun, Vivi. Seni duyamayacak kadar kıskançlıktan gözü dönmüş." Dallas

ayağa kalkıp cıvılcıplak vaziyette, küstahça Vivi Ann'in yanına dikildi.

Winona, genç adamın bir ışık demetini andıran bakışlarıyla, bedenini delip geçerek haddinden fazlasını gördüğünü hissetti. Ondan, ikisinden bir adım geri kaçtı. "Kıskançlık mı? Ancak rüyalarında..."

Dallas siyah şortunu yerden alıp giydi. "Arzuyu iyi bilirim, Winona, inan bana. Sen kafayı bununla bozmuşsun."

Winona onlara arkasını döndü ve koşarak arabasına gitti. Vivi Ann'in haykırarak peşinden koştuğunu, ona durmasını, geri gelmesini söylediğini duyuyordu. Ama koşmaya devam edip arabasının kapısını hızla çarptı. Arabayı çalıştırdı ve bir an durup kirli araba camından kız kardeşine baktı; Vivi eski bir yorgana sarınmış verandada dikiliyordu.

Winona gaza basıp uzaklaştı. Ahırın önünden geçerken sonunda bittiğini düşünüyordu.

Vivi Ann yirmi beş mükemmel yıldan sonra yenilmişti.

Dallas verandada duran Vivi Ann'in yanına yaklaştı.

Vivi dönüp baktı. Titriyordu ve gözleri yaşla dolmuştu, ama bütün bunlara rağmen rahatlamış da hissediyordu kendini. "Bundan sonra gizlice görüşmek yok. Luke'a söyleyeceğim, bitecek."

"Delirdin mi? Winona büyük olasılıkla onun evinin yolunu tutmuştur."

"Hayır, yapmaz. Biz kardeşiz."

Dallas, Vivi'nin yüzüne dokundu. "Yanılıyorsun."

Genç kadın onu usulca öptü. "Bu kadar endişelenme. Gececek. Gidip Luke'la konuşacağım ve hemen döneceğim. Beklersin, değil mi?"

"Beklerim," dedi Dallas. Ama durumdan hiç de hoşnut olmamış gibiydi.

Winona eve gidip kendine tekila doldurdu. İçkiyi kafaya dikip ikincisini, sonra da üçüncüsünü doldurdu.

Bitmişti.

Nihayet.

Vivi Ann, Luke'u artık sonsuza dek kaybedecekti.

Tabii Winona yalan söylemediği takdirde. Bu düşünce Winona'nın içine oturdu, onu mahvetti; doğruydı bu. Güzeller güzeli, sevgili kız kardeşi her zaman yaptığı gibi yapabilirdi: gülümse, omuz silk ve yoluna devam et. Dallas yarın çekip gitse Vivi Ann, Luke'la evlenebilir ve hiçbir sorun olmadığı sanılabilirdi. Babası kilisede kusursuz küçük kızını koluna takıp yürütecek, onu Luke'a teslim edecekti. Luke da onun elinden tutup, yüzüğünü parmağına takıp, bir ömür boyu onu seveceğine yemin edecekti. Gerçeği kimse bilemeyecekti.

Winona ayağa kalkıp odayı adımlarken zihnini toparlamaya çalışıyordu, ama içtiği tekila yüzünden sağlıklı düşünmekte zorluk çekiyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Bütün bunlara öylesine dahp gitmişti ki kapı zilini duymadı bile ve sonra Luke salondan içeri girdi.

Winona donup kaldı. Tam da böyle bir anda onun parlak, içten gülüşüyle karşısında

duruşuna dayanamazdı. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Luke'a nefes almaya ihtiyaç duyar gibi ihtiyaç duyuyordu, ama şimdi bile, hem de Vivi Ann'in yaptıklarına rağmen, ona ulaşamıyordu. Sonuçta Vivi Ann onun kız kardeşiydi.

Luke, Win'i kollarına alıp, sanki bir anlamı varmış gibi ona sarıldı. "Sarhoşsun," diye fısıldadı gülümseyerek. "Beni bekleyeceğini sanıyordum."

Genç kadın ona bakakaldı. "Biraz sarhoşum." Gözünü karartıp uzandı ve Luke'un yüzüne dokundu. Ne zamandır ona böyle dokunmak istiyordu. "Beni merak ettin."

Luke gülümsedi. "Vivi'yi arıyordum. Onu gördün mü?"

Hep Vivi.

Winona gözyaşlarını tutmaya çalışarak geri çekildi. Bu canını çok acıtıyordu ve acı çekmekten çok yorulmuştu.

"Onu gördün mü? Benimle buluşacaktı. Çıldırarak üzereyim, aramadığım..."

"Vivi Ann'i mi bulmak istiyorsun? Dallas'ın kulübesine bak."

"Ne?" Luke geri çekildi. Winona onun bakışlarındaki şaşkınlığın önce telaşa, ardından öfkeye dönüştüğünü gördü.

Genç kadın sarılıp onu teselli etmek arzusuyla uzandı. Luke'u seven oydu. Luke'un güvenilebileceği kişi oydu. "Sana kalbinin kırılacağım *söylemişim*."

Luke evden hışımla fırlayıp ardından kapıyı çarptı. Winona sokaktaki arabanın çarpan kapısının sesini duydu, ardından çalıştırılan motor ile keskin lastik sesini.

Genç kadın ne yaptığının ancak o zaman farkına vardı.

Onuncu Bölüm

Vivi Ann, Luke'un evine doğru giderken ne söyleyeceğini düşünmekteydi.

Üzgünüm. Seni incitmek istemezdim.

Böyle bir şey yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Oluverdi işte...

Bütün bu sözler kulağa son derece sıradan geliyor, pembe dizi repliklerini anımsatıyordu, ama gerçeğin kendisi de pek iç açıcı sayılmazdı. Dallas'a olan tutkusunu kelimelere nasıl dökebilirdi ki? Bu seksten öte bir şeydi. Onun kollarında... onun yatağında... Vivi kendini bir bütün hissediyordu. Bunun bir anlamı yoktu; Vivi bile farkındaydı ama yine de doğrudu bu.

Vivi, Luke'un evine varınca kamyonu park edip eve koştu. Oda oda dolaşıp ona seslendi.

Luke evde değildi.

Tabii ki değildi. Kasabanın bir köşesinde, kalabalığın arasında onu bekliyordu. Vivi mutfak tezgâhının önünde durdu, nişan yüzüğünü çıkarıp avokado renkli tezgâhın üzerine bıraktı. Ardından kamyonuna geri dönüp kasabanın yolunu tuttu. Benzin istasyonunun önünden geçerken arkasında sirenleri çalan, ışıkları yanıp sönen bir ambulans belirdi.

Vivi kamyonu kenara çekti, ardından yeniden yola koyulup Luke'un kamyonuna bakınarak kasabanın içinden ağır ağır ilerledi. Bowling sokağına yaklaşıyordu ki sol tarafına bakıverdi. Uzakta Water's Edge'in girişini, karanlıkta kıvrılan çayırları görebiliyordu. Kehribarlı, kırmızı ışıklar karanlıkta parlamaktaydı. Ambulans Vivi'nin evine gidiyordu.

Vivi Ann gaza yüklenip eve yöneldi. Bayırda kamyonu park edip dışarı fırladı. Çimenlikte koşarken sağlık ekibinden iki kişinin, ellerinde sedyeyle kulübeden çıktıklarını gördü. Dallas da-racık sedyede dümdüz yatmaktaydı.

Vivi sedyenin yanında bitiverdi. Dallas'ın sağ yanağı yarılmıştı. Bir gözü şişmiş, morarmaktaydı.

Gülümsemeye çalışırken yüzünde acı dolu bir ifadeyle, "Selam, Prenses," dedi genç adam.

"Ah, Dal... Özür dilerim..."

"Onu ambulansa yerleştirmeliyiz," dedi sağlık görevlilerinden biri. Vivi başını sallayıp geri çekildi.

"Hastanede olacağım," dedi Vivi.

"Gelme."

Vivi eğilip Dallas'ın sağlam yanağına bir öpücük kondurdu.

"İçerisi çirkin olacak, Vivi..."

"Benim yüzümden. Yalan söylememeliydim."

Daha fazla konuşacak zamanları yoktu. Sağlık görevlileri Dallas'ı ambulansa taşıdılar, içeri

yerleştirdiler ve oradan ayrıldılar.

Vivi Ann o ani, sessiz karanlıkta büyükbabasının kulübesine bakarken Luke'la yüzleşmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Hazır olduğunda giriş kapısına yaklaşıp içeri girdi.

Yalnızca Luke olsa iyiydi. Genç adam iki yanında Winona ve Henry'yle mutfak lavabosunun önünde dikilmiş duruyordu.

Vivi Ann duraksadı ama yürümeye devam edip onlara yaklaştı.

"Üzgünüm, Luke. Sana açıklama yapmak için evine gittim ve.

"Çok geç, Vivi," dedi Luke.

"Ama..."

"Senin ödleğ sevgilin kendini korumadı bile." Luke, Vivi'nin önünden geçip gitti ve kulübeden çıktı. Kapı ardından gürültüyle kapandı.

Vivi Ann orada öylece dururken Luke'un kamyonunu çalıştırıp oradan uzaklaştığını işitti. İzleyen sessizlikte babası ile Winona'ya baktı genç kadın. "Üzgünüm, baba. Sen de annemle tanıştığında böyle hissetmiş..."

Babası yanağına öyle bir tokat patlattı ki, Vivi sendeleyerek kenara savruldu.

"Yarın bu aileyle birlikte şenlikte olacaksın ve Tanrı yardımcımız olsun ki beni bir daha utandırmayacaksın."

Vivi Ann bütün gece büyükannesinin berjer koltuğunda oturdu. Ara sıra daldığı tavşan uykusu sayılmazsa uyku uyumadı. Zamanının çoğunu Water's Edge'in uçsuz bucaksız karanlığına bakarak geçirdi.

Şenlikte olacaksın. Beni utandırmayacaksın.

Bunun ne anlama geldiğı besbelliydi. Babası ona onun bir Grey olduğunu ve bu yüzden ailesinin yanı başında olması gerektiğini hatırlatıyordu. Kendisinin bildiğı gibi babası da bu yaptıklarının, hatta Luke'u kırmış olmasının dahi telafi edilebileceğini biliyordu. Bu kolay ya da sancısız olmazdı, ama zamanla affedileceğı kesindi. Oyster Sahili'nde işler böyle yürürdü ve herkes kuralları bilirdi. Bütün yapması gereken pişmanlık duymak ve hatasının farkında olarak evine dönmekti.

Babasının uyarısı aile bağlarının güçlü olduğuna dair bir hatırlatmaydı. Vivi bütün hayatı boyunca bunu tartışılmaz, kaskatı bir gerçek olarak kabul etmişti. Ne var ki dün gece gözüne yepyeni bir kırılğanlık, ailenin görünen yüzeyinin altına doğru ilerleyen bir kırık hattı ilişmişti. Bir şeylerin koşullu olabileceğı, yanlış bir seçim yapıldığında, yanlış bir adım atıldığında bir zamanlar sapasağlam olan o yüzeyin parçalanıp kendilerini tepetaklak edeceğı Vivi'nin hiç aklına gelmezdi.

Artık önündeki seçenekler ortadaydı: Ya ailesi ya Dallas. Bu tıpkı bir kol ile bir bacak, ciğerler ile kalp arasında tercih yapmak zorunda kalmak gibiydi.

Sonunda Water's Edge'te gün, çelik grisi kanala yayılıp karşı kıyıdaki zirvesi kar kaplı dağları aydınlatarak doğdu. Vivi ahıra gidip atlarını besledi, ardından kulübeye dönüp verandaya oturdu ve etrafı izlemeye koyuldu.

Babası evden çıkıp kamyonuna yürürken oradaydı.

Henry bu tarafa bakmış mıydı? Vivi emin değildi. Ama babası kızının kamyonunun yanından aracıyla geçerken bir an bile yavaşlamadı. Birazdan lokantaya varacak, orada kahvaltı için arkadaşlarıyla buluşacaktı; sonra öğlen vaktinde Grey Park'na gidecekti. Kasaba şenliklerinden önce aile hep aynı yerde buluşurdu. Orada farklı farklı parçalar bir araya gelip bir bütün oluşturlardı. Her önemli günde bir arada görünmeleri Henry için çok mühimdi, kasabada itibar edilen aile birlikteliğinin incelikli bir göstergesiydi bu. Henry önce Aurora'yla buluşurdu (o hep erkenciydi) ve peşinden de Winona'yla.

Vivi bunu düşündüğünde hissettiği acıyı garipseyincedi düşüncesi zihninden kovaladı. Ablası dün gece ona ihanet etmişti; bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. Sonra.

Şimdi karar verme zamanıydı. Ailesine geri dönebilirdi ya da Dallas'a gidebilirdi.

Bunun güç bir seçim olmasını beklemişti, ancak gerçek şu ki onun istediği Dallas Raintree'yd.

Dallas'ın onu elinden tutup dans pistine götürdüğü o ilk andan bu yana hep böyle hissetmişti.

Vivi giyinip kamyonuna yöneldi. Kasabadan geçerken şenliğin başladığını duyabiliyordu, ama benzin istasyonuna vardığında ses kesildi ve ortalık yeniden sükûnete büründü; Vivi için düşünme ve endişelenme zamanıydı.

Dallas yanında kalır mıydı?

Onu hiç istemiş miydi? Vivi'ye *aşktan* hiç söz etmemişti.

Hastaneye geldiğinde Dallas odasında idi. Pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyreliyordu. Vivi kapıyı açtığında dönüp baktı. "Git, Vivi. Bitti."

Vivi odaya girip yatağın etrafından dolaştı ve ona sokuldu. Bakışları Dallas'ın yüzünde, yaralarında gezinirken her dikişte, her çürükte duraksadı. Yanağında bir yara da Vivi yüzünden açılmıştı şimdi. "Kendini savunmalıydın."

"Öyle mi?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Nişanlı olan bendim."

"Bırak beni, Vivi Ann."

"Beni istemediğini söyle, gideyim."

"Seni istemiyorum."

Vivi, Dallas'ın soluk gri gözlerindeki yalanı görebiliyordu. "En sevdiğim dondurma hangisi?"

"Vanilyalı. Niye?"

"Evlen benimle," dedi Vivi. Bunu kendinden ummazdı.

"Delisin sen."

"Başından beri deliyiz."

Bir an zaman yavaşladı. Vivi onun evet demesini ne kadar istediğini fark etti ve ürktü. Hayatı boyunca istediği her şeye kavuşmuştu. Ya şimdi en çok istediği şeyi kaybederse ne olacaktı?

"Bir şey söyle," diye yalvardı.

Winona giriş kapısının gürültüsüyle açıldığını duyduğunda gelenin kim olduğunu gayet iyi

biliyordu. Yatağının ayakucuna oturup bekledi.

Aurora, Giorgio marka parfümünün buram buram kokusuyla beliriverdi. "Neler oluyor?"

Winona şenlik için hazırlanmıştı, ama bukleli saçlarına ve her zamankinden ağır makyajına rağmen kötü görüldüğünün farkındaydı. Gözler uykusuz geçen bir geceyi hep ele verirdi. "Duymuşsun."

"Şaka mı yapıyorsun? Herkes duydu. Ayrıca beni orada bir başıma bıraktığınız için de teşekkür ederim. Myrtle Michaelian ağzındaki baklayı çıkarınca ona zırvalamayı kesmesini söyledim."

Winona iç çekti. "Dün gece tatsızdı."

"Ne oldu?"

"Vivi, Dallas Raintree'yle işi pişiriyordu."

Aurora göğüs geçirerek pencerenin kenarındaki sandalyeye oturdu. "Tanrım. Bu her şeyi açıklıyor galiba. Luke nasıl öğrendi?"

Winona bakımsız tırnaklarını incelemekteydi. Dün gece tırnaklarını dibine kadar yemişti. "Kulübeye gittiğimde Luke, Dallas'ın canına okuyordu. O da orada durmuş her zamanki gibi sırtırken kendini savunmuyordu. Onları durdursun diye gidip babamı çağırdım. Ama Vivi Ann kulübeye dönünce babam ona tokat atıp ağır sözler söyledi."

"Tokat mı attı?" Aurora'nın kaşları çatıldı.

Winona kız kardeşinin parçaları bir araya getirdiğini görebiliyordu. Aurora'nın bir boşluk yakalamasına fırsat bırakmadan atıldı: "Belki de bu herkes için en iyisi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vivi Ann'in onu sevmediğini anlamış olması Luke için daha iyi oldu. Ve Vivi'nin Dallas gibi bir adamla kırıştırmaya devam edemeyeceği açıktı. Yakalanacağını tahmin etmeliydi. Yakalanmalıydı. Bu utanç verici."

Aurora donup kaldı. "Ne yaptın sen, Winona?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Luke'a söyledin, değil mi? Vivi Ann'e gerçeği söylemediğin sürece bütün bunların böyle bir pislikle sonuçlanacağını *biliyordum*."

Winona ayağa fırladı. "Saçmalama. Haydi şenliğe gidelim. Vivi Ann orada olacaktır. Dallas gitmiş olacak ve her şey düzelecek. Göreceksin."

"Vivi Ann'in geleceğini mi sanıyorsun?"

"Başka nereye gidebilir ki?"

"Ya seni affetmezse?"

Winona yanıt vermedi. Bir şey söylemek yerine ayak direyen Aurora'yı evden çıkartıp kaldırıma sürükledi. İki kardeş Grey Parkı'na doğru yürürlerken Winona dün geceyi düşünmemeye çalışıyordu, ama Aurora'nın sözleri olan biten her şeyi anımsatmıştı. Artık hiçbir şeyi... acı veren kıskançlığını, umutsuz özlemini, öfke dalgalanmalarını unutamazdı.

Winona yaptığı hatayı telafi etmek için Luke'un ardından kulübeye koşmuştu. Ancak oraya varıp Luke'un Dallas'a saldırdığını görünce yardım çağırmaya gitmiş, babasını yatağından kaldırmıştı.

Luke, Dallas'a saldırdı. Gelmen gerek.

Luke... Dallas'a mı saldırdı? Niçin?

Çünkü Vivi onunla kırıstırıyordu.

Dün gece olan bitenlere dair zihninde tekrar tekrar canlanıp duran tek an o andı. Kendini olayın hararetiyle fevri davrandığına ikna etmeye çalışsa da buna pek de inanamıyordu. Babasının gerçeğı öğrenmesini *istemişti* o.

Köşeyi dönüp de kasabaya büyükbabalarından yadigâr kalan parka vardıklarında babasının Richard ve çocuklarla birlikte beklemekte olduğunu gördü. Grup görkemli koca yemiş ağacının altında toplanmıştı. On beş yıldan uzun süredir her kasaba eğlencesinin ya da şenliğinin başlangıcında burada buluşurlardı. Bu o zamanlar üç küçük kız çocuğuna ve eğitmekte olduğu bir 4-H binici grubuna sahip annelerinin başlattığı bir gelenektir. Ne var ki bugün burada toplanırlarken söz konusu olan tek şey kimin eksik olduğuydu.

Geçen her dakika ailelerinin temelini sarsan, bu temeli biraz daha çatırdatan bir artçı sarsıntı gibiydi. Sonunda saat 11.55'te babaları caddedeki çöp kutusuna yöneldi, boş plastik bardağı fırlatıp attı ve onlara döndü. Daima sert ve biraz da soğuk görünen yüzü daha da yaşlanmış gibiydi. "Sanırım Vivi kararını çoktan vermiş. Gidelim."

Aurora endişeli bakışlarını Winona'ya çevirdi. Havuç dişleyen bir tavşan misali, bayrak desenli takma tırnaklarını yemekle meşguldü. "Öylece çekip gidemeyiz. Vivi gelecek. Gelmez mi?"

Winona itiraf etmeliydi: sarsılmıştı. Bunu ummamıştı.

"Haydi," dedi babası sert bir tavırla. Henry çoktan köşeye varmış, dönmek üzereydi.

Winona ne yapacağını şaşırdığından peşlerine takıldı.

Sonraki iki saat boyunca babasının yanında dururken her an Vivi Ann'in bir tören arabası üzerinde ya da Clem'in sırtında yanından geçip gitmesini bekledi.

Ama kız kardeşi hiç ortalarda görünmedi.

Şenliğin son ekibi önlerinden geçerken, "Fena," dedi Aurora. "Çok fena. Bana bütün hikâyeyi anlat. Niçin..."

Winona çekip gitti. Kafasını çevirip, "Sonra konuşuruz, Aurora," diye seslendi.

Arabasına yaklaşırken sokaktaki dedikodulardan süratle kaçmakta olduğu besbelliydi. Arabaya atladı ve Luke'un evine gitti. Onun yaptıklarını anlayıp haklı bulacak tek kişi Luke'tu. Winona onu tam da umduğu yerde buldu; Luke verandada oturmuş, dalgın dalgın bakmaktaydı. Sol elinde kesikler ve kurumuş kan lekesi göze çarpıyordu.

"Selam," dedi Winona.

Luke onun geldiğini güçlkle fark etti ve sadece başını hafifçe eğmekle yetindi.

Genç kadın onun yanındaki sandalyeye oturdu. Luke'un hissettiğı acı Winona'nın kalbini burkuyordu. Bu acı, Luke, Vivi Ann'e âşık olduğundan beri Winona'nın hissettiğı acıdan farksızdı. "Senin için geldim."

Luke yanıt vermedi; ona bakmadı bile ve bu Winona'yi telaşlandırdı.

Winona kolunu onun omzuna atacak oldu. "En doğrusu buydu, gerçekten. Seni sevmemişse bunu bilmen gerekiyordu. Şimdi kendi yoluna devam edebilirsin."

Luke, Winona'nın kolunu itti.

"Luke?"

"Niçin söyledin bana?"

"Ne? Bunu bilmen gerekiyordu. Vivi'nin o adamla yaptığı şey doğru değildi. Senin ne kadar

incineceğini biliyordum."

"İşte tam da bu." Luke ayağa kalktı ve verandanın parmaklıklarına yaklaşıp Winona'dan mümkün olduğunca uzaklaştı. Sırtı ona dönük vaziyette kendi arazisine baktı.

"Bu *benim* hatam değil, Luke. Onunla yatan ben değilim. Ben seni aldatıp kalbini kırmadım. Yaptığı yanlıştı. Yakalanacaktı elbet. Ben sana yardım etmeye çalışan kişiyim. Yüzüme bak, Luke."

Luke dönüp bakmadı. "Çek git, Winona. Şu anda seninle konuşamam."

Winona ne yapacağını bilemedi. Bu yaşananların hiçbirine bir anlam veremiyordu. "Ama..."

"Git. Lütfen."

Onu yere seren *lütfe*n sözcüğü oldu. Luke'u görmeye çok erken gelmişti; hepsi buydu. Genç adam henüz teselli edilmeye hazır değildi elbet. Ama hazır olacaktı. Zaman bütün yaraları sarırdı. Winona'nın yalnızca sabırlı olması gerekiyordu. "Tamam. Yine de her zaman hazırım. Bir arkadaşla ihtiyacın olursa ara."

"Arkadaş," dedi Luke. Bu sözcüğü keskin, tuhaf bir biçimde vurgulamıştı.

Winona kapıya yönelmişti ki Luke'un sesiyle duraksadı.

"Şenlikte miydi?"

Arkasına dönüp ona bakarak, "Hayır," dedi Winona esefli bir sesle. "Korkup kaçtı."

"Öyle mi? Öyle mi sanıyorsun?" Luke yüzünü dönmeden göğüs geçirdi. "Bana söylememeliydin."

"Onları yatakta görünce," dedi Winona usulca, "kalbim acıdı. Ne düşüneceğini biliyordum."

"Onu seviyorum."

"Seviyordun," diyerek kapıya uzandı Winona. "Ve onu tanıımıyordun bile."

Vivi Ann ile Dallas, Mason County hükümet binasında bir sulh hâkiminin nezaretinde evlendiler. Şahitleri bir zabıt kâtibiydi. Tören bitince kamyonu atlayıp radyoyu açtılar. Hoparlörlerden Willie Nelson'ın *My Heroes Have Always Been Cowboys*" isimli şarkısı yükseliyordu. Vivi Ann gülümserken, *Bu bizim şarkımız olsun*, dedi içinden.

* Benim Kahramanlarım Her Zaman Kovboylardır (yay. n.)

Kasabadan geçip Olympic yağmur ormanının içine doğru ilerlerken yol boyunca konuştular. Gökyüzü kararıp da yol kıvrılıp bükülmeye başlayınca balta girmemiş ormanlık alanın içine dalıp Sol Duc'taki küçük otele geldiler ve burada bir kulübe kiraladılar.

Kucağında Vivi'yle kapı eşiğinden geçip çam kokulu odaya girerken, "Galiba biz sadece bir kulübe çiftiyiz," dedi Dallas. Dört gün boyunca yataktan çıkmadılar; seviştiler, sarıldılar, konuştular. Vivi Ann, Dallas'a kendi hakkındaki her şeyi anlattı; bekâretine ne zaman ve kiminle veda ettiğini, annesini kaybettiğinde neler hissettiğini, Oyster Sahili'ni niçin bu kadar çok sevdiğini ve hatta sevmediği yemekleri. O anlattıkça Dallas gülümsüyordu ve bu Vivi Ann'in yeni bağımlılığı haline geldi; Dallas'ı gülümserken görmek.

Beşinci gün ünlü Sol Due şelalesinin güzel, engebeli patikalarını tırmandılar. Orada, balta girmemiş vahşi yağmur ormanının içinde yapayalnız bir halde, etrafları şelalenin gürleyen sularının sesi ve havaya sıçrayan su damlacıklarıyla sarılmışken iki yüz yaşındaki sedir ağacının dibindeki küçük açıklıkta seviştiler.

Sevişmeleri bitmişti. Sırtını yosun kaplı, çürümüş ağaç gövdesine yaslayıp dinlenirken, "Beni tanıdın işte," dedi Vivi.

Dallas çakısını çıkarıp kayıtsız bir tavırla ağacın çıkıntılı kabuğuna bir kalp oymaya koyuldu. "Ya, sahi mi?"

"Sana kendim hakkında bilmen gereken her şeyi anlattım, ama sen bana tek kelime etmedin. Sana ne zaman soru sorsam beni öpüyorsun."

"Önemli olan da bu." Dallas adının ilk harfini kazımayı bitirip Vivi'ninkine geçti.

"Ama böyle olmaz. Biz artık evliyiz. Seninle ilgili sorulara yanıt verebilmeliyim."

"*Yeni Evliler* yarışmasına falan mı başvurduk?"

"Dalga geçme. Ciddiyim ben."

Dallas kazımayı bitirip çakısını bıraktı ve nihayet dönüp ona baktı. "Sarp kayalığın kenarında duran ve atlayacağını düşündüğün birini görsen ne derdin ona?"

"Kendine bir şey yapmasına engel olmak için geri çekilmesini söyledim."

"Geri çekil, Vivi."

"Seni tanımak niçin canımı yaksın ki?"

"Öğrendiklerin hoşuna gitmeyebilir."

"Bana güvenmelisin, Dallas, yoksa bunu yürütemeyiz."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Peki," dedi Dallas. "Sor."

"Nerede doğdun?"

"Büyük sürpriz; Teksas, Dallas'ta. Anne babam oradaki bir lokantada tanışmış. Annem kız kardeşiyle birlikte ayrılmış bölgede yaşıyormuş."

"Adı ne?"

"Gerçek adı Rüzgâr Gibi Gülen. Kocasına Mary dermiş. Öldü."

"Baban?"

"Yaşıyor."

Vivi onun göğsündeki yaralara dokundu. Loş ışıktaki bu yaralar, genç adamın etiyle bütünleşmiş gümüşü, kopuk olta misinalarını andırıyordu. "Bunlar nasıl oldu?"

"Elektrik kabloları ve sigara izmaritleriyle. Yaşlı adam silah aramaya zahmet etmiyordu."

Vivi Ann bunu duyunca ürktü. "Peki, ya annen, o..."

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Dallas usulca. Vivi'ye yaslanıp, "Daha önemli şeylerden söz etmeye ne dersin?" diye sordu.

"Mesela?" Genç kadın kafasını kaldırıp mor göğün altında uzanan dantelimsi çam yapraklarına baktı.

"Winona."

Vivi Ann iç çekti. Son birkaç gündür Dallas'la bu konu hakkında konuşmamış olsalar da bunu düşünmemiş değildi. "O ikimizin Luke'a... *Benim* Luke'a yaptığım şeye dayanamadı ve öfkeden patladı. Win hayata hep siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış olarak bakar. Ona kızmam gerektiğini biliyorum ve kızıyorum da, ama sonuçta bana yardımı dokundu. Seninle

evlenmişken birine nasıl kızgın kalabilirim ki?"

"Öyleyse geri dönmek istiyorsun," dedi Dallas.

"Orası ait olduğum yer," dedi Vivi usulca. "Senin ve çocuklarımızın ait olmasını istediğim yer."

"Kolay olmayacak. İnsanlar konuşacaklar."

"Hep konuşurlar ve sonunda onlara bir dedikodu malzemesi verdim."

"Seni seviyorum, Vivi," dedi Dallas. Sesindeki duygu yoğunluğu şaşırtıcıydı. Bu Vivi'yi hem korkuttu, hem de heyecanlandırdı, "Kimsenin seni incitmesine izin vermem. Winona'nın bile."

Vivi güldü. "Endişelenmeyin, Bay Raintree. Biz Greyler çiftlik işletiriz. Çitlerimizi nasıl tamir edeceğimizi biliriz."

Eylül ayının ilk cumartesi gününde Winona gün doğmadan epey önce kalkıp çiftliğin yolunu tuttu. Geçerken Aurora'yı da aldı. Kız kardeşi sabahın bu erken saatine rağmen oldukça hoş görünmeyi başarmıştı.

Çiftlik evine doğru giderlerken, "Onun hâlâ eve dönmediğine inanamıyorum," dedi Aurora.

"Bizi biraz terletmek istiyor. İşe de yarıyor. Babam ona burada ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmeye başladı."

"Vivi'nin düşündüğü bu değil."

"Onun düşünebildiğini sanıyorsun."

Aurora gözlerini devirdi. "Tanrım, şirretin tekisin. Peki, bütün bu olanlardan sonra Luke nasıl? Sonsuz aşkını ilan etmedi mi daha?"

Winona frene asılınca kız kardeşini susturmayı başardı. "Kurabiye hamuru dolapta. Yapabildiğin kadar yap ve sonra da hepsini yemek kulübesine götür."

"Tabii, tabii." Aurora arabadan inip eve girdi.

Winona babasını bugünkü pot için alanda toprak temizlerken buldu. Ona el salladı ve ses sistemini kurmaya başlamak için sunucu kulübesine yöneldi.

Sonraki birkaç saat boyunca yapılacaklar listesini gözden geçirdi; engellerin kurulup kurulmadığını, süreölçerlerin yerinde olup olmadığını, öküzlere getirilip getirilmediğini ve mikrofona çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Saat onda tekrar sunucu kulübesine dönmüştü; etrafı katılımcı formlarıyla çevrilmişken ilk turlar için takımları düzenlemeye çalışıyordu. En zoru da engelleri ayarlamaktı. Her kement atma yarışçısının kement atma derneği tarafından saptanan bir beceri düzeyi vardı ve o sayıların hepsinin toplanması, engellerin belirlenmesi ve yarışma sonuçlarının adil olması için bunların doğru takıma atanması gerekiyordu. İnsanın bütün bunları hesaplayabilmek için matematikte lanet olası bir doktora derecesine sahip olması gerekirdi.

Sunucu kulübesinin kapısı açılınca hafif bir toz bulutu yayıldı. Babası kapıda belirdi; sinirlenmiş görünüyordu. "Bu kadar uzun sürmesinin sebebi nedir, Win? Yüksek okulda yedi yıl harcadın. Şu lanet olası hesaplamayı yap."

"Hesaplayamıyorum."

"O okullar vakit kaybı." Henry kontrplak masanın üzerindeki kasayı kapıp kulübeden ayrıldı.

Winona onun peşi sıra yürüyüp bir sürü atlı adamın toplandığı park alanına çıktı.

Kafasındaki şapkayı geriye itip, "Neler oluyor, Henry?" diye sordu Deke.

"Bugün kapatıyoruz," dedi Henry. "Herkes parasını geri alacak. Winona engel işini beceremedi."

Winona kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu.

Henry kasayı açtı. Parayı saymaya başlamışken bir başka kamyon alana girdi. Winona kendi düştüğü duruma öylesine odaklanmıştı ki insanların Vivi'nin adını fısıldamakta olduklarını hemen fark edemedi.

Başını kaldırıp kalabalığın arasından dikkatlice baktı.

Sahiden de Vivi Ann'in kamyonuydu bu.

At sırtındaki adamlar eyerlerinin üzerinde dönüp baktılar. *Tanrı'ya şükür*. Winona'nın içinden geçen ilk düşünce buydu. Ardından Vivi Ann ile Dallas'ın yaklaşmakta olduğunu gördü. İkisi kement atma yarışı izlemeye gelmiş sıradan âşıklar gibi el ele tutuşmuşlardı ve Winona bunun sonunun kötü olacağını biliyordu. Eskimiş kotu ve kırışık tişörtüyle Vivi Ann son derece güzel görünmekte öylesine başarılıydı ki insan ona bakmaya kıyamıyordu ve Vivi bütünüyle parlak ve altın rengi bir gün ışığıyken Dallas serin ve karanlık bir gölgeydi.

Kalabalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş, neler olup bittiğinin tamamen farkındaydı. İnsanlar, özellikle bu tip durumlarda kadınların yönlendirmesini tercih eden erkekler, nasıl tepki göstereceklerini bilemiyorlardı.

"Selam, baba," dedi Vivi hiçbir şey olmamış gibi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Henry öfkeli olduğunu belli etmek için uzun süre sessiz kaldıysa da bu süre ailesinin parçalanmış olduğu izlenimi bırakacak kadar uzun değildi. Kasayı Vivi'ye uzatarak, "Geciktin," dedi Henry.

Ve böylece Vivi Ann görevinin başında döndü. Kovboylar onu hemen gülümseyerek karşılarken Dallas da rahat bir tavırla aralarına karışmış, daha genç olanlarına tavsiyelerde bulunuyordu.

Winona buna inanamıyordu. Bütün bunlara -sekse, yalana, tokada- rağmen Vivi Ann, Water's Edge'e salınarak dönebilmiş ve içtenlikle karşılanmıştı.

Winona kararlı adımlarla Aurora'nın köfte kızartmakta olduğu yemek kulübesine yöneldi.

"Az önce ne olduğuna inanamazsın."

Aurora dönüp ona baktı. "Ne?"

"Vivi Ann eve döndü. Dallas'la birlikte."

"Bunca zaman beraberler miymiş?"

"Kimim ben? Muhteşem Carnac* falan mı? Bilmiyorum. Ama çift kumrular gibiydiler."

* Johnny Carson tarafından canlandırılan, her sorunun cevabını bilen bir güldürü karakteri. (ç. n.)

"Kötü olacak. Ondan özür diledin mi?"

"Ben mi? Her şeyi o başlattı."

"Hayır," dedi Aurora sert bir tavırla. "Sorun sensin."

"Nereden çıkarıyorsun? Luke'la nişanlıyken Dallas'la yatan ben miydim? Beni muhteşem

beyin gücünle aydınlat lütfen, Aurora."

"Luke bir arkadaş, Winona. Vivi ise aile. Bıçak kemiğe dayanınca Luke'u seçtin. Bütün kasaba biliyor bunu. Ona ve babama söylemeden önce ne kadar bekledin?"

Yemek kulübesinden çıkarken, "Dinlemek istemiyorum," dedi Winona.

Oyun alanına gidince birdenbire dikkat çektiğini hissetti. Etrafına bakarken insanların onun bu olaydaki payı hakkında neler söylediklerini merak ediyordu. Nasıl anıldığı konusunda bir kere endişelenmeye başlayınca duramadı. Tribünlerin en üst sırasına çıkıp, kement atma yarışı sona erene dek kuytuda oturdu ve sonra da yemek kulübesine gitti.

"Bütün kasaba bunu konuşuyor, ha? Luke'a söylediğimi mi?"

Aurora ızgarayı kapatıp temizledi. "Böyle bir kasabada hiçbir şey gizli kalmaz."

"Adil değil bu. Ben doğru olanı yaptım. İnsanlar sonunda bunu anlayacak."

Aurora iç çekti. "Gidip Vivi Ann'i bulacağım. Geliyor musun? Yoksa saklanacak mısın?"

Winona kaba bir cevap yapıstırıp kız kardeşinin peşinden park alanına yöneldi. Kamyonlar ile römorklar yerlerinden ayrılıp araba yolunda çok renkli bir konvoy halinde ilerlemekteydiler. Park alanında hiç araç kalmamışken Winona ile Aurora çitlerin kenarında, babalarıysa barakanın yakınında duruyordu. Hepsi de bekliyorlardı.

Vivi Ann ile Dallas el ele yürüyerek yaklaştılar.

Beşi, eflatun renge bürünmüş gecede etrafları karanlık çayırılar ve çit boyunca ileri geri koşturan atlarla sarılmışken orada durdular. Akıntı denize doğru çekilmekteydi.

"Onun burada işi yok," dedi Henry.

Dallas, Vivi Ann'e sokulup kolunu omzuna attı. "Biz evlendik."

Kimseden ses çıkmadı; sanki bir an zaman durmuştu. Vivi Ann'in bakışları babasına kilitlendi. "Buraya ait olmamızı, çiftliği işletmeye devam etmemizi istiyorum, baba. Ama bizi istemezsen..."

Winona, Vivi Ann'in hiç de budala olmadığını o an fark etti. Kız kardeşi istediğini elde etmek için babasını köşeye sıkıştırmıştı.

"Sanırım fazla seçeneğim yok, değil mi?" dedi Henry. Bu sözlerinin ardından dönüp eve gitti ve kapıyı ardından sertçe kapattı.

Aurora ileri atılıp Vivi Ann'i kucakladı. "Yumuşayacaktır. Endişelenme."

Vivi Ann, Aurora'ya sarıldı. "Umarım."

Aurora, Dallas'ı isteksizce kucakladıktan sonra arabasına yöneldi. BMW'nin motor sesi duyulurken Winona konuşamayacak kadar sarsılmış vaziyette öylece duruyordu.

Vivi Ann ona yaklaştı, ama Dallas'ın elini bırakmadı; bu onların artık bir çift olduklarının göstergesiydi. Beraber olduklarının. "Bu durumun üstesinden nasıl gelmeyi düşünüyorsun, Win?" diye sordu usulca.

"Babama söyledim, çünkü Luke, Dallas'ı dövüyordu." Kendi sesindeki tereddüdü işitmek Winona'nın canını sıktı. Güçlü olmak istediği halde korkakça konuşuyordu. "Dallas'ı *korumaya* çalışıyordum."

O anda Dallas sanki buraya aitmiş gibi, sanki kız kardeşlerin arasında bir yeri varmış gibi ileri atıldı. "Onun sahip olduğu her şeyi istedin."

"Doğru değil bu," dedi Winona. Ama bunun doğru olduğunu biliyordu; hepsi biliyordu.

"Beni incitmek istemiş olsan da," dedi Vivi Ann, "bana iyilik ettin, Win. Gerçek şu ki artık

bütün o saçmalık hakkında konuşmak istemiyorum. Sevdiğim adamı buldum ve çiftlikteyiz. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yok."

Haklıydı. Vivi Ann bir şekilde, imkânsızı başarak, bütün o kuralları yıkıp iyi bir adamın kalbini çiğnemiş, bir yabancıyla yatıp onu eve getirmiş ve *yine de* bir bedel ödememişti. *Altın*.

"Affedip unutmak sana göre değildir, bilirim," dedi Vivi Ann, "ama şu anda başka çaremiz yok. Ben bunu yapabilirim. Sen?"

Winona da babası gibi köşeye sıkışmıştı. Razi olmaktan başka seçeneği yoktu. Başka türlü davranırsa aşağılık ve kindar olduğu düşünülecekti. İleri atılıp kardeşini hissiz bir tavırla kucaklarken, "Elbette," dedi. "Affet ve unut."

On Birinci Bölüm

Ne kadar çabalasanız da bazı şeyler unutulmuyordu. Utanç. Kayıp. Kıskançlık. Bunlar su yüzeyine fırlayıp duran, batmaz hislerdi. Sonunda bu hisleri dipte tutmaya çalışmaktan çok yorulurdunuz. Winona biliyordu; uğraşmıştı. Çabalamaya devam ediyordu, ama bazen, bu akşam olduğu gibi, gösterdiği gayret katlanılmaz bir hal alıyordu.

Kapı zilinin çaldığını duyduğu anda ilk düşündüğü şeydi: *Yanıt vermesem ne olur ki?*

Zil tekrar çaldı.

Kendi ailenizden saklanabileceğiniz bir yer yoktu.

Lavabodan uzaklaşıp kapıya yöneldi ve açtı. Aurora giyinik ve gitmeye hazır vaziyette bekliyordu. Kahverengi saçlarını muz biçimli bir tokayla kabarık atkuyruğu şeklinde toplamış, yüzünü tondan tona boyamıştı. Vatkalar, suni elmasla bezeli kalın bir deri kemerle sarılmış ince belini ortaya çıkartıyordu. Kot elbisesi bunlara kıyasla sade görünüyordu. "Yüzündeki o ekşi ifadeyi değiştir. Haydi gidelim."

Winona tek kelime etmeden kız kardeşinin peşinden Aurora'nın park halindeki arabasının bulunduğu yola çıktı. BMW'nin arka koltuğuna yerleşirken buradan başka her yerde olmak isteyebileceğini düşünerek, "Bu aptalca bir fikir," dedi.

"Düşüncen dikkate alındı," dedi Aurora.

Winona abartılı bir tavırla göğüs geçirip kollarını kavuşturdu. "Richard nerede?"

"Bu gece geç saate kadar çalışıyor. Hayatta bizimle gelmez."

"Al benden de o kadar."

"Dramatik tepkilerinle hiç ilgilenmiyorum."

İkili Water's Edge'e doğru kıvrılıp kulübeye yöneldi.

Ön kapıda durup kapıyı çaldılar ve çok geçmeden Vivi Ann onları karşıladı.

"Ah," dedi Aurora. "Çıplak değiller."

Winona gözlerini devirdi. "Daha hava kararmadı bile."

"Senin ateşli seks hakkında bildiklerin benim arıcılık hakkında bilgilerime denk," diyerek kestirip attı Aurora. Vivi Ann'e döndü. "Outlaw'a gidiyoruz."

"Gidiyorsunuz tabii, bugün cuma," dedi Vivi Ann.

Dallas hemen ayağa kalkıp Vivi Ann'in arkasında belirdi ve kolunu sahiplenici bir tavırla beline doladı.

Aurora gözlerini kısarak onu şöyle bir süzdü. "Onu seviyor musun, Dövmeli Çocuk?"

"Öyle görünüyor, Özenti Kız."

Aurora gülümsedi. "Öyleyse onu Outlaw'a götür. Kural budur."

"Haklı," dedi Winona. "Kasabadaki dedikodulara son vermenin en iyi yolu onlara ne kadar mutlu olduğunuzu göstermeniz."

Dallas, Winona'ya dik dik baktı. "Sen çok mutlu görünmüyorsun, Winona. Vivi hakkındaki dedikodular hoşuna gitti sanırım."

"Ruh halimi değerlendirmek konusundaki engin tecrübelerine dayanarak söylüyorsun herhalde."

"Bilmiyorum..." dedi Vivi Ann. "Luke orada olabilir."

Dallas onu kollarına aldı. "İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Sesindeki yumuşaklık Winona'yi şaşırttı. Vivi'yi kendine bağlamasına şaşmamak gerekirdi. Özellikle de Vivi Ann gibi herkese iyi niyetle yaklaşan birini.

"Bir ömür boyu ondan kaçamazsın," dedi Aurora.

Vivi Ann sonunda başını salladı. Dallas'ın elinden tutup, "Bize biraz müsaade edin," dedi. İkisi yatak odasına doğru gidince, "Seviştiklerini duyarsam buradan kaybolurum," dedi Winona.

"Yaparsın," dedi Aurora gülerek.

On beş dakika sonra Grey kardeşler ile Dallas, Outlaw'in Önünde durdular.

Peş peşe içeri girdiler. Dallas -en arkadan- girdiğinde içeride fark edilir bir hareketlenme oldu. İnsanlar kafalarını kaldırıp baktılar, kadehler havada kaldı, konuşmalar kesildi. Hatta baterist bile ritmi kaçırdı.

Winona, arkadaşlarının gözlerini Vivi Ann ile Dallas'tan ayıramadıklarını fark etti. Grup hep birlikte bara yaklaşarak içkilerini ısmarladı. Kadehleri gelince dördü de kalabalığa bakmak için aynı anda döndü. Arka plandaki müzik kutusunda *The Dance* çalıyordu.

Yanlarına yaklaşan ilk kişi Luke'tu.

"İşte geliyor," diye mırıldandı Aurora. "Eski nişanlı saat bir yönünde."

"O da işini biliyor," dedi Winona. Luke'a yaklaşmamak için kendini güçlükçe zapt ediyordu.

Dallas, Vivi Ann'e sokulup onu elinden tuttu.

"Selam, Vivi," dedi Luke.

Bara bir sessizlik çöktü. İçeride duyulan tek ses arkadaki bilardo masasında birbirine vuran topların sesiydi.

"Evlendiğini duydum," dedi Luke donuk bir tavırla. "Tebrikler."

"Sana karşı dürüst olmalıydım," dedi Vivi Ann ona.

"Keşke olsaydın."

Winona, Luke'un yüzündeki her ayrıntıya, konuşmadan önce gözlerini bir an kapatışına, dudaklarının çevresindeki çatıklığa dikkat kesilmişti. Onun başka bir şeyler, yaptıklarından sonra Vivi Ann'in hak ettiği türden yaralayıcı ve zalimce sözler söylemesini beklemişti. Ama Luke'a baktıkça, daha ötesini gördü. Luke, Vivi Anne kızgın değildi.

O Vivi'yi hâlâ seviyordu. Hem de bütün olanlara rağmen.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Vivi Ann.

Vivi birbiri ardına anlamsız sözler sıralayarak konuşmaya devam ederken herkes dinliyor, gülümsüyor ve başını sallıyordu. Bu Winona'nın kafasının içinde güçlü bir uğultuya dönüştü; öyle şiddetliydi ki, genç kadın kendi kalp atışlarından başka bir şey duyamıyordu. Winona kendi düşüncelerine, kendi amansız düş kırıklığına (Peki ya karma? Ya günahların bedelinin ödenmesi?) öylesine dalıp girmişti ki konuşmanın sona erdiğini fark etmedi bile.

Müzik yeniden başladı. İnsanlar dans pistine çıktılar.

Winona gözlerini kırıştırarak etrafına bakınıp Luke'u aradı.

Dallas onu izliyordu ve o ürkütücü gri gözlerinde Winona'yi huzursuz eden bir şey vardı. Genç adam Vivi Ann'in elini bırakıp Winona'ya yaklaştı. Winona onun seksi, rahat bir tavırla yürüdüğünü fark edince hangi dürtüyle yaklaştığını anladı. Bu onu korkutmaya yetmezdi.

"Zavallı Luke," dedi Dallas, Winona'yi huzursuz eden yumuşacık bir sesle. "Bahse girerim, ağlayacak bir omuza ihtiyacı vardır."

"Beni tanımıyorsun."

"Tanıyorum," dedi Dallas bu kez gülerek.

Tehlikeli, diye düşündü Winona o an. Ve Vivi Ann bu adamı aileye sokmuştu. Bu, Winona'nın Vivi'yi bu adamdan korumak istemekte ne denli haklı olduğunu kanıtlıyordu. "Onu incitmesen iyi edersin," dedi. "Gözüm üstünde."

"O senin yaptığın şeyi unutabilir, Winona. Ama ben unutmadım. Ona ihanet ettin, işte o kadar. Bu yüzden unutma; benim gözüm *senin* üstünde. O affedebilir. Ben affetmeyeceğim."

Winona polis merkezinin önüne park ettiği arabasında oturuyordu.

İçeri girmemeliydi. Bunu biliyordu. Bazı şeylerin meçhul kalması daha iyiydi.

Keşke bilgiyi göz ardı edebilen bir insan olabilseydi. Ama bilmezlikten gelmeyi başarmak Winona için çok zordu.

Bir şeyi kafasına koyduğunda avını yutmak için kıvrılan bir timsahtan farksız oluyordu. Ve birdenbire Dallas'ın gerçekten tehlikeli biri olduğundan endişelenmeye başlamıştı.

Arabadan indi, merkeze doğru yürüdü, kapıyı açtı. İçerisi odalar arasında mekik dokuyan birkaç üniformalı memur haricinde boştu.

Danışma masasında oturan Helen cart pembe tırnaklarını törpülemeyi bırakıp kafasını kaldırdı. "Selam, Winona."

"Selam. Şerif Bailor burada mı? Onunla görüşmek istiyorum."

"Elbette, burada. Randevun var, değil mi? Odasında. Arka tarafta."

Winona işlek koridordan geçip Şerif Albert Bailor'ın odasına girdi. Şerif kahvaltılık sandviç yiyordu.

Ağzını peçeteyle silerek, "Selam Winona," dedi. "Otursana."

Winona kısa bir sohbete hiç girişmedi. Zaten bu konuda kendini hiç geliştirememişti. "Biri hakkında sabıka kaydı sorgulaması yaptırmam gerek."

"Şu Kızılderili mi?"

"Evet."

"Vivi evlendiğinde benim de kafamda aynı sorular belirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse daha erken gelmeni bekliyordum." Şerif odadan çıkıp birkaç dakika sonra elinde bir dosyayla geri döndü. Dosyayı masasının üzerine bıraktı. "Dönerim. Tuvalete gitmem gerek."

Şerif gider gitmez Winona dosyayı açtı.

Dallas Raintree, Doğum Tarihi: 5/05/65

Vivi Dallas'ın sabıka kaydına göz gezdirdi, suçlamaları, tutuklamaları ve hükümlülükleri okudu. Dosyada neredeyse bir düzine hırsızlık ya da çalıntı mal bulundurma, iki hafifletilmiş

saldırı suçu, bir saldırı vs müessir fiil hükümlülüğü ve birkaç tane de silah bulundurma suçu bulunuyordu. Çocukken işlenen suçların mahkeme kararı uyarınca kapandığına ve Dallas hakkında birçok kez psikiyatrik değerlendirme yapılması istendiğine dair bir kayıt da düşülmüştü. Görünüşe göre bu karar verildiğinde Dallas reşit değildi.

"Vay canına," dedi Winona.

Odaya girip ardından cam kaplı kapıyı kapatırken, "Vay canına ya," dedi Al.

Winona kafasını kaldırıp baktı. "Bütün bunların anlamı ne?"

Al çalışma masasına oturdu. "Kız kardeşinin kocasının öfkeli ve kanunlara pek de saygı duymayan bir adam olduğu anlaşılıyor. Ve çocukluğunda kötü bir olay olmuş. Orada bir sürü psikiyatrisi raporu var. Çoğunda dengesiz olduğu belirtiliyor." Şerif arkasına yaslandı. "Söylenenlere bakılırsa onu işe sen almışsın. Senin bir sabıka araştırması yapmanı beklerdim."

Winona dişlerini sıkı. "Şimdi ne yapabilirim?"

"Şimdi mi?" Al omuz silkti. "Kız kardeşinle evlendi, Win. Artık yapılacak bir şey yok."

"Tehlikeli mi?"

Al ona baktı. "Şartlara bağlı olarak hepimiz öyleyiz. Gözünü ondan ayırma, yeter."

"Ayırmayacağım," dedi Winona.

Kasımın sonuna doğru, normalde sakin olan suları kanal boyunca köpük köpük dalgalandıran buz gibi rüzgârlar esti. Dalgalar sahil kenarındaki beton ve taştan yapılmış kıyı koruma perdelerini dövdü; köpüklü sular bakımlı bahçelere taşıp yeşil toprağı kahverengiye döndürdü. Kuşlar gün doğumunu karşılayan şarkılarıyla akşamüstü sohbetlerini de yanlarına alıp aniden gözden kayboldular. Çıplak ağaçlar soğukta titredi; dallarındaki son rengârenk yapraklar da rüzgârla savrulup gitti. Aynı yapraklar şimdi yapış yapış, kararan yığınlar halinde yol kenarlarındaki hendeklerde birikmişti.

Sanki modaya uyan Doğu Yakası'na haber salınmış gibi turistler gelmemeye başladı. Kanala yayılan tekneler ile akşamüstü hırıltıları duyulan deniz motorları yok oldu. Mevsim değişince taşınabilir iskeleler kıyıya çekildi, sabit olanları kapatıldı, musluklarının üstü örtülüp suları kesildi. Kış aylarına girildiğinden, kıyı şeridi boyunca bütün barbeküler verandalara çekildi ve garajlara yerleştirildi; kıymetli, nazik çiçeklerle dolu saksılar da içerilere taşındı. Güneş ışığı yokken, özellikle de yağmur yağarken her şey solgun görünüyordu ve hava neredeyse hep yağmurluydu. Bu yağmurlar sert, haşın fırtınalar şeklinde değil, durgun, ince bir pus tabakası halinde yağıyordu. Şükran Günü'nün ertesi günü Gemler ve Mahmuzlar 4-H Kulübü üyeleri çelenk hazırlamak için aileleriyle birlikte Water's Edge'te toplandılar. Bu yıllardır süren bir gelenektir. Vivi Ann ilk önce annesinin yardımcısı olarak, sonrasında bir 4-H Kulübü üyesi olarak ve şimdi de lider sıfatıyla bu geleneğin sürdürülmesinde hep rol almıştı.

Etkinlik sabahdan akşama kadar sürdü ve doğrusunu söylemek gerekirse Vivi etkinlikten hiç bu yılki kadar keyif almamıştı. Etkinlik bitip de gün sona erince Vivi ve Dallas çamurlu yoldan yürüyüp kulübelerine gittiler. "Myrtle Michaelian'la konuşuyordunuz," dedi Vivi Ann.

"Cüzdanına sıkı sıkı yapışmış bırakmıyordu. Çalarım diye endişelendi galiba."

Vivi gülümseyerek kapıyı açıp içeri girdi.

Kulübe Noel kokuyordu. Dallas şöminenin yanındaki köşeye küçük, mükemmel bir ağaç

yerleştirip arta kalan dalların bir kaçıyla da şömine rafını süslemişti. "Mutlu Noeller," dedi genç adam.

Kocası Vivi Ann'i bir kez daha şaşırttı. Hayatı boyunca erkekler ona bir şeyler hediye etmek için birbirleriyle yarışmışlardı; onu satıcılar tarafından paketlenip ödemesi kredi kartlarıyla yapılan hediyelere boğmuşlardı. Ama bu, bu seyrek süslenmiş sade ağaç onun için hepsinden daha değerliydi, çünkü Vivi kocasının Noel'i önemsemediğini biliyordu. Dallas bunu sırf o önemsiyor diye yapmıştı.

"Şu senin arkadaşın -markette çalışan Treyna- süsleri seçmeme yardımcı oldu."

Vivi Ann ürkütücü görünümlü Dallas'ı Treyna'nın peşinde melekler ve cüceler seçerken hayal edince güldü. Onu o kadar çok seviyordu ki, kendini tutamıyordu.

"Nedir bu kadar komik olan? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, Dallas Raintree. Doğru bir şey yaptın." Vivi kocasının elinden tutup onu yatak odasına götürdü ve orada Dallas'a onu ne kadar çok sevdiğini türlü türlü biçimlerde gösterdi.

Sonrasında yatakta uzanmış, birbirlerine bakıyorlardı. Vivi kapı aralığında evlerindeki ilk Noel ağacının karanlıkta yanıp söndüğünü görebiliyordu.

"Bugünden nefret ettiğini düşünmüştüm," dedi Vivi.

"Hayır."

"Çocukken böyle fasa fiso işlerle uğraştın mı?"

"Hayır," dedi Dallas ve bu kez sesi zayıflamıştı. Vivi onun yarasına dokunduğunu anladı.

"Noel için davet etmek istediğin birileri var mı?"

"Aynı soruları farklı farklı şekillerde soruyorsun, Vivi," dedi Dallas. "Kimse yok. Sadece seninleyim."

Vivi bunun mümkün olabileceğine, bir insanın kastettiği kadar yalnız olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Bir dirseğini büküp üzerinde doğrularak ona baktı. "Ne oldu, Dallas?" Kocasına bu soruyu ilk kez doğrudan soruyordu.

"Onu öldürdü," dedi Dallas usulca. "Sanırım çok merak ettiğin şey buydu. Onu yıllarca dövdü ve bir gece onu vurdu."

"Sen de..."

"Evet. Oradaydım."

Vivi Ann o an bütün parçaları yerine oturttu; Dallas'ın göğsündeki yaralar, kimi zaman kontrol edemediği öfkesi, uykusuzluğu. Genç kadın kocasının çocukluğunu canlandırdı zihninde; duymaması gereken şeyleri dinleyen, korkunç sahneler şahit olan küçük bir çocuk. Dallas'ın, geçmiş hakkında konuşmak istememesine şaşmamak gerekti. Vivi ona sokulup sarıldı; onu bütün bedeniyle, kalbiyle ve ruhuyla sararken kendi çocukluğundan ona pay vermeye çalıştı.

Dallas ona öyle sıkı sarılmıştı ki Vivi bu konuşmanın eski bir yarayı deştiğinin farkındaydı. Kocasının ona bakışı dehşet vericiydi; mutluluk ve acı karışımı güzel bir bakıştı bu ve genç kadın onun hep bu gerçeikle, bu dayanılmaz ikiliyle yaşamış olmasına şaşıverdi. Vivi, Dallas'ın dudaklarına ve ardından yanağına birer öpücük kondurduktan sonra kulağına yaklaşıp fısıldadı: "Bir bebeğimiz olacak."

Dallas hiç bir şey söylemedi, sadece karısını kollarıyla daha da sıkı sarıp kucakladı.

"Hazır mısın?" diye sordu Vivi.

Dallas kafasını geri çekip onun yüzüne baktı; onun bakışlarındaki aşkı gören Vivi yanıtını almıştı.

Winona hatıralarını dosyalarda saklıyor olsaydı 1992 yılı Noel'ini Grey Ailesi tarihindeki en berbat ikinci Noel olarak etiketlerdi; bundan daha kötüsü annelerinin vefat ettiği yıl yaşanmıştı.

Genç kadın her şey yolundaymış gibi davranmaya gayret etti. Bayram hazırlıkları için çiftlik evine gitti. Çatı merdiveninde inip çıkarak, ter içinde kalıp yorulana dek tozlu süs kutularını indirdi. Kız kardeşleriyle yan yana çalışırken bütün uygun şeyleri söyledi. *Bak Vivi, dördüncü sınıftayken İncil kampında yaptığın Life Savers* palyaçosu... İşte bu da Aurora'nın en sevdiği kanadı kırık melek.*

* Bir şekerleme markası (yay. n.)

Ama hiçbir şey doğru gelmiyordu. Aurora ile Vivi Ann hangi Noel albümünün çalınacağı konusunda tartışıp, şakalaşıp gülüşürken Winona kendini hep soyutlanmış hissediyordu. Bunun yanlış olduğunu, eski kuyruk acılarım, karamsarlığını unutup günü yaşamaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Yine de bunu yapmayı başaramıyordu sanki.

Sorun Dallas'tı. O adara ailenin bedenindeki bir tümör gibiydi ve bu tümörün habisliğini yalnız Winona fark etmişti.

Adamın Vivi Ann'i seven koca rolü yapması (ki *rol yapmak* burada Winona'ya göre anahtar fiildi) ya da çiftlikte iyi iş çıkarıyor olması önemli değildi. Önemli olan onun güvenilecek biri olmamasıydı. Geçmiş hakkındaki polis kayıtları da bunu doğruluyordu. O adam aileye bir şekilde zarar verecekti.

Noel yemeği için şu masanın etrafına toplanmış herkes bunu anlamış olmalıydı. Her şey yerli yerinde ıslıl ıslıl ve mükemmel görünüyordu. Babaları yeni, lacivert bir Wrangler kot ve düğmeleri yakasına kadar kapanmış, beyaz, fiyakalı bir gömlek giymişti. Aurora, Richard ve çocuklar Nordstrom* katalogundan fırlamış gibiydiler. Vivi Ann ise yeşil kadife elbisesinin içinde altın bir güzelliğe bürünmüştü.

* ABD'de bir mağaza zinciri, (ç. n.)

Ve bir de Dallas vardı. Karısının yanında oturmuş, huzursuz ve sanki olup bitenlerden hoşnutsuz gibi görünüyordu. Winona gizli gizli onu izliyordu. Uzun saçları ile soluk mavi tişörtü genç adamın görüntüsünü pek de yumuşatmıyordu; tam tersine, giyinip kuşanmak onu daha da tehlikeli gösteriyordu.

Winona bu gerçeği ortaya çıkarmak için bir yol bulabilseydi yapardı, ama Dallas zekiydi. Hiçbir şeye karışmıyor, hakkını müdafaa etmiyordu. Kenarda durup elindekiyle yetinmeye razıymış gibi yapıyordu. Kovboylar onu kabullenmiş, kasabadaki kadınlar son zamanlarda Vivi Ann ile Dallas'ın yaşadığı "büyük aşk" hakkında konuşur olmuşlardı. Aurora bile onun sabıkalı geçmişiyle ilgili bir şey duymak istememiş ve Winona'ya bunu unutmasını söylemişti.

Vivi Ann çatalıyla şarap kadehini tıngırdatıp herkesi dinlemeye çağırdı.

Winona isteneni yapıp bakışlarını masadan ayırarak kardeşine çevirdi ve bazı gerçekler namluya sürülen mermi gibi zihnine yerleşti; Vivi Ann her zamankinden daha güzel, hatta ıslıl ıslıl görünüyordu ve su içiyordu.

"Bebek bekliyoruz," dedi Vivi Ann. Gülüşü odayı aydınlatıyordu.

Bu sözler Winona'nın kulağına sanki suyun altından ya da buzlu cam tuğlaların arkasından duyuluyormuşçasına tuhaf ve ağır bir biçimde geldi. Babası hariç herkesin Vivi Ann'i tebrik etmek için yerinden fırladığını gördü; kulağına ciyaklamalar ve çığlıklar çalındı. Aurora, Vivi Ann'i kucaklayıp ağlamaya başladı.

Winona kalkıp onlara katılması gerektiğinin farkındaydı ama yapamıyordu. Orada öylece oturdu. Küçükken bir keresinde varil yarışına katılmaya kalkışmıştı. Babasının nadir yüreklendiriciliğinden nasibini alıp Clem'in geniş sırtına çıkmış ve sertçe tekmelemişti. İlk varilin etrafında dönerken zar zor dayanmış ve ikincisinde kontrolünü kaybetmişti. O an neler yaşadığını hâlâ anımsıyordu; koyuvermişti, üzengilerden kurtulup eyerin üzerinde sağa sola savrulmuştu. Düşmeden önceki saniyelerde bunun yaşanacağını anlamıştı ve şimdi hissettiği de o anın korkusuydu. Artık ne olursa olsun Dallas bu ailenin bir parçası olacaktı. Onun varlığıyla oluşan tümör yayılmaya başlamıştı.

Winona başını çevirince Dallas'ın kendisine bakmakta olduğunu gördü. Genç kadın sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve kadehini şerefe kaldırdı. *Şimdi bir de* "Bebek bekleyen Vivi Ann'e..." Genç kadın kendi yalnızlığını düşünmemeye çalıştı, ama bunu görmemezlikten gelmek imkânsızdı. İşte buradaydı; en büyükleriydi, hâlâ bekâr ve çocuksuzdu.

O andan itibaren Winona geceyi sessiz bir film gibi yaşadı. Üzerine düşen her şeyi yaptı; masayı temizledi, kardeşleriyle birlikte bulaşıkları yıkadı, onların en sevdiği Elvis Noel albümünü çalıp mutfakta dans etti ve yeğenlerine *Noel'den Önceki Gece*'yi okudu. Ama hiçbir şey samimi gelmiyordu.

"Mutlu rolü yapmayı pek beceremiyorsun."

Winona onun yaklaştığını duymamıştı bile. Anlaşılan insanlara sinsice sokulmak bu adamın özel yeteneğiydi. Hafifçe dönüp bakınca yanı başında biten Dallas'ın birasını yudumlamakta olduğunu gördü. "Rol yapmayı hiç becerememişimdir zaten," diye karşılık verdi Winona. "Ve sana da bir an bile inanmadım. Sabıkanı gördüm."

"Onun mutlu olduğunun farkındasın," dedi Dallas.

"Ya sen? Baba olduğunu düşünemiyorum da."

"Benim herhangi bir konuda ne hissettiğim umurunda değil senin."

Anlaşılmak, numara yapmak zorunda kalmamak rahatlatıcıydı. "Haklısın."

"Peki neden?"

"Bu aile sen gelmeden önce mutluydu."

Dallas odaya şöyle bir baktı; bakışları ağacın yanında usulca atışan Aurora ile Richard'a takıldı, ardından üçüncü viski kadehini bitirmek üzere olan ve karısının eski resmine dalıp giden Henry'ye çevrildi. "Öyle miydi?" diye sordu Dallas. "Öyleyse Vivi erkek arkadaşınla çıkıyor diye sen de mumuydun."

"O benim erkek arkadaşım değildi."

Dallas ona bilgiç bir tavırla gülümsedi. "Zaten sorun da buydu, değil mi?"

"Siktir git."

Dallas güldü. "Geleneksel bayram kutlaması mı bu?"

Winona ona çarpıp yanından geçti. Gecenin geri kalanında sevdiği insanların arasında kendini eskisi gibi hissetmeye çalıştı. Ama Dallas hep oradaydı; tuhaf tuhaf onları, onu izliyordu.

Winona, Luke Montana tatilinden dönünceye dek gün saydı. İkisi Noel Günü telefonda konuşmuşlardı ve Luke'un sesi daha iyi geliyordu. Nihayet. Arkadaşlıkları son zamanlarda hâlâ hassas durumdaydı, pek de iyileştiği söylenemezdi, ama Winona sabırlı olmaya çalışıyordu. Luke'un zamana ihtiyacı vardı, hepsi bu. Kendine gelecekti. Winona onun için sabretmeliydi.

Luke'un eve döndüğü akşam Winona onunla film izlemeyi planlamıştı.

Bu kış günlerinde gece erken çöküyordu, dolayısıyla Winona işten çıkıp, giyinip Luke'un evinin yolunu tuttuğunda hava çoktan kararmıştı. Luke kapıyı açınca Winona kendini onun kollarına atıp ona sıkı sıkı sarıldı. "Döndüğüne çok sevindim."

Luke onun kollarından yavaş yavaş çekilip genç kadını salona götürdü. Burada şöminenin ateşi parlıyor, Luke'un Winona'nın yardımıyla süslediği ağacın üzerindeki Noel ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu. Winona otururken Luke da mutfığa gidip elinde iki kadeh şarapla geri döndü.

"İçki. Tanrı'ya şükür," dedi genç kadın kadehine uzanırken. Luke'a yer açmak için kenara kaydı. Gevşek botlarını ayağından atarak külotlu çoraplı ayaklarını sehpaye uzattı. Luke son günlerde alışageldiği üzere pek konuşmuyordu. Sohbeti devam ettirmek Winona'ya düşüyordu. "Bu bayramın ne kadar tuhaf geçtiğini tahmin edemezsin. Dallas her şeyi mahvetti ve kimse bunu göremiyor. Benim görebildiğimi görene kadar Vivi'yi omuzlarından tutup silkelemek istiyorum hâlâ. Belki de ona adamın sabıka kaydını postalamanın bir yolunu bulabilirim. Bu Vivi'nin gözünü açabilir."

"Win, gerçekten," dedi Luke göğüs geçirerek, "Her bir araya geldiğimizde bu konuyu konuşmak zorunda mıyız? Eskidi artık. Onlar evliler."

"Şimdi de bebekleri olacak."

"Vivi hamile mi?"

"Çoktan. Ben bile şaşırdım ki ben genellikle en kötüsünü hesaba katarım."

Luke ayağa kalkıp şömineye yaklaştı ve ateşe dalıp gitti.

Kısık, mahzun bir sesle, "Bir bebek," dedi genç adam.

Winona kendini dövebilirdi. Bu onun en kötü huylarından biriydi; ayrıntılara fazla odaklanıp büyük resmi tamamen gözden kaçırmak. O hâlâ Luke'urı şimdiye kadar Vivi Ann'i çoktan unutmuş olacağını varsayıyordu. Kalkıp Luke'a yaklaştı. "Üzgünüm, Luke. Düşünmedim. Sana bunu bu şekilde söylememeliydim."

Luke bakışlarını ondan uzaklaştırdı; ağacın ötesine, pencerenin ardında uzanan yağmurlu karanlık gökyüzüne baktı. "Yapamıyorum."

"Ne?"

"Buradan ayrılmayıp Vivi Ann'in bir başkasını sevdiğine şahit olmaya katlanırım sanmıştım ama yapamıyorum."

"Ama..." Winona ne söyleyeceğini, içinde aniden beliren korkuyu inandırıcı bir rica biçiminde nasıl ifade edeceğini şaşırdı. "Gidemezsin..."

"Başka ne yapabilirim, Win?"

Winona kendini yüzen bir buz kütlesinin üzerinde yürüyen şu yaşlı Eskimo kadınlarından biri gibi hissediyordu. Uzanmadığı, uzaklaşıp onu yakalamadığı takdirde bir başına gidecekti. "Luke, lütfen..."

"Lütfen ne?"

Genç kadın güçlkle yutkunurken kendi korkusuyla mücadele ediyordu. Ona gerçeği söylemek ürkütücüydü -kendisi hazır değildi, o hazır değildi- ama artık başka seçenek kalmamıştı. Cesaretini toplayıp ona dokundu. Luke'un bileğini sıkıca kavradı.

"Bunu duymaya hazır olmadığımı biliyorum Luke, ama... seni seviyorum. Biraz çaba gösterirsen, birlikte mutlu olabiliriz."

Luke daha ağzını açmadan Winona yanıtını almıştı. Sessizlikte yalnızca yanlarındaki ateşin çıtırtısı duyulurken onun şaşkınlığına tanık oldu. Ardından acıma duygusuna.

Midesi kasıldı. Katilinin eline bir bıçak tutuşturup göğsünü açmıştı. Luke'un o sözleri yüksek sesle söylemesine engel olmanın bir yolu olsaydı, Winona bunu yapardı, ama iş işten geçmişti.

"Ben de seni seviyorum," dedi genç adam. Ardından sesini alçaltarak ekledi, "arkadaş olarak."

Winona geri çekilip arkasını döndü. "Ben de bunu kastetmiştim," dedi kayıtsız bir sesle. Oysa bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu.

Şöminenin yanından uzaklaşmadan, "Sanırım Kalispell'e geri döneceğim," dedi Luke.

"Orada güzel, zayıf bir kız bulabilirsin belki," dedi Winona paltosuna uzanırken.

Luke bunu duyunca Winona'nın yanına yaklaşp onu omuzlarından tuttu ve yüzünü çevirdi. "Winona, bununla bir ilgisi olmadığını biliyorsun. Sadece..."

Winona gözyaşlarına engel olabileceğini düşündüyse de olamadı; gözleri yanıyordu. *Zavallı*. Ve o an yine annesinin atı için yalvarıp duran o şişman kıza dönüşmüştü. "Anlıyorum, Luke. İnan bana. Anlıyorum."

Ertesi pazartesi Julie'yle konuşan Aurora'dan duydu; Luke Montana'ya taşınmıştı.

On ikinci Bölüm

Suda zaman kıyıya dalga dalga yayılan akıntılar halinde geçti. Kışın dalgalar daha cesur, öfkeli, köpük köpüktü; rüzgâr dalgaları kudurtuyor, neredeyse her gün yağmur yağıyordu. Tabiatın rengi solmuştu. Yaprak dökmeyen ağaçlar bile canlı rengini yer yer yitirmiş, gri gökyüzü, gri bulutlar ve gri suyla çevrelenmişken siyaha bürünmüş görünüyordu.

Güneş ışığı her şeyi değiştirdi ve mayıs ayı gelip de yağmurlar dindiğinde pembeli morlu parlak açelyalar bir gecede çiçeklendi, her yer -kırlar, yol kenarlarındaki ince yaprak sürgünleri- limon yeşiliyle bezendi. Geceleri birbirine seslenen kurbağaların sesi bütün kasabada öylesine yükseliyordu ki insanlar gecenin ortasında kalkıp pencerelerini kapatıyorlardı.

Haziran ayında yazlıkçılar geri döndüler. Kanal kıyısı boyunca iskeleler yanlarına bağlanmış teknelerle birlikte yeniden görünmeye başladı. Lokanta çalışma saatlerini uzatıp menüsüne yeni moda vejetaryen sandviçler ekledi, mevsimlik dükkânlar yeniden açıldı. Mor lobelya ve kırmızı sardunyalarla dolu sepetler sokak lambalarının kancalarındaki yerlerini aldı.

Değişen her şey Vivi Ann'in dikkatini çekiyordu. Sanki yıllardır hepsini olağan kabul etmiş, mevsimler boyunca yaşanan değişimlerin zaman akışından başka bir şey olmadığını düşünmüştü.

Hamileliği bakış açısını değiştirmişti. Artık geçen en ufak zaman dilimi -bir gün, bir hafta, kimi zaman bir saat bile- hafızasına kazınıyordu. Değişen yalnızca bedeni de değildi üstelik. Son zamanlarda ona her şey farklı geliyordu. Hiçbir şey genç kadına bebeğini beklemek kadar heyecan vermemişti. Vivi bir o kadar da korkuyordu. Her gün annesini özliyordu ve bu özlem onun şimdiye dek hissettiği türden çocuksu ve anlık değildi. Hissettiği sancı yakıcı, keskin bir acıya dönüşmüştü. Zihninde bir sürü soru belirmişti ve bunlara yanıt bulması mümkün değildi.

Korkusu -yeni bir şeydi bu- derinleşip karanlıklaşıyordu. Geceleri Dallas'ın yanında yatıp onun uyuyuşunu dinlerken iyi bir anne olamayacak kadar bencil, bir başka insanoğlunun hayata hazırlanmasına rehberlik edemeyecek kadar çocuksu olduğunu düşünüyordu. Kocasının Amerikan Yerlisi kökeni de Vivi'yi endişelendiriyor, genç kadın çocuğunun kendisini iki dünyaya da ait hissetmesine nasıl yardımcı olacağını düşünüyordu. Vivi, evliliğinin geçen on ayında sevdiği adam hakkında pek az şey öğrenmişti. Dallas onu seviyordu -bu açıktı- ama genç adamın hislerinin geri kalanı sır gibiydi. Öfke kimi zaman yüzeye çıkan tek histi ve Vivi onun bu duygusuna şahit olduğu nadir zamanlarda ürküyordu.

Kavga ederlerken bir keresinde, *Unutma*, demişti Dallas, *şiddet bir hayvanı zalimleştirebilir. Söylemedi deme*. O an Vivi'yi kendinden uzak tutmak istemişti; bunu şimdi anlıyordu. Bu dünyada Dallas'ı korkutan tek şey Vivi'yle aralarındaki aşktı.

Aslında Dallas, Vivi'nin onu sevmekle yetinmediğini anlamamıştı. Vivi onun için yaşıyordu. Kocasî hâlâ vazgeçemediğı bir alışkanlıktı.

Vivi Ann'in tabağındaki kızarmış patateslere uzanarak, "Uçtun yine," dedi Aurora. "Ateşli sabah seksi?"

Vivi Ann gülerek şişkin karnını ovdu. "O tutkunun bittiğini söyleyen sendin."

"Evet ama sonra senin hayatına Dövmeli Çocuk girdi."

"Onu bu kadar sevdiğime inanamıyorum. Biliyorsun, değil mi?"

"Şaşırtıcı yanı onun seni ne kadar sevdiğini belli etmesi. Sana atmaca gibi bakıyor. Bazen senden uzak kalmaya tahammülü olmadığını düşünüyorum."

Vivi Ann ablasının sesindeki hüznü fark edince onun bu ses tonunun ne kadar alışagelmış olduğunu düşündü. "Konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?"

"Richard. Sorun ne?"

Bunu duyunca Aurora'nın ağır makyajlı yüzü buruşuverdi. "Saklayabildiğimi sanıyordum."

"Bu, yalnız hissettiriyor olmalı."

Aurora'nın gözleri doldu. "Ondan hoşlanıyorum. O da benden. Belki de bu iyidir, yeterlidir. Ama Dallas'la aranızdakini gördükten sonra, bilemiyorum. Öylece bırakıp... gitsem mi? Çocuklar da var. Onların bizim gibi, ailede doldurulması gereken bir boşluğu hissederek büyümelerini istemiyorum."

Vivi Ann masanın karşısına uzanıp elini Aurora'nın elinin üzerine koydu. "Herkes en zekimizin Winona olduğunu sanıyor ama aslında sensin, Aurora. Sen... olan biteni görüyor, dikkat ediyorsun. Sen doğru karan verirsin."

"Belki de karar vermek istemiyorumdur."

Vivi Ann bu fikrin ne kadar baştan çıkartıcı olduğunu çok iyi biliyordu. "Hiçbirşey yapmamak da bir tercihtir. Kötü bir tercihtir. İnan bana. Winona, Luke'u kırdığım için hâlâ bana kızgın. Haklı da. Bu hayatım boyunca kasıtlı olarak yaptığım tek zalimlikti."

"Kimse Winona gibi kin tutamaz, orası kesin."

"Bazen onun benden nefret ettiğini düşünüyorum."

"İnan bana Winona'nın nefret ettiği kişi kendisidir, Vivi. Bütün yaşamını deveye hendek atlatmaya çalışarak geçirdi ve bundan nasıl vazgeçeceğini bilmediğı için duramıyor. Babamdan asla alamayacağı bir şey istiyor."

"Çünkü Winona'nın sözlere ihtiyacı var ve babam ona bunu veremiyor."

Aurora iç çekti. "Vivi, bütün söyleyebileceğim şu ki senin benim sahip olduğumdan farklı bir baban var. Sana göre babam hayatını kurtardığın atlardan biri gibi."

"O öyle biri, Aurora. Bizi seviyor."

"Seviyorsa da onunki hazin, hafif bir sevgi, Vivi ve Tanrı her birimizi onun sevgisine muhtaç olmaktan esirgesin."

"Bir keresinde onu ağlarken görmüştüm," dedi Vivi Ann. Genç kadın daha önce bu hatırasını paylaşmaya cesaret edememişti.

"Babamı mı?"

"Annemin salondaki hasta yatağında yattığı o son gece. Biz de yerdeki uyku tulumlarında yatıyorduk."

Aurora'nın gülüşü titredi. "Bizi yanında istemişti."

Vivi Ann başını salladı. "Gecenin ortasında uyandım ve babamı onun yatağının başucunda otururken gördüm. Annem, 'Bahçeme iyi bak, Henry, onları benim yerime de sev,' deyince babam gözlerini sildi."

Bahçem. Duygu dolu bir an iki kardeşi içine çekti; yine Fasulye ile Tomurcuk oluverdiler. İki küçük kız anneleriyle birlikte mutfak masasına oturmuş, banyo için deniz kabuklarıyla süslü mendil kutuları hazırlıyorlardı.

"Ne dedin babama?"

"Hiçbir şey. Uyuyor gibi yaptım. Sonra uyandığımda annem gitmişti."

"Gözüne toz kaçmış da olabilir."

"Kaçmamıştı."

Aurora arkasına yaslandı.

Vivi Ann şişkin karnına baktı. "Son günlerde onu hep özlüyorum. Hatta..." Genç kadın bir sancıyla ırkıldı. Şiddetli. Daha soluk verirken ikincisi geldi; bu daha da şiddetliydi.

"İyi misin?" diye sordu Aurora eğilerek.

"Hayır," dedi Vivi Ann nefes nefese. "Daha çok erken..."

Vivi Ann asla hayatta kötü şeylerin de başına gelebileceğine inanan o insanlardan biri olamamıştı. İnsanlar, *Hayatta her şey olabilir*, dediğinde o gülümser ve şöyle düşünürdü: *Evet. Daha iyi şeyler olur.* Aklına kötü şeylerin geldiği nadir anlarda Vivi bu düşünceleri hemen zihninden uzaklaştırıp başka şeylere odaklanırdı. Bu iyimserliğin bir tercih olduğunu erken öğrenmişti. Ona bu iyimser bakış açısını nasıl edindiği sorulduğunda Vivi kaygısız bir tavırla iyi insanların başına iyi şeyler geldiğini söyler ve buna inanırdı.

Şimdi bu yanıt karşısında insanların kaşlarının niçin çatıldığını anlıyordu. Çünkü onlar Vivi'nin o zamanlar henüz öğrenmediği bir şey biliyorlardı; İyimserlik yalnızca çocuksu değildi. Çoğu zaman zalimdi de.

Her şeyi doğru yaptığınız halde bile başınıza kötü şeyler gelebiliyordu. Âşık olunca evlenebilirdiniz, o aşkın yatağında çocuk yapabilirdiniz, çocuğunuzu tehlikeye atacak her türlü kötü alışkanlıktan uzak durabilirdim, ama yine de altı hafta erken doğum yapmanız mümkündü.

"Başka bir şey ister misin?"

Vivi Ann gözlerini açabilecek kadar doğruldu. Gözleri kapalı bir halde, her şeyi başa sarıp sarıp düşünerek kaç saattir burada yattığının farkında değildi. "Babam ve Winona geldi mi?"

Aurora kız kardeşinin yatağının başında üzüntü içinde beklemekteydi. Son birkaç saat içerisinde bukleli kâkülleri yüzüne dümdüz inmiş, makyajı bozulmuştu. Bunlar olmadan zayıf ve bitkin görünüyordu Aurora. "Daha gelmediler."

Vivi Ann elinden geldiğince gülümsedi. "Bütün bu yaptıkların çok değerli, Aurora. Doğum günü tacımı çalmıştın ya, seni affediyorum."

Aurora, Vivi Ann'in kuramamış saç tutamlarını kardeşinin yüzünden çekti. "Senin şapşal doğum günü tacını çalmam. Sen ailenin prensesisin."

"Keşke onu yeniden görmeme izin verseler. O kadar minik ki." O son kelime onu zayıflattı; korku, çatlağın içinden fıskırırverdi. Vivi komodine uzanıp cüzdanında yıllardır sakladığı pembe

renkli şirin deniz kabuğunu eline aldı. Bu onu annesine olabildiğince yakın hissettiriyordu.

"Başlama şimdi," dedi Aurora. "Sen artık bir annesin. Oğlun için ayakta durmalısın."

"Korkuyorum."

"Elbette korkacaksın. Ebeveyn olmak budur. Artık hep biraz korkacaksın."

"Bana yalan söylesen olmaz mı? Her şeyin toz pembe olacağını söylesen?" Vivi Ann yorgun argın iç geçirerek gözlerini kapattı.

Bütün bu dürüstlük acı vericiydi. Gerçek, zihninde gürültüyle çınlayıp duruyordu: Otuz dört haftalık... Ciğerler gelişmemiş... Komplikasyonlar... Yirmi dört saati atlatıp atlatmadığını göreceğiz.

Vivi kapı tokmağının çevrildiğini duyunca gözlerini açtı. Herhalde uyuyakalmıştı? Ne kadar olmuştu? Aurora'nın ya da Dallas'ın odada olup olmadığına bakındı ama gitmişlerdi. Oda boştu. Hastanede ona özel bir oda tahsis edilmişti ki Vivi sebebini bilmiyor olsaydı bunun harika olduğunu düşünebilirdi. Onu bir başka yeni anneyle aynı odaya yerleştirmemişlerdi, çünkü oğlu hayatta kalmayı başaramayabilirdi. Bunu duymadığı halde biliyordu.

Sonra Winona ve babası odaya girdiler. Vivi Ann gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Winona'ya bakınca zapt etmeye çalıştığı korkusu taşıverdi. Aralarında ne geçerse geçsin Win hâlâ onun ablası, bir bakıma annesi ve her zaman işleri yoluna sokan kişiydi. Vivi Ann o ana kadar ona böylesine ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. "Onu gördün mü, Win?"

Winona kafasını sallayarak yatağa yaklaştı. "O çok güzel, Vivi."

Babasının iri, pürüzlü elleri yatağın metal demirini kavrarken parlak demirin üzerindeki eski kökleri anımsatıyordu. Yakından bakınca babasının yüzünün nasıl da çökmüş olduğunu görebiliyordu; Henry duygularını nasıl da bastırıyordu.

Babasının yüzündeki bu bakış, ömrü boyunca, ya da en azından annesinin ölümünden beri tanık olduğu bakıştı. "Selam, babacım," dedi Vivi. Sesinin titrediğini fark etti.

Henry'nin yüz ifadesindeki değişiklik sıcak bir günde bir kalıp soğuk yağın kenarlarının yumuşamaya başlaması gibi güç algılanır olsa da Vivi Ann bu ifadenin içinde görmek istediği her şeyi görebiliyordu. Bir zamanlar Vivi'yi asla hata yapmayan o gözde kızı olarak görüp ona destek verirken de yüzünde böyle bir ifade belirirdi. Winona bu bakışlara sözlerin de eşlik etmesini bekler, Aurora ise o değişikliğin pek de farkına varmazdı, ama Vivi Ann bu ifadenin ne anlama geldiğini bilirdi; babası onu seviyordu. Ve bu yeterliydi.

"O çok küçük," dedi Vivi ağlamaya başlayarak. "Dayanamayabileceğini söylüyorlar."

"Ağlama," dedi Winona, ama o da ağlamaya başlamıştı.

"Başaracak," dedi babası bu kez kararlı bir sesle. Bu ses babalarının gençliğinden kalan, annelerinin vefatından beri duyulmamış ve şimdi aniden geri dönmüş olan o sestti. Bu ses Vivi'ye annesinin aralarında olduğu günlerde hepsinin ne kadar farklı olduğunu acıyla anımsattı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O bir Grey, öyle değil mi?"

Vivi Ann gülümsedi. Bir Grey. O ismin ardında nesillerin gücü vardı. "Evet," dedi Vivi usulca. İlk kez umutlandığını hissetti.

Onların burada olmaları, bütün olanlara rağmen bir aile olmaları, Vivi Ann için çok önemliydi. Genç kadın bir süre konuştuktan sonra gözlerini bir anlığına kapadı. Gözlerini yeniden açtığında oda karanlıktı ve odadakiler gitmişti.

Vivi yatağın kumandasına basıp oturma pozisyonuna geçti. Gölgeleler odayı karartmıştı, ama pencereye vuran ay ışığı demeti rahatsız bir plastik sandalyeye yığılmış olan kocasını aydınlatıyordu. Vivi ruhani, belirsiz ışığın altında kocasının yüzünü seçmekte zorlandı.

"Ah, Dallas," dedi Vivi.

Genç adam yavaşça kalkıp ona doğru yürüdü. Adım atarken uzun saçlarını eliyle geriye attı. "Sen bir de diğer adamın halini gör."

Dallas karısının yatağının yanında durdu.

Vivi o an gölgelerin varlığına şükretti, hatta odanın daha da karanlık olmamasına hayıflandı. Beklediği üzere soluk ışık ile gölgelerin tezdadı, zararı öne çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu; Dallas'ın kemiğinin hemen üzerindeki kara kanlı yara dışında yanakları solgun ve çöküktü; bir gözü şişip kapanmıştı ve berbat, sararan bir renge dönüyor gibiydi. Sağ elini kaldırıncı kurumuş kara kanlı kaplı ezik parmak eklemleri göründü.

"Neredeydin?" diye sordu Vivi.

"Cat'in yerinde."

"Kavgayı kim başlattı?"

"Ben."

Vivi Ann kocasının gözlerine bakınca babasının ona ne kadar zarar vermiş olduğunu ve onun da baba olmaktan nasıl ürktüğünü gördü. Onda Vivi Ann'in anlayamadığı pek çok şey vardı; elektrik kablolarıyla dövülmek, karanlık bir banyoya kilitlenmek ya da babasının annesini öldürdüğünü görmek bir insanı ne hale getirirdi? Ama Vivi mücadele etmek hakkında bir şeyler biliyordu... Ve aşkı da biliyordu genç kadın. "Aurora artık hep korkacağımızı söylüyor. Anlaşılan o ki bu ebeveyn olmanın bir parçasıymış."

Dallas buna hiçbir karşılık vermedi; sanki bir şey bekliyormuş gibi yalnızca karısına bakmakla yetindi.

"Her korktuğunda insanlara saldıramazsın; sanırım anlatmaya çalıştığım bu."

"Ya bu sorumluluğu alamazsam?"

"Alırsın."

"Pek çoğu... Polisler, hâkimler, psikiyatrlar... Hepsi de babam gibi olduğumu söylüyorlardı. Winona'ya sor. O sabıkanı araştırmış ve bir konuda haklı; hoş değil."

Bu Vivi'nin, kocasının geçmişine dair gördüğü en net resimdi; onu zihninde, uzun süre şiddet gören ve sonra aniden dünyada bir başına kalan, büyükleri tarafından sapına kadar kötü olduğu yüzüne vurulan küçük bir çocuk olarak canlandırdı. *Şiddet bir hayvanı zalimleştirebilir.* İncinmiş, küçük bir çocuğa bunu söylemeye cesaret edebilmişler miydi?

Vivi uzanıp kocasının yaralı yanağına şefkatle dokundu. "Sen beni seviyorsun, Dallas. Bu senin ondan ne kadar farklı olduğunun kanıtıdır."

Dallas uzun süre sonra kafasını sallayarak karşılık verdi ve o anda bile yüzü gülmüyordu.

"Bu yüzden sırf korktun diye yabancılara saldırmak yok, tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi beni oğlumuza götür. Bütün gün gelmeni bekledim."

Dallas, Vivi'nin tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti ve sırtına bir battaniye örttü, ardından da onu yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürdü. İkisi orada nöbetçi hemşireyle konuştular ve o da kurallara rağmen bir ayrıcalık tanıyarak çifte oğullarının uyumakta olduğu

küçük kuvvözü gösterdi.

Vivi Ann'in duyguları sel oldu. Aşk. Korku. Keder. Umut. Neşe. En çok da aşk. Genç kadın başka bir şey hissedemeyecek kadar dolduğunu düşünüyordu ama sonra dönüp Dallas'a baktı.

"Büyükbabamın ismi Noah'ydı," dedi genç adam usulca.

Telaffuz ederken başını sallayarak, "Noah Grey Raintree," dedi Vivi.

"Böyle hissettireceğini tahmin etmemiştim," diye fısıldadı Dallas. "Ona bir şey olursa..." Genç adam sözünün sonunu getirmezken Vivi de ona yardımcı olmaya çalışmadı.

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Uzanıp kocasının elinden tutarken kendisinin eskiden hep var olduğuna inandığı türden bir umudu onunla birlikte yakalayabilmeyi ümit ediyordu.

Temmuzun on beşinde insanlar davet edilmeden Water's Edge'e gelmeye başladılar. Herkes bir işin ucundan tutmak için çiftliğe geliyordu. 4-H kolu atların bölmelerini temizledi; Future Farmers of America* üyeleri Henry'nin öküzleri beslemesine yardım etti; Kadınlar Binicilik Talim Takımı Vivi Ann'in derslerini devraldı. Haber geçen hafta duyulmuştu; Noah sonunda eve geliyordu. Ve kasaba Vivi Ann'e yardımcı olmak için birlik olmuştu.

* Tarım eğitimini destekleyen bir Amerikan gençlik teşkilatı, (ç. n.)

Vivi komşularının yardımlarından çok etkilenmişti ve duaları için onlara müteşekkirdi. Son altı haftadır, o ve Dallas kendilerinden birinin mutlaka hastanede kaldığından emin olarak ayrı ayrı hayatlar yaşamaktaydılar. Vivi insanlara bunun ne kadar güç olduğundan söz etmese de herkes durumdan besbelli haberdardı.

"Zaman geldi," dedi Aurora kız kardeşinin yanına sokularak.

Hemen arkasından yaklaşarak, "Hazır mısınız?" dedi Winona.

Vivi Ann ikisine de sınıksıkı sarıldı. Hisleri yüzeye öylesine yakındı ki ağlamaya başlamaktan korkuyordu. "Bugün için herkese teşekkür edin, olur mu?"

"Elbette," dedi Aurora.

O anda Dallas'ın gri astarlı Ford kamyonu ahırın arkasından çıkıp park alanında onlara doğru yavaş yavaş yaklaştı. Bu yaşlı kamyon iyice eskimiş, yuvarlak bir modeldi, ama motoru mükemmel çalışıyordu. Dallas kızların önüne gelip durdu.

Vivi Ann ablalarına tekrar teşekkür edip kamyonun ağır kapısını açtı. Kapı gıcırdayıp tangırdadı ve ardından sertçe kapandı. Yırtılmış deri koltuğun üzerinde nar bülbülü yumurtası mavisi araç koltuğu hayli abes duruyordu.

"Hazır mısınız, Bayan Raintree?" dedi Dallas. Yüzünde Vivi'nin bir aydan uzun süredir gördüğü ilk içten gülüş belirmişti.

"Hazırım."

Sonraki iki saat, kenarlarında ağaçların sıralandığı yılankavi otoyolda karavanların ve

kampçılarının ardında tıngır mıngır ilerlerken günlük şeylerden -çocukların başım derde sokan yeni okul atından, Clem'in ağrıyan eklemelerinden, sonraki varil yarışında ödülün ne olacağından- söz ettiler. Ama sonunda hastaneye vardıklarında Vivi Ann araç koltuğuna uzandı ve kocasının elinden tutarken artık konuşacak hali kalmamıştı.

"Ben de," dedi Dallas ve ikisi birlikte park alanından geçip Pierce Beldesi'nin en büyük hastanesinin aydınlık, beyaz lobisinden içeri girdiler.

Geçen haftalarda bu duvarların arasında bir aile gibi olmuşlar, pediatri bölümüne gidip gelirken durup pek çok hemşireyle, gönüllüyle ve hastane hademesiyle konuşmuşlardı.

Noah orada mavi bir termal battaniyeyle kundaklanmış onları bekliyordu. Dağınık, simsiyah saçlarının tepesine çay fincanı büyüklüğünde bir başlık takılmıştı.

Vivi Ann onu kollarına aldı. "Selam küçük adam. Eve gitmeye hazır mısın?"

Dallas kolunu Vivi Ann'in omzuna dolayıp onu kendine çekti. İkisi sessizce oğullarına baktılar, sonra da onu hastaneden çıkardılar.

Vivi Ann'in, oğlunu araç koltuğuna oturtması haddinden fazla zaman aldı, hatta o kadar uzun sürdü ki sonunda Vivi kahkahayı patlattı.

Dönüş yolu boyunca kendininkine hiç de benzemeyen yüksek tonlu bir sesle oğluna seslenip cıvıladı genç kadın. Noah da üstüne başına salya akıtarak annesine karşılık verdi.

"Aklında bulunsun," dedi Vivi gülerek, "bebek bezi çantasını el altında tut." Kâğıt mendil ya da araba servisi peçetelerinden bulmak niyetiyle torpido gözünü açtı.

Yanında Dallas'ın sert bir sesle, "Dur!" dediğini duydu Vivi. Fakat artık çok geçti.

Torpido gözü açılınca, kocasının saklamak istediği şeyi gördü.

Bir silah.

Vivi silaha uzanacakken, "Dolu," dedi Dallas ve genç kadın eli yanmışçasına geri çekildi.

"Dolu bir silahın kamyonunda ne işi var, Tanrı aşkına?"

Dallas arabayı yol kenarına çekip durdu. Belfair'i henüz geçmişler, kanalın kıvrılan ucuna, çekilen suyun ardında metrelerce gri balçık bıraktığı yere gelmişlerdi. Her iki yanı susuz kalan iskeleler dışarı fırlamıştı. Tekneler yan yatmış, akıntının gelip kendilerini kaldırmasını bekliyorlardı.

"Senden önce nasıl bir hayat sürdüğümü bilmiyorsun."

Bu sözler, farklı bir dünyadan söz eden bu basit açıklama Vivi'yi ürküttü; her şeyi biliyordu, ama kendi çocuksu dünyasında kocasını yaralı, hor görülmüş bir çocuk olarak canlandırmıştı. Kolay incinir biri olarak. Bu yeniydi. Bu sözler Vivi'ye Dallas'ın uzun zamandır bir çocuk olmadığını, onun büyüyip kimi zaman karısının da tanımakta güçlük çektiği bir adama dönüşmüş olduğunu anımsattı. Vivi kocasının Cat'in yerinde başlattığı kavgayı ve Outlaw'da bir kavga çıkmak üzereyken onun gözlerinde beliren çelik gibi bakışları istemeyerek de olsa hatırladı. Ve bir de Dallas'ın şu sözünü ettiği sabıka kaydı vardı. Araba çalmak kulağa neredeyse çok romantik, pervasızca gelmişti, ama şimdi bundan pek de emin değildi. "Tamam, ama artık nasıl olduğunu biliyorum ve arabanda dolu bir silah bulundurmana gerek yok. Tanrım, Dal, bu bir çocuğun eline geçebilir..."

"Kamyon hep kilitli."

"Beni korkutuyorsun."

"Ben benim, Vivi Ann."

"Hayır," dedi. "O sendin. Şimdiyse farklısın. Onu yok et. Söz ver bana."

Dallas soluk verdi; Vivi onun soluğunu tutup beklemekte olduğunu fark etmişti. Genç adam koltuğun üzerine eğilip uzanarak torpido gözünü kapattı. "O silahı bir daha görmeyeceksin."

On Üçüncü Bölüm

Noah'nın doğumundan sonraki iki yılda Vivi Ann ile Dallas hakkındaki dedikodular sona erdi. Hemen bitmedi elbette; hepsinden birden vazgeçmek için fazla eğlenceliydi, ama öbür âşıkların günahları zamanla onlarınkilerin yerini aldı. Geçmiş husumetlere takılıp kalmaya kararlı iki kişi varsa onlar da Winona ile Henry'ydı ve Vivi Ann onların kaygılarını anlıyordu. Ne var ki bunların zamanla tamamen unutulacağına inanıyordu.

Bu gece Vivi çürük bir eriği andıran alacakaranlık göğünün altında, çayırın çitlerinin önünde dikilmiş, geleneksel Water's Edge Cadılar Bayramı partisinde çocukların yağlanan domuz yavrusunu kovalayışlarını izliyordu. Parti için turuncu bir balkabağı kostümü giydirilen Noah da annesinin kucağındaydı. Aurora solunda, Winona da sağında duruyordu. Sırasıyla bir korsan ve bir cadı.

"Birlikte ilk kez yağlı domuz kovaladığımız günü hatırlıyor musun, Winona?" dedi Aurora. "Öbür çocukların hepsi bir mil gerideydi."

"İnsanların birbirine hayranlıkla şöyle dediğinden eminim: 'Vay, şu şişman kız kesinlikle domuza yapışabilir,'" diye karşılık verdi Winona.

"Ah," dedi Aurora. "Biri bu gece kendine acıyor. Sıra ben de sanıyordum."

"Sen hep sıranın kendinde olduğunu sanıyorsun zaten," dedi Winona birasını yudumlayarak.

"Son zamanlarda Rick ve Jane'le vakit geçirdin mi? *Children of the Com** gibiler. Ve Richard'ın saçları da öyle hızlı dökülüyor ki yemek masasının üzerini bile süpürmek zorunda kalıyorum. Seninki hiçbir şey, Bayan Kasabanın En İyi Avukatı."

* 1 Stephen King'in bir kısa hikâyesinden uyarlama bir Amerikan yapımı gerilim filmi olup, burada çocuklar. Mısır Çocukları denilen karakterlere benzetilmektedir, (yay. n.)

Winona dönüp baktı. "Şişman, çocuksuz ve bekâr olmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Ah. *Yok canım*. Yine çocuklarımı ve kocamı tercih ederim. Şu seksi dövmele çocukla evli değilim ya."

Vivi Ann güldü. "Seksi, evet. Ve sen de şişman değilsin, Win. Kalın kemiklisin."

"Yalan söyle, rol yap," diye homurdandı Winona. "Ailemizin yeni sloganı."

Vivi Ann ablasının sesindeki kızgınlığı işitince, Winona'nın hiçbir şeye gülmediği o zor

günlerinden birini geçirmekte olduğunu anladı.

"Öyleyse," dedi Vivi Ann, "Ben gidip kocamı bulacağım. Bu denizkızı kostümü deli gibi kaşındırıyor ve küçük adamın da uykusu vakti geldi."

Vivi onlarla vedalaştı, kucagında Noah'yla kalabalık park alanına dalıp sağda solda dikilmiş konuşan insanların arasından zikzak çizerek ilerledi. Konuşmalar kısım kısım çalındı kulağına; bunlar Vivi'nin bu tarz toplantılarda hep duyduğu türden şeylerdi. Yerel dedikoduların bir karışımı; kim kiminle kırıstırıyormuş, kim ipotek senedi borcunu geciktirmiş, kimin çocuğu yoldan çıkmış... Önemli olan tek şey o ve Dallas'ın artık dedikodu listesinin en başında yer almıyor olmalarıydı.

Ahıra yaklaşırken çocuklar ile köpeklerin bağrışıp havlayarak karanlıkta koşuşmakta olduklarını gördü. Deniz havasının tuzlu kokusu, odun dumanı ve ızgaradaki köftelerin kokusuyla birleşip keskinleşmişti.

Oyun alanı, incelikli bir biçimde yerleştirilen çatı kırışlarından sarkan düzinelerce kâğıt fener dışında karanlıktı. Sahanın ortasına portatif bir dans pisti kurulmuştu ve bu pistin üzerinde atılan her adım gürlüyordu. Köşede yerel bir grup yetmişler ve seksenlerin popüler şarkılarını çalmaktaydı. İnsanlar dans ediyor, gençler elma kapmaya çalışıp, üzümlü gözyuvar bulmak için pişmiş spagetti çanaklarının içine dalıyorlardı.

Noah'ya, "Babayı görüyor musun?" diye sordu Vivi. Ufaklığın uykusu sersemliğiyle mırıldandığı şey, "Ba-ba gel," diye bitti.

"Ah, Vivi Ann?"

Vivi arkasını dönünce pembe polyester kumaştan bir prenses kostümü giymiş Myrtle Michaelian'la karşılaştı. Kadının tombul hatları parlak renklerle vurgulanmıştı; mavi far, gül pembesi allık, parlak kırmızı ruj. Başının üzerine, griye çalan buklelerin ortasına ucuz ve ince bir taç oturtulmuştu.

"Selam, Myrtle," dedi Vivi Ann. "Harika kostüm."

"Kocan nerede?"

"Ben de onu arıyordum. Niye?"

"Şey... Ben genellikle dedikodulara karışmam..."

Vivi Ann dişlerini gıcırdatmamak için kendisine güçlkle hâkim oluyordu. Dallas'la yaşadığı ilişkiye dair dedikodular dinmiş olsa da Dallas hâlâ Oyster Sahili'nde izlenen bir adamdı. Özellikle de Myrtle gibi yaşlı ve tutucu insanlar tarafından. O insanlar Dallas'ın çok içmesinden, kiliseye tahammül edememesinden, kumar oynamasından ve (belki en çok da) onların fikirlerini umursamıyor olmasından hoşlanmıyorlardı. "Söyleyeceğin şeyi zaten biliyorumdur, eminim."

"Sahi mi?" Myrtle eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Geçen cumartesi geç kapatıyordum ve Dallas ile Morgan denen o kadın sokaktan geçiyorlardı. İkisi kadının külüstür arabasına binip gittiler."

Vivi Ann başını salladı. İki yıldır bu hikâyenin şu veya bu biçimini dinleyip durmuştu; Dallas ile Cat birlikte markette, benzin istasyonunda, King'in Bakkalı'nda bira alırken görülmüşlerdi. "Onlar sadece arkadaş, Myrtle."

"Bunu sırf annen söyleyemediği için söylüyorum, Vivi Ann. O iyi bir dosttu ve yaşasaydı sana bir erkeğe böyle bir özgürlük tanımanın hiç de doğru olmadığını söylerdi."

"Kocamı seviyorum ben," dedi Vivi Ann. Ona göre bu yeterli bir yanıttı. Kocasını seviyor ve ona güveniyordu. Öyleyse biraz rahatlamak için haftada bir Cat'in yerinde içki içip poker oynamasının ne sakıncası vardı ki? Dar kafalıların dedikodularının Vivi için hiçbir önemi yoktu. O kocasını, onu kıskanmayacak kadar iyi tanıyordu.

"Köpeğimi severim," dedi Myrtle kararlı bir tavırla, "ama yoldan kızıışmış bir aşüfte geçerken onu bağlı tutarım."

Vivi Ann kendini tutamayıp güldü. "İkazın için teşekkürler, Myrtle. Kocama daha çok dikkat edeceğim."

"Dikkat et."

Vivi Ann ahırdan ayrılıp kulübelerine çıkan bayırı tırmanırken hâlâ gülümsüyordu. Geçen yıl Dallas kulübeye buranın etrafını saran büyük bir veranda ile yeni bir mutfak, çocuk odası ve banyoyu kaplayan yaklaşık yetmiş beş metrekarelik bir alan eklemişti. Yeni çift kanatlı cam kapılar salon boyunca uzanarak hem görkemli kanal manzarasını çerçeveleyiyor, hem de beyaz verandaya açılıyordu.

Vivi arka taraftaki atlar ve kovboy şapkalarıyla süslenmiş yatak odasında Noah'nın bezini değiştirdi, ona dinozorlu pijamalarını giydirdi ve onu karyolasına yatırdı. "İyi geceler, minik balkabağı."

Oturma odasına girince yeni kanepesinin yanında Zorro'nun dikilmekte olduğunu gördü. Zorro kenara geçip müziği açtı. Siyah polyester kumaştan ucuz pelerini bir yere takılınca homurdanarak sövüp pelerini çıkarttı.

Vivi gülümsedi. "Hani ömründe hiç cadılar bayramı için giyinmemiştin?"

"Çocukluğumda cadılar bayramının kutlanmadığını söyledim. Arada fark var."

Dallas o kadar yaklaştı ki Vivi onun nefesini yanağında hissedebiliyor, içtiği viskinin kokusunu alabiliyordu. Genç adam eldivenli elini kaldırdı, parmağını karısının çıplak boynunda dolaştırıp göğüslerinin arasındaki boşluğa indirdi.

"Myrtle Michaelian senin son günlerde çok yaramaz bir çocuk olduğunu söyledi. Seni Cat'le iş çevirirken görmüş."

"Mayberry'de dedikodular bitmez. Sen ne dedin?"

"Yaramaz çocukları sevdiğimi söyledim."

Dallas, Vivi'yi kucağına alıp yatak odasına taşıdı ve kapıyı bir tekmeyle kapattı. "Şaka mı, şeker mi, Bayan Raintree?"

Kocasını onu yatağa bırakırken Vivi kahkahayla güldü. Odalarının penceresinden sızan ay ışığı genç adamın keskin yüzünün yansını aydınlatıp, saçlarının yansını da maviye boyuyordu. "Sanırım şekerini tercih edeceğim, Bay Raintree. Tabii niyetiniz buyusa."

Noel arifesinin sabahında Vivi Ann şafak vaktinden önce kalkıp kurabiye yapmaya koyuldu. Bir ara Noah uyandı ve annesi de onu mutfaka getirdi. Ufaklık şekerli kurabiye hamuru topağının içinde plastik dinozorlarıyla oynayıp gülüyordu. Hamurun ne kadar lezzetli olduğunu fark edince kıkırdarak oyuncakları kenara fırlatıp hamuru yemeye başladı.

"Ah, hayır, yapma." Vivi unlu ellerini önlüğüne silip Noah'yı kucakladı ve onu kalçasına yaslayıp mutfakı temizledi. Ufaklığı taşımak yaramaz bir kediye taşımaktan farksızdı; Noah

uzanıp, bükülüp ağlamaya devam ediyordu. "Mama, anne, mama."

Vivi onu yeni genişletilmiş yatak odalarına götürdü. Gün ışığı, kanatlı kapılardan içeri dama tahtası biçimindeki ışınlar halinde akıyor, taze bal damlaları misali, parlayan geniş çam parkelere çizgiler halinde düşüyordu. "Kalk, uykucu," dedi Vivi, Dallas'a. "Oğlunun giyinmesi gerek." Noah'yı bir şeyler mırıldanıp yuvarlanan Dallas'ın yanına bıraktı.

"Bak, Noah, baba saklambaç oynuyor."

Noah kıkırdadı ve Dallas'ın üzerine tırmanıp bir stres yayı gibi babasının öbür yanına yuvarlandı. "Baba?"

Dallas örtünün altından kolunu çıkarıp ufaklığa sarıldı. Noah babasının yanında hep yaptığı gibi hemen duruldu, ona sokulup yanağını onun dövmeli pazısına yasladı. Gözlerini kapatıp parmağını emmeye başladı ve sükûnete büründü.

Vivi Ann bir süre orada durup bu manzarayı doya doya izledi. Ufaklık dünyaya geldiğinden beri o ve babası bir ikili olmuşlardı; Noah'nın canı yandığında aradığı kişi Dallas'tı ve kâbus görüp gecenin ortasında ağlayarak uyandığında onu sakinleştiren de Dallas'tı. Ah, Noah, Vivi Ann'i seviyordu, bir köpek yavrusu gibi annesinin peşinde dolaşıyor, uyandığında onu öpüyor ve onun kollarında uykuya dalıyordu, ama o babasının oğluydu ve herkes bunu biliyordu.

Genç kadın yüzünde bir tebessümle banyoya girip duş aldı. Saat on bir olduğunda kurabiyeler kutuya konmuş, şekerlemeler paketlenmiş ve Vivi kilise için hazırlanmıştı.

"Dallas," dedi kocasını uyandırmaya çalışarak. "Noah'yı hazırlaman gerekiyordu."

Dallas sırt üstü döndü. Noah'yı koruyucu bir tavırla kolunun arasına almışken yavaş yavaş uyandı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Vivi kocasının yanına oturunca Dallas'ın bakışlarının ne kadar sönük ve donuk olduğunu fark etti. Saç çizgisinde birkaç ter damlası belirmişti. Vivi uzanıp elinin tersiyle kocasının alnına dokundu. "Yanıyorsun."

"O lanet olası anaokulu yüzünden. Ne zaman Noah'yı oraya götürsem hastalanıyorum. Sanırım bende bir sorun var."

"Sorun falan yok. Sana aspirin vereceğim."

Döndüğünde Dallas yeniden uykuya dalmıştı. Vivi kocasını dürterek uyandırdı, ona iki aspirin verip su içirdi.

"Bugün için sabırsızlanıyordum," dedi Vivi.

"Grey'lerin Noel Arifesi geleneği," dedi Dallas. "Of."

"Ne yani? Bütün gün alışveriş yapıp, Waves'te akşam yemeği yiyip, sinemaya gidip, ardından da günü kilisedeki ayinlerle bitirmekten keyif almıyor musun?" Vivi kocasının nemli saçlarını gözünden çekip bir süre yüzüne dokundu.

"Öleyim daha iyi."

"Noah için bir hediye almama yardıma olacağını sanıyordum."

"Ona bir düş kapanı yaptım. Onun yaşındayken annem de benim için yapmıştı." Dallas gülümsedi. "Uzun süre sakladım."

"Düş kapanı nedir?"

"Kızılderililere özgü. Yatağının üzerine asıyorsun, kâbusları kovuyor."

Vivi kocasının çıplak, nemli göğsüne dokundu ve parmak ucunu Dallas'ın en çirkin yarasının üzerinde gezdirdi. Pembe kenarlı oval biçimli bir buruşukluktu bu. "Peki, Bay Raintree. Sizi

sevdiğim için ablalarım bugün hasta olduğunuzu söyleyeceğim, ama yarın Noel sabahı ve babama gitmemiz gerekiyor. Yani bu Ferris Bueller* numaralarından biriye yalnızca bir günün var."

"Numara değil."

* Ferris Bueller'le Bir Gün adlı, 1986 yapımı bir komedi filmine gönderme yapılmaktadır. ( . n.)

Vivi eğilip onu mikroları ve virüsleriyle birlikte öptü. "Seni seviyorum, Dal."

"Ben de seni seviyorum."

Vivi uzanıp Noah'yı kucağına aldı. Onu yatak odasına götürüp bezini değiştirdi, kırmızı yeşil ekoseli gömleğini, tulumunu ve paltosunu giydirdi. Ardından Dallas'ın yanına dönüp kocasının alnına serin, nemli bir bez koydu ve ona bir veda öpücüğü verdi.

Ertesi sabah Vivi Ann günün ilk ışıkları ufukta yavaş yavaş belirmeye başlamışken uyandı.

Yatakta yuvarlanıp kocasına döndü. Önceleri, insanın bütün dünyasını kimi zaman bir başka insanın yüzünde görebileceğine, buruŐuklukların keŐfedilmemiŐ vadileri, dudaklarınsa sıradağları anımsatabileceğine hiÇ inanmazdı genÇ kadın.

Kocasına biraz daha sokulup daha önce pek çok kez yaptığı gibi çıplak bedenini onunkine yasladı. "Mutlu Noeller," diye fısıldadı dudaklarına.

"Mutlu Noeller." Dallas'ın sesi sanki bütün gece baĐırmıŐ ya da sigara içmiş gibi pürüzlü ve kısıktı.

"Nasılsın?"

"Daha iyiyim."

Birlikte bir süre daha uzandıktan sonra Vivi Ann, Dallas'ı son bir kez öpüp yataktan kalktı. O dakikadan sonra ikisi de harekete geçti. Duş alıp giyindiler. Vivi Ann  iftlik evindeki büyük gün için Noah'yı hazırlarken Dallas da hayvanları besleyip arazideki suyu kontrol etti. GenÇ adam geri döndüğünde gün ışığı araziye bütünüyle yayılmış, önceki gece yağan yağmurdan kalan damlalara ve su birikintilerine vuruyor ve her Şeye gümüşi bir pırıldı katıyordu.

Vivi Ann yiyecekleri ve hediyeeleri kamyona doldurdu.

"Ah. Bir Şey daha var," dedi Dallas tam çıkarken. "Bir saniye." Yatak odasına gidip bir dakika sonra elinde pembe paket kağıdıyla sarılmış büyük bir kutuyla geri döndü. Vivi onun paketi kendi eliyle sarmış olduğunu düşündü; seloteyp tuhaf biçimde yapıŐtırılmıŐ ve mümkün olan her ek yerini kaplamıştı. Fiyonk beyaz yaldızlı k Ğıttan kopacak gibi duruyordu.

"Biliyorsun, hediyeeleri babamın evinde açıyoruz," dedi Vivi. "Kamyona koyalım işte."

"Bunu koymayalım."

Vivi güldü. "Nedir bu? Yenebilir i  çamaşır mı? Yoksa göğüs uçları mı açıkta bırakan bir gecelik mi?"

"A sana."

Dallas'ın bakışı Vivi'nin tüylerini ürpertti. Paketi kocasının elinden alıp kanepeye götürdü.

Dallas, Noah'yı kucağına alıp karısının yanına oturdu.

Dallas'ı tıpkı kendisine benzeyen oğlunu kucaklamışken yanı başında görmek, Vivi'nin hayatta isteyebileceği en güzel hediye ve en güzel gelecekti. Yine de paketi hevesle açtı ve içinden daha küçük bir başka paket çıktı. Bu paketin içinde de daha küçük bir diğer paket vardı. Vivi en küçük pakete ulaştığında paketin içinden ne çıkacağından gayet emindi ve kalbi hızla çarpıyordu.

Dallas'a baktı; bakışlarındaki derinliği fark etti ve kutuyu açtı.

İçinde güzel bir elmas yüzük vardı. Taşı küçük ama parlaktı ve antika görünümlü altın bir telkârının ortasına yerleştirilmişti.

"Evlendiğimizde alamadığım için üzgünüm." Dallas yüzüğü çıkarıp Vivi'nin parmağına geçirerek, üç yıl önceki nikâh gününden bu yana taşıdığı düz, altın alyansın üzerine taktı.

Vivi kocasının gözlerine baktı. "Hiçbir zaman bir elmas istemedim."

"Ben hediye etmek istedim."

"Bu mükemmel."

El ele tutuşarak kamyonu yöneldiler ve çiftlik evine gittiler.

Vivi Ann geride durmuş eve bakıyordu. Beyaz Noel ışıkları çatı saçaklarını renklendirmiş, verandanın merdiven parmaklıkları boyunca ışıldamaktaydı. Ön pencerede, süslenmiş ağaçtan saçılan çok renkli ışık prizmaları eskimiş cama yansımaktaydı.

İçeride parti çoktan başlamıştı. Glen Campbell Noel Albümü -ailenin vazgeçilmezlerinden biri- pikaba konmuş, evin içinde yankılanmaktaydı. Aurora ile Winona mutfakta iş yaparlarken, Ricky ile Janie ortalıkta koşturarak babalarıyla saklambaç oynuyorlardı. Henry şöminenin başına geçmiş, viskisini içmeye çoktan başlamış, karısının fotoğrafına bakmaktaydı.

Aurora onları kapıda karşıladı. Yeşil tozlukları, yüksek topuklu yarım botları ve kırmızı kadife tuniğiyle canlanmış bir periyi andırıyordu; mücevherleri pille çalışıyor, ışık seli halinde yanıp sönüyordu. "İşte benim güzel yeğenim." Aurora, Noah'yı kucağına alıp onu ağacın yanına götürdü.

Etraftaki Noel süslerine göz gezdirirken, "Her zamanki şenlik," dedi Dallas.

Richard da tam o anda yanlarında bitti. Beline kadar saran ve kahverengi bir kemerle sıkılmış somon rengi Dockers pantolonu, içine soktuğu mavi, ekoseli gömleği ve çoraplı ayaklarıyla her zamanki gibi hem kalmaya, hem de gitmeye hazır görünmeyi başarmıştı. "Dallas," dedi Richard kafasını sallayarak. "Duyduğuma göre Jurika'ların yeni tayıyla harikalar yaratıyormuşsun."

"Korkunç bir hayvan," dedi Dallas. "Daha geçen hafta..."

Vivi Ann kocasının elini sıkıp mutfaka doğru yöneldi. Winona tezgâhın başına geçmiş, kare hamurları hilal biçiminde yuvarlamakla meşguldü. Vivi Ann'in girdiğini görünce kafasını kaldırıp duraksadı. "Selam."

Vivi Ann bir an zamanın geriye aktığını hissetti. Pencereden sızan solgun kış güneşinin ışığı ablasının dolgun, güzel yüzünü taçlandırırken Vivi Ann bu mutfakta başka bir anı yaşar gibi oldu...

Kendini bir çocuğun hissedebileceği kadar küçük ve unutulmuş hissederek, "Annem için bir şey çiziyorum," demişti. Annesinin cenazesine dair en iyi anımsadığı şey buydu: görünmez hissetmek. Fakat Winona onu görmüş, yanına eğilmiş, başına dokunmuş ve şöyle demişti:

Buzdolabının üzerine asarız.

Vivi Ann o zaman Win'le birbirlerine hep bağlı kalacaklarını, iki kardeş arasına hiçbir şeyin giremeyeceğini düşünmüştü.

Tabii bu, Vivi Ann tutkunun ne demek olduğunu öğrenmeden çok önceydi. Ve Winona bunu itiraf etmese de Vivi aralarındaki uzlaşmanın kusursuz olmadığına bilincindeydi. Winona Dallas'a hâlâ güvenmiyordu ve Vivi Ann'in Luke'u incitmiş olmasını da tamamen unutmuş değildi. Winona'nın dünyasında her şey siyah ve beyazdı. En çok da adalet. Ve Vivi Ann'in yanlış yaptığı için ödüllendirildiğini düşünüyordu.

Vivi Ann aniden uzanıp Winona'nın elinden tuttu ve müziğin ritmine uyarak onu döndürdü. Bu hareket bir kıvılcım, mutfakta dans etmenin Noel sabahına özgü, alışılmış bir eğlence olduğu yetmişli yıllara bir dönüş gibiydi.

Haydi, bahçe kızları, derdi anneleri kendi kendine dans ederek, bana dans partneri lazım.

Aurora kayarak içeri girip kızların arasına karıştı ve dansı yönetmeye başladı. "Siz şıllıkların bensiz dans etmesinin imkânı yok. Ritmi yakalayan benim, *biliyorsunuz.*"

"Lisede kışını sallayıp durduğun için olsa gerek," dedi Vivi Ann gülererek.

Kız kardeşler arasında bir şarkının, bir dansın ya da bir bakışın bütün yaşamınızı size geri verebilmesi şaşılacak şeydi. Günün geri kalanı tanıdık enstantanelerle bezeli bir rüya gibi geçti; hediyeler açıldı, şaraplar yudumlandı, küçük sohbet grupları halinde bir araya toplanıldı, Jane ile Ricky'nin bahçede yeni bisikletlerini sürüşleri izlendi ve saçlarına kurdeleler dolanan Noah ortalıkta dolaşıp durdu. Hepsi de o kadar eğlendiler ki babalarının sarhoş aksiliği dahi neşelerini kaçırmaya yetmedi.

Yemeğin sonunda kızlar turta servisini henüz bitirip yerlerini almışken Dallas ayağa kalktı. "Oğlum böyle büyüyecek." Eliyle herkesi içine alan bir daire çizdi. "Teşekkür ederim."

Vivi Ann masanın karşısından kocasına baktı.

"Benim ba-ba," dedi annesinin kucığındaki Noah sırtarak.

"Evet," dedi Vivi usulca. "O senin baban."

Çok geçmeden tekrar sohbe daldılar, espriler patlattılar ve çeşit çeşit tartlar hakkında yorum yaptılar. Yemekten sonra Vivi Ann herkesi sessiz sinema oynamak için ikna etmeye çalıştı. "Haydi, millet. Eğlenceli olacak..."

Ardından zil çaldı ve Şerif Al Bailor içeri girdi.

Adamı selamlamak için sandalyesini geri iterek, "Selam, Al," dedi Aurora. "Vivi Ann'e oyun oynamayacağımızı söyle. Tanrı'ya şükür hâlâ ayıgız."

"Sizi Noel'de rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Al şapkasını çıkararak. Küt parmaklarıyla şapkasının siperini çekiştiriyordu.

Henry ayağa kalktı. "Sorun nedir, Al?"

"Cat Morgan dün gece öldürüldü."

Dallas sandalyesinden ağır ağır doğruldu. Renginin nasıl attığını fark etmemek imkânsızdı. "Ne oldu?"

"İşte," dedi Al bakışlarını masaya indirerek, "benim de anlamaya çalıştığım bu. Dün gece neredeydin, Dallas?"

On Dördüncü Bölüm

KASABALI BİR KADIN OYSTER SAHİLİ'NDEKİ EVİNDE ÖLÜ BULUNDU

25 Aralık sabahının erken saatlerinde, kasaba sakinlerinden Catherine Morgan Sahil Yolu'ndaki evinde ölü bulundu. Kırk iki yaşındaki kadının cesedini bulan komşusu derhal polise haber verdi.

Dedektifler olay yerinde delil toplamayı sürdürüyorlar. Şerif Albert Bailor ölümün "şüpheli" olduğunu ve "iz üstünde" olduklarını belirtti. Güvenlik polisinin dışındaki kaynaklar Bayan Morgan'ın göğsüne yakın mesafeden ateş edildiğini ve haneye tecavüz izine rastlanmadığını doğruluyor. Cinsel saldırıya ilişkin raporlar henüz teyit edilmemiş durumda. Tanıkların Şerif Bailor'la temas kurmaları bekleniyor.

—William Truman
Oyster Sahili Gazetesi

Vivi Ann yatağından yavaşça kalktı. Son kırk sekiz saattir yavaşça hareket etmeyi, aynı anda hem burada olup hem de gitmiş olmayı öğrenmişti. Havlu kumaştan sabahlığına sarınıp salona girdi ve Dallas'ı tam da umduğu yerde buldu; kocası mutfak masasının başında eğilmiş, cinayetle ilgili gazete haberlerini okumaktaydı.

Vivi, Dallas'ın omzuna dokununca onun irkildiğini hissetti. Dallas kafasını kaldırıp karısına baktı. Onun gözlerindeki vahşeti gören Vivi geri çekilmek istediye de kocasının uçuşunun kenarına nasıl yaklaştığını ve dik durabilmek için kendisinin yardımına ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Vivi bir şeyin daha farkındaydı; Dallas karısının, ona bunu yapıp yapmadığını kendisine sormasını da bekliyordu. Bütün kasaba o ve Cat arasındaki bağı sorgulayıp duruyordu. Dallas'ın geç saatlerdeki ziyaretleri, Cat'le birlikte markete bira almaya gidişleri hakkındaki dedikodular ayyuka çıkmıştı. Bu konuda konuşmamış olsalar da o da karısı da bunu biliyordu.

"Bugün cenaze var," dedi Vivi usulca. "Noah'yı saat on birde bakıcıya bırakmamız gerek."

"Gitmesem daha iyi."

"Gitmek zorundasın. İnsanlar konuşuyorlar ve..."

"Bu dar kafalı pisliklerin ne söylediğini umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Umursamamız gerek bence."

"Gitmeliyim. Çekip gitmeliyim. Hiç kalmamam gerekirdi."

Vivi o anda Dallas'ın koluna yapışıp onu kendine çevirdi. "*Sakın* böyle konuşma."

"Bu yüzden peşime düşecekler, farkında değil misin?"

"Hayır, düşmeyecekler. Bu yalnızca dedikodu. Tutuklamak için delillere ihtiyaçları var. Sorun çıkmayacak."

"Ah, Vivi," dedi Dallas gergin bir sesle. "O kadar naifsin ki... Bu bizi mahvedecek."

Dallas dönüp banyoya gitti ve kapıyı kapattı. Vivi kocasının arkasından uzun bir süre öylece bakakaldı. Elleri titriyordu; onun peşinden gitmek istiyordu ama yapmadı.

Bu yüzden peşime düşecekler. Dallas bunu o kadar kendinden emin bir tavırla söylemişti ki sanki Vivi'nin bilmediği bir şey biliyor gibiydi.

Genç kadın bu fikri zihninden kovmak istedi; kendi kendine bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledi ama beceremedi. Derin bir nefes alıp yürüdü ve karanlık kulübeden dışarı çıktı.

Dallas'ın gri kamyonu ağaçların arasına park edilmişti. Sabah sisinde kamyon, gölgede dizlerinin üzerine çökmüş yaşlı bir fili andırıyordu. Vivi kapının yanındaki lastik botları ayağına geçirdi ve çamurlu çimenleri ezerek yürüdü. Yolcu kapısını açıp torpido gözüne baktı ve içini etrafındaki sis misali bir telaş sardı. Uzanıp torpido gözünün kapağını açtı.

Silah yoktu.

Vivi hayal kırıklığına mı kapılmalıydı yoksa rahatlatmalı mıydı, bilemedi. Fakat korku sert bir düğüm olup ciğerlerine oturdu. Doğrularak kamyonun kapısını kapatıp kulübeye döndü.

Dallas banyoda sırlıslık vaziyette beline havlu sarmakla meşguldü.

Kocasının yüzüne dik dik bakarak sordu: "Silahın nerede?"

Dallas iç çekti. "Cat'e verdim."

Vivi Ann gözlerini kapattı. Bedenindeki her şeyin -kanının, umudunun, canının- çekildiğini hissediyordu genç kadın.

"Bana o silahı görmek istemediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Ve Cat'in hayatında da geçen sene başına bela olan o adam vardı."

"Peşine düşeceklerinden emin olmanın sebebi bu, değil mi?"

"Korkmamın sebebi bu." Dallas uzanıp Vivi'nin çenesine dokundu. "Devam et, sor bana, Vivi. Sormak istediğini biliyorum."

Genç kadın kocasının sesindeki çaresizliği işitti; bunu gözlerinde gördü. Dallas hayatı boyunca yüz üstü bırakılmıştı ve karısı tarafından da düş kırıklığına uğratılacağını düşünüyordu, ama Vivi onu tanıyordu. *Tanıyordu*. Noah uyurken onun oğluna nasıl baktığını ve ailesi hakkında neler hissettiğini biliyordu. Kocasının geçmişi karanlıktı; ama o günler geride kalmıştı. Aşk Dallas için yüzeysel bir his değildi, arkadaşlık da öyle. Daha önce nasıl hatalar yapmış olursa olsun, Vivi kocasının Cat'i öldürmeyeceğini biliyordu. "Sormam gerekmiyor, Dallas. Masum olduğunu biliyorum."

Dallas, Vivi'nin karşısında çözülmüş gibiydi. Genç adam hiçbir şey söylemeden kafasını çevirdi.

"Haydi hazırlan. Arkadaşının cenazesine gideceğiz."

Sonraki iki saat, Noah'nın neredeyse sürekli mırıldanması hesaba katılmazsa sessizlik içinde hazırlanmakla geçti.

Saat on birde Aurora ile Richard geldi. Suratları asıktı, endişeliydiler. Vivi Ann ile Aurora

uzun süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar ve ardından hep birlikte Richard'ın yağmurda lekelenmiş siyah arazi aracına bindiler. Noah'yı Janie, Ricky ve bakıcıyla kalması için Aurora ile Richard'ın evine bıraktıktan sonra kilisenin yolunu tuttular.

Kilise sıralarının neredeyse tamamı yasa gelen siyaha bürünmüş insanlarla doluydu.

Kısa süren, gayri şahsi ayin süresince Vivi Ann, Dallas'ın elini tuttu. Kocasının gerginliğini hissediyordu; Dallas bazen elini öyle sıkıyordu ki Vivi'nin canı yanıyordu. Cenaze töreni bitince Vivi ayağa fırladı ve Dallas'ı da tuhaf bir biçimde yanında sürükledi. İki kilisenin koridorunda ilerleyip yemek masalarının bulunduğu alt kata indiklerinde kimse Dallas ya da Vivi Ann'le göz göze gelmedi. Kadınlar her zamanki gibi çekip gitmek derdindeydi. İnsanlar etrafa yayılmış, küçük gruplar halinde sohbet etmekteydiler. İçeride ne hıçkırık sesi vardı, ne de sehpaaların üzerinde Cat'in fotoğrafları.

Vivi'nin yanında "İkiyüzlüler," diye homurdandı Dallas. "Şunlara baksana. Şu kadınlar onu yolda görseler yollarını değiştirirlerdi."

"Yapma," diye çıkıştı Vivi.

Aurora, Richard, Henry ve Winona, çiftin yanına gelip dimdik durdular. Vivi Ann destek oldukları için onlara minnettardı, ama babasının yüzüne bakınca Henry'nin burada bulunmaktan pek de memnun olmadığını anlayabiliyordu.

Sonra birden resmî kıyafetiyle Al çıkageldi. Gösterişli, yüksek bir sesle, "Benimle gel, Dallas Raintree," dedi şerif. "Yanıtlaman gereken bazı sorular var."

Vivi Ann kocasının eline yapıştı. "Yapma, Al. Buna inanıyor..."

Dallas elini karısının elinden çekti. "İnanıyor tabii ki."

Al, Dallas'ı kolundan tutup götürdü. Gözlerinin önünde yaşanan sahne karşısında alışılmadık bir sessizliğe bürünen kalabalık açılıp yol verdi.

Vivi Ann, Al ile Dallas'ın peşi sıra kalabalığın içinden geçerken Al'a makul olması için yalvarıyordu, ama şerif ona yanıt vermeden Dallas'ı park alanına götürdü ve arabasıyla oradan uzaklaştı.

Vivi Ann çantasını açıp karıştırarak anahtarlarını bulmaya çalıştı. Sonra buraya aracıyla gelmemiş olduğunu anımsadı. Dönüp Aurora'ya bakacak oldu. İnsanlar kilisenin merdivenlerinde toplanmış onu izliyorlardı. "O yapmadı!" diye bağırdı. Sesi bir yumurta kabuğu gibi çatladı ve bastırmaya çalıştığı duyguları taşıverdi. Ağlamakta olduğunu farkındaydı ve gözyaşlarını durduramıyor, hatta kendinde bu gücü dahi bulamıyordu.

Aurora yanına gelip kolunu kardeşinin omzuna doladı. Ardından Winona geldi. Ablaları birlikte onu teskin etmeye çalışıyordu. Vivi Ann babasının geride kalıp istifini bozmadığını fark etti.

"Haydi," dedi Winona, "Seni eve götüreceğiz."

"Eve mi?" Vivi Ann şaşkın gözlerle onlara baktı, "Beni polis merkezine götürün. Dallas işini bitirince yanında olmalıyım."

Aurora ile Winona bakıştılar.

"Ne?" diye çıkıştı Vivi Ann.

"Gerginlik yaratıyorsun," dedi Aurora sert bir tavrıyla. "Haydi, arabaya gidelim."

"Ya gelmezsem?"

"O zaman bir bacağına kırarım," dedi Aurora kalabalığa bakıp gülümseyerek. Sesini

yükselterek, "Vivi iyi. Endişelenecek bir şey yok," diye ekledi.

Winona, "Seni polis merkezine götüreceğiz," deyince Vivi Ann sesini çıkarmadan yürüdü.

Polis merkezine yolculuk öyle kısa sürdü ki konuşacak vakit olmadı ve zaten Vivi Ann de ne diyeceğini bilemiyordu. Araba kaldırım kenarına yanaşır yanaşmaz araçtan inip karakola koştu.

"Kocamı almaya geldim, Helen," dedi.

Çocukluğundan beri tanıdığı kadın Vivi'nin yüzüne bakamadı. "Sorgulanıyor, Vivi Ann. Albert onu elinden geldiği kadar çabuk salıvereceğini söyledi. İstersen yemekhanede bekleyebilirsin ama biraz uzun sürebilir."

Aurora ile Winona kız kardeşlerinin arkasından gelip onu yemekhaneye götürdüler. İçeride formika masaların yanındaki plastik sandalyelere oturup otomattan aldıkları acı kahvelerini içtiler. İlk iki saat hiçbir şey konuşmadılar; her biri bir konu açmaya çalışsa da siyah beyaz duvar saatinin saniyeleri tık tık ederek ilerlemeye devam ediyordu.

"Sen bu işlerden anlıyorsun, Winona," dedi Vivi Ann sonunda. "Ne yapıyorlar?"

"Onu sorguluyorlar ama merak etme. Dallas hiçbir şey itiraf etmeyecek kadar zeki."

Vivi Ann ablasına baktı. "Masum insanlar hep hata yaparlar. Saklayacak bir şeyleri olmadığını düşünürler."

"Kendini en kötüsüne hazırlamalısın," dedi Winona kayıtsız bir sesle.

"Bunu bekliyordun, değil mi, Win? Bana haklı çıktığını söylemek için sabırsızlanıyordun."

"Vivi yapma," dedi Aurora. "Şimdi kavganın zamanı değil."

"*Haklıydım*," dedi Winona. "En başta beni dinleseydin şimdi polis merkezinde oturuyor olmazdık. Sana Dallas'ın başımızı derde sokacağını söylemiştim. Adam hayatı boyunca yasaların karşısında olmuş."

"Git buradan, Winona," diye çıkıştı Vivi. "Seni yanımda istemiyorum."

"Vivi saçmalıyorsun," dedi Aurora.

"Dallas hep beni kışkırttığını söylerdi. Haklıydı, değil mi? Belki de bu durum hoşuna bile gidiyordur."

"Bunun olacağını tahmin etmiş olmam durumdan hoşlandığım anlamına gelmez. Onun gibi bir adamdan ne umuyordun ki?"

"Anlamıyorsun tabii. Aşk hakkında bildiğin tek şey ona sahip olmamanın nasıl bir şey olduğu. Bir erkek sana seni sevdiğini söyledi mi hiç?"

"Vivi..." diye söylendi Aurora.

"Hayır. Gitsin buradan, Aurora. *Dışarı*. Onun suçlu olduğuna inanıyorsa gidebilir." Vivi Ann bağırmaya başladığının, kendini kaybettiğinin farkındaydı ama duygularını dizginleyemiyordu.

Winona çantasını kaptığı gibi sandalyesinden fırladı. "İyi. Madem tek başına kalmak istiyorsun, kal öyleyse."

Aurora, Winona'ya uzandı. "Ne söylediğinin farkında değil, Win..."

Ama Winona çoktan yürümüş, kapıyı açmıştı bile.

Kapı gürültüyle kapanınca, "Böyle yapmamalıydın," dedi Aurora.

"Daha fazla dinleyemezdim."

Aurora ağır ağır yerinden kalktı ve gidip kız kardeşi ve kendisine birer fincan yanık, bayat kahve aldı. İki fincana da bol bol toz krema ve şeker ekleyip Vivi Ann'in yanına oturdu. "Bu iş

kötüye gidiyor," dedi Aurora.

"Gitti bile."

"Hayır," dedi Aurora kahvesini karıştırırken. "Daha başladığını bile sanmıyorum."

Saatler sonra Al bitkin ve biraz da üzgün vaziyette yemekhaneye girdi.

Vivi Ann ayağa fırladı. "Nerede?"

"Yalan makinesinde yakalandı, Vivi Ann," dedi Al.

Vivi Ann'in yanına sokularak, "LA. Law filminden biliyorum. O sonuçlar kabul edilebilir değil," dedi Aurora.

Vivi Ann torpido gözünün boş olduğunu görüp Dallas'ın silahla ne yaptığını öğrendiği zaman ya da park yerindelerken korktuğunu sanmıştı; yanılmıştı. O his şu anda hissettiği şeyle kıyaslanamazdı; ikisi düşmek ile uçmak kadar farklıydı.

"Onu tutukladık, Vivi," dedi Al. "Cinayet. En iyisi bir avukat bulman."

Aurora, "Winona'yi benzetmenin tam zamanıymış," dedi fısıldayarak.

Dönüş yolunda Winona cevapları ardı ardına sıralıyordu: Sen aşkı bilirsin tabii. Ben de senin gibi ortalarda sürtersem ben de yatacak birini bulurum. Ya da: Seni sevmiyor. Niçin bunu kafan almıyor? Ama dur; galiba ben cevabı biliyorum: sarışsın. Ya da: Aşk dediğin buysa, domuz gibi olmayı yeğlerim.

Evine varınca kapıyı hışımla açıp içeri girdi. Noel süsleri hâlâ yerinde duruyordu; köşede ısıll ısıll çiçeklerle süslü Kaliforniya ladini, sehpanın üzerinde Ren geyiği ile kızak ve odaların arasındaki kemerden sarkan, iyimserliği insanı güldüren ökseotu. Winona ökseotunu çekip kopararak çöp kutusuna tıktı ve sonra gidip pencere rafına oturarak çıplak ağaçları ıslatan yağmuru izlemeye koyuldu. Buradan bakınca kasabadan geçen insanları görebiliyordu; sıradan bir kış günüymüşçesine bayram sonrası alışverişi yapıyorlar ya da kiliseden eve dönüyorlardı muhtemelen.

Ne var ki bu sıradan bir gün değildi ve artık hiçbir gün sıradan olmayacaktı.

Winona iç çekerek mutfığa girdi ve dolapta bir kutu dondurma buldu. Kutuyu cam odaya götürüp oturdu. Bir yandan yiyor, bir yandan düşünüyordu. Her geçen dakika kararlılığının daha da arttığını hissediyordu; Dallas Raintree'nin bu aileye zarar vermesine izin vermeyecekti. Vivi Ann'in o adama olan tutkusu herkese çoktan pahalıya patlamıştı. Ve şimdi bir de Grey soyadının itibarını düşünmek gerekiyordu. İnsanlar onların o adamı ailenin içine sokmakla aptallık ettiğini söylemeye başlamıştı bile.

Winona orada ne kadar süredir oturduğunun farkında değildi, ama havanın döneceği kadar uzun bir zaman geçmişti. Yağmur durdu ve ikircikli bir güneş gri bulut kümelerinin arasından kendini gösterdi,

Winona kapının çaldığını duydu ama cevap vermedi. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu.

Biraz sonra Vivi Ann cam odadan içeri girdi. Winona kız kardeşindeki değişikliği çoktan fark etmişti; dudaklarının köşesine gizlenmiş bir endişe, yeşil gözlerinde bir umutsuzluk, birbirine düğümlenmiş eller.

"Yakalandım," dedi Winona dondurmasından bir kaşık daha alarak. "Sinirlenince yiyorum."

"Kapıya bakmadın, ben de girdim."

Vivi Ann yaklaşıp ablasının karşısına oturdu.

"Üzgünüm, Bezelye," dedi Vivi usulca; Winona, kız kardeşinin o eski lakabı birbirlerine mecbur olduklarını kısaca belirtmek için kullandığını biliyordu. Tabii ki kavga eder ve istemedikleri sözler sarf ederlerdi, ama onlar kardeşti. Sonuçta önemli olan zincirdeki kırıklar değil halkalardı.

Winona bir kaşık daha aldı. "Sence annem bize o lakapları takarken nasıl görüneceğimizi nereden biliyordu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen fasulyesin, değil mi? Benim şişman bezelye olacağımı nereden bildi?"

"Onlar sadece annemin bahçesinde yetişen sebzelerdi, Win. Öyle görmüştü, öyle istemişti; bir arada büyüdüğümüzü görmek."

"Sen onun ne istediğini bilemeyecek kadar küçüktün." Winona boş dondurma kutusunu içindeki kaşıkla birlikte yere, ayağının dibine koydu.

"Zor zamanlarda bir bütün olmamızı istediğini biliyorum."

"Az önce beni kovan kron söylediğine bak."

"Özür diledim."

"Dilersin tabii. Onu tutukladılar, değil mi?"

Vivi Ann başını salladı.

"Ve sen de onun bir avukata ihtiyacı olduğunu öğrendin, bu yüzden buradasın."

Vivi Ann öne eğildi. "Yalan makinesinde başarısız olması önemli değil, değil mi?"

"Yalan makinesinde takılmış mı?"

"Evet, ama ben bile bunun kabul edilebilir olmadığını biliyorum."

"Kabul edilebilir olmayabilir ama güvenilirdir. Ve o başarısız oldu."

"O masum," dedi Vivi Ann inatçı bir tavırla.

"Mazereti yok. Hastaydı, unuttun mu? Ertesi sabahsa gayet iyiydi."

"Her şeyi yaparım, Winona. Lütfen. Yeter ki onu kurtarmama yardım et."

Winona, kız kardeşine bakınca onun nasıl da yıkılmak üzere olduğunu gördü. Vivi Ann daha önce belki de hiçbir şey için yalvarmamıştı, fakat Winona o hazin çaresizliğin nasıl bir his olduğunu, insanın ihtiyacı ile egosunun nasıl bir savaş verdiğini ve, *Lütfen*, diye fısıldasan da aslında içinden, *Lanet olsun*, diye bağırmak geldiğini biliyordu. "Dallas'ın bir ceza avukatına ihtiyacı var, Vivi. İyi bir avukata. Benim yapmamı istersen duruşmasını alırım, ama sonrası boyumu aşar. Sonuçta ben taşrada çalışan bir kamu avukatıyım sadece..."

"Bütün bunlar umurumda bile değil. Onun kendisine inanan birine ihtiyacı var. Bu deneyimden daha önemli."

Ve işte buydu; Winona'nın pencere kenarına oturup yağmuru izlerken düşündüğü şey, aralarındaki bağı koparacak şey buydu, ama bundan kaçış yoktu. "Dallas'ın Cat'in yerinde karıştığı kavgadan haberim var," dedi Winona sessizce. Sözlerinin Vivi Ann'i inciteceğini biliyordu, ama buna engel olamıyordu. Bu bela kaçınılmazdı. Bu bela belki de Dallas'ın Water's Edge'teki işe başladığı dakikadan bu yana yavaş yavaş yaklaşıp üzerlerine çökmüştü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Noah'yı doğurduğun gece Dallas, Erik Engstrom'la kavga etmiş. Adamın ölümünden

döndüğünü söylüyorlar."

"O gece Noah'yı kaybedeceğimizi sanmıştık. Dallas korkmuştu."

"O tehlikeli biri, Vivi. Senden başka herkes bunun farkında," dedi Winona temkinli bir tavırla. "Sana söylemeye çalıştım ama..."

"Bütün derdin bu muydu? Sana söylemiştim demek?"

"Hayır. Seni korumaya çalışıyorum. İyi bir abla olmaya çalışıyorum."

"Dallas'ın onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun gerçekten?"

"Bunun önemi yok. Bu durum senin canım yakacak, Vivi Ann. Sen yeterince güçlü..."

"Önemi yok mu?"

Winona, Vivi Ann'e derdini anlatmak için doğru kelimeleri seçemiyor, kendini doğru şekilde ifade edemiyordu. "Üzgünüm, Vivi Ann. Kastettiğim şu ki benim fikrimin bir önemi yok. Dallas'a yardım edemem. Yeterince deneyimli değilim. Hem menfaat çatışması söz konusu olabilir. Ona lazım olan..."

Vivi Ann ayağa kalktı. "Konuşup duruyorsun," dedi. "Bense 'önemi yok' lafından sonra ettiğin tek kelimeyi bile duymadım. İnan bana, Win, ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Sen benim bir katille evli olduğumu düşünüyorsun." Vivi dönüp kapıya koştu. Kapıyı iki kere zorlayıp açtı.

"Vivi, bekle... lütfen..."

Winona verandaya fırlayıp bahçeye çıktı ama kız kardeşi çoktan gitmişti.

On Besinci Bölüm

Vivi Ann uzun ve uykusuz geçen bir gecenin ardından yorgun bir halde uyandı. Yine de saat dokuzda üstünde sahip olduğu tek döpiyesi ve kucağında eğilip bükülen Noah'yla kamyonuna doğru yürümekteydi. Şimdi Noah'nın, annesini güçlü görmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve o da güçlü olacaktı. Bir gün oğlu bütün bu olan biteni duyup, *Anne, babamın başı dertteyken ne yaptın?* diye sorduğunda, *Ona inanmaktan asla vazgeçmedim ve kasabadaki herkese ne kadar yanıldıklarını gösterdim*, diyecekti.

Vivi hayatı boyunca güzelliği yüzünden insanlar tarafından boş verilmiş, herkese iyi niyetle yaklaştığı için saf yerine konmuştu. Sonunda yaradılışına özgü iyimserliğinin bir zayıflık veya cahillik, hatta zayıf bir umut olmadığını insanlara gösterecekti. Onun iyimserliği çeliktendi ve Vivi bunu bir kılıç gibi kullanacaktı. Kasabanın içinde ilerlerken Grey Parkı'nın yanından geçti ve tabela gözüne ilişti; ALAN, 1951 YILINDA ELIJAH GREY TARAFINDAN BAĞIŞLANMIŞTIR. Aklına ilk kez ailesinin bu halkın geçmişindeki rolü yerine sıkıntılı anlardaki dayanıklılığı geldi. Büyük dedeleri kapalı bir vagonla Oregon Trail'e gelirken sayısız tehlikeyle mücadele etmişlerdi. Büyük Buhran ve iki savaş süresince bu topraklara tutunmayı başarmışlardı.

Topraklar hâlâ onlarındı, çünkü pes etmeye ya da teslim olmaya yanaşmamışlardı. Bu azim Vivi'nin kanında vardı ve genç kadın şimdi ondan güç alacaktı.

Caddede lokantanın önüne park edip Noah'yı oto koltuğundan indirdi. Restorana yöneldiğinde insanların başlarını sallayarak kendisini izlemekte olduklarını hissediyordu. Fısıltıları onu sinir etti; kocasının masumiyetini kanıtlamak konusundaki kararlılığının perçinlendiğini hissetti Vivi. Beklendiği üzere Aurora, Julie, Brooke ve Trayna ile oturmuş kahve içmekteydi.

Vivi içeri girince hepsi de ona baktı; yüzlerindeki acıma ifadesi her şeyi anlatıyordu: *Zavallı Vivi, ne ahmaksın.*

"Selam, Vivi," dedi Julie oturduğu yerde yana kayarak. Bileklerindeki gümüş halka bilezikler tıngırdadı. "Kahvaltıya yetiştin."

"Teşekkürler ama kalamayacağım. Aurora, hâlâ Noah'yı sana bırakma şansım var mı?"

"Tabii."

"Neden?" diye sordu Trayna. "Cezaevine mi gideceksin?"

"Henüz değil. İyi bir avukat bulmak için Olympia'ya gitmem gerekiyor. Rehberden birkaç isim buldum."

Brooke kaşlarını çatı. "Winona..."

"Yardımcı olmayacak."

"Kabul etmedi mi?" diye sordu Julie kaşlarını çatarak.

"Evet. Aynen öyle her yerde söyleyin: Winona bize sırtını döndü." Vivi, Noah'nın tombul yanağına öpücük kondurup oğlunu bez çantasıyla birlikte Aurora'ya bıraktı.

Noah neşeyle teyzesinin kucağına gitti ve eli hemen Aurora'nın boncuklu kolyesine ilişti.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Aurora. Dün gece Vivi Ann onu aradığında da aynı teklifte bulunmuştu.

"Teklifin için minnettarım ama hayır. İşleri tek başıma halletmeye başlasam iyi olur. Gelecekte bunu sık sık yapacakmışım gibi bir his var içimde." Vivi döndü.

Julie genç kadının bileğini tuttu. "Onun suçlu olduğuna inanmayanlar da var," dedi Julie.

"Teşekkürler, Jules."

Vivi Olympia'ya giderken yol boyunca ne söyleyeceğini, bir yabancıyı kocasının davasını almaya nasıl ikna edeceğini düşünüp durdu. İlk adrese vardığında tek katlı tuğla binadan içeri kararlı adımlarla girdi, danışma görevlisine ismini verdi ve sabırsızlanarak bekledi. Yaklaşık yirmi dakika sonra James Jensen onu karşılamak için odasından çıktı.

Adam nihayet karşısına çıkınca Vivi neşeyle gülümsedi. "Merhaba, Bay Jensen. Acil görüşme talebimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ceza avukatı aranıyorsa durum genellikle acildir. Buyurun, odama geçip oturalım."

Sonraki yirmi dakika boyunca Vivi avukata davayla ilgili bilgileri en azından bildiği kadarıyla anlattı. Kararlı görünmeye çalışıp duygusal davranmamaya özen gösterdi; kocalarının yalnızca iyi yanlarını gören o ahlak kadınlardan biri gibi görünmek istemiyordu. Kısıtlı bilgileri aktardıktan sonra Dallas'ın ne kadar harika bir koca ve bir baba olduğundan söz etti. Ardından avukatın karşılık vermesini bekledi.

Adam sonunda kafasını kaldırıp baktı.

Vivi bu bakışı bekliyordu. Şimdi avukat Dallas'ın masum olup olmadığını soracaktı ve Vivi de başını sallayıp bunun doğru olduğuna niçin inandığını açıklayacaktı.

"Peki, Bayan Raintree. Otuz beş bin dolar vekâlet ücretini ödemeniz gerek. Ardından başlayabiliriz."

"Kaç... dolar?"

"Ücretim. İşin başında ödenmesi gereken meblağ. Hepsi bu değil tabii ki; yalnızca başlangıç için. Böyle bir dava hayli emek gerektiriyor; özel dedektifler, laboratuvar çalışmaları, dilekçeler. Yalnızca keşif bile çok yorucu."

"Onun masum olup olmadığını sormadınız."

"Sormayacağım da."

"Benim o kadar param yok."

"Ah, anlıyorum." Adam düz, tıknaz avucuyla ahşap masaya hafifçe vurdu. Çıkan ses Vivi'ye kapanan bir kapının sesini anımsattı. "Bazı kamu avukatlarıyla görüşebilirsiniz."

"Ama onlar özel bir avukat kadar, sizin kadar itinalı yaklaşmazlar ki."

Avukat maalesef der gibi ellerini kaldırdı. "Sistem böyle. Umarım parayı toparlayabilirsiniz, Bayan Raintree. Bana anlattıklarınıza ve gazetelerde okuduklarıma bakılırsa eşinizin -ki bildiğiniz gibi kendisi Amerikan hukuk sistemine pek de yabancı değil- başı ciddi dertte. Avukat ayağa kalktı ve duruma alışkın bir tavırla Vivi'yi geçirmek için kapıya doğru yöneldi. "Şansınız

açık olsun," dedi ve kapısını kapattı.

Ardından geçen dört saat boyunca Vivi beş avukattan aynı yanıtı aldı. Bu kişilerin büroları ve karakterleri farklı farklıydı ama muamele hep aynıydı; yüklü bir avans yoksa avukat da yoktu.

Vivi'nin görüştüğü son avukat Dallas'ın durumuna içtenlikle ilgi gösteren, hoş, genç bir hanımdı ve kendisi durumu açık seçik dile getirmişti. "Böylesine karmaşık bir davayı avans almadan üstlenemem, Bayan Raintree. Karnını doyurmam gereken çocuklarım ve ödemem gereken ipotek borcum var. Anlayışla karşılayacağınızdan eminim. Davayı üstlenmekten keyif duyarım ama eşinizin lehine bir savunma hazırlayabilmem için önemli miktarda bir avansa ihtiyacım var. En azından yirmi beş bin dolar."

Geriye tek seçenek kalmıştı; Vivi'nin yirmi beş bin dolar bulması gerekiyordu.

Alacakaranlıkta Olympia'dan eve dönerken kanal yoluna kıvrıldığı esnada gün ışığının son zerrelere kış sularını gümüşü bir parlaklığa, dağların üzerindeki karlarıysa lavanta grisine boyuyordu.

Vivi babasının evinin önünde durduğunda hava tamamen kararmıştı. Babası çalışma odasında içkisini eline almış, gazete okumaktaydı. Genç kadın Olympia'dan eve gelene kadar ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini prova etmişti, ama artık bunların bir önemi yoktu. Bu adam onun babasıydı ve Vivi'nin yardıma ihtiyacı vardı. Bu kadar basitti işte.

Babasının karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yirmi beş bin dolara ihtiyacım var, baba. Çiftliği ikinci kez ipotek ettirebilirsen Dallas'la birlikte sana borcumuzu öderiz. Faiziyle."

Henry gazetesine öyle uzun süre baktı ki Vivi endişelenmeye başladı. Orada oturup sabırla beklemek için kendini bütün gücüyle zorladı. Bütün dünyası muallaktaydı, ama babasını acele ettirmemesi gerektiğinin farkındaydı. Babası kimi zaman biraz suskun ve yargılayıcı olabilirdi, ama en önemlisi o bir Grey'di ve sonunda yanıtını buna göre verecekti.

"Hayır."

Henry bunu öyle sakın bir sesle söyledi ki Vivi o an hayal gördüğünü sandı. "Sadece hayır, öyle mi?"

"O Kızılderili'yle evlenmemeliydin. Bunu herkes biliyor. Ayrıca onun Morgan'ın yerinde bu kadar çok zaman geçirmesine izin vermemeliydin. Bizi rezil etti."

Vivi Ann duyduklarına inanamıyordu. "Yanlış anladım, değil mi?"

"Doğru anladın."

"Annemin bahçesine böyle mi bakıyorsun?"

Henry kafasını kaldırıp kızına baktı. "Ne dedin sen?"

"Hayatım boyunca senin için bahaneler uydurup durdum. Win ile Aurora'ya annemin vefatının seni yıktığını söyledim ama yanılmışım, değil mi? Olduğunu düşündüğüm kişi değilsin."

"Eh, siz de değilsiniz."

Vivi Ann ayağa fırladı. "Bana o eski hikâyeleri defalarca anlattın, bir Grey olduğum için gurur duymamı sağladın. Hepsinin yalan olduğuna dair beni uyarmalıydın."

"O bir Grey değil," dedi babası.

Vivi Ann kapıdan çıkmak üzereyken arkasını döndü. "Ben de değilim. Artık ben de değilim. Raintree'yim ben."

Vivi Ann kulübeye giden bayın tırmanıyordu. Ahırın orada durdu; devam edemiyordu. Çok sevdiği çiftlik sessiz ve soğuktu; yaprakları dökülmüş ağaçlar araba yolu boyunca sıralanmışlar, gri gökyüzü ile kahverengi kırların ortasında haşin ve yalnız görünüyorlardı. Vivi kurumakta olan birkaç yaprağın dallardaki yerlerine sıkı sıkı tutunmuş olduğunu görebiliyordu. Ama çok yakında onlar da dökülmüş olacak, dayanamayacaklardı. Birer birer yere düşecekler, orada yavaş yavaş kararıp öleceklerdi.

Genç kadın kendini o yalnız yapraklardan biri gibi hissediyordu şimdi. Dehşet içinde etrafında kimse olmadığını fark etti birden. Neticede o sağlam olmayan bir şeye tutunmuştu.

Babası yanında olmadıkça kim olduğunu, kim olması gerektiğini dahi bilmiyordu Vivi. Soğuk ve karanlık ahıra girip ışıkları yaktı. Atlar onun dikkatini çekebilmek için anında kişnemeye ve ayaklarını yere vurmaya başladılar. Vivi ahır bölmelerinin önünden yavaş ya da dikkatli adımlarla geçmedi. Hışımınla Clem'in bölmesine gidip kapıyı açtı ve içeri girdi. Somon pembesi renginde temiz sedir talaşı katmanını adımlarının altında ezilerek, Vivi'nin içine tuhaf bir neşe saldı.

Clem hafifçe kişneyerek onu selamladı ve yanına yaklaşp kadife burnunu Vivi'nin kalçasına sürttü.

Kısrağın kulaklarını kaşıyarak, "Her zaman ikimizdik, değil mi kızım?" dedi Vivi. Uzanıp kollarını Clem'in kalın boynuna doladı ve alnını onun ılık, yumuşacık tüylerine yaslayarak kısrağın atlara özgü kokusunu içine çekti.

İki yıl önce, hatta belki de geçen sene olsa şimdiye dek bir yular kapmış, Clem'in çıplak sırtına atlamış, yüksek gerilim hattı patikasına doğru ilerliyor olurdu. Orada Clem'le ikisi rüzgâr gibi giderlerdi; Vivi Ann'in gözyaşlarını dökülmeden kurutacak kadar, içine yayılan bu boşluğun önüne geçecek kadar hızlı giderlerdi.

Ama Clem artık yaşlanmıştı; eklemleri gıcırıyor, bacakları ağrıyordu. Kısrağın rüzgâr gibi koştugu günler geride kalmıştı. Ne yazık ki Clem'in ruhu hâlâ gençti ve Vivi Ann kısrağın tekrar sürülmek için sabırsızlandığının farkındaydı.

Elinden geldiğince güçlü görünmeye çalışarak, "Çok şey değişti," dedi. ama cümlelerin yarısına gelmeden, her şey aynı anda üzerine geliverdi; babasının, *Hayır*, diye kestirip atışı, Winona'nın yardım etmeyi reddedişi, dün gece uyku vakti gelmişken Noah'nın "Ba-ba?" diye hisli hisli ağlayışı ve Cat'in cenazesine gitmek için evden ayrılmak üzereyken Dallas'ın Vivi'ye verdiği öpücük. O zaman Vivi bunun bir veda öpücüğü olduğunu bilmiyordu ama Dallas biliyordu. O sabah tepeden tırnağa siyah giyinen ve gri gözlerinden tarif edilmez bir hüznün okunan Dallas'ın usulca söylediği sözleri anımsadı: *Seni seviyorum, Vivi. Bunu benden alamazlar.*

Vivi ona gülmüş ve şöyle demişti: "Kimse almaya çalışmıyor. Güven bana."

Güven bana.

Vivi merak ediyordu; bir daha öyle gülebilecek miydi? Ve sonra o ahırda çocukluğunu, ruhunu ve annesini bir şekilde içinde barındıran bu atın yanında oturup ağladı.

İdari bölgenin bu yakası tomrukçuluk işlerindeki azalma ve somon balığı üretimindeki düşüş sebebiyle ekonomik yönden harap olmuştu. Kasabanın merkezinde pek çok mağazanın önü boştu; bunların kararmış, bomboş camları kasabanın kaybettiği insanlar ile kazancın bir hatırlatıcısıydı. Bu perşembe akşamüstünde, çoğunun üzerinde SATILIK ibaresi bulunan eskimiş, kirli kamyonetler caddede sıralanmış, meyhane önlerinde toplanmıştı.

Vivi Ann kaldırımında durmuş, gri taş bir bina olan adalet sarayına bakıyordu. Binanın arkasında Olympic Milli Parkı'nın yemyeşil tepeleri bulutlarla kaplı bembeyaz gökyüzüne doğru yükseliyordu. Henüz yağmur yağmıyordu ama her an başlayabilirdi.

Vivi çantasını sıkı sıkı tutarak taş merdivenlerden çift kanatlı büyük ahşap kapılara yöneldi.

Binanın içi daha da köhne görünüyordu; eskimiş ahşap yer döşemeleri, pul pul dökülen duvarlar, merdivenlerden mahkeme salonlarına çıkan ve koridora inip türlü türlü kapalı kapılara yönelen ucuz giyimli insanlar. Vivi bezgin görünüşlü danışma görevlisinin yanına yaklaşp gülümsedi. "Cezaevindeki birini ziyaret etmek için geldim," dedi utangaç bir tavırla.

Kadın yüzüne bakmadı bile. "İsim?"

"Vivi Ann Raintree."

"Sizinki değil. Mahkûmunki."

"Ah. Dallas Raintree."

Kadın bej rengi iri bilgisayarının tuşlarına pat pat basarak bir şeyler yazdı, birkaç dakika bekledi ve yanıtladı: "P hücresi. Ziyaret üçte başlıyor dörtte bitiyor." Küt tırnaklı parmaklarından biriyle koridoru işaret etti. "Sağdan ikinci kapı."

"Te-teşekkür ederim." Vivi Ann hapishaneye giden uzun yolu ağır ağır yürüdü. Vardığında onu bir başka danışma görevlisi bekliyordu.

"İsim?"

"Dallas Raintree."

"Mahkûmunki değil. Sizinki."

"Vivi Ann Grey Raintree."

"Kimlik lütfen."

Çantasını açarken Vivi Ann'in elleri titriyordu. Cüzdanından ehliyetini çıkardı. Danışma görevlisi ehliyeti aldı, kayıt defterine bir şeyler yazdı ve ehliyeti geri verdi.

"Bu formu doldurun."

Vivi orada dururken insanların arkasından yanaşıp bir tür kuyruk oluşturduklarını duydu. Bu onu daha hızlı yazmaya zorladı. Kâğıdı görevliye uzatarak, "Buyurun," dedi.

Danışma görevlisi, Vivi'nin yüzüne bakmadan başıyla işaret ederek, "Oraya," dedi. "Kişisel eşyalarınızın hepsini o kilitli dolaplardan birine koyun. Çanta, cüzdan, yiyecek, sakız, anahtar ve benzeri yasak. Metal dedektörü koridorun sonunda. Sıradaki."

Vivi Ann sessiz koridorda ilerledi. Çelik grisi dolapların sonuncusuna çantasını yerleştirdi ve ardından metal dedektörüne yaklaştı. Botlu ayakları aralanmış ve kolları iki yanına düşmüş üniformalı, iri bir gardiyan girişte beklemekteydi. Kalçasının iki yanına birer silah takılıydı.

Vivi dolabın anahtarını ona verip dikkatle detektöre girdi. Daha önce uçakla hiçbir yere gitmemiş olduğundan ilk kez böyle bir aletin içinden geçiyordu ve bunun nasıl yapıldığından pek de emin değildi. Yavaş yavaş ne yapması gerektiğini anlayarak küçük adımlarla ilerledi. Güçlü bir sinyal sesi duyuldu; Vivi Ann'in kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Etrafına

bakındı; bu kez etrafını üç üniformalı gardiyan sarmıştı. "Benim... benim üstümde hiçbir şey yok."

Bir kadın gardiyan yaklaştı. "Şuraya geç. Bacaklarını aç."

Vivi Ann söyleneni yaptı. İyi olduğunu bilmesine -bilmek zorunda olmasına- karşın korkmuştu. Alnı terlemeye başladı.

Gardiyan düz siyah bir aleti Vivi'nin önünde dolaştırdı. Alet Vivi'nin sutyeninin ve ayakkabı tokasının hizasına gelince alarm verdi.

"Temizsin," dedi gardiyan. "Şu taraftan."

Vivi Ann bir başka masaya doğru tekrar ilerledi. Burada eline mühür basıldı ve boynuna bir ZİYARETÇİ kartı asıldı. Vivi bir diğer üniformalı gardiyanın peşinden bir başka koridora girip üzerinde ZİYARET yazılı bir kapıya yaklaştı.

"Bir saatiniz var," dedi gardiyan kapıyı açarak.

Vivi Ann başını salladı ve alçak tavanlı uzun odaya girdi. Alan bir plastik cam dizisiyle ikiye bölünmüştü; her iki tarafta da kabinler vardı. Her bir kabinde siyah bir telefon ahizesi ile bir sandalye bulunuyordu.

Vivi sol taraftaki son kabine girip oturdu. Yapay cam binlerce parmak izi lekesiyle bulanıklaşmıştı.

Orada yalnız başına ne kadar süre oturduğundan emin olamadı, ama beklerken zaman geçmek bilmedi. Bir ara bir başka kadın içeri girip karşı duvardaki sandalyelerden birine oturdu. Görüntüyü çarpıtan plastik cam kabinlerin ardından iki kadının bakışları kesişti ve sonra aynı bakışlar diğerinden kaçırıldı.

Sonunda kapı açıldı ve Dallas içeri girdi. Üzerinde turuncu bir paraşütçü tulumu, ayağında parmak arası terlikler vardı. Dümdüz saçları yaralı yüzüne düşmüştü.

Genç adam kabine girip kirli plastik camın diğer tarafına oturdu. Ahizeyi yavaşça kaldırdı.

Vivi de aynısını yaptı. "Yüzüne ne oldu?"

"Adına tutuklamaya mukavemet diyorlar."

"Karşı mı koydun?"

"Ah, evet."

Vivi bu yanıtı nasıl karşılık vereceğini bilemeyince, "İyi bir savunma avukatı arıyorum," dedi. "Ama çok pahalı. Uğraşacağım. Bunu..."

"Fakirlik yeminli ifadesini çoktan imzaladım ve davama atanan avukatla da tanıştım. Beni kurtarmak için borca girmene gerek yok."

"Ama sen masumsun."

Dallas, Vivi'ye öyle soğuk bir bakış fırlattı ki genç kadın bir an karşısında tanımadığı biri olduğu hissine kapıldı. "İşte sonunda sana öğreteceğim şey bu: kötümserlik. Bu iş bittiğinde neye inanacağını bilemeyeceğin için hiçbir şeye inancın kalmayacak. Bu da benim sana hediyem olacak."

"Seni seviyorum, Dallas. Önemli olan bu. Güçlü olmalıyız. Aşkımız üstesinden gelecektir."

"Babamın onu öldürdüğü güne kadar annem de babamı seviyordu."

"Kendini onunla kıyaslamayı *aklından bile geçirme.*"

"Bu iş bitene kadar bunları dinleyeceksin; onun beni nasıl dövdüğünü, üzerimde sigara söndürdüğünü, beni kilitlediğini. Bunlar yüzünden saldırganlaştığımı söyleyecekler. Cat'le

cinsel ilişkiye girdiğimi ve..."

Vivi Ann elini camın üzerine koydu. "Dokun bana, Dallas."

"Yapamam," dedi genç adam ve Vivi bu kabullenmenin onun içini nasıl kemirdiğini ve onu nasıl öfkeliendirdiğini hissetti. "Aşk bir kalkan değil, Vivi. Artık bunu anlamam gerek."

"Elime dokun."

Dallas ağır ağır elini kaldırıp avucunu Vivi'nin avucuna dayadı. Genç kadın plastik camın kayganlığından başka bir şey hissedemiyordu, ama gözlerini kapattı ve kocasının teninin sıcaklığının teninde bıraktığı hissi anımsamaya çalıştı. O hatırayı anımsayıp da göğsüne hapsettiğinde gözlerini açtı. "Ben senin karınım," dedi ahizeden. "Sana kaçmayı kim öğretti bilmiyorum, ama artık bunun için çok geç. Kalıp savaşağız. Ve sonra sen eve döneceksin. Böyle olacak. Beni anlıyor musun?"

"Seni burada o kirli cama dokunurken, o ahizeden konuşurken, gözyaşlarını tutmaya çalışırken görmek beni mahvediyor."

"Yeter ki pes etme. Her şeye dayanırım ama buna dayanamam."

"Korkuyorum," dedi Dallas usulca.

"Ben de. Ama yalnız *olmadığını* unutmamanı istiyorum. Sana tapan bir karın ve bir oğlun var."

"Buradayken buna inanmak zor."

Dökmek istemediği gözyaşlarını yutkunararak, "İnan, Dallas," dedi Vivi. "Seni asla yan yolda bırakmam."

Bütün o kış ve ardından gelen ilkbahar boyunca, Dallas Raintree'nin beklenen duruşması kasabadaki dedikoduların ana konusu oldu. Bu konu, bol yağlı çeşnisiyle ağzı sulandıran bir dilim biftekten farksızdı. Mühim soru şuydu: Dallas bu cinayeti işlemiş miydi? Ne var ki aslında bunun pek de önemi yoktu. Dallas'ın tutuklanma anında çoğu kişi kararını vermişti. Oyster Sahili'nde yargıya büyük saygı duyulurdu ve insanlar hata yapılacağına ihtimal vermezdi.

Üstelik insanlar, dövmeli pazısı, omuz hizasında saçları ve kavgaya davet eden bakışlarıyla daha Outlaw Meyhanesi'nden içeri girdiği Dallas'ın anda bir bela olduğunu anlamışlardı. Dallas'ın Vivi'yi enayi yerine koyduğu kesin ve netti. En azından konuşulanlar bu yöneydi.

Winona son beş aydır beklemedeydi. Herkes kız kardeşinin artık onunla konuşmadığından haberdardı. Dallas'ın tutuklanması bir zamanların sağlam Grey ailesini ikiye bölmüştü; Aurora ile Vivi Ann'e karşı Winona ile Henry. Hepsi de anlayışla karşılanıyordu. Genel kanı Winona ile babasının en başta Dallas'ı işe alarak kişiliklerine hiç de uymayan bir hata yapmış olmalarıydı. Kimse Henry'nin Dallas için özel bir avukat tutması gerektiğine inanmazken (Bu konudan genellikle, *Neden sokağı para atılsın ki?* diye bahsediliyordu), insanlar onun bu yüzden ailesinin bölünmesine izin vermesini yanlış buluyordu.

Winona bahanelerini itina ile sıralamıştı: bir ceza avukatı olmaması dolayısıyla Dallas'ı temsil edemezdi; Vivi Ann'le barışmak istiyordu ve küçük kız kardeşinin kürkçü dükkânına geri döneceği günü beklemekteydi; Vivi Ann ezelden beri dik kafalı bir kızdı ve Dallas'a inanmakla ne büyük bir hata yapmış olduğunu zamanla anlayacaktı, ki en inandırıcı bahane de buydu. Winona o günü düşününce, "Gözyaşlarını silmek için kardeşimin yanında olacağım," diyordu

hep.

Bu doğrudu aslında. Winona için kız kardeşleriyle kırgın geçirdiği her gün neredeyse dayanılmaz bir yük halini almıştı. İlk birkaç ay arada köprü kurmaya, hasarı onarmaya çalışmıştı, fakat uzlaşmaya ya da açıklama yapmaya yönelik attığı her adım görmezden gelinmişti. Vivi Ann ve Aurora onunla ne konuşuyor, ne de onu dinliyorlardı. Kız kardeşleri artık kilisede aileye ayrılmış sırada bile oturmuyorlardı.

Mayısın ortasına doğru orman gülleri tabak büyüklüğünde çiçek açıp da bahçesindeki açelyalar pırıl pırıl renklendiğinde Winona duruşma gününü iple çekmekteydi. Dava görülüp de Dallas mahkûm edildiğinde Vivi Ann nihayet acı gerçekle yüzleşecekti. O zaman yine ailesine ihtiyaç duyacaktı. Ve Winona orada kollarını açmış, kız kardeşini bekliyor olacaktı.

Duruşmanın ilk günü Winona erkenden kalktı, tayyörünü giydi ve mahkeme salonuna kabul edilen ilk seyircilerin arasındaki yerini aldı. Zavallı savunma avukatının içeri girip klasör kutusunu savunma masasına doğru sürükleyişini izlerken, Dallas'ı temsil etmeye yanaşmamakla doğru bir karar vermiş olduğunu biliyordu. Bu büyüklükte bir davayla baş edemezdi. Geçen hafta jüri üyelerinin görev ehliyet sorgulaması ile duruşma öncesi yapılan çalışmaların pek çoğunu izlemişti ve bu davayı almış olsa boyundan büyük bir işe kalkışmış olacağından hiç şüphesi kalmamıştı. Yine de dürüst olmak gerekirse, Winona'nın görevlendirilen savunma avukatının yeteneğiyle ilgili şüpheleri de vardı. Adam jüriye birkaç kasaba sakininin dâhil edilmesine izin vermişti ki Winona bunu pek de akıllıca bulmamıştı.

Ardında insanlar sıralanırken üçüncü sırada bir yere geçip oturdu. Salon anında doldu. Kasabadaki herkes bugün burada olmak istiyordu. Ahşap panelli salondaki fısıltı, yükselen bir dalganın sesi kadar şiddetliydi.

Mahkeme salonunun sağ tarafındaki ön masada savcı vekili Sara Hamm ile onun parlak yüzlü yardımcısı oturmaktaydı. Sol tarafta, savunma masasında Dallas'ın davasına atanan Roy Love-joy adlı avukat yer alıyordu. Winona savcının makam odasından bilgi alabilmek için elinden geleni yapmıştı ancak keşif işlemi süresince kimsenin ağzım bıçak açmamıştı. O da herkesin bildiği kadarını biliyordu; tecavüz suçlaması düşmüş, cinayet suçlaması kalmıştı. Medyanın da bu konuda pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Kırsal kesimin küçük bir kasabasındaki bekâr kadın cinayetinin ayrıntılarına geniş yer ayırmak işlerine gelmiyordu. Cat ile Dallas'ın nahoş geçmişleriyle ilgili heyecan verici detaylar boldu; gerçek unsurlara ulaşmak daha zordu.

Saat sekiz kırk beşte Vivi Ann ile Aurora el ele mahkeme salonundan içeri girdiler.

Bol siyah tayyörüyle Vivi Ann inanılmaz derecede narin görünüyordu. Işık, atkuyruğu şeklinde toplanmış saçlarını parıltatıyor, yüzünün inceliğini yumuşatıyordu. Vivi, ufacık bir dokunuşla kırılacak Çin porselenlerini andırıyordu. Aurora bir fedai kadar amansız ve azimli görünüyordu. İkisi, ablalarıyla göz göze gelmeden geçip onun iki sıra önünde yerlerini aldılar.

Winona onların yanına gitmemek için kendini zor zapt ediyordu. Dik durup soğuk ellerini kucağında kavuşturmakla yetindi.

Ve sonra üniformalı iki gardiyan Dallas'ı mahkeme salonuna getirdi.

Dallas buruş buruş siyah bir pantolon ile ütülü, beyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir kravat takmıştı. Hapishanede geçen avlar üzerinde iz bırakmıştı; Dallas zayıflamıştı ve kasları ortaya çıkmıştı. Winona'ya baktığında nabzının hızlandığını hissederek dondu.

Vivi Ann karmakarışık bir bahçede açan beyaz bir gül misali ayağa kalktı ve Dallas'a gülümsemeye çalıştı.

Dallas savunma masasına oturmadan önce gardiyanlar kelepçesini çıkardı.

Hâkim Debra Edwards uçuşan siyah cübbesiyle salondan içeri girdi. Kürsüsündeki yerini alıp avukatlara baktı. "Taraflar başlamaya hazır mı?"

Birbirleri ardına, "Evet, Sayın Yargıç," dedi avukatlar.

Hâkim başını salladı. "Jüriyi içeri alın."

Jüri üyeleri sessiz bir biçimde sırayla salona girdiler; hepsi de Dallas'a dik dik bakıyordu. Birkaç tanesinin kaşları çatılmıştı bile.

Sara Hamm ayağa kalktı. Kadın bu basit hareketiyle dikkatleri üzerine çekti. Üzerinde çok ince beyaz çizgileri olan jilet gibi mavi tayyörüyle bu gösterişli kadın profesyonel ve sakin görünüyordu. Jüriye gülümsedi ve kendinden emin adımlarla onlara doğru yürüdü. "Sayın jüri üyeleri, bu dosyadaki bilgiler basit ve anlaşılırdır." Savcının sesi peri masallarındaki cadıları andırıyordu; kulağa akıcı ve tatlı gelen, ama özünde çelik katmanı gibi bir ses. Winona kendini her kelimeyi sindirerek öne eğilirken buldu.

"Bu yargılama süresince iddia makamı, Dallas Raintree'nin geçtiğimiz yılın Noel Arifesi'nde ailesiyle birlikte kilise ayinine katılmamak için hasta numarası yapmış olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtlayacaktır. Eşi ve çocuğu evden ayrılınca Dallas Raintree, Catherine Morgan'ın evine gitmiş ve onu öldürmüştür.

"Peki bunun makul şüphenin ötesinde olduğunu nereden biliyoruz? Kanıtlar buna cevaptır. Bay Raintree, ardında dedektiflerin takip edebileceği bir iz bırakmıştır. Bunlardan ilk ve en açık olanı kendisinin kurbanla uzun süreden beri gelen arkadaşlığıdır. Pek çok görgü tanığı Bay Raintree'nin Bayan Morgan'la düzenli hafta sonu buluşmalarına şahitlik etmektedir. Söz konusu akşamlar sabaha kadar süren 'gürültülü, sarhoş, şehvetli' toplantılar olarak betimlenmiştir. Fakat arkadaşlık suç ispatının emsali değildir. Bunun için fiziksel ve adli delillere bakmamız gerekir. Ki bu deliller de çok sayıdadır."

Sara, Cat Morgan'ın bir fotoğrafım sundu; kadın verandasında oturmuş, gülümseyerek objektife bakmaktaydı. Sonraki fotoğraftaysa çıplak vaziyette, kanlı bir duvara yığılmıştı ve göğsünde parçalanmış kara bir kurşun yarası vardı.

Jüri üyelerinden birkaçı irkilerek başım çevirdi; diğerleriyse Dallas'a baktı. Sara Hamm cinayetin korkunç detaylarını anlatırken bir yandan konuşup bir yandan da arada sırada kadın jüri üyelerinin önünde duraksayarak jürinin karşısında dolaşmaktaydı.

"Catherine Morgan'ı öldürmek için kullanılan silahın Dallas Raintree'ye ait olduğu iddia makamınca kanıtlanmıştır. Uzmanlar silahta kendisine ait parmak izleri bulmuşlardır. Yalnızca bu bile Dallas Raintree'nin suçunun makul şüphenin ötesinde olduğunu kanıtlamaktadır, baylar ve bayanlar. Ancak olaya dair daha fazla kanıt mevcuttur. Washington Eyaleti Suç Laboratuvarından bir uzman, Dallas Raintree'nin o gece Catherine Morgan'ın yatağında bulunduğunu tespit etmek için olay yerinden toplanan tüy örneklerini kullanmıştır ve bir görgü tanığı da Dallas Raintree'nin o akşam saat sekiz buçuk sularında kadının evinden ayrıldığını doğrulamaktadır. Tıbbi tetkikçi, Bayan Morgan'ın ölümünün ayın yirmi dördünde, saat altı ile dokuz buçuk arasında gerçekleştiğini tespit etmiştir. Olay yerinden elde edilen DNA örnekleri, Dallas Raintree'nin kan grubunun, Bayan Morgan'ın ölümünden önce cinsel ilişkiye girdiği

adamın kan grubuyla aynı olduğunu kanıtlamaktadır.

"Bu bir tesadüf müdür? Az bir olasılıkla. Bütün bu kanıtlar bir araya getirildiğinde yanıt kaçınılmazdır. Evlenmeden önce Catherine Morgan'la oldukça aleni bir ilişki yaşayan Dallas Raintree bir süre sonra söz konusu ilişkiye geri dönmüştür. Bir tür tartışmanın ardından sevgililerin arası bozulmuştur. Kanıtlar çiftin silahın kontrolünü ele almak için dövüştüklerini göstermektedir. Ve mücadelenin galibi Dallas Raintree olmuştur. Raintree, kurbanı çok kısa mesafeden vurmuştur ve ardından evine, karısının yanına dönmüş, Catherine Morgan evinde cansız yatarken, kendisi hoş bir Noel geçirmiştir. Bayanlar ve baylar, bu bir sağduyu davasıdır. Makul ya da başka türlü hiçbir şüphe yoktur ki Dallas Raintree, Catherine Morgan'ı soğukkanlılıkla öldürmüştür. Şahitler dinlendikten sonra bu iğrenç cinayetten onu sorumlu tutacağınızdan eminim. Bayan Morgan'ın o karanlık Noel arifesi akşamında yaptığı hata, sanığı arkadaş bilerek ona güvenmesi ve onu evine almasıdır. Catherine Morgan bu hataya kurban gitmiştir, bayanlar ve baylar. Artık bunu örtbas etmeyelim. Dallas Raintree'nin bir daha kimseyi incitemeyeceğinden emin olalım." Savcı yerine geçip oturdu. "Teşekkür ederim."

Winona arkasına yaslanıp tutmakta olduğu soluğunu bıraktı. Saate şöyle bir baktı; neredeyse on buçuk olmak üzereydi. Sara Hamm konuşurken bir buçuk saat uçup gitmişti. Ama Winona'nın dikkatini çeken asıl şey jüriydi. Neredeyse hepsi Dallas'a soğuk, öfkeli gözlerle bakıyordu.

Dallas'ın avukatı ayağa kalktı. Avukat şık görünümlü savcı vekilinin yanında tedirgin ve dağılmış görünüyordu. Konuşmaya başladığındaysa sesi çatallaştı ve öksürmesi gerekti Winona bu adamın şimdiye dek kaç cinayet davası aldığını merak ediyordu. "Bay ve bayan jüri üyeleri, mahkemede beğeninize sunulan hikâyeyi dinlediniz; bu hikâye yapboz parçaları gibi birleştiği düşünülen sebeplerin bir derlemesidir, fakat yakından bakıldığında makul şüphenin bir portresinden farksızdır. Dallas Raintree o Noel Arifesi'nde hastaydı. O akşam evinden hiç ayrılmadı ve elbette, bir arkadaş olarak bildiği o kadını kesinlikle öldürmedi. O iyi bir arkadaştı, sevgili değildi. Bulgular gösteriyor ki Catherine Morgan'ın hayatına pek çok erkek girmiştir. Ayrıca olay yerinde rastlanan DNA delili Bayan Morgan'ın cinsel ilişkiye girmiş olduğu adamın Dallas Raintree olduğunu kanıtlamaz. Uzmanlar örneklerin sınınamayacak kadar küçük olduğunu doğrulamaktadır. Ve kan grubunun uyuşması da anlamsızdır; nüfusun yüzde kırkının kan grubu o kan grubudur. İddia makamı yanlış adamı suçlamaktadır. Bu kadar basittir. Dallas Raintree masumdur." Adam jürinin önünde kafası sallanan bir ünlem işareti gibi başını eğerek yerine döndü ve oturdu.

Winona buna inanamıyordu. Lovejoy'un celse açılışı on dört dakikadan kısa sürmüştü. Jürinin bakışlarını görünce savcının etkileyici, ayrıntılı cinayet tarifinin ardından avukatın bir kişiyi bile etkileyemediğine ikna oldu.

Winona, Vivi Ann'in kaşlarını çatarak omuz silken Aurora'ya baktığını gördü.

Winona bundan nasıl bir anlam çıkaracağını şaşırıyordu. Ceza hukuku hakkında pek bilgili değildi ve duruşmalar konusunda da çok az şey biliyordu, ama savunma vekili kritik bir hata yapıyor gibiydi.

Hâkim savcıya döndü. "Bayan Hamm, ilk tanışınızı çağırabilirsiniz."

Günün geri kalanı ve akabinde akşamüstü tamamen iddiaların kat kat cilalanmasıyla geçti. Savcı, Şerif Bailor'dan yardımcısına, sevk memuruna, fotoğrafçıya ve tıbbi tetkikçiye varıncaya kadar bir dizi görgü tanığı çağırdı. Hepsi de Sara Hamm'in, celse açılışında iddia ettiği her şeyi onayladı. Noel Arifesi öğleden sonrasında saat beş ya da civarında Cat Morgan birini evine kabul etmişti ki içeri zorla girildiğine dair bir delil bulunmadığı göz önünde bulundurulursa bu kişi kurbanın tanıdığı biriydi. Serseri görünümlü birkaç tanık Dallas'ın her cumartesi gecesi Cat'in yerinde bulunduğunu doğruladı ve ikisinin sevgili oldukları söylentisini yineledi. Yatak odasının fotoğraflarından bir boğuşma yaşandığı anlaşıyordu; devrilip kırılmış bir lamba, duvardan düşmüş bir resim. Kendini savunurken Cat'in avuçlarında açılmış yaralardan onun saldırganla boğuştuğu ve silahın üzerindeki parmak izlerinden de silahın kontrolünü ele alabilmek için uğraştığı anlaşıyordu.

Winona her gün izleyicilerin arasında yer aldı ve şartlar ile davanın maddi unsurlarından oluşan, yavaş yavaş genişleyen ağı dikkatle gözlemledi. Parmak izi tahlili, DNA testi ve kan grupları hakkında hayal edebileceğinden de çok bilgi sahibi oldu. İddia makamı birbiri ardına sunduğu bilirkişilerle, silahta (bu silah cinayetten hüküm giymiş babasına aitti) Dallas'ın parmak izlerinin bulunduğu ve genç adamın kan grubunun olay yerinde kalan örneklerle uyduğuna dair iddialarını yavaş yavaş kanıtladı. Savunma makamı meni miktarının DNA testi yapılamayacak kadar az olduğunu, kan grubu uyuşmasının bir anlam ifade etmediğini ve belki de en önemli unsur olarak silahın üzerinde kimliği tespit edilemeyen iki parmak izi daha bulunduğunu ileri sürdü. Ama artık olan olmuştu.

Duruşmanın dördüncü günü savcı adli kriminoloji uzmanı Dr. Barney Olliver'ı çağırdı. Sara bir saati aşkın süre boyunca doktorun referanslarını ve ölçme yöntemlerini övdükten sonra sadede geldi. "Doktor Olliver, tüy örnekleri analizi konusunda uzman olduğunuzu biliyoruz. Olay yerinde tüy örneklerine rastlandı mı?"

"Kesinlikle."

Bayan Hamm olay yerinde bulunan bir dizi tüy örneğini göstermek için ilerledikten sonra sözlerini sürdürdü, "Bunun karmaşık bir bilimsel kanıt olduğunu biliyorum, Doktor Olliver, ama bulgularınızı mahkemeye paylaşmanızı rica edebilir miyim?"

"Elbette." Doktor dört büyük şövaleyi işaret ederek sordu: "Panolarımın yanına gidebilir miyim?"

Hâkim başını salladı.

Sonraki saat boyunca Bay Olliver, olay yerinde bulunan tüylerin listelenmesi, dokular, kalınlıklar, ölü deriler ve daha birçok detayı da kapsamak üzere, tüy örneği analiziyle ilgili bilinmesi gereken her şeyi açıkladı.

Winona jürinin ilgisini yitirdiğini, not alarak zaman öldürmekte olduğunu görebiliyordu. Savcı söze atıldı: "Peki, olay yerinde bulunan ve titiz ölçme yöntemlerinizle incelediğiniz dokuz adet kasık tüyü örneği arasında sanıkların uyan var mıydı?"

"İtiraz ediyorum!" dedi Roy sandalyesinden kalkarak. "*Uymak* fiili yanıltıcıdır."

"Kabul edildi," dedi hâkim.

Doktor Olliver pek de tereddüt etmedi. "Olay yerinde bulunan dokuz kasık tüyünden altısı sanıkların mikroskobik olarak eşleşmektedir."

"Bu durumda eğitilmiş, profesyonel bir doktor tarafından yan yana getirilerek incelendiğinde

Bay Raintree'nin tüy örnekleri katilinkiyle mikroskobik olarak e leşiyor, öyle mi?"

"İtiraz ediyorum. K rs   n !" dedi Roy yerinden fırlayarak.

İki dava vekili, yargıç kürsüsüne yanaşıp hararetle tartışmaya koyulurken Winona onları izliyordu. Vekiller biraz sonra geri çekildiler.

"Doktor Olliver," dedi Bayan Hamm, "bilirkişi olarak ifadeniz Dallas Raintree'ye ait olan tüy örneklerinin olay yerinde bulunanlarla mikroskobik olarak e leştiği yönünde midir?"

"Doğrudur."

Savcı oturunca Roy ileri atıldı. "Olay yerinde bulunan tüy  rneklerinin Dallas Raintree'ye ait olduğunu *kanıtlayamazsınız*, öyle değil mi?"

"En küçük mikroskop derecesinde incelendiğinde söz konusu tüy  rneklerinin Bay Raintree'ninkilerle tamamen e leştiğini doğrulayabilirim."

"Fakat *gerçekten* kendisine ait olduğunu değil."

"Kesin olarak değil, hayır, ama bir tıp uzmanı olarak..."

"Teşekkür ederim," dedi Roy. "Sorumu yanıtladınız."

Bayan Hamm ayağa kalktı. "Doktor Olliver, saygı değer tıbbi görüşünüz olay yerinde bulunan tüy  rneklerinin Bay Raintree'ye ait olabileceği yönünde midir?"

"Evet,  yledir."

"Teşekkür ederim."

Beşinci gün adliye sarayında iddia makamının yıldız tanığının ifade vereceği dedikodusu yayılmıştı. Söylentiler alıp yürümüştü; herkes bu tanığın kim olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. İnsanlar mahkeme salonuna girip de izleyici sandalyelerindeki yerlerini alırken heyecanın uğultulu varlığı elle tutulur şekilde hissediliyordu.

Winona her zamanki yerine oturdu, kız kardeşlerinin yanından geçip gidişlerini izledi.

Bu hafta, Vivi Ann'den çok şey götürmüştü; sandalyeler arasından ağır ağır ilerlerken Vivi artık sadece bitkin ve korkmuş görünüyordu. Genellikle son derece bakımlı ve parlak görünen sarı saçları uzun, dümdüz bir bağcıkla tutturulmuş, sırtına uzanmaktaydı. Makyaj yapmayı bıraktığı için renksiz yüzü solgun ve donuktu. Yeşil gözleri yüzüne kıyasla şaşırtıcı derecede parlak görünüyordu.

Winona, Vivi Ann'in yanında olup ona yardım etmeyi çok arzu etmişti ama kız kardeşi tarafından istenmemişti.

Hâkim mahkeme salonuna girdi ve kürsüdeki yerini aldı. Jüri de yerine yerleşir yerleşmez duruşma başladı.

"Mahkeme Myrtle Michaelian'ı çağırıyor."

Mahkeme salonuna bir fısıltı dalgası yayıldı; fısıltılar öylesine şiddetlendi ki hâkim, izleyicileri sessiz olmaları konusunda ikaz etti. Winona da diğer herkes kadar şaşırmıştı. Yıldız tanığın hafta sonları Cat'in evine ziyaretlerde bulunan kılıksız adamlardan biri olacağından emindi oysa.

Myrtle kendinden emin görünmeye çalışarak mahkeme salonuna girdi, ama bu tavrı kadının ne kadar korkmuş olduğunu belli etmekten başka bir işe yaramadı. Saçları terden sırlıklam olmuştu bile.  i ekli polyester elbisesiyle yaşlı bir hukuk sekreterini andırıyordu.

"İsminiz tutanağa geçecek, söyleyiniz."

"Myrtle Ann Michaelian."

"Adresiniz?"

"Yüz yetmiş sekiz, Mountain Vista Yolu, Oyster Sahili."

"Ne iş yapıyorsunuz, Bayan Michaelian?"

"Ailem 1942 yılında Blue Plate Restoranı'nı açmıştır. Ben de 1976'da işletmeyi devraldım. Eşimle birlikte 1990'da Dondurmacı Dükkân'ını açtık. Dükkân, Sahil Yolu'nun sonundadır."

"Bu dondurmacı dükkânı Catherine Morgan'ın evine göre nerede?"

"Ara sokağın sonundadır. Onun evine gitmek için bizim dükkânın oradan sağa dönülür."

"Lütfen sesinizi yükseltin, Bayan Michaelian."

"Ah, evet. Kusura bakmayın."

"Geçen yıl Noel Arifesi'nde dondurmacı dükkânında çalışıyor muydunuz?"

"Evet. Akşam servisi için özel bir dondurmali pasta hazırlıyordum. Her zamanki gibi geç kalmıştım."

İzleyiciler arasında baş sallayıp gülümseyenler oldu. Myrtle'ın yavaşlığı kasabada meşhurdu.

"Oyster Sahili o gece kalabalık mıydı?"

"Tanrım, hayır. Saat yedi buçukta herkes kilisedeydi. Dediğim gibi, ben geç kalmıştım."

"O gece kimseyi gördünüz mü?"

Myrtle hüzünlü gözlerle Vivi Ann'e baktı. "Saat sekizi on geçe sularıydı. İşim bitmek üzereydi. Pasta kremasının rötuşlarını yapıyordum ki kafamı kaldırdığımda Dallas Raintree'nin... Dallas Raintree'nin Cat'in evine giden yoldan döndüğünü gördüm."

"O sizi gördü mü?"

"Hayır." Myrtle üzgün görünüyordu.

"Peki, o kişinin sanık olduğunu nereden anladınız?"

"Sokak lambasının altından geçerken yandan gördüm ve dövmesinden tanıdım. Fakat zaten o olduğunu biliyordum. Onu o gecedan önce de orada görmüştüm. Pek çok kez. Hatta Vivi Ann'e de söylemişim. Oydu. Üzgünüm, Vivi Ann."

"Başka sorum yok," dedi Bayan Hamm.

Roy ayağa kalkıp Myrtle'ın görme bozukluğu olup olmadığını sordu ki vardı. O gece gözlük takıp takmadığını (takmamıştı) ve Dallas'ın ona doğrudan bakıp bakmadığını sordu. Roy mantıklı noktalara değindi; adam Myrtle'a bakmamıştı, adamın yüzünün yansı bir kovboy şapkasıyla örtülmüştü. Cat'in evine gecenin her saatinde pek çok adamın gidip geldiği bilinirdi. Ve beyaz kovboy şapkalarıyla Levi's kotlar bu civarlarda pek de kayda değer bulunmazdı.

Ne var ki Winona'nın fikrinde bunların hiçbiri jüri için bir anlam ifade etmiyordu. Myrtle'ın tanıklığı gerekli son noktayı koymuştu. Kadın, karısına evde ateşler içinde yatmakta olduğunu söyleyen Dallas'ı o gece olay yerinin yakınında gördüğünü doğrulamıştı. Mahkeme salonunda hiç kimse Myrtle'ın yalan söylediğine inanmıyordu. Hatta kadın ifade vermeyi bitirdiğinde ağlamakta ve doğrudan Vivi Ann'den özür dilemekteydi.

Duruşma iki gün daha sürdü, ancak herkes bunun boş bir çaba olduğunun farkındaydı. Dallas şahsi savunmasını yapmadı.

Mayısın son haftasında savunma makamının söyleyecek sözü kalmadı ve dava jüriye teslim edildi.

Jüri üyeleri saatlerce tartıştıktan sonra Dallas'ı suçlu buldular. Genç adam şartlı tahliye ihtimali olmaksızın ömür boyu hapse mahkûm edildi.

On Altıncı Bölüm

"Ona söylesene, Roy," dedi, Vivi Ann. Mahkeme salonunun karşısındaki küçük odada, masada oturuyorlardı. "Davayı temyize götürebiliriz. O tüy örneği delilinin bilimselliği düzmece. Hem kan grubunun sıfır olmasının ne önemi var ki? Myrtle onu *görmüş olamaz*, çünkü Dallas orada değildi. Bunların hepsi dolaylı delil. Silahta başka parmak izleri de vardı. Temyize götürürüz, değil mi?"

Roy duvardan çekildi. Avukat odanın içinde çiftten elinden geldiğince uzak duruyor, gardiyanlar Dallas'ı almaya gelmeden önce ikisine baş başa geçirecekleri birkaç dakika kalsın diye uğraşıyordu. "Hüküm verildikten sonra temyiz için hazırlık yapacağım. Muhtemelen önümüzdeki ay. Bir sürü gerekçemiz var."

"Ona dünyanın gerçeğinden söz et, Roy," dedi Dallas.

"Kararı bozdurmak güçtür, bu doğru. Ama pes etmek için çok erken," dedi Roy. Fakat Vivi Ann avukatın ne denli yorgun ve moralsiz olduğunu görebiliyordu.

Vivi Ann ayağa kalkıp kocasına baktı. Dallas için, birliktelikleri için güçlü olması gerektiğinin bilincindeydi, ama bu gücün azaldığını hissediyordu. "Senin bazı şeylere inanmakta niçin güçlük çektiğini anlıyorum." Kocasının yüzüne bakarken bütün kırıksıklıkları ve çizgileri ezberlemeye çalışıyordu Vivi. Böylece geceleyin yataklarında yalnız başına yatarken onu hayal edebilirdi. "Ama ben *inanabilirim*. Bana izin ver. Sırtını bana daya. Sana göstereceğim..."

Dallas karısına yaklaşp onu garip bir şefkatle öptü. Vivi bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini biliyordu. "Bana veda öpücüğü verme," diye fısıldadı.

"Bu bir veda öpücüğü, bebeğim."

"Hayır."

"Sen hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydın. Bunu bilmeni istiyorum."

Çalınan kapının sesi sessizlikte ateşlenen silahinkini andırıyordu. Roy yaklaşp kapıyı açtı. Kucağında Noah'yla Aurora kapıda belirdi. Çocuk hemen Dallas'ı işaret etti, "Ba-ba."

"Tanrım," dedi Dallas usulca.

Aurora, Noah'yı getirip Dallas'ın kollarına bıraktı. Genç adam oğluna sıkıca sarılıp dudaklarını onun ipeksi siyah saçlarına bastırdı ve derin derin kokladı. "Ona onu sevdiğimi söyleyin."

Giysisinin koluyla gözyaşlarını silerek, "Kendin söylersin," dedi Vivi Ann. "Sen serbest

bırakılana kadar her cumartesi ziyaretine geleceğiz."

Dallas, Noah'nın tombul yanağına bir öpücük kondurarak Vivi Ann'i kendine çekti. O yürek burkacak kadar mükemmel anda, üçü olması gerektiği gibi bir aradaydı ve sonra Dallas geri çekildi.

Genç adam Noah'yı Vivi Ann'in kollarına bıraktı. "Noah'nın beni hapiste görmesine izin vermem. Asla. Onu getirecek olursan hücremden çıkmayacağım. Babasını parmaklıklar ardında görmenin bir çocuk için nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Ama... seni nasıl tanıyacak?"

"Tanımayacak," dedi Dallas. Ardından Roy'a döndü. "Onlara artık gitmeye hazır olduğumu söyle."

Vivi Ann kocasının üzerine atılmak, yolunu kesmek, bacağına sarılmak ve gitmesin diye ona yalvarmak istedi, ama vücudunun hiçbir yanını kıpırdatamıyordu. "Dallas," diye fısıldadı. Öyle içli ağlıyordu ki kocası siyah beyaz bir karaltı gibi, ahşap duvarın önünde hareket eden ince bir şerit gibi görünüyordu gözüne. Vivi en ufak bir hareketinde onun kaybolacağı korkusuyla gözle-rini kırpmadı, nefes almadı ya da gözyaşlarını silmedi. "Seni seviyorum, Dallas," dedi genç kadın.

Kafasını sallayıp işaret ederek, "Ba-ba seviyor," dedi Noah.

Dallas bunu duyunca mahvoldu. Vivi onun acısını kopan bir kolun ya da çatlayan bir belkemiğinin acısı kadar apaçık gördü. "Çıkar beni buradan, Roy," dedi Dallas.

Ve sonra gitti.

Vivi Ann yaz bitene kadar her cumartesi Dallas'ı ziyaret etmek için cezaevine gitti. Zamanının geri kalanını çiftlikte çalışarak geçirdi. Babasıyla konuşmamak için her türlü güçlüğe katlandı; yapılacak işler olduğunda ona bir liste yapıp ahıra bırakıyordu.

Kasaba panayırının son gecesi gelip çatmıştı. Vivi geçen birkaç gündür rutin işlerinin içinde kendini kaybetmişti. Bu sene 4-H Kulübü'nden gelen, yaşları on bir ila on beş arasında değişen on iki kızı vardı. Römorklu kamyonunu at barınaklarının arkasındaki kırılmış, çimenli kırılığa park ettiği andan itibaren hareket halindeydi. Kızların -özellikle de yaşı daha küçük olanların-dakik olmalarını sağlamak büyük bir çaba gerektiriyordu. Bu yüzden her biri kendi dersleri başlamadan önceki ders sırasında giyinmiş, atına binmiş, hazır halde bekliyordu. Vivi Ann ahır ile oyun alanı arasında mekik dokurken Noah ya annesinin kucığındaydı ya da elinden tutmuş, onun adımlarına yetişmeye çalışıyordu. Orada bulunan anneler de vardı elbet. Julie, Brooke ve Trayna da en az Vivi kadar meşguldüler; kızların saçlarını yapıyor, atlarının toynaklarını parlatıyor, en olmayacak anda kırılan koşum takımlarını onarıyorlardı. Pazar gecesi herkes perişan, bitkin ve neşeliydi.

Vivi Ann dışında herkes. O yalnızca perişan ve bitkindi.

Gözlerini kapatıp arkasındaki ahır bölmesinin kapısına yaslandı. Şimdi yapmak istediği tek şey eve gidip boş yatağına girmektir. Yaz boyunca her gece uykusunda dönüp Dallas'a uzanmıştı. Canını hangisinin daha çok acıttığını bilemiyordu; acı olan ona uzanmak mıydı, yoksa bir gece bunun biteceğini bilmek mi?

Vivi yeniden göğüs geçirirken kendini yirmi dokuz yaşında bir kadının hissedebileceğinden

çok daha yaşlı ve yorgun hissediyordu. Takım bagajını sürükleyerek kamyonu koyup yerine yerleştirdi.

Çim alanda dikilmiş dururken etrafta kendi kamyonundan başka kamyon kalmamıştı. Buradan bakınca panayırın parlak ışıklarını, karanlık gökyüzüne nazır dönme dolabın ışık saçan dev çıkışı görebiliyor ve org arabasının uzaktan gelen, tanıdık şarkısını duyabiliyordu.

Vivi panayırı severdi. Şimdiyse *panayır* kelimesi bile canını sıkıyordu. Son günlerde nereye baksa adaletsizlik görüyordu. Adil olan hiçbir şey yoktu; gerçekten yoktu.

Ömrü boyunca bu hafta sonunu Grey kızlarının bir araya geldiği özel bir hafta sonu olarak bilmişti.

Ablalarıyla birlikte bu son geceyi ortak geçmişlerine yapılan bir yolculuğa döndürüp, panayırı birlikte sonlandırıyorlardı. Panayır yerinde yöreye özgü böğürtlen reçeline batırılmış çöreklerden yiyerek, pamuk şekerlerin pembe bulutlarını kopararak ve çene çalarak omuz omuza yürüyorlardı. En çok da çene çalarlardı.

... *Bak, Aurora, ilk kez şurada öpüştün, hatırlıyor musun?*

... *Şu yorgan annemin iki yüzüncü yıl anısına yaptığı yorgana ne kadar benziyor, değil mi?*

... *İki yüzüncü yıl demişken, benim Bobby Sherman saatime ne oldu? Sizi cadılar, biriniz almışsınızdır kesin...*

Vivi, kız kardeşlerinin şimdi oraya hayatlarında ilk kez ayrı ayrı gitmiş olduklarını biliyordu. Winona aylarca ona yaklaşmaya çalışmıştı, ama Vivi onun her türlü hazin teşebbüsünü görmezden gelmişti. Vivi Ann, YVinona'ya bakınca içinden ona tokat atmak geliyordu.

Elini cebine sokup Richard'ın verdiği Xanax'ı çıkardı. Son günlerde bu küçük haplarla sıkı dost olmuştu. Ağzına bir tablet atıp kuru kuru yuttuktan sonra ahıra gitti. Noah taşınabilir yatağında uyumaktaydı. Vivi çocuğu kucaklayıp biraz fazla sıkı tutarak kamyonu taşıdı.

Eve varınca oğlunu yatağına yatırdı ve uzun, sıcak bir banyo yaptı. Son zamanlarda alışageldiği üzere küvette kendini tutmayıp ağladı; işi bitip de kurulduğunda yeniden kendine gelmişti. Yürümeye, soluk almaya, yaşamaya... inanmaya devam edebilirdi. En zor olanı da buydu; Dallas'ın temyizde beraat edeceğine ve bütün bunların biteceğine inanmak. Ne zaman telefon çalsa Vivi içinden. *Tamamdır*, diyerek soluğunu tutuyordu. Ve o telefonun gelmediği her gün bir hap daha yutup yürümeye devam ediyordu. Ağır ağır yürüyordu belki de, ama yürüyordu ve Dallas'ın hatıralarıyla dolu bu kulübede Vivi'nin attığı her adım bir zaferdi.

Yavaş yavaş yatağına girdi, iki uyku hapi aldı ve tatlı bir uyku rehabetinin çökmesini bekledi.

Telefon çaldığında yeni uykuya dalmış olmalıydı.

Ağır ağır basan uyku mahmurluğundan sıyrılıp yan tarafa uzanarak el yordamıyla telefonu aradı. Bulunca doğruldu. "Alo?"

"Vivi Ann? Ben Roy."

Vivi aniden ayıldı. Saate bir göz attı. Saat 8.40'tı; sabah olmuştu. Yine uyuyakalmıştı Vivi. Sabahın ilk dersi yirmi dakika içinde başlayacaktı. "Selam, Roy. Ne oldu?"

"Temyiz mahkemesi mahkûmiyetini onadı."

İşittiği sözler Vivi'ye öyle ağır geldi ki nefes alamadı. "Ah, hayır..."

"Hemen umudunu kaybetme. Yeniden yargılama dilekçesi vereceğim ve Washington Eyaleti Yüksek Mahkemesi'ne de kararın yeniden incelenmesi talebinde bulunacağım."

Vivi Ann buna inanmaya çalıştıysa da umut onun için artık tutunması zor, kaygan bir şeye

dönüşmüştü.

"Ve... şey... cumartesi günü cezaevine gitme zahmetine girme."

"Neden?"

Roy duraksadı. "Kararla ilgili haberi duyunca Dallas'ın sinirleri biraz bozuldu. Ona bir aylık hücre hapsi verdiler.

"Kimseyi incitmiş mi?"

Roy yine duraksadı; onun sessizliğinde yanıt gayet anlaşılır ve şiddetli bir biçimde duyuluyordu.

"Bu onu mahvediyor," dedi Vivi. *Beni de.*

"Kavga çıkarması çözüm değil."

Vivi Ann, Roy'un söylediklerini duyuyordu, ama şu anda, cezaevi ziyareti sırasında plastik camın ardında turuncu renkli mahkûm tulumu giymiş Dallas'la karşı karşıya oturduğu o anlardan ve kocasının söylediklerinden başka bir şey düşünemiyordu. Yemek ve bir saatlik egzersiz için hücre kapısının günde dört kere sinyal çalarak, tıkırtıyla kendiliğinden açılışı; bahçeden bakılınca dikenli tellerin ardındaki çayırları görmenin nasıl bir his olduğu; mahkûmların ten renklerine göre gruplanmasına ve kendi gruplarıyla almak zorunda olmasına karşın Dallas'ın melez olduğu için hiçbir gruba ait olmaması; zorbalar kurban ararken "kızların" -tuluları elverdiği kadar elbiseye benzeyen şeyler giyen adamlar- bahisçiler için bağıra bağıra şarkı söyleyişleri; yıldızları bir daha asla göremeyeceğine, bir daha hiç gece vakti at süremeyeceğine ya da oğluna satılamayacağına inanmanın nasıl bir his olduğu...

"Yapabileceğim bir şey var mı, Roy?" diye sordu Vivi. Bebek telsizinden Noah'nın sesi geliyordu. Ufaklık her zamanki gibi babasını çağırıyordu. Vivi acı içinde gözlerini kapadı. Noah'nın bir gün babasını unutup onsuz yaşamaya alışıp alışmayacağı merak etmekten kendini alamıyordu. Yoksa babasını hep hatırlayacak ve bir daha yanına gelme şansı olmayan bir adamı aramaya devam mı edecekti?

"Henüz pes etme," dedi Roy.

"Etmeyeceğim."

Vivi bunun bir an bile mümkün olabileceğini düşünmüyordu. Umuda inanmak acı verse de inanmamak daha betardı.

Vivi Ann mevsimlerin değiştiğini fark etmedi bile. 1996 yılının altın yazı ağır ağır soğuk, yağmurlu bir sonbahara dönüşürken Vivi Ann eski haline dönmek için uğraşmaktaydı. Yürümeye devam etmek için... Aurora neredeyse her gün kız kardeşinin kendini yalnız hissetmediğinden emin olmak için ona uğruyordu, ama Vivi'ye o bile yardımcı olamıyordu. Vivi Ann kendini soğuk bir hava kabarcığının içine sıkışmış, havada asılı kalmış hissediyordu. Her gün canı sıkkin bir halde, bir başına uyanıyor, ama yine de kalkıp günlük işlerini halletmeyi sürdürüyordu. Dersler verdi, atlar eğitti ve çiftlik için yeni bir yardımcı tuttu. Dallas'la ilgili düşünceler bir geldi, bir gitti ve hem gelişte hem de gidişte canını acıttı; Vivi dişini sıkıyor, yavaşlamıyordu. Her gece nihayet yatağına uzandığı zaman ertesi gün kocasının temyiziyle ilgili iyi haberler alabilmek için dua ediyordu.

İnsanların onun hakkında endişelendiğini biliyordu. Onların yan yan bakışlarında bunu

görebiliyor, yanlarından geçerken fısıldadıklarını duyabiliyordu. Bir zamanlar onların dedikodularını da ilgilerini de umursardı. Artık hiçbir umurunda değildi. Dallas'ın tutuklanışının ardından geçen on bir ayda iyimserlikle ilgili küçük bir şey öğrenmişti. Bu asit gibi her şeyi yok eden bir histi. Umuda inanmak yalnızca ona tutunmak demekti. Vivi'nin içinde başka bir şey için kaygılanmaya yer yoktu.

Bu soğuk, kahverengi kasım sonu akşamında son dersini saat dörtte verdi, atları besledi ve kulübesine döndü.

Noah şöminenin önündeki küçük halının üzerine oturmuş, Ninja Kaplumbağalar çizgi filmi figürlerinden ikisiyle oynamaktaydı.

Ufaklık kafasını kaldırıp dişsiz ağızıyla sırtarak annesine baktı. "Anne," dedi kollarını açarak.

Vivi Ann karnının suçluluk duygusuyla kasıldığını hissetti. İşin doğrusu (ki bunu kimseye söylemiyordu ve söylemeyecekti), bugünlerde oğlunun yüzünü görmeye dayanmak her şeyden zor geliyordu. Onunla öğleden sonra ilgilenmesi için on üç yaşındaki bu kızı tutmasının sebebi de buydu. Vivi Ann Noah'ya ne zaman baksa ağlamak istiyordu.

"Nasıldı?" dedi elini cebine sokarak. Bozuk para arıyordu.

"Harika. Tigger'ı seviyor."

Vivi Ann bunu nasıl bilmezdi? "Harika."

Oturma odasının penceresinde farlar parlayınca ortalık bir an aydınlandı.

"Annem geldi. Pazartesi okuldan sonra görüşürüz değil mi?"

"Elbette." Vivi Ann kızın arkasından baktı ve sonra oğluna döndü. Noah daha üç buçuk yaşında olmasına karşın siyah, uzun saçlarına kadar babasının kopyasıydı. Vivi Ann o saçlara kıyamamıştı. "Selam küçük adam," dedi. Noah kalkıp annesine doğru tıpış tıpış yürüdü ve nefes almadan konuşmaya başladı. Vivi onu kucaklayıp banyoya taşıdı ve ilaç dolabını açtı. Bir Xanax alıp rahatlamayı bekledi. Birazdan hissettiği acının keskinliği körelecekti.

Noah'yla boş boş konuşurken onu mutfığa götürdü ve yemeği hazırladı. Yemek bitince ona banyo yaptırdı ve Noah kollarında uyuyana dek ona masallar okudu.

Noah'yı yatağına yatırınca bomboş, sessiz oturma odasına geri döndü ve parmağındaki elmas yüzüğe dalıp giderek bir başına oturdu.

"Yarın daha iyi olacak," dedi Vivi yüksek sesle. Bununla avunmaya çalışıyordu. "Mahkeme bize büyük olasılıkla yanıtını bildirecek. Hatta belki de çoktan postaya verilmiştir."

Kapı çalınınca sıçradı. Düşüncelere -aslında rüyalara- öylesine dalıp gitmişti ki bir arabanın yaklaştığını işitmemişti. Daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve arkadan vuran araba farlarının ışığında Aurora belirdi.

Kapıyı ardından kapatarak, "Yeter," dedi Aurora.

"Ne yeter?"

"Giyin. Noah'yı Richard'a bırakıp Outlaw'a gidiyoruz."

Aurora odanın ucundan gelip Vivi Ann'in yanına oturdu. Vatkalar ve doksanlı yılların başlangıcına özgü şaşırtıcı ayrıntıları bırakmıştı Aurora; bunların yerine Meg Ryan tarzı sevimli, gösterişsiz bol pantolonlar ile tişörtler giymeye başlamıştı. Kızıl kahveye dönen kesilmiş saçları küçük yüzünü çevreleyerek ona bir peri görünümünü vermişti. "Böyle devam edemezsin. Bu seni mahvediyor, Vivi. Günlerini geçirmek için kendini uyuşturuyorsun."

"Tavsiyen var mı?"

"Ata binmeye devam etmelisin. Ya da en azından bar sandalyesine oturmalısın. Olumsuz yanıtı yanıt saymam ve ne cadı olduğumu bilirsin."

Vivi Ann Outlaw'a gitmek istemiyordu. Orada eski arkadaşları hüzünlü gözlerle ona bakacak ve dostane davranmak için kendilerini paralayacaklardı. Hepsi de Vivi'nin şimdiye dek Dallas'ı bırakmış, "hayatına devam ediyor" olması gerektiğini düşünüyordu ve onun böyle yapmaması canlarını sıkıyordu. Moda, müzik ve televizyon programları değişmeye devam ediyordu ama Vivi Ann aynıydı. Hayata mola vermişti. Buna karşın yalnız başına bir geceyi daha boş boş bakıp fazla şey anımsayarak geçireceği düşüncesi de pek hoşuna gitmiyordu.

"Kendin için yapmayacaksan benim için yap," dedi Aurora. Gülüşü biraz solmuştu. "Richard son günlerde benimle pek konuşmuyor. Bu durum... bilmiyorum. Biraz öfkeleniyorum. Gülmeye ihtiyacım var," dedi usulca. "Senin de ihtiyacın var, biliyorum."

Vivi Ann, Aurora'nın gizlemekte olduğu ya da yüzleşmediği gerçeği gördü. Ablasının kahverengi gözlerine parçalanan bir evliliğin verdiği kederin karanlığı çökmüştü.

Son zamanlarda etraf dertten geçilmiyor gibiydi.

"Belki Winona'nın evine uğrayıp..."

"Hayır," dedi Vivi Ann. Hayatı boyunca affedici biri olmuştu ama bu konuda olamıyordu. Ona en çok ihtiyaç duydukları anda sırtını dönen Winona'yı nasıl affedebileceğini bilemiyordu. "Ama ben gelirim."

Vivi kalkıp odasına (odalarına) girdi ve modası geçmiş, yakası fırfırlı, eteği farbalalı, Laura Ashley marka güzel bir elbise buldu. Makyajla uğraşmadı, bir saç bandı takıp saçlarını yüzünden geriye attı ve karamel rengi kovboy çizmelerini giydi. Son anda cebine bir tablet attı. Ne olur, ne olmaz diye.

Ardından Noah'yı yatağından aldı ve oturma odasına geçti. "Seni takip edeceğim," dedi Aurora'ya, "çocuk oto koltuğu kamyonda."

Annesi onu oto koltuğuna oturttururken Noah kıvranıp ağlıyordu.

"Tamam, küçük adam. Yalnızca can sıkıcı Richard enişteni ziyarete gidiyorsun hepsi bu. Endişelenme; hemen uykuya dalacaksın."

Vivi, Aurora'yı evine kadar izledi, Noah'yı onlara bıraktı ve ablasıyla birlikte Birinci Sokak'ta yürümeye koyuldu.

Vivi Ann sohbeti sürdürmeye çalışıyordu, ama Sahil Yolu'na döndükleri anda karnının kasıldığını hissetti. Hatıralar zihnine üşüşmüştü.

Meyhaneye yaklaştıkları sırada, "Bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değilim," dedi.

Dans etmek ister misin?

"Ama yapacaksın." Aurora kardeşinin elinden tutup onu içeri soktu.

Hafta sonunun her zamanki akşam kalabalığı buradaydı; müzik dinleyip bilardo oynuyorlar, grup dansı yapıyorlar ve gülüşüp konuşuyorlardı. Vivi Ann onların fısıldayarak kendisine baktıklarını hissedebiliyordu.

"Seni neredeyse bir yıldır burada görmediler. Hepsi bu," dedi Aurora.

Vivi Ann mümkün olduğunca doğal bir tavırla gülümseyerek başını salladı. Başını dik tutup doğruca eskiden oturduğu bar sandalyesine yöneldi.

Kadehi barın üzerinden Vivi'ye uzatarak, "Tekilanız," dedi Bud. "Müesseseden."

"Teşekkürler," dedi Vivi Ann. Kadehi kafaya dikip ikinci teki söyledi ve onu da çabucak içti. Kalabalığa göz gezdirirken Butchie ile Erik'in eşleriyle birlikte köşede durduklarını gördü. Julie ile Kent John da arka tarafta bilardo oynamaktaydılar. Winona eşinden yeni boşanmış diş hekimi Ken Otter'la birlikte dans pistindeydi.

Vivi Ann'in bakışlarını takip ederek, "Duyduğuma göre yeni çıkmaya başlamışlar," dedi Aurora.

"Şanslı adam," dedi Vivi Ann sert bir sesle.

Orkestra bir şarkıyı bitirip diğerine geçti. Vivi Ann kulağına bir iki nota çalındığı anda şarkıyı tanıdı: *Mamas, Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys*.

Bir tek daha söyleyip onu da içti Vivi Ann. Ancak içki bu devasa kayıp hissinden kurtulmasına yardımcı olmadı.

Sonra Winona'nın bu tarafa yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı.

Ona uzanarak, "Gitme..." dedi Aurora.

Vivi Ann kolunu çekip kalabalığın içinde tökezleyerek ilerledi. Dışarıya çıkınca yeniden soluk alabildi ama bu yeterli değildi. Buradan gitmeye, her yanında Dallas'ın olduğu bu yerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Aurora'nın evine koştu ve uyumakta olan Noah'yı Aurora'nın güvenli, anılardan sıyrılmış evinde bırakıp doğruca kamyonuna yöneldi. Water's Edge'e varınca frene öyle bir asıldı ki kamyon durunca ileri doğru yalpalayarak göğsünü direksiyona çarptı.

Sol tarafta kulübesi ve Dallas'la paylaştığı yatağı vardı.

Sağ tarafta çocukluğunun geçtiği ev, evin içinde de babası vardı; bir zamanlar en güvenli bulduğu yer ve taptığı adam... Şimdiyse hiçbir şey... Vivi, babası ve aile bütünlüğü olmaksızın kendini kaybolmuş hissediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Henry ve Winona kararlarının bir yıl önce, Dallas'a sırtlarını döndükleri o an vermişlerdi.

Dallas.

Vivi Ann'den belli belirsiz bir ses çıktı; hafif bir acı iniltisiydi bu. İleri doğru sendeleyerek ahıra girdi ve koridorda Clem'in bölmesine doğru ilerledi. Kapı mandalını çevirip ağır ahşap kapıyı iterek açtı.

"Selam, Clern," dedi Vivi. Karanlığın içine adım adım ilerleyerek kapıyı ardından kapattı. Clem hafifçe kişneyerek aksayan adımlarla ona yanaştı ve rengi ağaran, kadifemsi burnuyla Vivi'yi dürttü.

"Annemin öldüğü günden beri geceyi senin yanında geçirmedim, değil mi, kızım?"

Clem burnunu Vivi Ann'in kalçasına sürterek bir kez daha kişnedi.

Ve o anda, atının dokunuşuyla darmadağın oldu. Tutmaya çalıştığı her şey içinden taşıp boşaldı. Ahır bölmesinin duvarına yaslanıp kayarak sedir talaşlarının üzerine yığıldı, başını dizlerine dayadı.

Winona doldurulmuş bozayının uzanmış pençesinin yanındayken Vivi Ann'in kendisine baktığını gördü. Kız kardeşi onun yaklaştığını anlayınca koşarak Outlaw'dan çıktı. Winona bir an duraksadı, hayal kmkliğına uğrayarak sendeledi.

Vivi Ann hiç de böyle biri değildi. Onlar hep kavga ederler, barışır ve hayatlarına devam ederlerdi. Kardeşlik böyle bir şeydi; bölük pörçük, iyi ya da kötü parçalardan yapılmış bir yorgandı. Winona iç geçirerek orada tek başına dikilmekte olan Aurora'ya yaklaştı. Kız kardeşi çilekli *margaritasını* yudumlayarak açık duran kapıya bakmaktaydı.

"Artık buna dayanamıyorum," dedi Winona. "Ne yapacağız?" "Biz mi?" Aurora'nın sesi buz gibi ama hissizdi ve Winona bu hissizliğin ardında açık bir kapı olabileceğini kestiriyordu. "Sen de bundan nefret ediyorsun." "Tabii ki nefret ediyorum." "Ne yapalım?"

Aurora ablasına döndü. "Temyizle ilgilen. Ona yardım et." Niçin kimse anlamıyordu? "Ona hiçbir faydam dokunmaz, anlamıyor musunuz? Ben bir taşra avukatıyım. Cinayet davası temyizi hakkında bir şey bilmiyorum."

Aurora dik dik bakarken gözlerindeki hüznü yadsınamazdı. "Anlamayan sensin, Win. Biz kardeşiz. En azından öyleydik." Genç kadın bu sözlerin ardından yarım kadeh *margaritasını* barın üzerine bırakıp çıktı.

Winona dumanlı karanlığın içinde öylece kaldı. Etrafı arkadaşlar ve komşular tarafından kuşatılmıştı. Yalnızdı.

Winona ve babası Noel Arifesi'ni birlikte geçirdiler. Genç kadın erkenden babasının evine gidip bütün evi kendi başına süsledi. Çatıya çıkıp üzerinde Noel yazan eskimiş, buruşuk karton kutuları buldu ve onları salona indirdi.

Salon sessizdi. Birlikte gülen, şarap içen ve süslemeyle uğraşırken hangi tatil filmini izleyecekleri konusunda tartışan kız kardeşler yoktu. Winona'nın süsleme işini niçin bu kadar geç bir zamana bıraktığı belliydi. Neler hissedeceğini tahmin etmişti.

Yine de herhangi bir geleneği atlamaya yanaşmamıştı ve bu yüzden kutulardaki her şeyi kullanıp evi tepeden tırnağa süsledi. Taze sedir dallarını tırabzanın etrafına dolayıp altın rengi parıltılı kurdelelerle tutturdu. Minyatür Noel sahnesini şömine rafına yerleştirdi; yapay kar, arabalara ve vagonlara binmiş insanlar, çarşıdaki dükkân vitrinlerinin kopyaları... Küçükken Winona'nın en çok sevdiği şey, donmuş minik bir göl yapmak için oval biçimli küçük, aynalı camı pamuksu karın üzerine yerleştirmektir. Kızlar bu işi yapmak için birbirleriyle yıllarca yarışmışlardı...

Winona bunu aklına getirmek istemedi. Kendine bir kadeh şarap daha doldurdu, yemeği ocağa koydu ve pastadan iri bir dilim kesti.

Winona geçen birkaç ay süresince çoğu zaman rahatlamak için kendini yiyeceklere vermişti. Ne zaman bunaldığını hissetse mutfağın yolunu tutmuştu. Şimdi buzdolabındaki saklama kaplarının içinde on düzine kurabiye bulunması muhtemeldi ve Winona, Dallas tutuklandığından beri en azından 7 kilo almıştı.

Bunu da düşünme.

Babasının çalışma odasına yöneldi; Henry oradaydı. Kadehini eline almış, kanalı seyretmekteydi. Manzara bu soğuk aralık ayı sonunda canlandırıcıydı; pembe karla taçlanmış mor dağlar, çelik mavisi sular, gri kıyı şeridi. Buradan görünebilen birkaç rıhtım uyuyan folklarla doluydu. Martılar sarı gagalı lobutlar gibi küpeşte boyunca birbiri ardına sıralanmıştı.

Hemy'nin arkasından yaklaşarak, "Selam baba," dedi Winona.

"Selam," dedi babası dönüp bakmadan.

Winona söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışırken telefon çaldı. Anın bölünmesiyle rahat bir soluk alarak, "Ben bakarım," dedi ve hızlı adımlarla mutfaktaki duvar telefonuna yöneldi. Telefona yanıt verirken biraz nefes nefese kalmıştı. "Alo?"

"Mutlu bir Noel Arifesi diliyorum," dedi Luke.

"Luke!" dedi Winona. Gün boyunca ilk kez gülümsüyordu. Uzun kabloyu arkasından çekerek kahvaltı masasına oturdu ve ayaklarını masaya yasladı. "Montana'dan ne haber?"

İkili eskiden olduğu kadar neşeli konuşmuyordu. Sohbet uzun sessizliklerle, söylenmeyen sözlerle bölünüyordu. Buna karşın Luke, Winona'ya birkaç hafta önce satın aldığı evden ve yeni sevgilisiyle ilişkisinden söz etti. Winona da ona yeni sevgilisi Ken Otter'la ilgili komik bir hikâye anlattı ve üç kez boşanmış bir diş hekimiyle flört etmekte olduğundan, buna hiç şaşırmadığını söyledi. "Yine de yalnız olmaktan iyidir."

Bir sessizlik oldu, ardından Luke sordu: "O nasıl?"

"Bu yüzden mi aradın? Vivi Ann'i sormak için mi?"

"Seni merak ettim," dedi Luke. "Onunla aranın bozuk olmasına ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Şansın kapını çalmasını bekleme, git ve bir fırsat yarat. Eve git, kapıyı çal ve üzgün olduğunu söyle, olsun bitsin."

Winona, "Konuyu değiştirebilir miyiz, lütfen?" dedi ve sonraki bir saat boyunca sıradan şeylerden söz ettiler. Konuşacak konu kalmayınca da, "Peki," dedi Luke, "sadece mutlu Noeller dilemek istedim."

Win, "Sana da Luke," diyerek telefonu kapattı.

Ne var ki telefonun yanından uzaklaşırken Luke'un yankılanan sözlerini beraberinde götürdü. Büyük olasılıkla bu sene Water's Edge'te pusuya yatan yalnızlığı sezmiş olacaktı ki Aurora ile Richard çocukları tatil için kayak yapmaya götürmüşlerdi. Bu yüzden Winona, Vivi Ann'in Noah'yla birlikte evde yalnız olduğunu biliyordu.

Bunu yapabilir miydi? Kulübeye çıkan bayın geçmiş zamana yolculuk yapar gibi tırmanabilir miydi? Bunu etraflıca düşünmeye çalıştı; gerçekçi bir bakışla hayalinde canlandırmaya çalıştı, ama gerçek şu ki fikri bir kere aklına koymuştu ve çıkaramıyordu. Özlem kalbinin derinliklerine demir atarken Winona giriş kapısının yanındaki gömme dolaptan paltosunu alıp giydi. Çakıl yolun üzerindeki su birikintilerinden sakınarak dikkatli adımlarla yürüyüp Vivi Ann'in kulübesine çıkan bayın tırmandı ve kapıyı çaldı.

Vivi Ann kapıyı derhal açtı, berbat görünüyordu. Saçları sanki kafa derisini saplantılı bir biçimde kaşıyıp duruyormuşçasına dolaşık, yüzüyle kızarıklık ve lekeliydi. Nemli gözleri kan çanağına dönmüştü ve ayakta durmakta zorlanırken kafayı bulmuş gibiydi. "Ne istiyorsun?"

Kız kardeşinin bu halini gören Winona'nın dili bir an tutuldu. "Ben... ben konuşmak istedim de. Biliyorum, bana öfkeliyim, ama Noel Arifesi'ndeyiz ve düşündüm ki..."

"Buraya sadistçe keyiflenmeye geldin, değil mi? Temyizin reddedildiğini biliyorsun."

"Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Sence *üzgün* olduğunu duymak umurunda mı?" Vivi Ann biraz sendeleyerek yaklaştı. "Her gün o mahkeme salonunda oturup ifadeleri dinledin, Winona. Benim sözüm ona akıllı ablam. Onlardan hiçbirini sorguladın mı? Dallas Noel Arifesi'nde *hastaydı*. Ateşini ölçtüm ben..."

"Sence Myrtle yalan mı söylüyordu?"

"Bence yanıldı. Yanılıyor *olmalıydı* ve o tüy delili de saçmalıktı. Dallas'ın benimle evliken Cat'le kırıştırdığına sen bile inanmazsın." Vivi Ann'in gözlerinde donuk ve biraz da vahşi bir bakış vardı; Winona içinin korkuyla pır pır ettiğini hissetti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Evin arka tarafında Noah ağlamaya başladı.

"Cevap ver," diye çıkıştı Vivi Ann. "Sence Dallas, Cat'le kırıştırıyor muydu? Bizi birlikteyken gördün."

Winona, Vivi Ann'in ikna edici olmak için nasıl da çırpındığını görüyordu. Yalnızca kız kardeşiyle aynı fikirdeymiş gibi davranması gerektiğinin farkındaydı ve belki de böylelikle aralarını düzeltmeye başlayabilirlerdi.

Fakat bazen birini sevdiğinizde güçlü olmanız, söylenmesi gereken şeyleri söylemeniz gerekirdi. Vivi Ann'in yıkılmakta olduğu belliydi. Kaybediyordu. Winona ceza yargı sistemi hakkında pek fazla şey bilmiyor olsa da bu sistemin içinde mucizelerin var olduğuna inanmak doğru olmazdı.

Kız kardeşine yaklaştı. Vivi Ann tıpkı o hırpalanmış, telaşlı atlarından biri gibi korkak ve kaçmaya hazır duruyordu. Elinden geldiğince yumuşak bir tavırla, "Bu seni mahvediyor, Vivi," dedi Winona. "Asla olmayacak bir şeye inanmak..."

"*Serbest bırakılacak.*"

"O salonda *oturdum* ve senin görmeyi reddettiğin gerçeği gördüm. O..."

"Söyleme Win."

"Bunu biliyorsun, Vivi. Bilmelisin. O suçlu. Bunu..."

Vivi Ann ablasına öyle bir tokat patlattı ki Winona geriye doğru sendeledi. "Defol evimden. Bu konuşma bitti. Sonsuza kadar."

On Yedinci Bölüm

Yıllar ağır ağır ilerledi.

1997

1998

1999

Aurora ailede barışı sağlamak için sayısız girişimde bulundu, ama Vivi Ann'in daralan yüreğinde affetmeye yer yoktu ve doğrusu buna yer ayırmaya çalıştığı da söylenemezdi.

Babası ile Winona onu derinden yaralamıştı. Vivi Ann her cumartesi Noah'yı Aurora'ya bırakıyor, kirli plastik camın ardında oturabilmek ve ağır siyah ahizeden Dallas'ın sesini duyabilmek için iki buçuk saatlik yolu aşıp hapishaneye gidiyordu. Roy birbirini ardına dilekçeler veriyor, fakat yanan her umut ışığı sönüyordu. Vivi kötücül bir tahterevallinin üzerinde hissediyordu kendini; her iniş çıkışta ruhundan bir şeyler daha gidiyordu. Ve Roy sonunda eyalet mahkemesindeki son temyizini de reddedildiğini söylemek için aradığında hemen ekledi: "Ama endişelenme, federal mahkemeye götüreceğim." Böylece Vivi yeniden inanmayı sürdürdü ve aylar gelip geçti.

Ayakta durabilmek için bulduğu tek yol kendini diğer her şeye karşı uyuşturmaktı. Gün boyunca şekerleme yer gibi Xanax yutuyordu ve haplar sayesinde ilerlemeye devam edebiliyor, gülümseyebiliyor, konuşabiliyor ve sıradan bir hayat yaşıyormuş gibi davranabiliyordu. Aurora bu mücadelede Vivi'nin çapasıydı, onun sabitleyici eliydi. Yine de Vivi Ann akşamları yalnız kaldığında çok içki içiyor ve oğluna ya fazla sıkı ya da öylesine sarılıyordu. Bazen zihninde müziğe eşlik ederek orada öylece oturuyor, Noah'nın ağladığını ya da kendisini çağırdığını duyuyor ve Dallas'a dokunmanın, ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu anımsamaya çalışıyordu. Anılar uçup gidiyordu ve onlar olmadan uyuşukluğu savuşturmanın imkânı olmuyordu ve böylece Vivi pes edip kanepenin üzerinde derin, kâbus dolu bir uykuya dalıyordu.

Cumartesi ziyaretlerinin pek çoğunda kaçırdığı şeyler olmuştu; Noah'nın üç tekerlekli bisiklete ilk kez binışı, anaokulu kış partisi, hatta dördüncü yaş günü. Vivi kendini, Noah'ya doğum gününün pazar günü olduğunu söylerse küçük olduğu için çocuğun buna inanacağına ikna etmiş -ki Noah inanmıştı- fakat Aurora'nın acıma hissiyle dolup taşan bakışlarının hedefi olunca çark etmişti. O gece parti süsleri çöpü boyladığında o kadar çok tekila içmişti ki sabahleyin derslere yetişememişti.

1999 yılının ekim ayıydı; bir cumartesiydi. Dallas tutuklanalı yaklaşık dört yıl olmuştu.

Vivi hapishanenin otopark alanında oturmuş, aracının ön camından gri duvarlara bakıyordu. Yağmur ön cama öyle şiddetli ve hızlı bir biçimde hücum ediyordu ki cam canlıymış gibi

görünüyor, neredeyse esneyecek gibi duruyordu. Bulanıklığa rağmen en yüksek düzeyde korunan, heybetli, sapasağlam hapishane binasını seçebiliyordu. Vivi bu binalar topluluğunu hava şartlarının her türlüşünde görmüştü ve cezaevi pırıl pırıl günlerde yeşil kırlarla, mavi gökyüzüyle çevrelendiğinde bile amansız ve tehditkâr bir görünüm sergiliyordu. Yağmur cezaevini kasvetli ve mahzun bir havaya bürümüştü; bina yamacın önünde küstahça dikilmek yerine ona sokulmuş gibi görünüyordu.

Vivi içeriye girmenin ne ürkütücü olduğunu artık umursamıyormuş gibi geçiverdi rutin kontrollerden. Bugünlerde tam anlamıyla fark edebildiği tek şey gürültüydü; kapıların çınlaması, kilitlerin tıkırdaması, yükselen seslerin uzaktan gelen uğultuları.

Vivi her zamanki gibi sol taraftaki kabine oturdu, beklemeye başladı.

"Selam, Vivi," dedi Dallas karşısına otururken.

Genç kadın nihayet gülümsedi. Vivi gündelik yaşamında sergilediği bütün hissizliğe rağmen burada, onun yanındayken yaşadığını hissediyor olduğu gerçeğinden kaçamıyordu. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin birbirlerine dokunamasalar bile Vivi onu gördüğüne, ona yakın olduğuna seviniyordu. Kocasının adını bir yakarış gibi çağırırken bu isim çoktan bir duaya dönüşmüştü. Vivi elini cebine soktu ve Noah'nın en son çekilmiş fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafta Noah sevimli, güleç yüzlü, altı yaşında bir çocuktur. Kafasında beyzbol şapkası, elinde de sopasıyla sırtıyordu.

Dallas fotoğrafa bakakaldı; ona dokunurken ilk kez plastik camın varlığını hissetmiyor gibiydi.

Vivi Ann kocasının ne gördüğünü biliyordu: bir erkek çocuk. Dallas'ın hapishanede geçen yılları oğlunun değişen simasından okunuyordu. Noah uzamış, incelmışti; bu yıl bebeklik simasından sıyrılmıştı. Ve hatırlamadığı babasını sormayı da bırakmıştı.

"Seni özölüyor," dedi Vivi Ann.

"Yapma bunu," dedi Dallas. "Elimizde bir şey kalmadı. En azından dürüst olalım."

Vivi ona yalan söylemeye kalkışmakla ahmaklık etmişti. Kocasıyla ayrıldılar; aralarına dikenli tel, plastik cam, beton girmiş olabilirdi, ama bağlan hâlâ çok kuvvetliydi. "Onu getirmeme izin versen..."

"Bunu konuştuk. Beni böyle görmesine gerek yok, unutması daha iyi."

"Böyle söyleme."

Bu sözlerin ardından kirli plastiğin arkasında birbirlerine bakarken, ellerinde kara renkli iri ahizlerle hiçbir şey söyleyemeden sessizliğe gömüldüler. Vivi bu bekleyişin, bu sessizliklerinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, ama ziyaret saatinin son bulunduğunu ima eden alarm çaldığında irkildi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Dallas sonunda.

Vivi onun neden bahsettiğini anlamazdan gelmek, ona yine -bu kez şaşkın bir gülüşle- yalan söylemek istedi, ama kocasının, onun yüzünden, yorgun gözlerinden gerçeği okuyacağını biliyordu. Dallas'ın tutukluluk yıllarında kendilerini bekleyen farklı bir gelecek varmış gibi davranmak gitgide güçleşmişti. İkisi de kilo vermişti; Roy geçen ay ikisinin de birer yürüyen iskeletten farksız olduğunu söylemişti. Dallas'ın her zaman keskin hatlara sahip yüzü çökük ve sıska bir hal almıştı. Boynundaki damarlar ile kaslar toprağın hemen altından dışarı fırlamış ağaç köklerini andırıyordu.

Zaman Vivi Ann'in yüzünde de izler bırakmıştı; genç kadın her sabah bu değişiklikleri görebiliyordu. Saçları bile çok az kesilmekten ve bakımsız kalmaktan ötürü matlaşıp incelmışti. Otuz iki yaşındaydı, ama neredeyse on yaş büyük görünüyordu.

"Zor," dedi usulca.

"Hâlâ o ilaçları alıyor musun?"

"Neredeyse hiç."

"Yalan söylüyorsun," dedi Dallas.

Vivi kocasına baktı. Onu o kadar seviyordu ki aşkı göğsünü acıtıyordu. "Nasıl üstesinden geliyorsun?"

Dallas arkasına yaslandı. İkisi bunu nadiren yaparlardı. Rollerle örülü patikadan ayrılıp gerçeğin sert zeminine nadiren basarlardı. "Bahçeye çıktığım zaman boş bir yer buluyorum ve orada dikilip gözlerimi kapatıyorum. Şansım yaver giderse kulağıma gelen ses nal seslerini andırıyor."

"Kaçak," dedi Vivi.

"Onu gece vakti sürdüğümü anımsıyorum... O gece."

Dallas ve Vivi göz göze geldi; hatıraları capcanlıydı, heyecan vericiydi. "İlk kez birlikte olmuştuk..."

"Sen nasıl dayanıyorsun?"

Haplar. İçki. Vivi, Dallas'ın fark etmemiş olmasını umarak gözlerini kaçırdı. "Dışarıda, verandada annemin yaptığı rüzgâr çanlarından biri var. Annem hastayken o çam bana vermişti ve eğer dikkatle dinlersem o çanın sesinde onun sesini duyacağımı söylemişti. Ben de yaptım. Duyuyorum." Yeniden kocasına baktı. "Artık senin sesini de duyuyorum. Bazen rüzgârı bekliyorum..."

Vivi sustu. Hatıraları çağrıştırıyordu bu; o anlar gizli elektrik kabloları gibiydi. Uzak durmak en iyisiydi.

"Roy'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Yakında alırsın," dedi Vivi. Buna inanmak istiyor, inanmaya çalışıyordu. "Federal mahkeme davana bakacak. Görürsün."

"Tabii," dedi Dallas. Ardından ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Vivi onun ahizeyi yerine bırakıp uzaklaşmasını izledi.

"Seni seviyorum," dedi genç kadın.

Dallas dudaklarını kıpırdatarak karşılık verdi ve dönüp gitti. Kapı ardından tıkırdayarak kapandı.

Vivi orada bir başına, onun boş kabinine dalıp giderek öyle uzun süre oturdu ki bir kadın yaklaşip omzunu hafifçe dürttü.

Vivi Ann mırıldanarak özür dileyip kalktı ve uzaklaştı.

Eve dönüş yolu her zamankinden uzun sürdü. Kilometreleri birer birer aşarken kendini dağıtmamaya uğraştı. Son günlerde düşünemediği bir sürü şey vardı ve eğer gerçekten odaklanırsa korkusunu dizginleyebiliyordu. En azından gündüz saatleri süresince yapabiliyordu bunu. Geceler başlı başına cehennemdi; ilaca yüklenmek bile ancak bir süre idare ediyordu.

Kasabaya varınca ayağını gazdan çekip yavaşladı. Kendisi ceza yargı sisteminin gri-siyah

dünyasında ertelenmişken, her yanı buradaki hayatın sürüp gitmiş olduğuna dair kanıtlarla kuşatılmıştı. Ana Cadde boyunca uzanan ağaçlar sonbahara özgü bir renk cümbüşüne dönmüştü; cansız yaprakların ilk birkaç tanesi dökülmüştü. The Horsin' Around Malzeme Dükkânı yıllık indiriminin reklamını yapmaktaydı ve marketin vitrini de hayaletler ve balkabaklarıyla süslenmişti.

Şaka mı, şeker mi, Bayan Raintree?

Vivi irkilerek gaza bastı. Külüstür kamyon derin bir hırıltıyla ileri doğru yalpaladı.

Çiftliğe varınca ağaçların oraya park edip saatine baktı. Üç olmuştu. Atları besleyip Noah'yı Aurora'nın evinden almaya yetiştirebilmek için bir saati vardı.

Noah.

Vivi'nin kaçmaya çalıştığı bir gerçek daha vardı. Hayırsız bir anne olmaya başlamıştı. Suya ve güneşe muhtaç olduğu kadar düşküncü oğluna. Ama ona her baktığında kalbinden bir parça kopuyor gibiydi.

Bu durumu değiştirmeliydi. Yarın Xanax almayı bırakacak ve yaşama sorumluluğunu yeniden üstlenecekti. İstese de istemese de böyle yapmak zorundaydı.

Bu hedefle (daha önce de bunu hedeflemişti ama bu kez kararlıydı; bu kez bunu gerçekten yapacaktı) kendini azıcık da olsa iyi hissederek haftalık yonca balyalarının saklandığı barakaya yöneldi. Kapıyı açıp el arabasını çekti ve ot balyalarını arabaya doldurdu.

Ahıra girip ışıkları yaktı ve bölmeden bölmeye ilerleyerek atlan beslemeye başladı. Burada yeniden bir parça huzur bulabilmişti ve Clem'in bölmesinin kapısını açarken neredeyse gülümseyecekti.

"Selam kızım, beni özledin mi?"

Kışneme sesi gelmedi, bir yandan bir yana savrulan kuyruk fısıltısı da duyulmadı.

Vivi Ann taze talaşların üzerine bastığı an anladı.

Clementine bölmenin ahşap duvarının kenarına kıvrılmış, ağaran iri başı ileri uzanmıştı.

Vivi Ann büsbütün sessiz bir halde öylece dikildi; adım atsa dizlerinin üzerine çökeceğini biliyordu. Soluk almak bile zor geliyordu. O anda, dünyada en sevdiği yer olan bu ahırın serin, gölgeli aşinalığında o harika kısırakla ilgili her şeyi anımsadı. İki bütünü yaşamlarını birlikte geçirmişlerdi.

O eşekarısı kovarıma bastığın günü hatırla... Hendekten atladığında böğürtlen dallarının içine düşmüştüm... Eyalet yarışını ilk kez ne zaman kazanmıştık?

Vivi Ann güçlükle yutkunarak yaklaşıp Clem'in karnının dibindeki soluk pembe talaşların üzerine çöktü. Uzanıp kısırağın boynuna dokununca olmaması gereken o soğukluğu hissetti. Bu harika hayvana -Vivi'nin annesiyle arasındaki son gerçek bağına- söylenecek çok söz vardı, ama artık hiçbirini söylemek mümkün değildi. Vivi Ann boğazının düğümlendiğini hissetti; gözleri yanıyordu. Clem olmadan nasıl devam edecekti? Hele şimdi, onca şey yitirilmişken?

Genç kadın Clem'in ağaran kulaklarını kaşıdı. "Dışarıda, gün ışığında kalmalıydın, kızım. Bu karanlık bölmeden nasıl da nefret ettiğini bilirim."

Bu sözler Vivi'ye Dallas'ı ve onun içinde bulunduğu hücreyi anımsatınca genç kadın yalnızlık ve kederle kahroldu. Kısırağının yanına uzanıp onun yumuşacık böğrüne yaslanarak ana rahmindeki gibi kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Hoşça kal, Clem. Anneme benden selam söyle.

Zaman ilerliyordu; ufak ufak, sendeleyerek, yavaşlayarak gidiyordu ama hep ilerliyordu. 2000 yılı bomboş, gri günlerin ve sonsuz gecelerin bulanıklığında akıp gitti. Noah beş yaşında anaokuluna gitmeye (ki Vivi Ann çok erken olduğunu düşünmüştü; onu bir yıl daha bekletmeliydi ve Dallas yanında olsaydı öyle yapacaktı ama o yoktu), altı yaşında T-ball*, yedi yaşında da futbol oynamaya başladı. Vivi oğlunun cumartesi maçlarının tümünü kaçırdı; bu ona kendini suçlu hissettiren bir başka durumdu. Aurora kız kardeşine her seferinde onunla birlikte cezaevine gelebileceğini söylediyse de Vivi Ann ablasının teklifini geri çevirdi. Genç kadın bunu ancak yalnız başına yapabiliyordu.

* Beyzbol benzeri bir oyun. (ç. n.)

Ve sonra, 2001'in eylül ayının ilk haftasında Vivi'nin beklediği telefon nihayet geldi.

"Bay Lovejoy bugün sizinle görüşmek istiyor."

İyi haberdi bu. Vivi Ann hissediyordu. Dallas'ın cezaevinde geçirdiği yıllar boyunca Roy, Vivi Ann'i bürosunda görüşmeye hiç çağırılmamıştı.

O sabah hazırlanırken, *Tanrıya şükürler olsun*, dedi Vivi Ann içinden. Bu söz zihninde döne döne adeta yokuş aşağı kayan bir yarışçının hızına erişti ve Vivi artık başka şey düşünemez oldu.

Kasabadan geçerken okulda durup Noah'yı aldı. Katlandıkları onca şeyden sonra oğlu iyi haberleri duyacakları o gün orada olmayı hak etmişti.

"Teneffüsü kaçıracağım," dedi Noah yan koltuktan. Çocuk koltuğunun önünde bir çift plastik dinozorla oynuyor, onları dövüştürüyordu.

"Biliyorum ama babanla ilgili haberler alacağız. Bunu çok uzun zamandır bekliyorduk. Ve bugünü, bunun için burada bulunduğunu unutmamamı istiyorum."

"Ah."

"Çünkü asla pes etmedim, Noah. Gerçekten zor olsa bile bu da önemli."

Noah dinozorların destansı savaşıma uygun sesler çıkarıyordu.

Vivi Ann radyoyu açıp yola devam etti. Belfair'e, kanalın başladığı yere varınca Roy'un bankanın yanındaki küçük boşlukta, eski bir evdeki bürosunun yolunu tuttu.

"Geldik," dedi park ederken. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki başının döndüğünü hissediyordu, ama sakinleşmek için bile olsa haplarından almadı. Bugünden sonra bir daha asla hap kullanmayacaktı Vivi. Ailesi bir araya gelince hiç ihtiyacı kalmayacaktı. Noah'nın oto koltuğundan kalkmasına yardım edip elinden tuttu ve ön kapıya uzanan çim damarlı beton yoldan yürüdü.

İçeri girince danışma görevlisine gülümsedi. "Ben Vivi Ann Raintree. Roy'la randevum vardı."

"Doğru," dedi danışma görevlisi. "Şuradaki kapı. Kendisi sizi bekliyor."

Roy çalışma masasına oturmuş, telefonda konuşuyordu. Vivi'nin içeri girdiğini görünce gülümseyerek oturmasını işaret etti, telefonun ucundakine bir şey daha söyledi ve görüşmeyi bitirdi.

Vivi Ann, Noah'vı arkadaki kanepeye oturttu ve oğluna sessizce oynamasını söyledikten sonra Roy'un masasının karşısındaki yerini aldı.

"Rekor kıracak kadar hızlı geldin," dedi Roy.

"Yıllardır bu telefonu beklemiyor muydum? Beklemedik mi?"

"Ah," dedi Roy kaşlarını çatarak. "Bunu akıl etmeliydim."

"Neyi?"

"Ne düşüneceğini."

Vivi Ann gerildiğini hissetti. "Federal mahkemenin temyizi onayladığını söylemek için aradın beni, öyle değil mi?"

"Teknik olarak uyarı beyanında bulunmak için diyelim, ama hayır, haberler öyle değil."

Arkada dinozorlarını çarpıştıran Noah'nın sesi şiddetlendi, ama Vivi Ann kafasının içinde aniden gürleyen beyaz gürültü yüzünden pek de bir şey duymuyordu. "Ne haber vereceksin?"

"Üzgünüm, Vivi Ann. Yine reddedildik."

Vivi ağır ağır gözlerini kapattı. Nasıl bu kadar saf olabilirdi? Nesi vardı? Umuda kapılmakla ahmaklık etmişti. Derin bir nefes aldı, verdi ve Roy'a baktı.

Sanki bu yeni mağlubiyet, kötü bir yol sahasında karşılaşmış bir başka tümsekmiş gibi sakın ve kendine hâkim görüldüğünü biliyordu. Geceye dek yıkılmayacaktı. Yıllardır beklemeye, rol yapmaya, gizlemeye alışmıştı. "Bir bardak su rica edebilir miyim?"

"Tabii. Şurada."

Vivi kalktı, dikkatli adımlarla büfenin üzerinde duran su dolu sürahiye yaklaştı. Kendine bir bardak su doldurup elini cebine soktu ve bir çift hap çıkanp arkasına dönmeden önce tabletleri yuttu. "Dallas biliyor mu?"

"Dün..." dedi Roy.

Vivi Ann bir an önce uyuşmayı umarak oturdu. Bu hissettiği şeye dayanamıyordu. "Şimdi ne olacak? Hangi mahkemeye gideceğiz?"

"Bu davada yapabileceğim her şeyi yaptım, her delili savundum, her talebin dilekçesini verdim, bütün temyiz yollarını denedim. Artık resmî savunma avukatı değilim; bunu biliyorsun. Bütün bunları kamu hayrına yaptım, ama yapabileceğim bir şey kalmadı. Başka bir avukat bulabilirsin, benim beceriksiz olduğumu söyleyebilirsin ve Tanrım, belki de öyleyimdir. Bu düşünceni kabul edebilirim." Roy iç çekti. "Bilmiyorum, Vivi. Tek bildiğim, yapacak bir şeyimizin kalmadığı. Üzgünüm."

"Böyle söyleme." Vivi ses tonundaki tiz çaresizliği, öfkenin keskin tınısını duyabiliyordu; tavrım bir tebessümle yumuşatmaya çalıştı. "Bunu yıllardır herkesten duyuyorum. Bıktım. Onun masumiyetini kanıtlamak için sana ihtiyacımız var, Roy."

Roy bakışlarını kaçırdı.

Vivi Ann o kaçamak bakışta gizlenmiş bir şeyler sezdi. "Roy? Ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece ben... bu hafta Dallas'la samimi bir konuşma yaptık. Nihayet."

"Onun masum olduğunu biliyorsun, değil mi, Roy? Bunu bana defalarca söyledin."

"Gerçekten, artık o konuda yorum yapamayacağım."

İşte şimdi korkmuştu Vivi. Roy, Dallas'ın itirafta bulunduğunu mu ima ediyordu? Ayağa kalkıp avukata baktı. "Bu saçmalığa katlanamam, Roy. Lütfen. Kafamı karıştırma."

Roy kafasını ağır ağır kaldırdı; bakışları mahzundu. "Dallas'la konuş, Vivi Ann. Senin için

yarın cezaevinde bir görüşme ayarladım."

"Bu mu? Bunca yıldan sonra bana layık gördüğün bu mu?"

"Üzgünüm."

Vivi hışımla dönüp Noah'nın yanına gitti, çocuğun elinden tuttu, onu çekiştirerek odadan çıktı ve merdivenlerden inip kamyonu yöneldi.

Eve gidene kadar duyduklarını zihninde yineledi; bunları değiştirmeye, yumuşatmaya çalıştı. Aurora'nın evine varınca Noah'yı ablasına bıraktı. "Bu gece onunla ilgilenemeyeceğim."

Aurora'nın kendisine seslendiğini, durmasını söylediğini işitti, ama kulak asmadı. Korku, yanında dikilmiş ona bakan dev, siyah bir canavar gibiydi ve Vivi kaçıp kendinden geçmek istiyordu.

Nihayet eve vardığında kapıyı ardından hışımla kapattı ve soluğu ecza dolabının yanında aldı. Avucuna bir sürü hap aldı -kimin umurundaydı ki? Acısı dinsin, yeterdi- ve hapları tekilayla yuttu.

Yatağa girip örtüyü üzerine çekti ve Dallas'ı, Noah'yı ya da geleceği düşünmemeye çalıştı. Herhangi birini düşünecek olursa altüst olacaktı. Gece çökene dek sersemlemiş, gevşemiş vaziyette pencereden dışarı, çiftliğe bakarak öylece uzandı; sonrasında ta ki kendisi de bir parçası olana dek hiçliğe baktı ve artık hiçbir şey hissedemiyordu.

Ertesi sabah kendini eskimiş, kurumuş bir deri parçası gibi hissederek yataktan kalktı, kaynar suyla duş aldı ve cezaevine gitti.

Orada bunca zamandır tanınıyor olmasına karşın, "Dallas Raintree'nin ziyaretçisi Vivi Ann Raintree," dedi resmî bir tavırla.

Masadaki kadın -bugün Stephanie görevliydi- gülümsedi. "Avukatınız bugün için açık görüş randevusu aldı."

"Sahi mi? Haberim yoktu."

Normalde açık görüş fikri Vivi'yi heyecandan çıldırtırdı. Buraya geldiği yıllar boyunca yalnızca bir iki kez açık görüş hakkı kullanabilmişti. Ama şimdi bu görüşün niçin ayarlandığını biliyordu. Bu Roy'un ona veda hediyesiydi; sonun geldiğini bildiren bir işaretti bu.

Vivi metal detektörüne yöneldi. Detektörden geçince üniformalı iri bir adam, "Bu taraftan," dedi kaba bir sesle. Vivi'nin elini damgaladı ve boynuna takması için ona bir kimlik verdi.

Vivi adamın peşi sıra geniş, gri bir koridorda ilerledi. Kapılar kendiliğinden açılıp kapanırken geniş bir açıyla dönüyor ve arkalarından şiddetli bir kilit sesi yankılanıyordu. Vivi Ann hapishanenin içine, mahkûmların tutulduğu yere varana dek, ses her açılan kapıda biraz daha netleşip şiddetlenir gibi oldu.

Sonunda en sondaki koridorun ucuna geldiklerinde gardiyan Vivi'yi bir odaya aldı. Burası pencereleri ya da kabinleri olmayan küçük bir odaydı. Kapının karşı tarafında üniformalı bir gardiyan dikilmekteydi. Adam Vivi'nin geldiğini fark etmiş olmasına karşın ne hareket etti, ne de başını salladı.

Odanın ortasında yıllardır kullanılmaktan çizilip yıpranmış geniş, ahşap bir masa bulunmaktaydı. Etrafına birkaç plastik sandalye dizilmişti. Vivi masaya yaklaştı, oturdu, sandalyesini yanaştırdı ve beklemeye koyuldu. Duvar da saniyeler tık tık ediyordu.

Sonunda odanın arka tarafındaki kapı vızıldayarak açıldı. Gardiyan hafifçe dönüp kapıya baktı.

Dallas aksayarak odaya girdi; el ve ayak bileklerindeki kelepçeler, beline takılmış kelepçeye zincirlenmişti.

Vivi bunca yıl sonra ona bu kadar yakın olduğuna inanamazken ayağa kalkıp bekledi.

Dallas ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve Vivi ona sıkıca sarılarak ikisinin ne kadar zayıflamış, bir deri bir kemik hale gelmiş olduklarını hissetti.

"Yeter," dedi gardiyan. "Yerinize oturun."

Vivi Ann kocasını gönülsüzce bıraktı. Dallas yine aksayarak masanın karşı tarafına geçip oturdu.

Sandalyesinde geriye kayıp ayaklarını ileri uzattı. Saçları basbayağı uzamış, neredeyse omuz hizasını geçmişti.

Vivi cebinden Noah'nın en son fotoğrafını çıkarıp ona uzattı. Fotoğrafta oğulları, Kaçak'ın sırtındaki büyük kovboy eyerine oturmuş, objektife el sallıyordu. "Oğlunun ata binişini bir görsen. O da senin kadar iyi at sürecek."

Dallas titreyen ellerle fotoğrafa uzandı. "Birbirimize iyi gelmiyoruz, Vivi."

"Lütfen. Öyle söyleme."

"Senin için yeterince iyi olmaya çalıştım."

Vivi güçlkle yutkundu. "Roy'a ne söyledin?"

"Artık bir önemi yok." Dallas o kadar durgundu ki neredeyse soluk almıyor gibiydi ve bu çok garipti, çünkü Vivi soluk almakta zorlanan, nefes nefese kalmış bir yarış atından farksızdı.

"En çok neyini sevdim, biliyor musun, Vivi? Bana onu öldürüp öldürmediğimi hiç sormadın. Hiç."

Vivi kocasının yanına gidip ona sarıldı ve onu *hissetmeyi*, ona dokunmayı arzularak Dallas'ı öptü, ancak kendi gözyaşlarından başka bir şey tadamadı. "Bunu yaptığını söylemek için uğraşma, Dallas. Sana inanmayacağım. Ayrıca vazgeçmeye de kalkışma. Bu işte beraberiz. Savaşmaya devam etmek zorundayız..."

"Çekilin," dedi gardiyan yanlarına yaklaşarak.

Vivi Ann gözyaşlarının bulanıklığında Dallas'ın gülümsemekte olduğunu görebiliyordu. Bu gülüş yıllar önce Outlaw'da tanıştıkları gece Vivi Ann'in gördüğü o seksi, çapkın ve davetkâr gülüşün aynısıydı. "Luke'la evlenmeliydin."

"Sus," dedi Vivi. Ama bu yakarış bir fısıltıdan öteye geçmedi.

Gardiyan kapıyı açıp Dallas'ı dışarı çıkardı.

Vivi kafasını çevirip bakınca Noah'nın fotoğrafının hâlâ masanın üzerinde durduğunu gördü ve anladı; Dallas pes etmişti.

Vivi Ann eylülünden ekime, ekimden kasıma ardı ardına her cumartesi cezaevine gidip giriş yaptı. Bir kabinde tek başına oturup yaşamının geçen saniyelerini izledi.

Dallas onunla bir daha hiç görüşmedi. Gönderdiği haftalık mektuplar açılmadan geri geldi. Aralık ayında, tutuklandığı günün üzerinden altı yıl geçmişken Dallas bir kart gönderdi: *Kamyonumu Noah'ya ver ve ona gerçeği söyle.*

Gerçeği.

Vivi bunun ne anlama geldiğini bile anlamadı. Hangi gerçeği? Annesi ile babasının

birbirlerini sevdiklerini mi, yoksa bunun, bu aşkın herkesi mahvettiğini mi? Yoksa Roy'un yaptığı gibi o da Cat cinayetini itiraf ettiğini mi ima etmişti (ki Vivi oğluna bunu asla söylemezdi ve kendi de buna inanmazdı)? Bilmiyordu. Bildiği tek şey son günlerde hayatının iyice kararmış olduğuydu. Onca yıl Dallas'ı görmek için cezaevine gitmek acı vermişti. Artık onu görememek daha da acıydı. Vivi bugüne dek bundan daha beter hissedebileceğini düşünmemişti.

Sonra posta gelmişti. Vivi cezaevinden gelen büyük evrak zarfını görünce içinden, *Tanrı'ya şükür*, diyerek zarfı yırtınıştı.

Boşanma belgeleri.

Hiçbir şey, hatta annesini ya da Clem'i yitirmek bile bu kadar canını acıtmamıştı. Hiçbir şey.

Haplarını almak için doğruca ecza dolabına koştu ve ağzına bir sürü tablet atıp tekilayla yuttu. Sonra yatağına uzandı ve rüya görmemek için Tanrı'ya dua ederek gözlerini kapattı...

"Anne. Zamanı gelmedi mi?"

"Anne?"

Vivi ağır başını yastıktan kaldırdı.

Noah yatağının başucunda dikilmişti. "Sam'in evine gidecektik, unuttun mu?"

"Ha?"

Çocuğun yüzünde son günlerde alışıl gelen o asık ifade belirdi. "Parti saat üçte başlıyor. Öbür anneler biliyorlar."

"Ah..." Vivi üstündeki örtüyü kenara itip sallanarak yataktan kalktı. Ağır adımlarla gidip-başı zonkluyordu ve bedeni pamukla doldurulmuş gibiydi- duş almak istedi, ama elleri öylesine uyuşmuştu ki musluğu bile açamadı. Bunun üzerine cansız, kirli saçlarını el yordamıyla toplayıp gelişi güzel bir atkuyruğu yaptı. Giyinmek son derece zahmetliydi; odaklanamıyordu, elleri titriyordu ve dengede duramıyordu. Yine de sonunda gri renkli, eski bir eşofman, kareli bir gömlek ve kovboy çizmelerini giymeyi başardı. "Hadi, gidelim, küçük adam," dedi gülümsemeye çalışarak. Sözleri ağzında yuvarlanmış olabildi.

"Hediye nerede?"

"Ha?"

"Sam'in *doğum günü*, anne."

"Ah. Tabii ya." Vivi zihnini kaplayan bu sisin dağılmasını umarak kararsız adımlarla evin içinde dolaştı. Mutfak tezgâhında (bunun burada ne işi vardı ki?) yeni sayılabilecek bir yular bulup bunu geçen hafta sonundan kalan gazetenin karikatür sayfasıyla paketledi. "İşte. Arkadaşın yeni bir at almıştı, değil mi?"

"Bu aptal bir hediye."

"Ya bu, ya da hediye yok."

Noah iç çekti. "İyi."

Anne oğul evden çıktığında yağmur yağıyordu. Kamyona yöneldiler.

Vivi, Noah'nın oto koltuğunun kemerini bağlamakla epey uğraştı ve işi bittiğine sırlıklam olmuştu. Titreyen elleri öylesine kayganlaşmıştı ki direksiyonu kavramakta zorlanıyordu.

Yağmur kamyonu döverken ön camda bir nehir çağlıyordu. Silecekler neredeyse yetişmiyordu.

Vivi gaza yüklendi. Kasabaya doğru giderken yalnızca önündeki yola odaklanmaya çalıştı;

görebilmek imkânsızdı. Etraf soluk ve kasvetliydi. Cezaevine Dallas'ı son kez görmeye gittiği günkü gibi hayalidydi... Vivi'nin onu öpüp kendinden, kendilerinden vazgeçmemesi için ona yalvardığı günkü gibi... O gün de yağmurda çıkmıştı dışarı ve...

"Anne!"

Vivi gözlerini kırıştıtararak odaklanmaya çalıştı. Yanlış şeritteydi; hızlı bir araba korna çalarak üzerine geliyordu.

Aniden dönünce kamyonun kenara doğru yalpalayarak kaldırıma savrulduğunu hissetti. Frene asıldı, ama ya çok geç kalmıştı ya da çok sert basmıştı. Kamyon ıslak çimlerin üzerinden kayarak bir ağaca çarptı.

Vivi kafasını direksiyona öyle şiddetli çarptı ki bir an nerede olduğunu şaşırdı. Ağzında kan tadı vardı.

Ardından Noah'nın çığlığı geldi kulağına.

Bu yüksek tonlu, isterik ses uzaktan geliyor gibiydi. İçinde bir yerlerde bu sese karşılık verdi, haykırdı, ama öyle sersemlemişti ki bütün bunlara bir anlam veremiyordu.

"Anne!"

Vivi titreyen ellerle emniyet kemerini açtı ve Noah'nın oto koltuğunu çözdü. Noah kendini annesinin kollarına atıp başını onun boynuna gömerek hıçkırıklara boğuldu.

Vivi yavaş yavaş neler olup bittiğinin farkına vararak oğlunu kollarında hissetmeye başladı. Noah'ya sarılıp onun çocuksu kokusunu içine çekti. Çok uzun zamandır Noah'dan uzak durmuş, ondan korkmuştu, ama şimdi ona olan sevgisi bir oluğa hücum eden yağmur suları misali geri gelmiş, genç kadını neredeyse boğacaktı. "Ah, Tanrım," diye inledi Vivi. "Çok özür dilerim..."

Noah başını kaldırdı, burnunu çekerek annesine baktı. Bakışları gözyaşlarıyla kararmıştı. "İyi misin, anne?"

"İyi olacağım, Noah. Sana söz veriyorum."

Vivi Ann kamyonu geri vitese takıp, ezilip bükülmüş ağaç gövdesinden uzaklaştı. Kamyonun motoru rölantide çok hızlı bir biçimde çalışıyordu; Vivi gaza basınca devir arttı, ama kamyon aniden frenlerden kurtulup geri fırladı.

Yol boyunca bütün bedeni titremekteydi; ama Vivi, hiçbir şey olmamış gibi yine dinozorlarıyla oynamaya dalan oğluna durumu çaktırmamaya çalıştı. Ne var ki Noah bugünü unutmuyacaktı; Vivi bunu üzüntüyle kabullenmişti.

Partinin yapıldığı eve gidip oğlunu bıraktı. Ayrılırken ona öyle sıkı sarıldı ki Noah kollarından kurtulmak için kıvranmak zorunda kaldı.

"Seni seviyorum, Noah," derken bu üç kelimeyi ne kadar uzun zamandır söylemediği geldi aklına.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Yavaş yavaş doğrularak oğlunun giriş kapısına doğru ilerleyişini izledi. Bir başka yaşamda -bir zamanlar hayalini kurduğu bir yaşamda- o da oğlunun yanında olup yol boyunca elinden tutar ve oyunlar kurup çörekler ikram ederek içerideki diğer annelere eşlik ederdi.

Şimdi orada yapayalnız ve kendi hayatından mahrum kalmış bir halde öylece duruyordu.

Bu son bulmalıydı.

Vivi dumanı tüten, hasarlı kamyonuna geri dönüp sürücü koltuğuna oturdu.

Ne komikti; sürücü koltuğunda oturan oydu. Yıllardır yolcu koltuğunda oturmuştu ama şimdi ne yapacaktı? Ne *yapabilirdi*? Yanıtlar kavranamayacak kadar engin, net görülemeyecek kadar uzaktı.

Kesinlikle bildiği bir şey varsa o da yardıma ihtiyacı olduğuydu. Yalnız kalmaya daha fazla dayanamayacaktı.

Ve Winona'nın evi yolun karşısındaydı.

Vivi kamyonundan indi ve kız kardeşinin evine yanaşp kapalı duran beyaz kazıklı çitlerin önünde durdu. Yağmur başından aşağı şakır şakır yağarken önünü net göremiyordu, ama bu, yapılması gerekene dair ani kavrayışını gölgelemiyordu. Noah daha iyisini hak ediyordu.

Vivi sonunda göğüs geçirerek Winona'nın kapısında belirdi.

"Winona? Kız kardeşin Vivi Ann seni görmeye geldi."

Winona bu cümleyi duymayı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki nihayet işitince Lisa'ya onu içeri göndermesini söylemeyi bile neredeyse unutarak çabucak ayağa fırladı.

Tereddütlü, korkulu, ürkek bir halde ne diyeceğini düşünerek öylece dikildi. Ardından Vivi Ann kapıyı açıp içeri girdi ve Winona öylesine şaşırdı ki diyecek tek kelime bulamadı.

Vivi Ann sadece ağlamıyordu; hıçkırıyordu. İçli içli akan, iri gözyaşları genç kadının omuzlarını sarsıyor, yorgun, zayıf yüzünü perişan ediyordu.

Winona ona yaklaşp içgüdüsel bir tavırla kollarını açtı.

Vivi büzülerek kanepeye doğru sendeledi ve kanepenin üzerine yığıldı.

Winona karşısındaki sandalyeye geçip hareketsizce, dimdik oturdu ve yalnızca nefes alıp vererek bekledi. İlk kez çenesini kapatıp, konuşmayı başlatmaması gerekiyordu. İşkenceydi bu. Kız kardeşine söyleyecek çok şeyi, yıllardır birikmiş sözleri vardı. Annelerinin çok sevdiği cam taşlar gibi cilalamıştı onları.

Sessizlik bitmek bilmedi. Sonra, "Bugün az daha Noah ile kendimi öldürüyordum," dedi Vivi Ann usulca.

"Ne oldu?"

"Ne olduğu önemli değil." Vivi bakışlarını kaçırdı. İncecik, cansız saç tutamı yüzüne yapıştı; kan çanağı gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Buradan çekip gitmek istiyorum ama gidecek bir yerim yok."

"Bizden kaçma," dedi Winona. "Biz senin aileniz. Biz Noah'nın ailesiyiz. Bunu atlatabiliriz."

"Dallas hapisten çıkmayacak. Bu konuda haklıydın. Ve şimdi de benden boşanmak istiyor."

"Pek çok konuda yanıldım, Vivi," dedi Winona. Bunu söylemek için o kadar çok beklemişti ki.

"Biliyorum, onu sevdiğim için aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun ve Luke'u kırdığım için benden nefret ediyorsun, ama tavsiyeye ihtiyacım var, Win." Vivi Ann kafasını kaldırıp baktı.

"Luke'u kırdırdığın için senden nefret etmiyorum," dedi Winona iç çekerek. "senden onun tarafından sevildiğin için nefret ediyordum."

Vivi Ann kaşlarını çatıp gözlerini sildi. "Ne?"

"Luke Conelly'yi on beş yaşından beri seviyordum. Sana söylemem gerekirdi."

Vivi Ann uzun süre sessiz kaldı ve konuşmaya başladığında, kelimeler ağzından sanki onları karanlıkta teker teker buluyormuşçasına yavaş yavaş dökülüyor gibiydi. "Onu seviyordun. Sana nırım bu her şeyi açıklıyor. Biz Grey'ler..." dedi Vivi. "Aşkta talihsiziz, değil mi? Peki, ne yapacağım, Win?"

Winona bu sorunun yanıtını yıllardan beri biliyordu, kendisine sorulmasını beklemişti ve yanıtını zihninde yüzlerce kez canlandırmıştı. Ve şimdi, o zaman gelip çatmışken, gerçeğin ne kadar zalim olduğunu nihayet anlamıştı ve bunu dile getiremiyordu.

"Söyle," dedi Vivi Ann ve Winona kız kardeşinin buruk sesinden Vivi'nin bu yanıtı çoktan sezmiş olduğunu anladı; Vivi bunu itiraf etmek için ablasının yardımına ihtiyaç duyuyordu sadece.

"Dallas'ın karısı olmayı bırakıp Noah'nın annesi olmaya başlamalısın. Ve o haplar da seni öldürüyor."

"Noah benden çok daha iyi bir anneyi hak ediyor."

Winona nihayet kardeşine yaklaştı, ona sarıldı ve Vivi, ablasının kollarında ağladı. "Bunu atlatacaksın, söz veriyorum. Hepimiz sana yardım edeceğiz. Hatta bir gün yeniden âşık bile olacaksın."

Vivi Ann başını kaldırıp baktı; bakışlarındaki hüznün öyle derindi ki Winona o hüznün ucuna dahi dokunamadı. "Hayır," dedi Vivi sonunda. "Olmayacağım."

ikinci Kısım

Sonra

Cesaretin eli silahlı bir adam olduğuna inanmak yerine gerçek cesaretin ne olduğunu anlamayı istedim. Yenik başlamakta olduğunu bildiğin andır bu, fakat yine de başlarsın ve ne olursa olsun sonunu getirirsin.

—ATTICUS FINCH, HARPER LEE'NİN
BÜLBÜLÜ ÖLDÜRMEK ADLI ESERİNDEN

On Sekizinci Bölüm

2007

Yıllar geçtikçe kimi yerler değişirken, bazıları da inatla aynı kalıyordu. Mesela Seattle geçen on yılda bütünüyle halkı tarafından tanınmaz bir hale gelmişti. İnternet şirketlerinin maharetlerine marka kafeler de eklenince o güzel, büyük kentin bir zamanlar REI* kıyafetleri giyen, doğasever sakinleri hakiki şehirlilere dönüşmüştü. İnşaatların ardı arkası kesilmemişti; turuncu renkli dev vinçler, değişen ufuk çizgisi üzerine dev alıcı kuşlar gibi yayılmıştı. Her gün çok katlı yeni bir yapı gökyüzünün gri bölgelerine doğru yükseliyordu. Havalı füzyon menüleri ve telaffuz edilmesi zor isimleriyle restoranlar hızla gelişen caddelere sıralanmış, öncesinde yalnızca binalar ile sokak tabelalarının bulunduğu yerler yeni semtlere dönüşüvermişti. Meşhur Space Needle ile bir zamanların anlı şanlı Smith Tower artık şehrin mağrur ikiz direkleri olmaktan çıkmış, her geçen gün daha yaşlı ve küçük görünerek kitap desteklerine dönüşmüşlerdi.

* Recreational Equipment Inc: Tüketici işbirliğiyle kurulmuş doğa sporu araç gereçleri, spor malzeme ve kıyafetleri satan bir kuruluş, (ç. n.)

Vivi Ann de büyümüştü. Artık otuz dokuz yaşındaydı ve gençliğindeki iyimserliği ile gücünün büyük bölümünü yitirmişti. Kendini bilhassa yalnız, huzursuz ve sinirli hissettiği zamanlarda yılda birkaç kere aracına atlayıp şehre gidiyordu. Fevkalade iyi seçilmiş, göstermelik bir hikâye uydurup -açık artırmadan malzeme almak ya da satılık bir at bakmak gibi- çocuk bakıcılığını da sağlama alarak karanlık barlarda teselli bulmaya çalışıyordu, ama bardan bir erkekle çıktığı nadir zamanlarda, kendini öncekinden daha kirli ve mutsuz hissediyordu.

Ve her seferinde, hiçbir şeyin değişmediği Oyster Sahili'ne geri dönüyordu. Yani burada evler inşa edilmiş, emlak değerleri yükselmişti tabii, ama soğuk su eyaletindeki bu saklı ılık su kıyıları diğer yerlere nispeten hâlâ sırdı. Birkaç yıl önce Bill Gates kanala yazlık kampını inşa edince yerli halk diğer milyonerlerin de onu izleyip sahil boyuna dev konaklar sıralamak için onların eski, rahat evlerini yerle bir edecekleri endişesine kapılmıştı ve bu olmuştu -oluyordu- ama süreç yavaş ilerliyordu.

Aynı caddelerde çoğunlukla aynı dükkânlar sıralanmış olsa da bereketli yazlar sayesinde tabelalar yenilenmişti. Birkaç restoran, birkaç pansiyon ve üç salonlu yeni bir sinema da eklenmişti, ama bunlar haricinde pek de değişiklik olduğu söylenemezdi. Çiçekler yine Ana Cadde boyunca sıralanan pencere çiçekliklerinde açıyor, Sahil Yolu'ndaki sokak lambalarına asılı sepetlerden sarkıyordu.

Aslında kasabadaki en büyük değişiklik Water's Edge'di. Çiftlik Vivi'nin hayal edebileceğinden de iyi iş çıkarıyordu. İki rençper çiftlikte tam zamanlı çalışıyor, oyun alanı nadiren boş kalıyordu. Çiftlik kasabanın sosyal merkezi haline dönüşmüştü. Öyle ki, Vivi Ann kız kardeşlerine vakit ayırmak için çok uğraşıyordu.

Şimdi lokantada, en sevdiği köşede otururken Aurora da karşısındaydı. Etrafları Anma Günü öncesine özgü her zamanki öğle yemeği kalabalığıyla sarılmıştı; kasabalılar oturmuş, kendi aralarında sessizce sohbet etmekteydiler. Bir hafta içerisinde tatil zamanı gelecek ve burası turistlerle dolacaktı.

Sarıya yeni boyattığı saç tutamlarından birini kulağının arkasına atarak, "Kasabaya yeni bir bankacı gelmiş. Fena değilmiş," dedi Aurora. Geçen aylarda kendine kişisel moda ikonu olarak Nicole Kidman'ı seçmişti ve bu da buğday sarısına boyatıp çene hizasında kestirdiği saçlarını ütülediği, yüzüneyse bir nükleer patlama esnasında korunabilecek kadar güneş kremi sürdüğü anlamına geliyordu.

"Sahi mi?" diye karşılık verdi Vivi Ann. İkisi de Vivi'nin bunu umursamadığını biliyordu. "Belki de peşine düşmelisin."

Doğrudan Vivi Ann'in bakışlarını yakalayarak, "On iki yıl oldu," dedi Aurora.

Vivi, Dallas'ın tutuklanışının üzerinden kaç yıl geçtiğini bilmiyordu sanki. Hâlâ uykusuz geçirdiği geceler, o boşanma evraklarını imzaladığı için kendine kahrettiği günler oluyordu. Bazen gecenin sessizliğinde, Dallas'ın onu sınamak istemiş olabileceği geliyordu aklına; Vivi'nin pes etmeyi reddederek aşkını kanıtlamasını istemiş olabilir miydi? "Başka şeylerden söz edebilir miyiz?"

"Tabii." Aurora hesabı ödedi ve ikisi birlikte yürüyüp dışarıya, gün ışığına çıktılar. "Benimle öğle yemeğinde buluştuğun için teşekkürler."

"Dalga mı geçiyorsun? Kaçamak yapmayı seviyorum. Bir daha ki sefere şık giyinirim."

"Sen mi? Hah."

"On beş yıllık kot giyen bir kadınla birlikte görülmekten nefret ettiğini biliyorum."

"Burası küçük bir yer. Seçeneklerim sınırlı. Seninle olmasam yine Kadın Kolları'yla takılacaktım ve Richard'ı boşamakla ne büyük ahmaklık ettiğimi dinleyecektim. Sözde hemşiresini becermesini umursamamam gerekiyormuş."

Vivi Ann ablasıyla kol kola girdi. Aurora'nın tatsız ayrılığının üzerinden dört yıl geçmişti, ama bazı yaraların iyileşmesi için ne kadar uzun zaman gerekebileceğini kimse Vivi Ann'den daha iyi bilemezdi. Vivi, Aurora'nın, kocasının sadakatsizlik ettiğini anlamadığı için kendini bir ahmak gibi hissettiğinin farkındaydı. "Nasılsın peki? Gerçekten?"

"Bazı günler diğerlerinden iyi."

* *Some Days Are Better Than Others* adlı U2 şarkısı, (yay. n.)

"O şarkıyı bilirim," dedi Vivi Ann. Herkes bir yana, Vivi bazı şeyler hakkında ancak bu kadar konuşulabileceğini bilirdi. Ve sonunda boş verirdiniz. Aurora'nın boşanması konusunda da söylenmesi gereken her şey söylenmişti. Bu yüzden Vivi sordu: "İş nasıl gidiyor?"

"Seviyorum. Çalışmaya çok daha önce başlamalıymışım. Takı satmak kanser tedavisi geliştirmek kadar önemli bir iş olmasa da beni evden uzaklaştırıyor."

Vivi Ann bir şeyler daha söyleyecekken cep telefonu çaldı. Çantasına uzanıp telefonunu çıkardı, kapağını açıp yanıtladı.

"Vivi? Ben Lori Lewis, ortaokuldan arıyorum. Noah müdür beyin odasında."

"Hemen geliyorum." Vivi Ann söverek telefonu çat diye kapattı. "Noah," dedi ardından. "Okulda başı derde girmiş."

"Yine mi? Gelmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Vivi Ann, Aurora'yı çabucak kucakladıktan sonra yeni kamyonuna doğru seğırtti. Kamyona atlayıp üç blok öteye ilerledikten sonra aracını cadde kenarına park etti.

Sekreterin masasına yaklaşp gergin bir tavırla gülümsedi. "Selam, Lori."

"Selam, Vivi," dedi Lori. Vivi'yle birlikte müdürün kapısına yöneldiler. "Noah içeride Harding'le birlikte," dedi Lori kapıyı açarken.

"Teşekkürler," dedi Vivi Ann. Sekreterin önünden geçip içeri girdi.

Vivi'nin içeri girdiğini gören Harding ayağa kalktı. Kısa kollu beyaz frak gömleğinin düğmelerini geren koca göbeğiyle iri bir adamdı Harding. Kahverengi çuval gibi polyester pantolonu, dışarı fırlamış göbeğinin altına çekilip gergin pantolon askılarıyla tutturulmuştu. Stres sebebiyle üzerinde av köpeğinkini andıran çizgiler oluşmuş tombul yüzündeki izler sakallarının çabuk uzadığını belli ediyordu. "Selam, Vivi Ann," dedi müdür. "Seni çiftlikten alıkoymak mecburiyetinde kaldığımız için üzgünüm, Bu aralar ne kadar meşgul olduğumu biliyorum."

Vivi onayladığını ima eder gibi başını salladı ve göz ucuyla köşeye baktı. Neredeyse on dördüne basacak olan oğlu yayılarak oturmuş, botlu ayaklarından birini ileri uzatmıştı. Simsiyah saçlarının bir tutamı yüzüne düşerek yeşil gözlerinden -annesine çeken tek özelliği- birini örtmüştü. Gözleri dışında Noah, babasının tıpkısıydı.

Annesi yaklaşınca çocuk saçını kulağının arkasına attı ve Vivi az önce saç tutamının gizlemekte olduğu morluk ile oğlunun çenesindeki yarığı gördü. "Ah, Noah..."

Noah kollarını bağlayıp pencereden dışarı baktı.

"Öğle yemeği sırasında bir başka kavgaya karıştı. Erik Jr, Brian ve diğer birkaç çocuk... Tad röntgen çektiirmek için doktora gitmek zorunda kaldı," dedi Harding.

Öğle yemeği zili çalınca zemin gürültüyle titredi. Yükselen sesler duvarlarda çınlıyordu.

Harding dâhili hattın düğmesine bastı, "Rhonda'yı gönderin, lütfen." Ardından müdür, Noah'ya döndü. "Sabrımı taşırdın, genç adam. Bu sene üçüncü kez kavgaya karıştın."

"Buralarda dövülmek suç demek, öyle mi?"

"Kavgayı senin başlattığını söyleyen öğrenciler var."

"Çok şaşırtıcı," dedi Noah alaycı bir tavırla. Ama Vivi Ann oğlunu, onun bu öfkesinin altındaki kırgınlığı görebilecek kadar iyi tanıyordu.

Harding göğüs geçirdi. "Bana kalsa onu okuldan atardım, ama Bayan Ivers onun son bir

şansı hak ettiğini düşünüyor. Ve okulun kapanmasına sadece iki hafta kaldığı için bu konuda onun fikrine uyacağım." Müdür, Vivi Ann'e baktı. "Yalnız bu çocuğun dizginlerini sıkı tutmalısın, Vivi Ann. Yoksa birine zarar verebilir, tıpkı..."

"Dikkat ederim, Harding."

Arkadan kapı açıldı ve Rhonda Ivers içeri girdi.

"Gidebilirsin, Noah," dedi Harding. Noah anında ayağa fırladı.

Vivi Ann yanından geçip gitmeye niyetlenen oğlunu kolundan yakalayıp çekerek yüzüne baktı. Bu kez Noah annesiyle göz göze geldi; uzun ve heybetli görünüyordu çocuk. "Okuldan sonra doğruca eve geliyorsun. *Başlangıç noktasından geçme; iki yüz dolar alma** Anladın mı?"

* Monopoly oyunundaki ceza kuralına gönderme yapılmaktadır, (yay. n)

Noah kolunu hışımla çekti. "Tabii, tabii."

Çocuk gidince, "Umarım, ne yaptığının farkındasındır, Rhonda," dedi Harding. İki kadına da manalı manalı bakarak ekledi: "Görüşmenizi burada yapın. Öğle yemeği kalabalığına göz kulak olmam gerek."

Rhonda, müdürün çıkmasını bekledi. Ardından Harding'in geniş madeni masasının başına geçti. Kadın masanın üzerine istiflenmiş evrak yığınlarının arasında kuş gibi narin görünüyordu. Saç modeli ile giyim tarzı yirmi yıl kadar önce Vivi Anne *Beawolf*'u kavratmaya çalışırkenki halinden farksızdı. "Otur, Vivi," dedi kadın.

* İngilizce dersinde konu edilen bir destan, (ç. n.)

Vivi Ann durumdan çok sıkılmıştı; on iki yıldır, görünmeyen düşmanların biri gidip biri geliyordu sanki. Al'ın Dallas'a Noel Arifesi'nin gecesinde ne yaptığını sorduğu o günden beri böyleydi.

Vivi Ann oturunca, "Noah'nın hikâyesini hepimiz biliyoruz," dedi Bayan Ivers. "Derdini de biliyoruz. Niçin haylazlık yaptığın, niçin mutsuz olduğunu anlıyoruz."

"Mutsuz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben sanmıştım ki... Yani bunun ergenliğe mahsus bir sıkıntı olduğunu ummuştum."

Rhonda, Vivi'ye sevecen bir tavırla gülümsedi. "Çocukların onunla dalga geçtiğini biliyor muydun?"

Vivi Ann başını salladı.

"Bir arkadaşla ve belki biraz da danışmanlığa ihtiyacı var, ama tabii ki bu karar sana kalmış. Ben görüşmeye geldim, çünkü bu yıl Dil Sanatları dersinden kalıyor. Notlarını hesapladım ve kaçırdığı dersleri telafi etmesi mümkün değil."

"Onu sınıfta bırakırsanız bu onun sorununu daha da büyütmekten başka işe yaramaz. Bu durumda onun... Farklı olduğu kadar ahmak da olduğunu düşünecekler."

"Benim tahlilim de bu yönde." Bayan Ivers çantasından siyah-beyaz, ciltli bir defter çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Bu yüzden Noah'ya sınıfını geçmesi için bu son fırsatı tanıyacağım. Bu yaz bu günlüğü *samimi* bir şekilde doldurursa onu liseye geçireceğim."

Vivi Ann bir zamanlar Bayan Çirkin diye andığı bu kadına karşı büyük bir minnettarlık duydu. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür için çok acele etme. Noah'yı zor bir iş bekliyor. Bütün yaz haftada sekiz sayfa yazmasını istiyorum. Her pazartesi o haftanın konusunu vermek için onunla buluşacağım. Önümüzdeki hafta okuldan önce başlayacağız. Saat sekize on kala benim sınıfımda olsun. Ağustosun sonunda ödevini değerlendireceğim. Ödevin bizzat ona ait olduğundan emin olmak için göz atmak haricinde kişisel yazılarını okumayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

Sonunda Bayan Ivers'in yüzünde beliren gülümseme biraz buruktu. "Onun için pek kolay olmayacak."

Böyle bir kasabada geçmiş hep anımsanırdı. Geçmiş, derin bir balçığı örten yeni bir kar tabakası gibiydi; fark edilirdi. Boş deftere uzanırken, "Maalesef," dedi Vivi Ann, "kolay olmayacak."

Vivi Ann çiftliğe döndüğünde öğleden sonraki dersleri başlamak üzereydi. Oyun alanında birkaç arkadaşıyla birlikte kement atan babasının yanından geçti. Yardımcılar -bunlar günlük personellerdi; Water's Edge'te artık yatılı hizmetli çalışmıyordu- ağıllarla meşguldüler. Vivi el sallayıp oyun alanındaki çalışma odasına geçti ve sonraki ayın *cutting* serilen için el ilanları hazırlamaya koyuldu.

Geçen yıllar boyunca Water's Edge mali bakımdan başarılı olmuştu, ama ahırın içindeki tepe lambalarının altında pek de bir şey değişmemişti. Oyun alanı hâlâ ahşap tribünlerle, bir dizi giriş kapısıyla ve kement atmada kullanılan hayvanların ağıllarıyla çevriliydi. Üç büyük sarı varil bir kenara itilmişti; bunlar bu geceki varil yarışı potu için çıkarılıp yerleştirilecekti.

Ahırda atlar buldukları yere oturup yedikleri için tahtaların üzerinde izler kalmıştı. Köşelerde kat kat örümcek ağıları birikmişti ve satılık malzemelerin, derslerin, üye olunabilecek kulüplerin, veterinerlik ve nalbantlık hizmetlerinin reklamını yapan rengârenk el ilanları duvarlara çivilenmişti. Oyun alanının çalışma programı da uzun süre önce ayarlanmıştı. Vivi Ann daha uzun süren varil yarışı serileriyle birlikte ayda birkaç kere pot düzenlemeyi sürdürüyor, ders vermeye ve atları eğitmeye devam ediyordu. Bunun yanı sıra pek çok kulüp de -egzersiz kulüpleri, 4-H kulüpleri ve konkurhipik düzenleyenler- buradan belirli aralıklarla faydalanmak için alanı kiralamıştı. Ayda bir kere özel eğitim alan çocuklar binicilik için buraya geliyordu. Tek gerçek farklılık Vivi Ann'in kendisiydi; Vivi artık varil yarışlarına katılmıyordu. Clem'in yerini doldurmayı başaramamıştı.

Vivi sonraki dört saat boyunca durmadan çalıştı. 4-H Kulübü okuldan sonra çiftliğe gelince Vivi'nin etrafı, atlarını erkeklerden daha çok sevecek ve kendilerini onlara öğretileni yapmaya adayacak kadar küçük yaştaki kızlarla sarıldı. Vivi onların arasında kendini kahraman olarak görülen ve tapılan bir rock yıldızı gibi hissediyordu. Bu kızların kısa bir süre sonra büyüyüp, atlarını satıp hayatlarına devam edeceklerini biliyordu. Buralarda hayat böyle sürüp giderdi; önce atlar gelirdi, sonra onların yerine oğlanlar geçer ve dizginleri ele alırlardı. Bir süre sonra o

kızlar birer kadın olarak kendi kızlarıyla geri dönerlerdi ve çark yeniden dönmeye başlardı.

Günün sonunda Vivi tepe aydınlatmalarını söndürdü, atları teker teker kontrol etti ve ardından çiftlik evine uğradı. Babası verandada, en sevdiği sallanan sandalyede oturmaktaydı. Henry, son zamanlarda alışageldiği üzere çiftlikte çalışarak geçirdiği uzun bir günün ardından verandada oturuyor, viskisini yudumlayıp elindeki tahta parçasını yontuyordu.

Geçen on yılda o da gözle görünür derecede yaşlanmıştı. Ezelden beri sert hatlara sahip yüzü çökmüş, bir zamanlar gür olan saçları incecik, pamuksu tüylere dönmüştü. Beyaz gür kaşları siyah gözlerinin üzerinde tutam tutam uzamıştı.

Henry yetmiş dört yaşındaydı. Fakat daha yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu. İkisi -Vivi Ann ve Henry- bunca yıl önce olan o olay hakkında hiç konuşmamışlar, ailelerinin belkemiğini kırıp onları ikiye bölen o tutuklanma olayını asla gündeme getirmemişlerdi.

İkisi artık sıradan şeylerden söz ediyor, nadiren göz göze geliyorlardı; sanki yaşamlarının o bölümü buz tutmuştu ve bulunamıyordu. Ne var ki, Vivi Ann bir şeylerin konuşarak halledilmesinin her zaman şart olmadığını öğrenmişti. Yeterince uzun süre ve yeterince kararlı bir tavırla her şey iyiymiş gibi davranıldığı müddetçe her şey gerçekten öyle olabiliyordu. Ya da hemen hemen öyle oluyordu.

Onca yıl önce olup bitenler hakkında kasabada da konuşan kimse yoktu. En azından Vivi Ann'in yanında. Herkes bunu unutmak için sessiz bir anlaşma yapmış gibiydi.

Maalesef çiftlik evinde ve kasabada herkesin manidar bir tavırla göz ardı ettiği yaşam Noah'nın yaşamıydı. En azından büyüklerin yaptığı buydu... Çocukların anlaşma falan yapmadığı kesindi.

"Selam, baba," dedi Vivi merdivenden çıkarken. "Bir parti samana daha ihtiyacımız var. Circle J'yi arayabilir misin?"

"Tabii. Şu yeni yardımcımı da ağrı kesici almaya gönderdim."

"Güzel." Vivi eve girip yardımcıları ile babası için akşam yemeği pişirdi, ateşi kısıp yemeği ocakta bıraktı. Üç adam son zamanlarda bulduklarıyla yetiniyorlardı; Vivi Ann yemeği çiftlik evinde pişiriyordu, ama onlarla birlikte nadiren yiyordu. O bugünlerde zamanını kulübede Noah'yla birlikte geçiriyordu. Vivi işini bitirince verandaya döndü.

Babasının yanından geçip gidiyordu ki, "Duyduğuma göre Noah bugün yine kavgaya karışmış," dedi Henry.

"İşgüzar postası iş başında," dedi Vivi asabi bir tavırla. "Kimin başlattığını da söylediler mi?"

O an geçmiş babasıyla aralarında beliriverdi; ayaklarının altındaki geniş beyaz tahta döşemeler kadar belirgindi.

"Kimin başlattığını biliyorsundur."

"Yemeğiniz ocakta. Ronny'ye söyle de bu sefer bulaşıkları o yıkasın."

"Tamam."

Vivi park alanından yürüyüp araba yolunu (yol 2003'te asfaltla kaplanmıştı) geçti ve ahırın arkasındaki padoğa durdu. Onun yaklaştığını gören Kaçak kişnedi ve aksayarak Vivi'ye doğru yürüdü. Hayvanın yumrulu, iltihaplı dizleri her adımda çatırdıyordu.

"Selam, oğlum." Vivi atın kırılağan burnunu okşayıp seğiren kulaklarının arkasını kaşıdı. O anda aklına esiverdi: *Acaba hâlâ Kaçak'ı sürdüğünü hayal ediyor mudur?*

Vivi bu düşüncüyü zihninden kovup evinin yolunu tuttu. Kaçak çitlerin öbür yanında, bayırın

başına kadar topallaya topallaya onu takip etti. Bayırın başında pes edip durdu ve Vivi'nin ardından baktı.

Vivi kulübeye yaklaşan son tümseği çıkarken arkasına dönüp ona bakmaktan özellikle sakındı. Kapıyı açarken Noah'nın evde olduğunu anlamıştı. Müziğin gümleyerek vuran ritmi budak desenli çam ağacından duvarları zangırdatıyordu. Vivi derin bir nefes alıp ağır ağır verdi. Tanrı biliyordu ki şimdi öfkelenmenin bir faydası yoktu.

Oğlunun yatak odasının kapısında durup kapıyı çaldı. Müzik sesi yüzünden yanıt duyabilmek mümkün değildi, o da kapıyı açıp içeri girdi.

Noah'nın kulübeye yeni eklenen odası uzun ve dardı. Duvarları müzik topluluklarının posterleriyle doluydu; Godsmack, Nine Inch Nails, Korn, Metallica. Köşede kendisine ait bir bilgisayar ile Xbox'a* bağlı bir televizyon vardı.

* Microsoft firması tarafından üretilen bir oyun konsolu, (ç. n.)

Belki de sorun buydu; Vivi ona çok şey verip karşılığında ondan az şey beklemişti. Fakat o hep Noah'nın kayıplarını telafi etmeye çalışmıştı.

Noah düzeltilmemiş yatağının üzerinde elinde kablosuz bir kumandayla oturmuş, motorsikletçi görünümlü bir dişi çizgi karakteri kullanarak adamın tekine haddini bildiriyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi annesi arkasından.

Noah yanıt vermeyince Vivi gidip televizyonu kapattı.

"Lanet olsun, anne. O seviyeyi geçmek üzereydim."

"Bana küfür etme."

Noah ters ters baktı. "Dil bu kadar önemli bir meseleyse sen ve ablaların da daha düzgün konuşmayı deneyebilirsiniz."

"Geçştiremeyeceksin," dedi Vivi. "Bu sefer değil. Kavga neden çıktı?"

"Vay canına... Bir düşüneyim. Küresel ısınma mı?"

"Noah..."

"Sence neden çıkmış olabilir? *Her zaman* neden çıkıyor? O kusmuk beyinli Engstrom bana Kızılderili dedi ve onun göt suratlı arkadaşları da yağmur dansı yapmaya başladılar. Ben de ona giriştim."

Vivi Ann oğlunun yanına oturdu. "Yerinde olsam ben de ona haddini bildirmek isterdim."

Noah jöleli saçlarının arkasından annesine şöyle bir baktı.

Vivi Ann, Noah'nın, onun tarafını tutan, onunla arkadaş olan ve yaptıklarını destekleyen birilerinin varlığına ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bu rolü üstlenememek Vivi'nin yüreğini burkuyordu. Bir zamanlar onunla sonsuza dek en yakın dost olacaklarına inanırdı; o gençliğe özgü toyluktan eser kalmamıştı artık. Noah babasız bir çocuktü; kural koyan bir anneye ihtiyacı vardı. "Birilerine her vuruşunda onları haklı çıkarıyorsun."

"Ne olmuş yani? Belki *ben de* babam gibiyimdir." Noah elindeki kablosuz kumandayı duvara fırlattı. "Bu kasabadan *nefret* ediyorum."

"Noah..."

"Ve onunla evlendiğin için senden de nefret ediyorum. Ve burada olmadığı için ondan da

nefret ediyorum..." Bu sözleri söylerken sesi kısılınca ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı.

Vivi oğlunun yanına sokulup ona eski günlerdeki gibi sarıldı, ama Noah annesinin kollarını savurdu. Vivi arkasından bakarken oğlunun çökük omuzlarındaki yenilgiyi fark edince, onun okul bahçesinde sarf edilen o sözlerle ne kadar incindiğini anladı.

"İnan bana, ne hissettiğini biliyorum," dedi Vivi usulca.

Noah döndü. "Ah, sahi mi? Babanın katil olarak anılmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

"Katil olarak anılan bir kocam vardı," dedi Vivi usulca.

"Beni yalnız bırak."

Vivi Ann derin bir nefes daha aldı. İkisi daha önce Dallas hakkında konuştuklarında da laf buraya gelmişti. Vivi ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu. "Gitmeden önce iyi haberleri vereyim: İngilizce dersinden çıkmışsın ki bu da eylülde liseye gidemeyeceğin anlamına geliyor."

Bu haber Noah'nın dikkatini çekti. "Ne?"

"Şükret ki Bayan Ivers sana ikinci bir şans tanımaya razı oldu. Bu yaz onun için bir günlük tutmam istiyor. Detayları konuşmak için pazartesi dersten önce onunla görüşeceksin."

"Yazmaktan nefret ederim."

"Öyleyse umarım sekizinci sınıfı tekrar etmekten keyif alırsın."

Vivi oturup düşünmesi için oğlunu yalnız bıraktı.

Ben Kimim?

Böyle aptalca bir ödevi Bayan Çirkin gibi çatlak bir moruktan başkası veremezdi zaten. Dil Sanatları dersinden geçmeyi umursadığımı sanıyor. Sanla liseden mezun olunca BUNA ihtiyacım olacmış gibi... Evet, tabii. Ona da, son şansına da başlarım. Yapmayacağım işte.

Uzaklaştırma verdiler.

Lanet olsun.

Ben kimim?

Niçin Bayan I. bunun harika bir soru olduğunu düşünüyor? Ben biç kimseyim. Ona böyle söyleyeceğim. Ah, dur, ona söylemem gerekmiyor, çünkü yazdığım ÖZEL ŞEYLERİ OKUMAYACAK. Sanki başkalarından kopya çekmediğimden emin olmak için sadece göz gezdireceğini söylediğinde ona inanmışım gibi... Tabii. Çok inandım.

Söyleyip onu çıldırtmalıyım: KİM OLDUĞUMU BİLMİYORUM.

Nereden bilebilirim ki?

Ailemdeki kimseye benzemiyorum. Herkes gözlerimin anneme çektiğini söylüyor, ama eğer o kadar üzgün görünürsem beynimi patlatırım.

Bu haftaki yanıtlım budur, Bayan I. Kim olduğumu bilmiyorum ve de umursamıyorum. Niye umursayayım ki? Bu kasabadaki kimse umursamıyor. Bütün öğle yemeklerimi masada öbür ahmaklar ve eziklerle birlikte yalnız başıma yiyorum. Kimse benimle konuşmuyor. Ben yanlarından geçerken sadece gülüp babamla ilgili saçma sapan şeyler fısıldıyorlar.

On Dokuzuncu Bölüm

Winona'nın yaşamı, insanın iyi bir eğitim alıp, çok çalışıp, kendisine inandığı sürece başarıyı elde edebileceğinin güzel bir kanıtıydı. Win kasabanın her yanında kilise cemaatlerine, sınıflara ve gönüllü örgütlere bu ilham verici konuşmayı yapıyordu. Onlar da Winona'ya inanıyorlardı; nasıl inanmazlardı? Başarısının boyutu çıplak gözle görülebiliyordu; son derece hoş, tadilatı kusursuzca yapılmış Viktorya tarzı bir konakta oturuyor, peşin parayla alınmış, buz mavisi renginde, üstü açılabilir, gıcır gıcır bir Mercedes kullanıyor ve düzenli aralıklarla yerel emlak alım satımı yapıyordu. Müvekkil listesi o kadar kalabalıktı ki, acil olmayan durumlarda insanlar randevu alabilmek için genellikle iki hafta beklemek zorunda kalıyorlardı. Ve en iyi yanı da, komşularının ondan tavsiye almaya alışmış olmalarıydı. Winona bu zaman zarfında hemen hemen her konuda haklı çıktığını kanıtlamıştı ve onun sakin, mantıklı karar verme becerilerinin beğenilip takdir edilmesi memnuniyet vericiydi. Geriye bakınca, Dallas'ın başına gelen tatsız durum bile Winona'nın itibarını artırmıştı. Önünde sonunda herkes Winona'nın Dallas'ın vekâletini almamakta haklı olduğu kanısına varmıştı ve Vivi Ann de tıpkı Winona'nın umduğu gibi ailesine geri dönmüştü. Şimdi yine beraberlerdi; kimi zaman pütürlü yara izleri meydana çıkıyor ya da üstü örtülü dargınlıklar araya giriveriyordu, ama onlar bu anları görmezden gelip yola devam etmeyi, konuyu değiştirip zararsız şeylerden söz etmeyi öğrenmişlerdi. Neticede Winona bir aile olarak son derece güçlü olduklarını ve çoğundan da üstün olduklarını hissediyordu.

Her şey mükemmel gitmiş değildi elbet. Winona kırk üç yaşındaydı, bekârdı ve çocuksuzdu. Hiç sahip olamadığı çocuklar ona musallat oluyor, bazen rüyalarına girip onun kollarına atılmak için ağlıyorlardı. Fakat Winona bu peri masalını yaşamayı ne kadar istemiş olursa olsun şans yüzüne gülmemişti. Yıllardır pek çok hoş adamla (ve birkaç beceriksizle) flört etmişti ve sık sık umutlandığı da olmuştu. Ne var ki sonunda yalnız kalmıştı.

Artık bir zamanlar hayalini kurduğu o hayatı beklemekten sıkılmış ve bir başka yol denemeye karar vermişti. Kariyer daima onun en büyük güç kaynağı olmuştu, bu yüzden doyumunu orada arayacaktı.

Winona zihninde bu umut vadeden yeni hedefiyle kaldırımında dikilmiş, az önce kurup süslediği standı bakıyordu. Aslında bu stant bir araya getirilmiş dört adet oyun masasından ibaretti ve üzeri de neredeyse yerleri süpüren kırmızı bir kumaşla kaplanmıştı. Arkasında ağırlıklı direklerin arasına gerilmiş kocaman bir afiş vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu: BELEDİYE BAŞKANLIĞI TERCİHİNİZ BELLİ. OYLAR GREYE. Masanın üzerindeki yüzlerce broşüre Winona'nın büyükbabasının, el yapımı bir OYSTER SAHİLİ NÜFUS 12

tabelasının yanında çekilmiş fotoğraftan eşlik ediyordu. On iki simgenin yanı sıra Winona'nın her konudaki siyasi tutumu da ayrıntısıyla açıklanmıştı. Diğer adaylar fikirleri konusunda tutarsız olabilirlerdi; Winona öyle değildi. O yarışı düşüncelerinin arkasında durarak kazanmaya niyetliydi. İki adet kocaman cam kâse, OYUNUZ GREYE yazılı rozetlerle doluydu.

Her şey hazırды.

Saatine baktı Winona. Sabah erkendi: 7.46.

Burada yapayalnız olmasına şaşmamak gerekirdi. Kurucular Günü şenlikleri öğleden önce başlamazdı ve işyerlerinin çoğu da henüz açılmamıştı. Winona sırtını sokak lambasına yaslayıp caddenin bir aşağısına, bir yukarısına göz gezdirdi. Spor Kulübesi'nin önünde, bulunduğu elverişli noktadan bakınca Ted'in Kayık İskelesi'nden Kanal Evi Pansiyon'a kadar her yer görünüyordu. Kurucular Günü'ne özgü simgeler yerleştirilmişti; göz alıcı okyanus mavisi fon üzerine kapalı vagon dizileriyle süslü afişler, vitrin camlarında elle çizilmiş askeri temalı sanat çalışmaları ve sokak lambalarının etrafına dolanmış, yanıp sönen ışıklar.

Winona orada dururken tepedeki bulutlar bir parça seyrelti ve ortalık aydınlandı. Saat sekiz sularında, bu kez öğlene kadar tezgâhlarını hazır etmek için acele adımlarla geçip giderken Winona'ya el sallayan satıcılar da göründü. Saat dokuzaya doğru dükkânlar açılmaya başlamıştı. Aşağıdan yukarıya cadde boyunca çınlayan zil seslerinden, kapıların açıldığı anlaşıyordu.

Anma Günü Pazartesi, hep bir hafta sürecek törenlerin başlangıcı olurdu. Aynı sokak satıcıları her geçen yıl aynı ürünlerle boy gösterirdi; ev yapımı reçelli çörekler, hamur tatlısı, taze limonata, istiridyeye kadehleri, ızgara istiridyeler ve modası hiç geçmeyen Conestoga yük vagonu kuklaları. Gün boyunca insanlar akın akın bu caddeye doluşur, tezgâhtan tezgâha dolaşır, acımadıkları halde yiyip, ihtiyaç duymadıkları halde ıvır zıvır satın alır ve akşam karanlığı çökerken Waves Restoran'ın park alanında country müzik çalan bir orkestra kurulup hoparlörler köşelere yerleştirilir, yediden yetmişe herkes dans ederdi. Bu, yaz mevsiminin gayriresmî başlangıcıydı.

Winona caddede ilerleyip kendine bir latte aldı. Standına döndüğünde Vivi Ann, Noah ve Aurora oradaydı. Belli ki Vivi Ann kabahatli oğlunu evde yalnız bırakmamıştı.

"Yardıma hazırız," dedi Vivi Ann gülümseyerek.

"Ben de gelmenizi umuyordum," dedi Winona.

"Ummuş muydun?" Aurora'nın kusursuzca alınmış kaşlarından biri havaya kalktı. "Ben emir cümlelerini bir seferde anlıyorum. Ya sen, Vivi?"

"Ah, kesinlikle burada olmamızı emretti."

"Neden bilmiyorum ama, ikiniz de birer sürtüksünüz." Winona sırıttı. "Neyse ki pahalıya patlamıyorsunuz."

Aurora standa bakıp kaşlarını çatı. Modaya uygun, markalı düşük bel kotu, yüksek topuklu sandaletleri ve üzerine oturan beyaz bluzuyla kasabalı bir doktorun eski karısından çok bir ünlüyü andırıyordu. "Afişinin etrafını bayrak resimleriyle donattığına inanamıyorum. Dikdörtgen şekiller kadınları olumlu etkilemez; bunu herkes bilir. Ve sloganın: Oyunuz Grey'e. Yedi yıl yüksek okulda okudun ve yaratıcılığın buna mı yetti?" Aurora, Vivi Ann'e döndü. "Neyse ki siyasetçilerde özgünlük aranmıyor."

"Sen daha iyisini yapardın herhalde," dedi Winona.

Aurora abartılı bir tavırla düşünüyormuş gibi yaptı. Kaşlarını iyice çatıp uzun, ojeli tırnağıyla yanağına dokundu. "Hım... Tamam, kabul ediyorum, zor. Yani adın Win*. Ama nasıl... hımm... Bunu nasıl kullanabilirsin ki?"

* Bu kısaltma, İngilizcedeki *to win* fiili olup, galip gelmek, kazanmak anlamına gelmektedir. (ç. n.)

Winona bunu duyunca dayanamadı; kahkahayı patlattı. "Bunu nasıl akıl etmedim?"

"Sen hep ayrıntılarla uğraşıp büyük resmi göremeyen bir kızdın zaten," dedi Aurora. "İlk kez ehliyet sınavına girdiğin günü hatırlıyor musun? Trafik lambalarına bakıp, o hızda kaç santim kala duracağını hesaplamaya çalışıp bir yandan da ne zaman sinyal vereceğini düşünürken dört yola dalmıştın hani?"

Bu aileye özgü bir şeydi. Fil gibiydiler. Kimse bir şey unutmuyordu. Özellikle de hataları. Gülmüş bir hata da plastik kadar dayanıklı ve yeniden kullanılabilir nitelikteydi.

Winona herkese kahve teklif edecekken Noah'nın, çantasını karıştırmakta olduğunu gördü. "Noah," diye çıkıştı Win. "Ne yapıyorsun?"

Noah'nın mahcup olması gerekirdi, ama bu çocuk böyleydi; asla kendisinden umulduğu biçimde davranmazdı. Sinirlendi. "Ödevimi yapmak için kalem arıyorum."

Kıçımın kenarı, dedi Winona içinden, "Gayret etmen ne güzel." Winona masadaki kalemlerden birini alıp ona uzattı ve çantasını geri aldı.

Sonraki sekiz saat süresince Winona ve kız kardeşleri broşür, rozet ve hediye şekerlemeler dağıttılar. Saat üçten sonra Aurora bir yarım saat kadar ortadan kayboldu ve elinde litrelik buzlu içecek bardaklarına doldurulmuş *margaritalarla* geri döndü. Sonrasında kızlar gerçekten hoş vakit geçirdiler. Winona bu fikrin kimden çıktığını bilmiyordu, ama akşama doğru satış amaçlı diğer stantlar kapanırken, üç kız kardeş reklam hediyelerinin tamamını dağıttıktan sonra kendilerini caddenin ortasında, kollarını birbirlerinin omuzlarına ve bellerine dolamış vaziyette kankan yapıp şarkı söylerken buldular. "Win'e oy verir misiniz?"

Gülerek standa döndüklerinde Noah küçük, kara bir yağmur bulutu gibi çökmüştü.

Annesine, "*Daha* tuhaf olamaz mısınız?" deyince Vivi Ann'in suratı asılıverdi.

Winona çileden çıktı. Kız kardeşinin, duygularım inciten uyumsuz bir çocukla uğraşacak hali yoktu. "Ya sen?" dedi Winona, Noah'ya.

"Bir içki daha isteyen var mı?" diye atıldı Aurora. "Herkes mi? Güzel. Haydi, Noah. Bana yardım et de bardakları götürelim. Son sınıf için iyi bir tecrübe olur."

Onların arkasından Winona, afiş direğinin yanında durmuş, kalabalık caddeye bakmakta olan Vivi Ann'in yanına yaklaştı. Winona kız kardeşinin bu rengârenk insan kalabalığının arasından nereye bakmakta olduğunu biliyordu; dondurma dükkânının köşesi, ara sokağın ucu.

Cat Morgan'ın evi yıkılalı uzun zaman olmuştu elbet; artık o temiz, bakımlı ara sokak Kiwaniseler Parkı'na uzanıyordu. Fakat kaç tabela dikilirse dikilsin ya da gazetelerde ne kadar reklamı yapılırsa yapılsın kasabalı orayı *Cat'ın sokağı* olarak anardı.

Sakıngan bir tavırla, "İyi misin?" diye sordu Winona.

Vivi Ann'in yüzünde son birkaç yıldır takınmaya alıştığı o vurdumduymaz gülüşlerinden biri belirdi. "İyiyim. Neden?"

"Noah'nın yine kavga ettiğini duydum."

"Erik Jr. ile Brian'ın başlattıklarını söylüyor."

"Başlatmış olabilirler. Butchie'nin oğlan ezelden beri zorbadır. Armut dibine düşer."

"İlk birkaç kavgada Noah'ya haklılık payı bıraktım, ama bu kez... Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Olayı başlatmasa bile bitiriyor ve er ya da geç birinin canını yakacak."

Kız kardeşinin sözleri Winona'yi düşündürdü. Geçmişlerinin çamuruyla örtülü kara mayınlarından hiçbirisi Noah'nın sorunlarına ilişkin tartışmalardan daha kolay tetiklenmiyordu.

Geçen yıl her şey değişmişti; bu hemen hemen Noah'nın on üçüncü yaş gününe denk gelmişti. Oğlan bir yaz mevsiminde sıska, güler yüzlü bir Labrador av köpeğinden, sarkık omuzlu bir Doberman'a dönüşmüştü. Kolay öfkelenir, zor affeder olmuştu. Öfkesi kasabalının diline düşmüştü. Bazıları *şiddete meyilli* sıfatını bile fısıldıyor ve ardından çoğunlukla şöyle devam ediyordu: *Tıpkı babası gibi.*

Winona, Noah'nın en azından rehberliğe ve okulda sorunlu gençler için açılan bir sınıfa yerleştirilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, ama Vivi Ann'e böyle bir tavsiyede bulunmak bir sorundu. Özellikle de Winona için. Aralarında uzlaşma sağlanmıştı, fakat bu biraz koşullu bir uzlaşmaydı. Aşılması gereken bazı sınırlar vardı. "Şaşmamak lazım; çocuğun... bazı şeylerle baş etmekte sıkıntı yaşayacağı malumdur," dedi Winona. Dallas'ın adını elden geldiğince kullanmamaya özen gösteriyordu. "Belki de bir danışmana ihtiyacı vardır."

"Denedim. Konuşmuyor."

"Spora başlatsan. Çocuklara iyi gelir."

"Sen onunla konuşamaz mısın? Üstüne gelindiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsundur, değil mi?"

Winona kabul etmek istemiyordu. Gerçek şu ki, Win son günlerde Noah'dan hoşlanmıyordu. Ya da tam olarak böyle söylenemezdi belki de.

Noah, Winona'yi korkutuyordu. Winona her ne kadar kendi kendine onun alt tarafı bir çocuk olduğunu, büyük bir sarsıntı yaşadığını ve ergenlik yıllarının zor zamanlar olduğuna söylese de kendini buna inandırmakta güçlük çekiyordu. Noah'ya baktığı zaman görebildiği tek şey Dallas'tı.

Bu aile bir zamanlar Dallas yüzünden yok olmanın eşiğine gelmişti ve Winona onun asabi, zalim oğlunun işi tamamlayacak olmasından korkuyordu.

"Tabii," dedi Winona. "Onunla konuşurum."

Kurucular Günü'nü bir zamanlar seviyor olduğuma inanamıyorum. Ne komik. İnsanların ezile olduğunu düşündüğü yetmezmiş gibi Winona teyzemin "kampanya standında" oturup yaşlılara ucuz rozet dağıtmak zorundayım.

Bir de caddenin ortasında o aptal tekme dansına başladıklarında çekip gitmek istedim. Tabii Erik Jr. ile Candace Delgado da tam o sırada yoldan geçiyorlardı. Erik'in o sırttan suratına şamarı patlatmak istedim ve Candace'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa kız bana acıdı.

BUNDAN NEFRET EDİYORUM.

Sırf babam bir kadını vurdu diye insanların hakkımda bir şeyler bildiklerini zannetmelerinden bıktım.

Belki de o kadın babama o, "pisliğin tekisin" bakışlarından atmıştır. Babam onu bu yüzden

vurmuş olabilir.

Anneme bunu sormayı denedim, ama o yalnızca ağlamaklı oluyor ve bunların hiçbirinin artık bir önemi olmadığını söylüyor; önemli olan tek şey kendisinin beni ne kadar sevdiğiymiş.

Yanlış.

Ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Anlasaydı, beni babama götürürdü.

Ehliyetimi alınca yapacağım ilk iş bu olacak. Cezaevine gidip babamı göreceğim.

Onunla konuşmak falan istemiyorum. Sadece yüzünü görmek istiyorum.

Sebebini merak ediyorsunuzdur herhalde, değil mi, Bayan Ivers? Bir katili görmek istediğim için ahmaklık ettiğimi düşünüyor ve bunu yapmak için bir araba kaçırarak olmama hayret ediyorsunuz.

Ha ha.

Bekleyin de görün.

Haziranda Gemler ve Mahmuzlar 4-H Kulübü ilk "panayır için hazırlık" resmî toplantısını yapıyordu. Kızlar ve birkaç anne kulübede yere, kanepeye, şömineye oturmuşlardı. Kare biçimindeki boş mukavvalar çam ağacından yer döşemesinin üzerine serpiştirilmişti. Her bir beyaz sayfanın üzerinde bir malzeme kovası duruyordu. Vivi Ann yirmi yıldan uzun süredir edindiği deneyim sayesinde nelerin kesinlikle lazım olacağını öğrenmişti; renkli kalemler, cetveller, simli boya, şekilli kesen makaslar, seloteyp. Modalar başlayıp bitmişti, sözler nesillerle birlikte değişmişti, ama kızların kendilerini ifade ediş biçimleri aynı kalmıştı; fosforlu renkler ve yapışkanlı simler.

Vivi Ann odada dolaşp kızlarından her birini bir mukavvanın başına oturttu. "Haydi, başlayın," dedi sonunda. "Atınızın ismiyle başlayın. Bu onun bölmesine ait olacak; unutmayın ve düzgün yazıyla noktalama da önemli. Ahır jürisi kelimeleri tek tek okuyacak." Vivi kızlardan birinin uzanmış bacaklarının üzerinden atlayıp ötekinin yanından geçti. Yemek masasının önüne gelince durdu. Burada durup pürüzlü eskimiş mutfak penceresinden bakınca kulübeyle eklenen kanadın işlenmiş demirden cephesi görünüyordu.

Noah'nın ışığı yanmaktaydı.

Vivi kızlara döndü: "Bana bir dakika müsaade edin." Evin yeni kanadına yöneldi. Sol tarafta kendi yatak odası ile banyo bulunuyordu. Vivi sağa dönüp koridorun sonuna doğru ilerledi. Henüz bu kanadın zeminini halıyla kaplatmaya vakit bulamadığından kovboy çizimleri esnek kontrplak yer döşemesini gıcırdatıyordu.

Noah'nın kapısını çaldı, yanıt alamayınca içeri girdi.

Noah yatağına uzanmış, dizlerini bükmüş, gözleri kapalı vaziyette iPod'undan dinlediği müzikle salmıyordu. Kulağındaki kulaklıklardan sarkan beyaz kablolar gri renkli ince müzik çalara bağlanmıştı.

Noah, Vivi'nin dokunuşuyla irkilip doğruldu. "Odama girebileceğini kim söyledi?"

Vivi Ann iç çekti. Her gün bu "senin odan-benim evim" münakaşasına girmeleri gerekiyor muydu gerçekten? "Kapıyı çaldım. Yanıt vermedin."

"Duymadım."

"Çünkü çok yüksek sesle müzik dinliyorsun."

"Neyse ne."

Vivi oltaya gelmek yerine eskiden yaptığı gibi uzanıp oğlunun saçını kulağının arkasına kıvrırmak istedi, ama Noah annesinin dokunuşundan kaçtı. "Ne oldu bize, Noah? Biz dosttuk hani?"

"Dostlar insanın X-box'ı ile televizyonunu odadan kaldırmaz."

"Okuldan uzaklaştırma aldın. Sana çiçek mi göndermem gerekiyordu? Anne babalar çocukları için en iyisini ister ve bu yüzden bazen sert kararlar almak zorunda kalırlar."

"Benim anne babam yok. Sen varsın. Tabii babamın, hücresinde oturmuş benimle ilgili sert kararlar aldığını düşünüyorsan başka."

"Son günlerde niçin bu kadar asabi olduğumu anlayamıyorum."

"Neyse ne."

"Şunu söylemeyi kes. Haydi, Noah, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Televizyonumu geri ver."

"Bu kadar mı? Yanıtın bu mu? Okulda kavgaya karışyorsun ve..."

"Benim yüzümden olmadığını *söyledim* sana."

"Zaten senin hiçbir zaman kabahatin yok, değil mi? Kavgayı üzerine çeken mıknaatıs gibisin herhalde."

"Neyse ne." Noah, Vivi'ye ters ters baktı. "Sen her şeyi bilirsin."

"Bildğim şu; sen Gemler ve Mahmuzlar 4-H Kulübü'nün bir üyesisin, bu yüzden ahır bölmen için bir afiş hazırlaman gerekiyor."

"Bu sene panayıra katılacağımı sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın."

"Aklımı kaçırdım öyleyse."

Noah yataktan fırladı. iPod'u kulaklıklarının ucundan sallanırken kontrplak zemine düşüp tangırdadı. "Katılmayacağım."

"Başka seçeneğin var mı? Bütün yaz bu odada oturup televizyonunun olmadığı yere mi bakacaksın? Spor yapmıyorsun, buradaki işlerle ilgilenmiyorsun ve arkadaşın da yok. O panayıra bal gibi gideceksin."

Noah o kadar incinmiş görünüyordu ki Vivi Ann'in içinden özür dilemek geldi. Oğlunun arkadaşsız oluşunu yüzüne vurmamalıydı.

"Bunu söylediğine inanamıyorum. Arkadaşım olmaması benim kabahatim değil. Senin kabahatin."

"Benim mi?"

"Bir katil ve Kızılderili'yle evlenen sensin."

"Aynı konuyu tartışmaktan sıkıldım, Noah. Ve senin hiçbir şey yapmadan burada oturup kendine acımandan da sıkıldım."

"Panayıra katılmayacağım. Atlarla gösteri yapan kızlardır. Yeterince saçmalığa katlandım. Bir Erik Jr'ın pembe-mavi simlerle süslü 'atımı niçin seviyorum' afişimi görmesi eksik."

"O muhteşem bir afişt. Herkesin hoşuna gitmişti."

"*Dokuz* yaşıyordum. Dünyadan haberim yoktu. Bu sene panayıra katılmıyorum."

"İyi ya, bütün yazı da evde geçirmeyeceksin."

"Beni yerimden kıpırdatmakta kolaylıklar dilerim," dedi Noah. Kulaklıklarını yeniden taktı.

Vivi Ann öylece durup oğluna bakakaldı. Tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu gerçekten. Oğlunun onu bu kadar kolay sinirlendirebilmesi şaşırtıcıydı. Vivi irade gücüyle

sessizliğini korudu ve sonunda Noah'nın odasından çıkıp kapıyı ardından çarptı. Bu asabi tavır gençlere özgü olsa da rahatlatıcıydı.

Vivi oturma odasında duraksadı. "Hemen dönerim, kızlar. Çalışmaya devam."

Kanepenin üzerindeki eşofman üstünü kaptığı gibi kulübeden fırlayıp ahırın yolunu tuttu. Kamyonlar ve römorklarla doluydu.

Oyun alanında itinayla denetlenen bir curcuna vardı. Çocuklar ve köpekler tribünlerin arasında deli gibi koşturuyor, etraftaki ahır kedilerini kovalıyorlardı. Birkaç kadın ve genç kız, oyun alanının ortasında atlarının sırtında ayak değiştirme egzersizi yapmaktaydılar. Okuldan dönen Janie, çit boyunca kısırağını sürüyordu ve Pam Espinson da torununu yeni midillisine bindiriyordu.

Vivi Ann kalabalığa göz gezdirince Aurora'nın tribünde oturmuş, kızını izlemekte olduğunu gördü. Vivi ellerini cebine sokup ablasına doğru yürüdü. Her yanı at sırtındaki insanların hareket eden karaltılarıyla, toprak zemini döven nalların titreşen gürültüsüyle sarılmıştı. Vivi kalabalığın içinden çabucak geçip Aurora'nın yanına oturdu. "Janie'nin yeniden ata bindiğini görmek güzel."

Aurora gülümsedi. "Onu tekrar görmek güzel. Nokta. Ev son günlerde bir hayli sessizleşti." "Keşke..." dedi Vivi Ann.

"Noah mı?"

Vivi Ann ablasına yaslandı. "Ergen eğitiminin kuralları üzerine bir kitap yok mudur?"

Aurora gülerek kolunu kardeşinin omzuna doladı. "Hayır, ama..."

"Ama ne?" Vivi Ann cümlelerin devamını tahmin edebildiği için gerildi.

"O birilerini incitmeden önce bir şeyler yapsan iyi olur."

"Noah yapmaz."

Aurora, Vivi'ye baktı. Hiçbir şey söylemedi, ama aklına Dallas'ın geldiğini ikisi de biliyordu.

"Yapmaz," diye yineledi Vivi Ann. Ne var ki bu kez sesi o kadar da kararlı değildi. "Ona yapmaya geçecek bir şey bulayım, yeter."

Bu son okul gününde Birinci Sokak'ta trafik adım adım ilerliyordu. Mezun olan son sınıf öğrencilerinin tamamının şu anda arabalarda olduğuna şüphe yoktu. Birbiri ardına korna çalıyorlar, geçerken arabaların camlarından ellerini uzatıp beşlik çakıyorlardı. Winona san renkli birkaç okul servisinin de bu keşmekeşin içinde kalmış olduğunu gördü ve servislerin yorgun sürücülerinin bütün bunlar karşısında neler hissettiklerini tahmin edebiliyordu.

On dakika daha erken ya da geç çıkmış olsaydı kendisi de burada sıkışıp kalmazdı. Oysa ki sıkı bir program izliyordu; bir takvime de rahatlıkla erişebilirdi.

Kanala artık yaz gelmişti. Haziranın başında da kasaba okullarının çoğu sene sonu tatiline girerdi ve bu iki ayrıntı birleştğinde ortaya muhteşem bir trafik keşmekeşi çıkıyordu. Tombul karavanlar kıvrılan yolda birbiri ardına ilerlemekteydiler. Bunların çoğu başka araçları çekiyordu: tekneler, daha küçük arabalar, bisikletler, su kızakları. Sonuçta bu altın aylarda kanala kimse evde oturmak için gelmiyordu; insanlar ılık mavi sularda vakit geçirmeye geliyorlardı.

Winona anayola çıkıp Bili Gates'in, etrafı çevrili malikânesinin, muhteşem kulübenin ve

gözünü para hırsı bürümüş gençlerin şarap tatmak, düğün yapmak ya da sıcak taş masajı yaptırmak için geldikleri isimli kaplıcanın önünden geçti.

O ilerlerken kanal da yanında eğilip bükülüyordu; yol kimi zaman suya santim santim yanaşıyor, kimi zaman da metre metre uzaklaşıyordu. Winona sonunda Sunset Sahili'ne yaklaşıncaya yavaşladı ve daha geçen hafta satın aldığı eve giden eğimli çakıl yola döndü.

En son projesi 1970'lerden kalma, Seattle'lı büyük bir aile tarafından aslında yazlık olarak yaptırılan dökük bir evdi. İçinde altı yatak odası, bir banyo, alet çantası kadar bir mutfak ve bir sürat teknesinin içine sığabileceği büyüklükte bir yemek odası vardı. Üstü kapalı dev bir balkon kanala doğru fırlamıştı ve onun sağ tarafındaki merdivenler de iki yüz adım uzunluğunda, üstü kuş pisliklerinden bembeyaz olmuş bir iskeleye iniyordu. Bu yapının her santimetrekaresi harap olmuştu, çürümekteydi ya da en basit tanımıyla çirkindi, ama doğası için bunlara katlanmaya değerdi. Yol boyunca dev sedir ağaçları mülke siper olmuş ve düz çim araziye koruyucu bir dost çemberi gibi kuşatmıştı. Ağaçların önünde, bu mevsimde tamamen açmış dev ormangülü çalılıkları ile beyaz kasımpatı tepelikleri vardı. Sekiz dönümlük arazi hafif eğimli bir biçimde kum plaja uzanıyordu. Yanardöner ıstıridye kabuklarının beyaz parçaları, mücevher renkli, göz alıcı cam kırıklarıyla karışarak kıyı şeridini süslüyordu. Yüz yıl önce bu kum saha kırık şişelerin bulunduğu bir çöplüktü. Zaman o çöplüğü alıp bir hazineye dönüştürmüştü. Winona bu rüya gibi rengârenk kumsala ne zaman baksa annesini anımsayıp gülümsüyordu.

Arabayı çim alana park etti, arka koltuktaki soğutucudan bir diyet kola aldı ve evde yapılacak tadilatları düşünmeye koyuldu. Belli ki yapının ana hatlarını kullanacak ve üzerinde kapsamlı bir tadilat yapacaktı. Son zamanlarda suya böylesine yakın bir eve ancak bu şekilde sahip olabilirdi. Yine de bir kat çıkabilirdi.

Bu da alt katın açılacağı, her odanın manzaraya hâkim olmasının sağlanacağı, üst katta büyük bir yatak odası, bir banyo ve çalışma odasının yaratılacağı anlamına geliyordu.

Mükemmel.

Winona köfteli sandviçi ile not defterini arabadan aldı. Ön taraftaki çimlere oturdu, sandviçini yerken iç mekân planını çizmeye koyuldu. Odaları ölçeklendirip kapıların yerlerini belirlerken öylesine dalıp gitmişti ki Vivi Ann ona seslenene dek orada yalnız olmadığının farkına bile varmadı.

Dönüp baktı. "Selam. Kamyonun sesini bile duymadım."

"Seni ürkütmek istemedim." Vivi Ann çimenlik alandan geçip ona doğru yaklaşırken Noah da kamyonun yolcu koltuğundan indi. Onların yanına gelmeye tenezzül etmeden ellerini eski yüzlü salaş pantolonunun cebine sokmuş, omuzlarını sarkıtmış, saçları yüzüne dağılmış vaziyette dikilirken yüzünde ezik ve öfkeli bir ifade vardı.

"Yeni evi görmeye geldin, ha?" dedi Winona. Noah'nın varlığını mümkün olduğunca görmezden gelmeyi düstur edinmişti. Bu işleri kolaylaştırıyordu. "Etrafı gezdirmemi ister misin?"

Vivi Ann etrafa şöyle bir göz gezdirdi. "Duvarları yıkmaya başlamadan önce ne yapman gerekiyor?"

"Ah, çok iş var. Hep bir hazırlık süreci oluyor. İskeleyi bir görsen; kırk yıllık martı pisliğini temizlemek hayli uzun sürecek."

"Mükemmel!"

"Farkındayım. Bir iskelesinin olması bu yerin değerini yüz bin dolardan fazla artırıyor." Winona'nın kaşları çatıldı. "Kastettiğin bu mu?"

Vivi Ann dönüp Noah'ya baktı; oğlan sanki arasında altın bulacakmış gibi kirli tırnaklarını incelemekle meşguldü. "Noah artık 4-H'de yer almak istemiyor ve panayıra da katılmak istemiyor."

"Hadi canım? O bir erkek. Sana kalsa ona bale de yaptırırsın herhalde."

"Sorunu anlamış olman sevindirici. Ben bu kadar net görememiştim."

"Tabii göremezsin. Sen güzel ve popülerdin. Futbol oynamak istemiş olsaydın erkeklere sevimli gelirdi. Tanrım, mezuniyet toplantısında kussan erkekler saçlarını tutmak için kuyruk olur, her şeye rağmen tapılası olduğunu düşünürlerdi. Noah gibi bir çocuk dikkatli olmak zorunda: matematik ya da bilgisayar kulüpleri olmaz, satranç kulübü olmaz ve tabii ki 4-H Kulübü de olmaz. Çocuk arkadaş edinmeye çalışıyor, kaybetmeye değil."

"Bütün gün oturmaması gerektiğini söyleyen sendin."

"Öyle mi? Rehberliğe ihtiyacı olduğunu söyleyen de bendim galiba. Normalden daha... sinirli görünüyor."

"İhtiyacı olan şey yazın çalışabileceği bir iş ve çiftlikte çalışamaz; bir sorunla daha mücadele edecek halimiz yok."

"Bu harika bir fikir. Bu hem onu oyalar, hem de kendine olan güvenini geliştirir ve..." Winona duraksadı. "Hayır," dedi Vivi Ann'e bakıp başını sallayarak. "Düşündüğün şey..."

"Mükemmel olur. İskeleyi temizleyebilir. Haftada beş gün, günde sekiz saat. Ona metre başına maaş verebilirsin. Saat başına verecek olursan muhtemelen iflas edersin ve iskelen de temizlenmez."

"Ona maaş da mı vereceğim?"

"Yani bunu bedava yapmayacaktır. Senin de paran var."

"Vivi Ann, bak," dedi Winona sesini alçaltarak, "bundan emin değilim."

"Ona benden korktuğunu söylesene, Winona teyze," diye bağırdı Noah. "Tehlikeli olduğuma inandığından söz et."

"Kes sesini, Noah," diye çıkıştı Vivi Ann. "Tabii ki senden korkmuyor." Vivi, Winona'ya döndü. "Bu konuda gerçekten yardımına ihtiyacım var. Sen sorunları çözmekte gayet başarılısın. Aurora bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Ona da mı söyledin?"

"Aslına bakarsan bu onun fikriydi."

Winona köşeye sıkışmıştı. Bir fikir ailenin yarısı tarafından değerlendirilip onaylandığında iş bitmiş sayılırdı. "Pantolonunu yukarı çekmesi gerekiyor -bütün gün donunu seyretmek istemiyorum-, ayrıca benimle çalışacağı günlerde saçlarını yıkayacak."

Noah homurdandı. Winona, oğlanın buna razı olup olmadığını kestiremedi.

Winona, Noah'ya yaklaşırken Vivi Ann'in de peşinden geldiğini fark etti. "Adım başı sekiz dolara ne dersin?"

"Ücretli kölelik gibi."

Vivi Ann oğlanın ensesine vurdu. "Bir daha söyle."

Ellerini cebine iyice sokuşturarak, "İyidir," diye homurdandı Noah.

Winona, oğlanın kotunun düşüp bileklerine inivereceğinden korkuyordu.

Bu fikir berbattı. Çocuk aynı babası gibiydi; baş belası. Ama Winona'nın çaresi yoktu. "Güzel. İşe alındı. Ama çuvalladığı anda -o anda- postalanır, Vivi. Ben çocuk bakıcısı değilim."

Vivi Ann, Noah'ya dik dik baktı. "Kovulursa panayırda yarışacak. Anlaşıldı mı?"

Noah yanıt vermedi, ama gözlerindeki bakışta gençlere has, katıksız bir öfke vardı. Anlamıştı.

Yirminci Bölüm

NEYİ ÖNEMSERİM?

Son derece gereksiz bir başka soru, Bayan I. Siz ne yapıyorsunuz, elinizde eski bir öğretmen el kitabıyla dolaşıp kötü çocukları konuşturma yöntemlerini mi okuyorsunuz? Size umursamadığım şeylerden söz edebilirim. Nasıl mı? Oyster Sahili'ni, sınıfımdaki çocukları ve liseyi umursamıyorum. Büsbütün zaman kaybından başka bir şey değil.

Ve ailece yenen akşam yemeklerini de umursamıyorum. Ayrıca dün gece Grey evinde yine harika bir akşam geçirdik. Hep aynı şeyler. Aurora teyze çocuklarının ne kadar mükemmel olduklarını söyleyip duruyor. Kusursuz kolejli Ricky ile harika kız Janie. Ve Winona teyze bize boktan bayatının ne kadar güzel olduğunu anlatırken büyükbabam orada taş kesilmiş oturuyor. Annemin eskiden günü geçirebilmek için bir avuç bap yutmasına şaşmamak gerek. Bunu fark etmemiş olmam gerekiyor. Beni aptal sanıyorlar. Sanki çocukken annemin sürekli ağladığını fark etmemişim gibi. Ona yardım etmeye çalışırdım. Çocukluğuma dair en iyi hatırladığım şey bu. Ama o beni ya iterdi ya da bana o kadar sıkı sarılırdı ki nefes alamazdım. İlaç aldığı zaman bakışlarının nasıl olduğunu bildiğim için anlardım ve uzak dururdum. Şimdi her şey yolundaymış gibi davranıyor, çünkü ilaç dolabı boş ve biç ağlamıyor.

Umursamadığım bir şey daha geldi aklıma. Winona teyzenin eskimiş aptal iskelesi. Kuş bokuyla kaplanmış ve tabii ki hepsini temizleyecek olan da benim. Teyzem beni izleyişini görmelisiniz. Sanki her an saldırıya geçecekmişim, elimde bıçakla üzerine yürüyecekmişim gibi bakıyor. O da beni severdi. Bu da çocukluğumla ilgili hatırladığım bir başka şey. Annem yokken bana masallar okur ve benimle Disney filmleri izlerdi. Ama şimdi uzak duruyor ve fark etmediğimi sandığı anlarda bana dik dik bakıyor.

Galiba benden korkuyor. Belki de ailece yediğimiz bir akşam yemeği sırasında sinirlenip bardağımı duvara fırlattığım içindir. O gün Erik Jr. bana babamın melez bir katil olduğunu söylemişti. Ona inanmadım ve eve dönünce anneme sordum. O da konuştu, konuştu, konuştu ve hiçbir şey söylemedi.

Ve herkes niçin sinirlendiğimi merak ediyor. Brian bana Kızılderili çocuk diye seslenip, Kızılderililerin babamı işlediği suç yüzünden kızartmaları gerektiğini söylerken nasıl davranmam gerekiyor acaba?

Ertesi cuma günü, onları yaz mevsimi vaadiyle kandırdı. Soluk, sevimli bir güneş bulutlarla saklambaç oynadı; gün ışığı kaprisli bir çocuk gibi bahçede bir görünüp, bir kayboldu ve nihayet

öğle saatlerinden sonraki bir vakitte güneş ortaya çıkıp yerinde durdu.

Winona havadaki değişimi fark ettiğinde mutfak zeminini ovmaktaydı. Önce umursamadı, hatta büyük olasılıkla yağmur yağacağını düşündü ve çalışmaya devam etti. Ama alnında ateşli bir karıncalanma hissedip de sırtının kıvrımında minik ter damlacıktan belirmeye başlayınca ayağa kalktı ve lastik eldivenlerini çıkardı. Eğer dışarıda hava bozmayacaksa balkonu tazyikli suyla yıkamak hiç fena olmazdı. Buralarda haziran ayındaki güneşli günler boşa harcanmaya gelmezdi.

Winona üzerine bir şort ile kalça hizasında, bol bir tişört giydi. Saçlarını atkuyruğu biçiminde toplarken yatak odası penceresinin bulanık camından bakınca Noah'nın iskelede, yongalı ahşap tırabzanlardaki kuş pisliklerini sözüm ona kazımakta olduğunu gördü.

Winona bir cesedin bile daha hızlı hareket edeceğine kalıbını basardı.

Ayrıca Noah'nın pantolonu öyle düşüktü ki teyzesi oğlanın mavi donunun lastiğini görebiliyordu.

Noah beş gündür çalışıyordu ve Winona çocukta pek de bir gelişme gözlemlememişti. Her sabah saat dokuzda gecikmeden burada oluyordu ve Winona'ya tek kelime etmeden iskeleye iniyordu. Winona'nın, Noah'yı burada yalnız bırakıp büroya gittiği zamanlarda oğlanın kışını kışkırtmadığından hiç kuşkusu yoktu.

Win, "Bu işe yaramıyor," diye söylenerek bir rulo bant kaptı.

Sert adımlarla balkona çıkıp kapıyı arkasından çarptı. Bu kadarı da fazlaydı. Onu işe almak zorunda kalmış olabilirdi, huysuz hallerini ve kirli saçlarını görmezden gelmek mecburiyetinde kalmış olabilir, çalıştığına inanıyormuş gibi yapmak zorunda olabilirdi, ama Tanrı aşkına, yeğeninin lanet olası donunu seyretmek zorunda değildi.

Winona iskeleye doğru yürüdü. Akıntı sığ olduğundan ayaklarının altında iskeleye uzanan rampa dik ve esnekti. Ahşabın temiz bölümlerine dokunmaya özen göstererek kuş pisliğiyle kaplı tırabzanlara sıkıca tutundu ve dikkatli adımlarla Noah'ya yaklaştı. "Noah."

Noah boş boş oturmakla o kadar meşguldü ki teyzesinin sesiyle irkildi. Zıplayınca metal raspayı elinden düşürdü. "Tanrım, seslen olmaz mı?"

"Rulo bant olağanüstü bir icat. Her işe yarar. Bunu biliyor muydun?" Winona rulodan kolunun uzunluğu kadar bant çözüp kopardı ve ardından onu boylamasına ikiye katladı.

"Bantlar üzerine kafa yormadım ama sana inanırım." Noah yere düşen rاسبasına uzandı. "Tabii bana şey anlatmayı düşünüyorsan o başka... ne bileyim, belki masal falan? Sanırım işe dö-neceğim."

"İkimiz de masal falan anlatmayacağımı biliyoruz. Al." Winona yeğenine gümüş rengi bant şeridini uzattı.

"Bu ne?"

"Yeni kemerin. Kemer halkalarından geçir -nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi?- ve bir düğüm at. Donunun kenarını dahi görmek istemiyorum."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Dalga geçer gibi bir halim mi var?"

"Bu bir tarz," dedi Noah inatçı bir tavırla.

"Ah, tabii, sen de gerçek bir Giorgio Armani'sin. Kemerini tak. Hatırlarsan seninle birlikte iş muamelesi yaptığımız bu saçma girişimin şartlarından biri buydu."

"Uymazsam?"

Winona gülümsedi. "Panayırın en çok nesini severdim, biliyor musun? Kovboy pantolonum, şapkam ve eldivenlerim uyumluydu. Hepsi de aynı mavi tonundaydı. Annen buna uğurlu kostüm derdi. Ve şişko bir yabanmersini gibi giyindiğimi gören herkes orada olduğumu fark ederdi."

Noah hiçbir şey söylemedi.

"Annenin hazırlayacağı kıyafetin içinde çok yakışıklı görüneceğinden eminim. Binici giysilerini hâlâ o hazırlıyor, değil mi?"

"Ver şunu," dedi Noah. Eğreti kemeri kaptı. Şeridi kemer halkalarından geçirip sıkması biraz zaman aldı, ama işini bitirdiğinde pantolonu beline çıkmıştı. Düğüm yumruk kadardı. "Tam bir aptala benzedim."

"Aksini söyleyemeyeceğim. Bedenine uyan pantolonlar alırsan faydası olabilir."

"Neyse ne."

"Bu çok kullanışlı bir kelime. O kelimeyi kullanmaya özellikle ilgi duyduğunu fark ettim. Uzun cümleler kurarsan patronun olarak memnuniyet duyarım."

Noah, teyzesine ters ters baktı. "Neyse ne... Winona teyze."

"Evet, gelişme var." Winona, Noah'ya kurumuş kuş pisliğinin nasıl kazanacağını yeniden anlatmaya başlamıştı ki yaklaşan bir kamyon sesi duydu. Güneş ışığından korunmak için elini gözlerine siper ederek bakınca büyük san bir yük kamyonunun yan evin araba yoluna girdiğini gördü. "O evi kim aldı, merak ediyorum," dedi Winona. "İnşaat ekibi haftalardır orada."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Bunu anlamak çok kolay, gidip yeni komşularına bakacağım." Winona dimdik eğimli rampayı çıkıp hırpani bahçesinin içinden geçti. Evinin bu tarafında her yer tarih öncesi çağlan anımsatacak kadar yabaniydi. Dev ormangülleri, yayılmış ardıçlar, azgın çalılar... Winona ağaç yapraklarının arasındaki dar boşluktan bakıp evi görmeye çalıştı. Maalesef yük kamyonu tam önünde duruyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak evine döndü ve balkonu tazyikli suyla yıkamaya koyuldu.

İşin yarısını bitirmiş, ıslanıp terlemiş, püsküren suyun sızıntılarının ortasında dururken, balkonun hemen arkasında çekinerek gülümseyen bir adamın dikildiğini fark etti. Uzun boylu ve sağlam yapılydı; hoş bir yüzü vardı ve saçları seyrelmekteydi. Pahalı ipekten Hawaii desenli bir gömlek, hâki şort ve deri parmak arası terlikler giymişti ki Winona onun, kulağa komik gelse de turistlerin sezon olarak adlandırdıkları bu mevsimde gelen yazlıkçılardan biri olduğunu hemen anladı. Bellevue'dan ya da Woodinville'den gelmiş olabilirdi. İnşaata göz kulak olmaya tenezzül etmeden bu eski evde tadilat yapmak için bu kadar çok para harcamasına şaşmamak gerekti. Yanında yaşı muhtemelen on iki ya da on üç olan kızıl saçlı, sevimli bir kız vardı.

Winona hafifçe vurarak makineyi kapatıp püskürteci yere bıraktı. Bir anda ne kadar berbat görüldüğü geldi aklına; eski şort, lekeli bol bir tişört, atkuyruğundan fırlamış ıslak saçlar. Balık karnı gibi bembeyaz ve kaim bacaklarının nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyordu. "Merhaba," dedi Winona zoraki gülümseyerek. "Yeni komşular olmalısınız."

Adam, Winona'ya yaklaştı ve kocaman elini uzattı. "Ben Mark. Bu da kızım Cissy."

Winona adamla tokalaştı. Güzel, güçlü bir tutuştu bu. Bu hoşuna gitti. "Ben de Winona."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Winona." Adam derin bir nefes aldı, nefes verirken etrafına

bakındı. Bu tavrıyla Winona'ya topraklarına tepeden bakan bir kralı anımsattı nedense. "Burası olağanüstü güzel."

Winona terli saçını yüzünden çekti. "Manzaradan asla sıkılmam."

"Ne kadar uzağa gidersen git, bu unutulacak bir manzara değil."

Winona, Noah'nın iskeleden çıktığını görünce öğle vaktinin geldiğini anladı. Oğlan çalışma fikrini benimseyemese de mola vakitlerim kavramıştı. Noah rampanın başında durdu, ardından ayaklarını sürüyerek onlara yaklaştı. Omuzları çöküktü, elleri cebindeydi, saçları gözlerini örtmüştü.

"Oğlun mu?"

"Hayır," dedi Winona hemen.

Noah, teyzesine ters ters baktı.

"Noah. Kız kardeşimin oğlu. Noah, Mark ve Cissy'yle tanış."

Noah başını fark edilmeyecek kadar hafif bir biçimde kaldırdı. "Ne haber?"

Ama bu kelime kulağa daha çok şöyle geldi: *N'aber?* Winona gözlerini devirmemek için zor duruyordu. Yeğeni kirli, bol pantolonu ve belindeki seloteyp düğümüyle evsizlere benziyordu. Son derece komik büyüklükteki kaykaycı ayakkabıları ayaklarını kabarmış ekmek hamuru gibi sarmıştı.

Mark'ın, kıymetli güzel kızına sarılıp koşa koşa evine döneceği kesindi.

Gelgelelim, "Cissi'yle bu öğleden sonra tekneyle gezeceğiz, belki biraz da su kayağı yaparız," dedi Mark. "Siz de gelmek ister miydiniz?"

Bu teklif Winona'yi şaşırttı. "Eşiniz..."

"Boşandım."

Adam Winona'nın gözüne birdenbire bir başka göründü. Winona'dan beş ya da on yaş büyüktü belki de, ama gerçekten hoş bir gülüşü vardı. "Maalesef, Noah'nın yanında şort olduğunu sanmıyorum."

"Üzerimde," dedi Noah. "Şu harika seloteyp kemerimin altında."

"Mayo mu giyiyorsun?"

Noah omuz silkti. "Bazen yüzüyorum."

Mark gülümsedi. "Öyleyse anlaştık. Biz gidip hazırlık yapalım ve sizinle bizim iskelede... yarım saat sonra buluşalım, uygun mu?"

"Tabii," dedi Winona. Onlar gider gitmez eve girip aynada kendine baktı. "Ah, Tanrım." Düşündüğünden de berbattı. Demi Moore ile Michelin'in lastik adamının gayrimeşru çocuğu gibi görünüyordu; tombul beyaz bacaklar, dolgun kollar, dolaşık kıvrıkcık saçlar, ter ve su lekeli tişört. Duşa koştu, saçlarını yıkadı, koltuk altlarını ve bacaklarını tıraş etti. Kurutacak vakit olmadığından saçlarını balıksırtı ördü ve makyaj da yaptı.

Ardından tek parça mayosuna bir baktı. Mayo kırk sekiz bedendi ve Winona tahmininde yanılmıyorsa bu mayonun içine girebilmek pek de mümkün görünmüyordu. Mükemmel. Neredeyse bir yıldır ilk kez gerçekten yakışıklı, bekâr bir adamla tanışmıştı ve ilk günden vücudunu mu sergileyecekti? Böylece adamın onunla asla çıkmak istemeyeceği kesinleşecekti.

"Yüzmek sana yasak, şişman kız." Winona üzerine mayo yerine siyah kapri ile askılı, uzun, beyaz bir bluz giydi.

Tam saat yanında elinde içi biralar, kolalar ve yiyeceklerle dolu bir buz çantasıyla bahçeye

çıktı. Yanında sevimli deniz giysileri bulundurmayabilirdi ama yemek konusunda her zaman hazırlıklıydı.

Noah balkonun etrafında boş boş dolanıyordu, Winona onu içeri çağırırdı. Oğlan mutfağa girince Winona bir an afalladı. Noah beli dar kalçalarının üzerinde biten mavi bir sörf şortu giymişti. Çocuğun omuzları ne zaman böyle genişlemişti? Ve kolları. Noah'nın vücudu bir atletin biçimli, narin yapısına kavuşmuştu.

"Otur," dedi Winona. Çocuğun söyleneni yapmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Niçin?"

"Kız çok hoştu. Ona nasıl baktığını gördüm."

"Neyse ne."

Winona, Noah'ya manalı manalı baktı.

"Neyse ne, Winona teyze."

"Aslında somurtarak dolaşmayı ve Morticia'nınkinden* farksız saçlarının arkasına saklanmayı bıraksan o da senin tatlı biri olduğunu düşünebilir."

* Morticia Addams: Karikatürist Charles Addams tarafından çizilen *Adams Ailesi* adlı çizgi romanda bir kadın kahraman. (ç. n.)

"Neyimin?"

"Seni tatlı bulmasını ister misin?"

"Çekici bulmasını," dedi Noah, teyzesini şüphe dolu gözlerle süzerek. "Tatlı olanlar köpek yavrularıdır."

"Neyse ne. Seni çekici bulmasını ister misin?"

"Neyse ne, Noah, demek istedin, değil mi?"

Winona gülmek için kendini zor tuttu. "Çekici ya da iğrenç. Hangisini tercih edersin?"

Sonunda teyzesinin işaret ettiği sandalyeye oturarak, "Çekici," dedi Noah.

"Güzel." Winona, Noah'nın saçlarını derin ve sert hareketlerle fırçalayıp açtı ve saçlar yumuşacık, düz tutamlar halinde çocuğun omuzlarına düştü. "Annen saçlarını bu kadar uzatmana izin vermemeli. Aslında onun bu saç modelini sevdiğini bilirim. Hatırlıyorum da..." Winona ağzından kaçırmak üzere olduğu şeyi fark edince sesini kesip Noah'nın saçlarını atkuyruğu biçiminde topladı. "İşte."

Noah kafasını kaldırıp sessizce sordu: "Onun bir katil olduğunu en başından beri biliyor muydun? Onun annemi kandırdığını biliyorum, ama herkes senin çok zeki olduğunu ve..."

Winona derin bir nefes aldı. Vivi Ann bu sorunun duymazlıktan gelinmesini tercih ederdi ama Winona öyle yapamazdı. "Hayır. Bilmiyordum."

"Babam kendisini ziyaret etmeme izin vermiyor."

"Bence muhtemelen en iyisi bu."

Noah bir anda gencecik ve korunmasız göründü. "Niçin kimse benim ne düşündüğümü umursamıyor?"

Yanıt vermeye fırsat bulamadan kapı çalındı ve Winona gidip kapıyı açtı.

Cissy üzerinde posta pulu kadar küçük, ipli bir bikiniyle kapıda belirdi. "Babam hazır

olduğunu söylememi istedi."

Noah ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü.

Winona, Cissy'nin, yeğenine bakışını gördü. Çocukların son zamanlarda hangi kelimeleri -çekici, sevimli, seksi ya da her neyse- kullandıklarını bilmiyordu, ama bir kızın bir erkeğe böyle bakmasının ne anlama geldiğinden adı gibi emindi. "Kaçınıcı sınıfa geçtin, Cissy?" diye sordu Winona.

"Dokuzuncu sınıfa başlayacağım."

"Sahi mi? Noah da öyle." Winona dönüp bakınca yeğeninin sivri yanaklarının kızardığını gördü. "Bence bu yaz o İngilizce ödevini titizlikle yapsan iyi edersin."

Noah daha da kızarıp bir şeyler mırıldandı.

"Buradaki okulu seviyor musun?" diye sordu Cissy ona.

Noah omuz silkti. "Fena değil."

"Büyükannem arkadaş edinmekte zorlanmayacağımı söylüyor ama bilmiyorum..."

"Büyükannen kim?" diye sordu Winona. "Kasabada akrabaların mı var?"

Cissy, Noah'ya bakmaya dalıp gittiğinden yanıt vermesi zaman aldı. "Babam liseyi burada okumuş. Bütün ailemiz Oyster Sahili'ndendir."

"Oyster Sahili'ndeki lise mi? Şaka yapıyorsun. Öyleyse onu tanıyor olmalıyım."

"Büyükannemi tanırırsınız herhalde. Myrtle Michaelian. Mountain Vista'da yaşıyor."

"Evet," dedi Winona. Noah'nın bu ismin öneminden haberdar olup olmadığını merak ediyordu. "Myrtle'ı tanıyorum."

Vivi Ann en çok yazları rahat geçiriyordu. Sabahları erkenden, şafak vaktinden epey önce kalkıyor ve günlerini dolduran uzun bir yapılacaklar listesine başlıyordu. Düzenlenip yapılacak dersler, toplantılar ve potlar, beslenmesi ve egzersiz yaptırılması gereken hayvanlar, eğitilecek atlar, panayır hazırlıkları vardı. Vivi sabahtan akşama kadar meşguldü, hiçbir şeye fazla kafa yoramayacak kadar hızlı hareket ediyordu, ama en yoğun zamanlarda bile çiftlikte sessiz ve karanlık, tepede gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğu bu geceki gibi geceler de yaşıyordu. Ve Vivi elinde olmadan, yatak odasından sıvışıp çayırılık arazide koşarak bu kulübeye geldiği o eski gecelerde neler hissettiğini anımsıyordu. Yaşadığını hissetmenin, karanlıklar yerine gün ışığından ibaret bir varlık olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu...

"Selam, Kaçak," dedi Vivi çitlere yaklaşarak.

Yaşlı iğdiş topallayarak yaklaşıp kadifemsi yumuşaklıkta bir selamla karşılar gibi kişnedi. Vivi ona bir elma verip atın kulaklarını kaşdı. "Nasılsın oğlum? Eklemlerin ağrıyor mu? Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Arkada bir araba belirdi; far lambaları karanlığın içinde parlayınca Kaçak ürkerek geri çekildi.

Vivi Ann dönüp baktığında Winona ile Noah arabadan inmekteydi. İkisi konuşarak yaklaştılar. Winona bir şey söyleyerek oğlanı dürttü. Noah da gülerek yana doğru sendeledi.

Vivi Ann gözlerine inanamıyordu. Birbirleriyle şakalaşmaları şöyle dursun hayatı boyunca o ikisini gerçekten konuşurken gördüğünü *hiç* hatırlamıyordu.

Vivi de onları karşılamak için yaklaştı.

"Selam, anne." Noah sırtıyordu ve bu gülüş Vivi'nin nefesini kesti. Oğlu sörf şortu, kolsuz tişörtü ve atkuyruğu biçiminde toplanmış saçlarıyla keyifli görünüyordu. Mutluydu. "Bugün su kayağı yapmayı öğrendim. Kesinlikle dehşettim. Doğrulmam bayağı zaman aldı ama başarınca *harikaydım*. Değil mi, Winona teyze?"

"Böyle doğal yetenek görmedim. Teknenin arkasında tam bir profesyonel gibi gidiyordu."

Vivi Ann yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti. Bir anlığına da olsa hayatındaki her şey yoluna girmişti. "Harika, Noah. Seni izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu günlüğüme yazacağım," dedi Noah. "Teşekkür ederim, Winona teyze. Muhteşemdi."

Vivi Ann eve giren oğlunun arkasından baktı ve sonra ablasına döndü. "Oğlum nerede, o çocuk kimdi?"

Winona güldü. "Gerçekten çok eğlendi."

Vivi Ann kolunu ablasının omzuna attı. "Sana bira ısmarlıyorum. Haydi."

İkisi dolaptan iki bira alıp tekrar dışarı çıktılar. Verandadaki salıncağa yan yana oturup omuz omuza vererek, uyumakta olan çiftliği izlemeye koyuldular.

"Onu yeniden gülerken görmek mucizevi bir şey."

"O kabuğun altında son derece tatlı bir çocuk var." Winona duraksadı. "Babasıyla ilgili pek çok soru soruyor."

"Biliyorum."

"Zaten ergenlik süreci yeterince zor, bir de farklı görünmek, farklı hissetmek ve babası hakkında sürekli duyduğu... biliyorsun."

"O konuşmadan hep korktum. O konuşmayı niçin yapmamız gerektiğinin farkındayım. Ama bana Dallas'ın suçlu olup olmadığını soracak."

"Ne diyeceksin?"

"Babasının o suçu işlediğini söylesem Noah kendisini bir katilin oğlu gibi hissedecek. İşlemediğini söylesem babası başka bir adamın işlediğı suç yüzünden hapisanede çürüyor olacak ki bu da kabullenmesi güç bir adaletsizlik. İnan bana; biliyorum bunu. Öyleyse sen söyle, Obi-Wan*, doğru yanıt nedir?"

* Obi-Wan Kenobi: *Yıldız Savaşları* serisinden bir kurgusal kahraman, (ç. n.)

Winona dalıp gider gibi oldu. "Çocukken annem bana iri kemikli ve güzel olduğumu söylerdi. Bunun doğru olmadığını biliyordum; aynaya bakıyordum. Ama onun buna inandığını da biliyordum ve önemli olan da buydu. Onun beni sevdiğini biliyordum." Winona, Vivi Ann'e döndü. "İnsanların hakkında düşündüğü şeylere rağmen onun iyi bir insan olduğunu söyle ona. Babasının kim olduğunun önemli olmadığını söyle. Asıl önemli olan şeyin *kendi* karakteri olduğunu söyle."

Vivi Ann ablasına yaslandı. Böyle zamanlarda yıllar önce Winona'yi affetmeye karar vermiş olduğuna seviniyordu. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Bana sorarsa ne yapayım?"

"Bence ona yanıt ver. Belki faydası olur."

Winona birasına bakarken daldı.

Uzun süren bir sessizlik olunca, "Tamam," dedi Vivi, "ağızındaki baklayı çıkar bakalım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bu kadar uzun süre sessiz kalmazsın. Ne düşünüyorsun?"

"Bugün birlikte su kayağı yapmaya gittiğimiz adam Mark Michaelian'dı. Myrtle'ın oğlu. Benden beş yıl önce mezun olmuş."

"Ya." Vivi Ann birasından büyük bir yudum aldı.

"Bana çıkma teklif etti. Kabul etmemin bir sakıncası var mı?"

Vivi Ann arkasına yaslanıp ayaklarını yere vurdu; salıncak geriye hafifçe süzülde.

Çiftliğin tanıdık sesleri her yerdeydi; dalgaların uzaktan gelen hırıltısı, çayırdaki atların patırtısı ve arkalarındaki metal zincirlerin gıcirtısı...

"Geri çevirmemi istersen, yaparım," dedi Winona.

Vivi Ann bunun doğru olduğunu biliyordu. Geçmişlerine dair şeylerden biri de buydu; bu yük karanlıkta duruyor olabilirdi, ama hâlâ evin içindeydi. Hepsi de onu sürükleyip çıkarmamak konusunda temkinliydi. Aynı hatalar bir daha yapılamazdı. "Doğru dürüst biriyle çıkmadın. Ne kadar oldu, iki yıl oldu mu? İşte en son şu yaz tatili için gelen deniz biyoloğu vardı."

"O konuyu özellikle belirttiğin için teşekkürler."

"Bunu kastetmedim. Yani... tabii... Mark'la çık. İtirazım yok."

"Gerçekten mi?"

Vivi Ann başını salladı. "Gerçekten."

Bu karar Vivi'ye iyi geldi, ona nihayet rahatladığını hissettirdi.

"Emin misin?"

"Eminim. Her şey geçmişte kaldı."

Bugün öyle sıkı bir gündü ki Bayan l'ın şapşal sorularından birine bile ihtiyacım yok. Bütün bunları kâğıda dökmezsem hep unutacakmışım gibi geliyor ve HİÇ unutmak İSTEMİYORUM.

Gün berbat başladı. Bir şeylerin değişeceği kesinlikle aklıma gelmezdi. Evine gittiğimde Winona teyzem her zamanki ukalılığıyla, o az önce bayat balık yemiş gibi görünmesine sebep olan bakışını atarak benimle uğraşıp durdu. Onu delirtebilmek için pantolonumu mümkün olduğunca aşağı indirdim ve bu işe yaramış olmalı ki öğle vaktine doğru teyzem elinde kemer olarak kullanmamı istediği şu uzun seloteyp şeridiyle koşturarak iskeleye geldi. Ona defolup gitmesini söyleyecektim, ama teyzem panayırdan ve annemin geçen sene benim için hazırladığı binici kıyafetinden söz edince tırtım. Erik Jr, Brian ve diğer bütün pisliklerin beni bir grup kızla birlikte at gösterisi yaparken izlediklerini zihnimde canlandırınca seloteybi tercih edeceğime karar verdim. O şeyi takınca tam bir ahmak gibi hissettim ama elden ne gelir? Bir şekilde alıştım ve zaten etrafta görececek kimse de yoktu. Yine de sırf teyzemi sinir etmek için kuş boku temizleme işini yavaşlattım ki bunun işe yaradığını biliyorum. Bazen onun, o pis balkonunda dikilip beni çalışırken izlediğini görüyorum ve dişi erinin gıcirtısını gayet net duyabiliyorum. Beni kovmak istiyor, ama yapamıyor ve bu da çok eğlenceli.

Neyse, tam hiçbir iş yapmadan sigara içiyordum ki kafamı kaldırıp eve bakınca bahçede teyzemle konuşan birilerini gördüm. Bir gariplik vardı, ben de teyzemin çalışmaya ara

vermemden nefret ettiğini bile bile kazıma zımbırtısını bırakıp yanlarına gittim.

Yaklaşınca o kişinin yaşlıca bir adam olduğunu gördüm. Sadece tıraş etmenizi ve kurtarmak için uğraşmamanızı gerektiren türden saçları vardı. Miço gibi giyinmişti ama dikkati çeken kişi o değildi.

O kız hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. En önemlisi de kızın bana Kızılderili'nin tekiymişim gibi bakmamasıydı. Babası bizi su kayağı yapmaya götürürken yanıma oturmak istedi falan. Bana babasıyla birlikte bir yıl boyunca dünya turu yaptıklarından, artık Oyster Sahili' ne döndüklerinden ve arkadaşlarının hepsi Minnesota'da olduğu için hayal kırıklığına uğradığından söz etti. Sonra bana yarın onunla takılmak isteyip istemediğimi sordu. Kasabadaki saçmalıkları duyup kimsenin benden hoşlanmadığını öğrenince benimle arkadaşlığını bitirecek, biliyorum. Umurumda bile değil.

Eve döndüğümüzde annemin keyfi öyle yerindeydi ki Winona teyzemle Outlaw'a giderken beni evde yalnız bırakmaya bile razı oldu. Bunu HİÇ yapmazdı. Sanırım kokain içeceğimden ya da evi yakacağımdan korkuyor, ama bu gece benim büyümekte olduğumu, doğru seçimler yaptığımı ve bunu hak ettiğimi söyledi.

Annem Outlaw'dan henüz döndü. Gülüyordu ve mutlu görünüyordu. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim. Hatta benimle kanepede oturup kolunu omzuma doladı ve benimle gurur duyduğunu söyleyip benden özür diledi. Niçin özür dilediğini açıklamadı, ama bunun babamla ve her şeyin berbat olmasıyla ilgili olduğunu biliyorum, bu yüzden ona dert etmediğimi söyledim. Biliyorum, bu aptalca ama benimle gurur duyduğunu söylemesi hoşuma gitti. Harikaydı.

Yirmi Birinci Bölüm

"İşte, geldik. Acil durum nedir?"

Winona dönüp giriş kapısında beliren kız kardeşlerine baktı. "Bir moda 911 olayı. Bir saat içerisinde Mark'la buluşuyorum, bir şekilde yirmi kilo vermem ve gardırobu yenilemem gerek. Ve sanırım cilt soyma operasyonu da lazım."

"Derin bir nefes al," dedi Vivi Ann.

"Ne oluyor, doğum mu yapıyor? Nefes almak hiçbir işe yaramaz. Bence bir tek atsın," dedi Aurora.

"Randevusundan önce sarhoş olmasına izin veremeyiz." Vivi Ann güldü. "Ayrıca son günlerde hep aynı şeyi tavsiye ediyorsun."

"Tutarlılık bir erdemdir," dedi Aurora ciddi bir tavırla. "Hemen döneceğim." Evden çıktı ve göz açıp kapanıncaya dek döndüğünde yanında makyaj seti (bu set, alet çantası büyüklüğündeki markalı bir sandığın içindeydi) ile Ana Cadde'deki giysi mağazasından alınmış şirin, pembe bir kutu getirmişti.

"Nedir bunlar?" diye sordu Winona. "Sizi arayalı daha on beş dakika oldu, kızlar."

"Tahmin etmiştik," dedi Vivi Ann. "Shelton'lı bankacının sana çıkma teklif ettiği günü hatırlamıyor musun? Mahvolmuştun."

"Bir de şu Silverdale'lı öğretmen vardı. Galiba o gelmeden önce küsmüştün," diye ekledi Aurora.

"Küsmüştü."

Winona garaj satışından aldığı kanepeye yığıldı ve o kanepenin benzin gibi bir şey koktuğunu ilk kez fark etti. "Umutsuzum."

Vivi Ann onun yanına oturdu. "Hayır. Umut/usun. Sorun da bu. Belki de bu adam nihayet doğru adamdır. Senin Neo'n budur."

"Nihayet kelimesini kullanmak zorunda mısın? Ayrıca o Matrix filmlerinden de nefret ediyorum, bunu biliyorsun. Anlamsız filmler."

"O *Sevginin Bağladıkları* filmindeki Tom Hanks'i arıyor," dedi Aurora. Hepsi de biliyor ama asla dile getirmiyorlardı; Luke yedi yıl önce evlenmişti ve Winona o zamandan beri aşk hayatının akıbeti konusunda gitgide umutsuzluğa kapılmıştı. Özgüveni -ki erkekler söz konusu olduğunda hiçbir zaman yüksek olmamıştı- deniz seviyesinin altına inmişti. "Haydi, şu işe girişelim. Ricky bu hafta sonu eve geliyor ve ona sevdiği *enchiladalar*dan* pişirmek istiyorum."

* Meksika'da yapılan çok biberli bir börek. (ç. n.)

Winona kendini kız kardeşlerinin büyük ilgisi ve sözde maharetlerine teslim etti. Vivi Ann, Winona'nın uzun saçlarını yüzüne ipeksi tutamlar halinde düşünceye dek titizlikle kat kat düzleştirdi. Aurora şaşılacak derecede soğukkanlı bir ustalıkla makyaj yaptı; rimelli kirpiklerin altına menekşe rengi dumansı çizgiler, gül renkli allıkla hafif birer dokunuş, yalnızca gözlerinin rengini ortaya çıkartmaya yetecek parlaklıkta bir ruj.

"Vay," dedi Winona aynadaki aksine bakarken. "Yemeğe sadece başımı götürememesi ne fena."

Aurora elinde derin v yakalı, robalı, eteği fırfırlı, siyah renkli tiril tiril bir kolsuz elbiseyle arkasında belirdi.

"Kolların görünecek," dedi Winona.

Winona'nın tişörtünü çıkartmasına yardım ederken, "Göğüslerin de," dedi Aurora. Vivi Ann de ablasının eşofman altını çıkartıyordu. "Bacaklarını tıraş ettin mi?"

"O kadar da ahmak değilim."

"Bilemem. İşte oldu."

Winona kıpırdamadı ve Aurora dar elbiseyi ablasının kafasından geçirip çekti. Elbise bedenine kolayca oturunca Winona aynaya dönüp kendine Mark'ın gözüyle bakmaya çalıştı; göğüs dekolteli, kolsuz, siyah bir elbise giymiş, uzun boylu, kalın kemikli, yeterince güzel yüzlü ve tombul kollu bir kadın. Yağ aldırmadığı takdirde görünümü olabileceği kadar iyiydi. "Teşekkürler kızlar."

Aurora ablasına şöyle bir baktı. Sallantılı kırmızı küpelerden birini çıkardı, sonra da diğerini çıkartıp Winona'ya uzattı. "Bunları tak. Ve kampanyan hakkında konuşmamaya çalış."

"Niyeymiş?"

"Sıkıcı ayrıntılara girmeden yapamazsın. Hele bir de çarşıda yapılacak yeniliklerden söz etmeye başlarsan... İnan bana. Çenenin kapalı tut."

Winona onay bekler gibi Vivi Ann'e baktı. "Gerçekten mi?"

Vivi Ann sırtıttı. "Geçekten."

Aurora saatine baktı. "Altiya çeyrek var. Gitmem gerek." Kızların ikisini de kucaklayıp yanlarından ayrıldı.

"Bu seferkinde çıldırma, tamam mı?" dedi Vivi Ann. "Seninle çıktığı için şanslı."

Buna inanabilmeyi dileyerek, "Teşekkürler," dedi Winona. "Noah saat dokuza kadar çalışmak istediğini söyledi. Senin için uygun mudur?"

"Tabii. Aradığı zaman gelip onu alırım. Geçen birkaç gündür keyfi yerinde. Hatta *gülümsüyor*. Sanki hormonlarının etkisinde kalmadan önceki haline dönüşmüş gibi. Ve bence bunda senin emeğin çok."

"Önemli bir şey yapmadım."

"Winona Grey övgüyü kabul etmiyor, ha? Dünyanın sonu mu geldi?"

"Çok komik."

Vivi Ann ablasını içtenlikle kucakladı, yanağından öptü, onunla vedalaştı ve dışarı çıkıp birkaç dakika da Noah'yla konuştuktan sonra gitti.

Winona hemen odayı adımlamaya koyuldu. Hayvanat bahçesindeki çitlerin kenarında

ayaklarını yere vurarak zemini aşındıran ve yavaş yavaş çıldıran o kutup ayılarından biri gibiydi. İlk randevulardan nefret ediyordu; bu randevularda beklenti yüksek oluyordu. Ve Tanrı şahitti ki, Winona bu şeffaf hissin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Ne zaman yeni bir adamla tanışsa, *Belki de odur; belki de nihayet bana Luke'u unutturacaktır*, diyordu içinden.

"Winona teyze?"

Winona dikkatinin dağılmasına sevinerek adımlamayı kesti. "Bu gece çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Çalışmak istiyorum. Yoksa odama kapanıp Xbox oynayacağım." Sırıttı Noah. "Ah, doğru ya. Çatlak annem okuldan ceza aldığı için Xbox'imi kaldırdı."

"Yani bir cumartesi gecesinde tahtaların üzerindeki boku kazımdan başka işin yok, ha?"

"Tanrım. Kendimi bir şapşal gibi hissediyorum."

"Üzgünüm."

Noah başını sallayıp öylece durdu ve gözlerini teyzesine dikti. Winona onun temiz görüldüğünü fark etti; parlak saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve kolsuz tişörtü ile sörf şortu da ona gerçekten yakışmıştı. Hâlâ o gülünç irilikteki kay kay ayakkabılarını giyyordu, ama moda savaşlarının hepsi bir günde kazanılacak diye bir kural yoktu.

"Bir şey söylemek ister gibisin."

Noah kanepenin koluna oturdu. "Birinden hoşlandığında ne yaparsın?"

"Genelde kusma eğilimi içinde olurum," dedi Winona gülerek. Sonra yeğenine döndü. "Ah. Yani cidden soruyorsun. Peki..." Winona yürüyüp bugünlerde sehpa olarak kullandığı eski moda süt kasasının üzerine oturdu. "Farklı insanlardan farklı yanıtlar alırsın ve ben de kesinlikle bir uzman falan değilim, ama benim için önemli olan dürüstlük ve saygıdır. Bir adamda bunları bulursam mutlu olurum."

"Hiç âşık oldun mu?"

Bu soru Winona'yi şaşırttı. Uzun zamandır kimse ona bunu sormamıştı ve kendi kendine sorduğu bir soru da değildi bu, ama sözler bir kere ağızdan çıktığına göre Winona artık duymazdan gelemezdi. Beklendiği üzere Luke gözünün önüne geldi; hak ettiğinden de net bir biçimde. Winona onu unutabilmeyi ummuş, ama yapamamıştı. Onun Doğru Adam'ı oydu. Vivi Ann'in tabiriyle Winona'nın Neo'su. Diğer bütün erkeklerin değerlendirilmesinde ölçüt oydu. Ve o Winona'nın aşkına hiç karşılık vermemişti. Bu kadar zavallı olunur muydu? "Uzun süre önce, evet."

"Ne oldu?"

Winona yalan söylemek, hiçbir şey söylememek ya da bir bahane uydurmak istedi, ama yeğeninin samimi gözlerine bakınca Luke sayesinde öğrendiği şeyi anımsadı. Yalanlar ve geçiştirmeler bir şekilde büyüyordu; fazla derin bir gübre tabakası misali altta kalan her şeyi öldürebiliyorlardı. "Aşkına karşılık vermedi."

"Çok kötü."

Winona kendini tutamayıp gülümsedi. "Evet, öyle. Şimdi evli. İki küçük çocuğu var."

"Belki hâlâ aklına geliyorundur."

"Belki de." Winona ayağa kalktı. İçinde birdenbire bu sohbeti sona erdirmeye isteği uyanmıştı. "Peki. Saat altı. Mark her an burada olabilir. Tuvaleti kullanmak istersen diye evin kapısını açık bırakacağım. Dolapta da bol yiyecek var."

Zil çaldı.

"Geldi," dedi Winona tedirgin bir tavırla. Yeğeni giderken, "Yaylan bakalım. İçkilerden de uzak dur," diye takıldı Winona. Noah gider gitmez Winona giriş kapısına yönelip kapıyı açtı.

Mark bir buket çiçek uzattı. "Bu klişe mi? Erkekler hâlâ randevulara ellerinde çiçekle geliyorlar mı?"

Winona, Mark'ın da kendisi kadar tedirgin olduğunu fark edince yatıştı. "Nazik olanlar. Ben onları vazoya koyarken içeride bekleşene. Sana içki ikram edebilir miyim?"

"İçmiyorum."

Winona dönüp baktı. "Özel bir sebebi mi var?"

Mark gözlerini kaçırarak başını salladı. "Alkol kullanmayan biriyle çıkmaya razı mısınız?"

"Sabırsızlanıyorum."

Mark, Winona'nın koluna girip onu dışarı çıkardı ve engebeli, bakımsız bahçeden yürütüp çalı çitin yeni kırılmış kemerinden geçirerek tadilatıyla dikkat çeken evine götürdü. Winona'nın gözüne ilişen her yerde mükemmel bir ayrıntı vardı; İtalya'dan getirilmiş, el yapımı kocaman bir mermer şömine; İran'dan gelen, siyah kadifenin üzerine serilip yıldızla çerçevelenmiş dört yüz yıllık ipek seccade; Venedik'ten gelen, el üfleme camdan yapılmış aydınlatma armatürleri.

Winona, Mark'ın peşi sıra kabarık mobilyalarla dolu, büyük ekran bir televizyonun hâkim olduğu karamel renkli televizyon odasına girdi. Cissy döşeme kaplı bir koltuğa kıvrılmış dondurma yiyerek televizyon izlemekteydi.

Kumandanın durdurma düğmesine basarak, "Selam," dedi kız. Ekrandaki görüntü dondu. Wolverine rolündeki Hugh Jackman havada kaldı.

Mark eğilip kızının başına bir öpücük kondurdu. "Cep telefonum açık. Saat on ya da on bir gibi döneriz."

"Restorandan çıkınca arayın ki evde olacağınız zamanı kestireyim. Yoksa ne zaman paniğe kapılacağımı bilemem."

Winona gülümsedi. Bu, onun kız kardeşlerine yapacağı türden bir şakaydı.

Mark, Winona'yi arka taraftan yukarı, balkona çıkardı. Oradan bir buzluk ile battaniye kaptı.

"Kamp yapmaya mı gidiyoruz?" diye sordu Winona.

"Beni takip et."

Mark onu iskeleye götürüp sürat teknesine bindirdi ve yanına oturttu.

İskeleden yavaş yavaş uzaklaşıp düz, sakın suda süzülüler. Ara sıra su kayağı yapan ya da deniz motoru kullanan birileri, ardında tekneyi sallayan bir dalga bırakarak yanlarından geçiyordu, ama yine de bu mavi haziran akşamında yolculuk çoğunlukla sakın sürüyordu. Gökyüzünde suya gölge edecek hiçbir şey, tek bir bulut dahi yoktu. Günün bu vaktinde koyu, canlı bir yeşile boyanmış su dümdüzdü.

Winona su kıyısındaki evlere bakarken son birkaç yılda daha yeni ve daha büyük çok sayıda konut yapılmış olduğunu fark etti. Bütün bu alanın ne kadar sürede tanınmaz hale geleceğini merak ediyordu. Mark tekneyi Alderbrook Oteli'nin halka açık olan uzun iskelesine doğru çevirip *Olimpos* isimli çok güzel, eski ahşap bir yatın yanına yanaştı ve tekneyi bağladı.

Winona'nın tekneden inmesine yardım etti, iskele görevlisine demirleme ücretini ödedi ve

çift, birlikte karaya doğru yürüdü.

Tadilatı yeni biten Alderbrook bir zamanların hoş bir aile pansiyonunun temeli üzerine inşa edilmiş, tam donanımlı bir tatil mekânıydı. Durgun kanala ve testere dişlerini andıran Olympic Sıradağları'na nazır göz kamaştırıcı güzellikteki bu kıyı şeridinde her bir oda ve kulübe seçkindi. Taş, ahşap ve camdan inşa edilen bu yapı pahalı Kuzeybatı ışıklığının mükemmel bir yansımasıydı.

Restoranda, bayan garson onları pencere kenarında bir masaya oturttu ve neredeyse daha ilk dakikadan itibaren sohbete daldılar. Mark, Winona'ya Cissy'yle birlikte dünya turuna çıktıkları yıldan ve gördükleri ilginç şeylerden söz etti. Tayland'ı, Angkor WatV⁸ ve Mısır'ı öyle güzel anlatmıştı ki Winona gidip görmeye can atıyordu.

* Kamboçya'nın Siem Reap kentinde yer alan. Kral II. Suryavarman adına yapılmış bir tapınak. (ç. n.)

"Oraları görmek isterdim," dedi Winona. Yemeklerini bitirmiş, otelin çim kaplı bahçesindeki büyük plastik sandalyelerde oturmaktaydılar. Nihayet gece çöküyordu; gökyüzü çizgi çizgi renklerin -turuncu, pembe, mor- parlaklığına bulanmıştı. Su siyaha çalınmışken, insana onun canlı ve uyanık halde olduğunu hatırlatan tek şey dalgaların küçük sesleriydi.

"Hiç seyahate çıktın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Neden?"

Winona omuz silkti. "Annem ben on beş yaşındayken vefat etti ve ben de çabuk büyüdüm. Hukuk fakültesinden sonra avukatlık yapmak için buraya döndüm, çünkü kız kardeşlerimin ve babamın bana ihtiyacı vardı."

"Kız kardeşlerin bir ablaları olduğu için şanslılar. Eşim terk edince zavallı Cissy'nin benden başka kimsesi kalmadı."

Bu Mark'ın bütün gece etrafından dolaştığı, ama hiç tam olarak açmadığı bir konuydu. Winona ona eski eşiyle ilgili sorular sormak istedi, ama her şey o kadar güzel gidiyordu ki büyüğü bozmak istemedi.

Sonraki birkaç saat boyunca ikisi sandalyelerde oturup kararmış manzarayı izleyerek eski dostlar gibi sohbete daldılar. Winona ilk randevularından -özellikle de akşam yemeği randevularından- hiçbirinin bu kadar keyifli geçtiğini hatırlamıyordu.

Sonunda, saat on birde, "Kalksak iyi olur," dedi Mark. "Cissy'yi uzun süre tek başına bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Bu adam aynı zamanda iyi bir ebeveyni.

"Tabii," dedi Winona ona gülümseyerek.

Cissy'yi çabucak aradıktan sonra yıldızların aydınlattığı gök kubbenin altında eve doğru ağır ağır süzülüp iskeleye yanaştılar. Winona'nın evine doğru yürürlerken Mark elini tuttu ve ilk öpücükleri, tam da Winona'nın hayal ettiği gibiydi; şefkatli, güçlü ve arzu dolu. Winona'nın uzun süredir uyumakta olan ihtirası uyanmış, o öpücüklerin yetmediğini durmadan haykırmaktaydı.

Mark aniden geri çekildi.

"Ne oluyor? Benim yüzümden, değil mi? Benden hoşlanmadın."

"Seninle ilgisi yok. Benim yüzümden."

Bir George Costanza* repliği. Winona ondan fazla şey ummuştı; hatası buydu. "Peki." İç geçirerek döndü.

* *Seinfeld* adlı Amerikan yapımı komedi dizisindeki bir karakter, (ç. n.)

"Win..." Mark, Winona'nın eline uzandı ve yüzünü yüzüne çevirdi.

"Dert etme. Sorun değil. İnan bana anladım. Sadece iyi gittiğini düşünüyordum, hepsi bu."

"Sorun da bu."

"Anlamadım."

"Karım. Ne gariptir ki adı Sybil'di*. Bunun bir espri değil bir işaret olduğunu anlamalıydım. Neyse, onu seviyorum." Mark duraksadı; suya bakarak fısıldadı: "Seviyordum."

* Yunanca kökenli isim; kadın peygamber, kâhin, nasihatçi anlamı taşımaktadır, (ç. n.)

"Ve?"

Mark omuz silkti. "Keşke ne olduğunu bilseydim. Beni mahveden de bu. Mutlu olduğumuzu sanıyordum. Ta ki bomboş bir eve gelip, *Üzgünüm, Mark*, notunu okuyana kadar. Pilates eğitmenine âşık oldu ve gitti. Bu kadar. Cissy ve ben neler olup bittiğini anlayamadık."

"Korkunç olmalı."

"Benden vazgeçme. Yalnızca bunu isteyebilir miyim senden? Biliyorum, bunu istemeye hakkım yok ama istiyorum. Vazgeçme."

"İnan bana, Mark. Vazgeçmek benim nasıl yapılacağını bildiğim bir şey değil."

"Tamam, öyleyse."

"Tamam."

"Ararım."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Winona ve yanından uzaklaşan Mark'ın ardından baktı. Mark balkondan geçip kendi evinin bahçe sınırına yöneldi ve zifiri karanlık çalılığın içinde gözden kayboldu.

Winona ondan yeni bir telefon gelinceye dek ne kadar beklemek zorunda kalacağını merak ediyordu.

Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi. Winona teyzem ile Mark akşam yemeği için evden ayrılır ayrılmaz bahçeye uzanan rampayı çıkıp bekledim. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kusacağımı sandım. Çalı çitin arasından geldiğini görmenin ve benimle birlikte olmak istediğini bilmenin neler hissettirdiğini anlatamam.

Ona film izlemek isteyip istemediğini sordum, ama çok güzel bir akşam olduğunu ve yalnızca çimlere uzanıp sohbet edebileceğimizi söyledi. Öyle yaptık. Ben Winona teyzemin evinden bir örtü alıp tümsekli çimenliğe serdim ve Cissy de evinden kola ve cips getirdi. Yan yana uzanıp havadan sudan konuşmaya başladık.

Öyle harikaydı ki. Bana annesinin onları ansızın terk edip bir daha dönmediğinden, hatta hiç aramadığından ve bu sırada babasının kendini içkiye verdiğiinden söz etti. Cissy konuşurken ağlamaya başlayınca ne yapacağımı bilemedim. Doğru şeyleri söylemek istedim ama biliyorum ki söylenecek bir şey yok. Belki de annemin de babamdan söz etmemesinin sebebi budur. Bazen her şey mahvolur ve yapacak bir şey yoktur.

Ona dokunduğumda o tuhaf sesi çıkardı; patlayan lastik sesi gibi bir şeydi bu ve gözlerini gökyüzünden ayırıp beni izlemekte olduğundan emindim. "Teşekkürler," dedi, "ben de bunu yapmanı bekliyordum."

Sonra sordu: "Ya sen? Senin hayat hikâyen?" Er ya da geç öğrenecek, biliyorum, bu yüzden ona anlatmaya çalıştım ama yapamadım. Gözlerine baktım, benden ne kadar hoşlandığını gördüm ve o anı berbat etmek istemedim işte. Ben de başka şeylerden söz ettim. Brian ile Erik Jr. etrafta saçma sapan konuşunca ara sıra kendimi nasıl da kaybettiğimden ve kavga yüzünden birkaç kere okuldan uzaklaştırma aldığımdan falan. Ona bu kavgaların bazılarını benim başlattığımı bile söyledim.

Onun da herkesin söylediği şeyi söylemesini umuyordum; "Ne yapmaya çalışıyordun?" diye sormasını. Aptalın tekiymişim gibi. Brian bana Kızılderili çocuk diye seslenince neler hissettiğimi kimse anlamıyor. Bu tıpkı Kaçak'ı sürerken köşeyi dönüp bir dağaslaniyla karşılaştığımız zamanki gibi. Kaçak ürküp öyle bir şahlanmıştı ki düşmediğime şükretmeliyim. O saçma sapan lafları duyunca da öyle oluyorum; ürküyorum. Ve kaçmak yerine dövüşüyorum.

Cissy'nin ne söyleyeceğini merak etmişim. Onun bir ödlele ya da zorba olduğumu düşünmesini istemiyordum. O kadar tedirgin olmuştum ki onun, "Ne hissettiğini anlıyorum," dediğini bile zar zor duydum.

"En kötüsü de," dedi, "her seferinde incinmemiş gibi davranmak zorunda kalmak."

Onu öptüğüm an o andı. Düşünmedim bile. Yalnızca yüzünde bir gülüş belirmediğini gördüm; ne hissettiğinin ve ne hissettiğimin farkına vardım ve onu öptüm.

Tabii o anda annem damladı. Cissy ve ben eşyalarımızı toplayıp kaldırırken -annem hiçbir şey görmedi- kahkahalara boğulmuştuk. Biz balkondayken annem korna çaldı. Tam da, "Seni seviyorum," diyecektim ki bana güleceğini biliyordum, bu yüzden yalnızca, "Görüşürüz," dedim ve o da, "Görüşürüz," diye karşılık verdi.

Ama tam kamyonu binecekken adımı fısıldadığını duyunca döndüm.

"Yarın buluş benimle," dedi.

"Nerede?"

Annem kamyonun içinde sanki beni bir yıldır görmüyormuş gibi el sallıyordu.

"Eyalet Parkı'nda," dedi Cissy, "ögle yemeğinden sonra."

Kamyonu binince emniyet kemeri takmam iyi oldu, çünkü ayaklarını yerden kesilmişti.

Anayola çıkarken, "Mutlu görünüyorsun," dedi annem.

O hissin adı buydu galiba.

Winona uyuyamadı. Yatak odasının ışığını açıp en sevdiği, pembe renkli havlu kumaş sabahlığını giydi ve mutfağa gitti. Dolaptaki hiçbir şeyi canı çekmedi, o da kendine bir bitki çayı hazırladı, çayını alıp dışarı çıktı. Tırabzana yaslanıp kapkara sulara baktı. İncecik bir ay görünmez dağların arasına sıkışmış, neredeyse hiç aydınlatmıyordu. Winona kasabada geçirdiği

onca yılın ardından, ağaçların arasında ve sahilde etrafın ne kadar karanlık olduğunu unutmuştu. Kıyıda soluyan suyun sesi de olmasa ortalık büsbütün sessizliğe gömülürdü.

Bütün bu sessiz karanlık, ona kendini daha da yalnız hissettiriyordu. Birinci Sokak'taki evinde yaşarken akşamları sık sık arka taraftaki verandasına çıkardı. Orada, sallanan sandalyesinde oturunca Kanal Evi Pansiyon'u ve sahil parkının otoparkını görebiliyordu. Kara kışın ortasında buz gibi dondurucu bir akşamda bile orada ışık ve hareket olurdu ki Winona, tam olarak olmasa da, kendisini o canlılığın içinde bulurdu.

Buradaysa hiçbir şey yoktu. Yalnızca görünmez dağlar, simsiyah su ve uzaktaki yıldızlar...

"Selam, Winona."

Winona dönüp sesin geldiği yere baktı; sesleneni görmeye çalıştı, ama karanlıkta seçebildiği gölgenin o olduğunu ancak Mark yaklaşıp da ahşap balkona çıkınca anladı. "Mark," dedi Winona. Arkasından ne diyeceğini bilemedi.

"Ağaçların arasından ışığının yandığını gördüm."

"Uyuyamadım."

Mark biraz daha yaklaşıncı nihayet mutfak penceresinden sızan ışıkla aydınlandı. "Ben de."

Winona bu kez onun ne kadar da dağılmış olduğunu görebiliyordu. Kafasında kalan saçları, her bir tutamı bir tarafa savruluncaya dek karıştırarak saatlerce volta atmış bir adam gibiydi. Gömleğinin düğmelerini de yanlış iliklemişti. "Bir sorun mu var?" diye sordu Winona.

"Hayatım sorundan ibaret."

"Nasıl olduğunu biliyorum."

"Sahi mi?"

Çayını arkasındaki masaya koyarak, "Tabii," dedi Winona usulca. "Kırk üç yaşımdayım, Mark. Hiç evlenmedim ve artık çocuk sahibi olmak için de çok geç kalmışımdır herhalde. Ayrıca kilo sorunum olduğunu da fark etmiş olabilirsin. Bu yüzden, evet, hayal ettiğin hayatı yaşayamamanın nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Bu gece seninle harika vakit geçirdim," dedi Mark. "Çok keyifliydi."

"İyiydi. Zamanımız bol."

Mark hayır der gibi başını salladı. "Geçen bir yılda öğrendiğim şey bu işte. Çok zamanın olduğunu düşünüyorsun, ama her şey altüst oluveriyor."

"Neden söz ediyorsun?"

Mark biraz daha sokuldu. "Seni istiyorum, diyorum, Winona."

Winona içinde küçük bir ürperti hissetti ve bu his ne kadar baş döndürücü olursa olsun onun benliğini alıp götürmesine izin veremezdi. Bedeni onun dokunuşuna muhtaç olabilirdi, ama beyni de çalışır vaziyetteydi ve alarına geçmişti. "Hazır değilsin," dedi Winona.

"Olmadığımı biliyorum."

"İnkâr edebilirdin."

Mark onun ensesine dokundu. Winona teninde o parmakların ılıkliğini ve sertliğini duyumsadı. Hafifçe geriye yaslanınca kendini Mark'ın kolları arasına sıkışmış, hapsolmuş gibi hissetti.

"Beni istiyor musun?" diye sordu Mark.

Nefesinin yumuşaklığı Winona'nın dudaklarına değdi. Winona gözlerini kapatmak, başını çevirmek istedi; inandırıcı görünmek için ne olursa yapmaya razıydı. Fakat gerçek Mark'ın

gözlerinin içinde, sığ suyun dibindeki bir denizyıldızı kadar açık seçik görünüyordu. O karısına hâlâ âşıktı.

Ne var ki, Winona da uzun zamandır yalnızdı ve fırsat beklenmedik bir biçimde ayağına gelmişken bunu geri çevirmeye gönlü elvermiyordu. Mark'a sokuldu ve kafasını kaldırıp baktı. "İstiyorum."

Mark'ın öpücüğü Winona'nın kavrulmuş ruhuna uzatılan bir bardak soğuk su gibiydi ve Winona bu suyu kana kana içti. Geri çekildiklerinde kendi içindeki arzusun Mark'ın bakışlarından yansıdığını gördü.

"Gel," dedi Winona elinden tutup. Onu eve soktu, koridordan geçirip yatak odasına götürdü. Işığı açmadan sabahlığını ve geceliğini çıkarıp Mark'ı yatağa sürükledi.

Mark onu daha fazlası için yalvartana kadar öptü ve sonunda sevişmeye başladıklarında Winona ona uzun süredir yalnız kalan bir kadının hasret dolu arzusuyla sarıldı. Boşalırken hissettiği şey acı ile hazzın mükemmel bir karışımıydı ve çığlık atarken o an hissettiği duygularla gözyaşlarına boğulur gibi oldu.

Başını yastığına koyup Winona'yi kendine doğru çekerken, "Harikaydı," dedi Mark.

Winona yanında öylece uzandı. Bir erkekle aynı yatağı paylaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki erkeklerin yatakta ne kadar yer kapladığını, bacaklarının ne kadar ağır olduğunu ve çıplak omuza sebepsiz yere kondurulan bir öpücüğün ne kadar tatlı olduğunu unutmuştu.

Gecenin geç saatlerine kadar konuştular, öpüştüler ve sonra yeniden seviştiler. Saat dört sularında Winona nihayet geceliğini giyip mutfığa gitti. Yatak odasına elinde bir tepsi yiyeceklerle döndü; Denver omleti, üzerine yörenin taze balından sürülmüş, kızarmış ekşi hamur ekmeği ve kendi elleriyle sıkığı portakal suyu.

Mark yatakta doğrulunca, örtü çıplak göğsünden sıyrıldı.

Winona da yanına oturdu.

"Uzun zamandır birinin elinden yemek yememiştim," dedi Mark ve eğilip ona bir öpücük verdi.

İşin aslı şu ki, Winona'nın kasabadaki evinde bulunan kartvizit kutusu en azından bin tane tarifle doluydu. Winona bunları yıllarca biriktirmiş, hepsinde kendi kendine ustalaşmış ve bunları birileri için pişirmeyi ummuştu. Mark konuşurken Winona da onu dinleyerek kahvaltısını etti. Mark ona ziyaret ettiği ülkelerden, geçen yıl boyunca ergen bir kız çocuğunu yetiştirmekle uğraşırken karşılaştığı zorluklardan ve Oyster Sahili'nde yeni bir başlangıç yaptığı için ne kadar mutlu olduğundan söz etti.

Kahvaltının ardından Mark, Winona'yi kollarına alıp öptü. Öpüşmeleri sona erdiğinde ikisi de kendi tarafında uzanmışken bacakları birbirine dolanmıştı. Başlarını ayrı yastıklara koymuş, birbirlerine bakıyorlardı.

"Nasıl oldu da Noel ya da öyle bir günde buraya hiç uğramadın?"

"On sekiz yaşında ayrıldım, unuttun mu? O zamanlar tek isteğim insanın ne iş yaptığının herkes tarafından bilindiği küçük bir kasabadan çekip gitmekti. Sybil'le evlenince anne babam nikâha geldiler, ama o son gelişleriydi ve ben de Sybil'i Chicago'nun batısına getiremedim."

"Annenle konuştun mu?"

"Biraz. Bu tuhaf bir soru."

Winona kelimelerini seçerken dikkatliydi. Bu yapmak zorunda oldukları bir konuşmaydı ve

tehlikeliydi. "Uzun zaman önce kasabada bir cinayet işlendi. Buralarda çok konuşuldu."

"Duyduğumu hatırlıyorum."

"Dallas Raintree." Winona duraksadı ve ardından sözlerini sürdürdü, "Dallas, kız kardeşim Vivi Ann'le evliydi. Annen Dallas'ın aleyhinde şahitlik etti."

Mark'ın kaşları çatıldı. "Evet. Her şeyi hatırlıyorum galiba. Bu önemli mi? Kız kardeşin annemden nefret mi ediyor?"

"Oyster Sahili'ni bilirsin. Hiçbir şey alenen görülmez, ama annenin ayinlerden sonra Vivi Ann'le konuşmamak için salonun öbür ucuna gittiğine şahit oldum. Ya da tam tersine."

"Her şeyi dedikodulardan duydum ve benim için... bir dakika, Noah'nın babasından mı söz ediyorsun?"

"Evet."

"Noah, Cissy'yle arkadaşlık ettiği için endişelenmeli miyim?"

"Bir hafta önce sorsaydın sana Cissy'yi ondan uzak tutmanı söyledim. Okulda başı biraz derde girdi; herhalde çok yakında kulağına gelir. Bazıları onun patlamaya hazır bir bomba olduğunu düşünüyor, ama aslına bakarsan bence sorun yok."

"Bu benim için yeterlidir. Şimdi, biraz kasaba dedikodusu yapalım mı?"

"Ne?"

Mark hafifçe eğilip Winona'nın çenesine, yanağına ve dudaklarına öpücükler kondurdu.

Winona, Mark'ın elinin, sırtından kayıp kalçasına sürüklendiğini, sonra da bacaklarının arasına değdiğini hissetti.

"Mark Michaelian'ın Winona Grey'le yattığını duydum." Winona onun dokunuşuyla irkildi. "Duyduğuma göre pek uyumuyorlarmış."

Yirmi ikinci Bölüm

"Bu geçirdiğim en güzel yaz oldu. Cissy'yle birlikte ortalıktan sıvışıp yalnız kalmanın yüzlerce yolunu keşfettik. Doğum günü partimde bile gözlerden uzak takılmanın bir yolunu bulduk. İnsanlar birlikte olduğumuzu öğrenmesinler diye değil; gizli olunca istediğimiz mahremiyete sahibiz, hepsi bu. Birlikte geçirdiğimiz zaman kimseyi endişelendirmiyor, çünkü bilmiyorlar ve Mark da kendini Cissy'ye niçin onun için uygun biri olmadığını açıklamak zorunda hissetmiyor. Cissy'nin okula başladığında her şeyi öğreneceğini biliyorum, ama şimdilik ondan gizlemeye çalışıyorum.

Özellikle Dört Temmuz çok iyiydi. Herkes kendi saçmalığıyla meşguldü; annemin gösterisi vardı ve 4-H aracının yıkanmasıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Winona teyzem kampanya standını kurmuştu ve Mark da bütün gün onun işinin bitmesini bekledi.

Ben de bu yaz biriktirdiğin parayı yanıma aldım ve yarısını panayırda harcadım. Cissy için dev zürafayı kazanana kadar oyun oynadım ve dönme dolabın tepesinde onu en az on kere öptüm. Param bitince ahırların bulunduğu tepeye tırmandık, oynastık ve konuştuk. En güzeli de annemden on saniye önce eve varışımı. Beni yatakta kitap okurken buldu ve panayıra katılmamakla çok şey kaçırdığımı söyledi, örtünün altında hâlâ kıyafetlerimle uzanmakta olduğumu fark etmedi!

Temmuz ve ağustos hattatımda geçirdiğim en güzel aylar oldu. Şimdi yazacak vaktim yok (Cissy, Twanoh Eyalet Parkı'nda beni bekliyor) ama en kısa zamanda yazacağım...

Mark ve Winona teyzem Sol Due kaplıcalarına kamp yapmaya gidiyorlar ve Cissy ile beni de davet ettiler! Bizi sırf sürekli seks yaptıkları anlaşılmasın diye çağırdıklarını biliyoruz. Sanki Cissy ile ben kör VE aptalmışız gibi... Ama bizim için dert değil. Gideceklerini söylediklerinde bu fikirden hiç hoşlanmamış, ama Winona teyzeme iyilik olsun diye kabul edecektim gibi yaptım. Cissy de babasına aynı şeyi yaptı.

Dün gece hepimiz Mark'ın Escalade'ine doluştuk. Mark de Winona teyzem ön koltukta öyle çok konuştular ki Cissy ile benim el ele tutuştüğümüzü fark etmediler. Kamp alanında sosisli sandviçler ve daha başka şeyler hazırlayıp iskambil oynadık. Geceleyin hepimiz büyük turuncu çadırın içindeki uyku tulumlarımızda uyuduk. En kötüsü de Cissy'nin on adım uzağında olmaktı. Onun nefes aldığını duyuyor, ama ona dokunamıyor, onu öpemiyor, hatta onunla konuşuyordum bile.

Cumartesi günü hepimiz erkenden kalkıp otelde güzel bir kahvaltı yaptık. Otelin

kaplıcalardan gelen suyla doldurulmuş DEV bir havuzu vardı ve su sıcaklığı 100 derece gibi bir şeydi. Sıcak suda yüzdükten sonra koşup serinletici normal havuza atlayabiliyorsunuz. Winona teyzem ve Mark sıcak su havuzunda o kadar uzun kaldılar ki eriyeceklerini falan sandım. Havuzdan çıktıklarında ikisi de çaktırmadan birbirine dokunmaya çalışıyordu; sanki Cissy'ye ikimiz olan bitenin farkında değilmişiz gibi. Sonra soğuk havuzun kenarına gelip bize seslendiler.

Cissy kahrolası bir DÂHİ. Çünkü o anda onların önüne doğru yüzdü ve şelaleyi görmek için yürüyüş yapmak istediğini söyledi.

Ben de onun yanına yüzdüm ve şelalenin on mil uzakta olduğunu söyleyerek sızlandım. Oysa o kadar uzak olmadığını biliyordum.

Sonra Mark, Noah'ya Cissy'yle birlikte şelaleye yürüyüş yapmak isteyip istemediğini sorar, Cissy yalvarır ve Winona teyze de (kendisi her türlü sorunu çözmek zorundadır), "Bu harika bir fikir, Noah," der. "İkiniz birbirinizi kollarsınız."

Bütün gün Cissy'yle el ele tutuşup geniş patikada yürüdük. Etrafımızda devasa ağaçlar vardı. Her şey kocamandı; kayalar, bitkiler, ağaçlar. Ağustosun sıcak bir günüydü, ama görünürde güneş ışığı patikaya hiç vurmuyordu. Cissy üşüyünce gömleğimi çıkartıp ona verdim ve donuyor olmama rağmen bunu önemsemedim.

Vaki aştığımızı anlamıştık. Ağaçların arasından her şeyi sarsarak ilerleyen bir trenin sesi gibi yüksek bir ses geliyordu. Eskimiş çürük köprüyü geçip şelaleye varana kadar yürüdük.

Elimi tutarak, "Büyüleyici," dedi Cissy. Onu uzun uzun öptüm. Harika bir şeydi. Yer titriyordu, su damlacıkları her yana serpiliyordu ve ses o kadar yüksekti ki insan bir şey duyamıyordu. Ama öpüşmemiz bitince gün ışığının üzerimizde -başka hiçbir şeyin değil, yalnızca bizim üzerimizde- parladığını gördüm.

Hiç düşünmeden, "Seni seviyorum," dedim ve Cissy ağlamaya başladı.

Özür dileyip geri çekiliyordum ama o beni bırakmadı. "Ahmaklık etme," dedi bana. "Ağlıyorum, çünkü ben de seni seviyorum."

"Tanışmamızın kaderin bir cilvesi olduğunu söyledi ve belki de haklı. Yani şelalenin orada öpüşmeseydik, birbirimizi sevdiğimizi söylemeseydik ya da tam o anda sıcak gün ışığı üzerimize vurmasaydı, onu elinden tutup dev sedir ağacının altındaki gölgelik yere götürmeyecektim belki de ve eğer onu oraya götürmeseydim o şeyi göremeyecektim.

Ama o şey orada beni bekliyordu. Ağacın lime lime görünen kahverengi kabuğuna incelikli bir biçimde, pürüzsüzce çizilmiş bir kalp... Kalbin içinde iki sıra baş harf ve bir tarih...

D.R, V.G.R.'yi seviyor. 21/8/92

Bugün ağustosun yirmisiydi.

Yerimden öyle bir sıçradım ki Cissy düşecek gibi oldu.

"Ne oluyor?" diye sordu bana.

Ona söylemek istedim, gerçekten istedim ama konuşamıyor, düşünemiyordum. Hayatım boyunca babamın bir katilden başka bir şey olmadığını sanmıştım. Bir hayvandan farksız olduğunu...

Ama birdenbire onu karısını alıp buraya, tam da sevgilimi getirdiğim yere getiren bir adam olarak düşündüm ve korktum.

Babam bir canavar olmayabilir miydi? Sadece bir gün panikleyip aptalca bir şey yapmış bir

adam olabilir miydi?

Ve hayatımda ilk kez hakkımda dedikodu yapan bütün o insanların haklı olabilecekleri geldi aklıma. Belki de ben de aynı babam gibiydim. Ve o da benim gibiydi.

Kabuğa oyulmuş kalbi görünce, "Bak," dedi Cissy, "ne romantik. Onlar kim acaba?"

Telefonumu çıkarıp kalbin fotoğrafını çektim. Cissy'ye ne gibi bir bahane uydurduğumu hatırlamıyorum. O andan sonra aklım başımdan gitti -bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum-, ateşin önünde otururken tamamen dağılmış bir halde eve dönme vaktinin gelmesini bekliyordum. Böylece Sonunda anneme Dallas Raintree'nin kim olduğunu sorabilecektim.

Vivi Ann için yılın en berbat günü 21 Ağustos'tu. Kimi zaman haftalar öncesinden o günün, tıpkı üzerine doğru gelen ve fren balataları eskimiş bir tır gibi yaklaştığını görürdü. Kimi zaman da normal şartlarda sıradan sayılabilecek bir haftanın ortasında o günün aniden karşısına çıkmasıyla irkilirdi. Ne var ki her iki durumun etkisi de aynıydı; gri, soluk bir buhran. Yıllar önce bu günün sancısı keskin ve neredeyse dayanılmaz gelirdi, ama zaman bu acının sivri kenarlarını törpülemişti. Acı dayanılmaz olmaktan çıkıp katlanılır bir hal almıştı; Vivi Ann'in kat ettiği yol buydu. Vivi bu günü yalnızca takvimdeki bir günden ibaret sayacağı o günlerin gelmesini umuyordu.

Geç uyandı, atları ve öküzleri besledi ve sonra da babasına kahve içerken eşlik etti. İki bir süre yapılacak işler hakkında konuştuktan sonra ayrı ayrı işlerine koyuldular; babası kullanılmış bir çim biçme makinesine bakmak için Seaback'e gitti, Vivi ise kendi işiyle ilgilendi. Günün geri kalanında yorulmadan, asla yavaşlamamaya özen göstererek bu çaba onu tüketene dek çalıştı. Sonunda gün batımı yaklaşırken verandasındaki sallanan sandalyeye oturdu ve cesaretini toplayarak gözlerini kapattı.

Birkaç dakika içerisinde kendini olmak istediği yerde buldu; hatıralar diyarında kaybolmuştu. Zihninin serinkanlı, gerçekçi bir yanında burada olmayı istememesi gerektiğinin fısıldandığını duyuyordu, ama o ses kulak asılmayacak kadar cılızdı. Vivi yılın bugününde kendine hâkim olamıyordu.

"Vivi Ann?" dedi Winona ona doğru yürüyerek. "İyi misin?"

"Üzgünüm, uyuyakalmışım galiba," dedi Vivi Ann. Yavaşça ayağa kalkarken başının biraz döndüğünü hissetti. Hatıralar alkollü içecekler gibiydi; fazlası ve hızlısı insanın dengesini bozabiliyordu. "Noah nerede?"

Siyah renkli parlak arazi aracından inerken, "Buradayım, anne," dedi Noah.

Mark da sürücü tarafından çıktı. Winona'nın elinden tutarak, "Selam, Vivi Ann," dedi Mark. "Noah'nın bizimle gelmesine izin verdiğin için teşekkür ederiz. Çok eğlenceliydi."

"Onu da götürdüğünüz için teşekkür ederim. İkiniz de çok incesiniz."

Mark gülümsedi. "Akşam yemeğini balık lokantasında yemeyi düşünüyoruz; sonra da dondurma yiyeceğiz."

Dondurma dükkânındaydım, geç saate kadar çalışmışım, Dallas'ın ara sokaktan çıktığını gördüm...

"Gelmek ister misin?" diye sordu Winona.

Vivi Ann elinden geldiği kadar içten görünmeye çalışarak gülümsedi. Biraz duraksadıktan

sonra, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Keyfim yok."

"Annemle kalsam iyi olur," dedi Noah. "Gezi için teşekkür ederim." Arabaya dönüp arka koltukta oturan kıza bir şeyler söyledi.

Winona, Mark'ın elini bırakıp Vivi Ann'in yanına yaklaştı. "İyi olduğuna emin misin?"

Kız kardeşlerin birbirlerini anlayabilmeleri bazen Vivi Ann'in hoşuna gidiyordu, bazen de -bugün olduğu gibi- canını sıkıyordu. Neyse ki Winona bugünün önemi üzerine fazla kafa yormuyordu. "İyiym. Gerçekten. Gidip eğlenmene bak."

Winona dönüp kamyonet ile araba karışımı pahalı araca bindi. Onlar uzaklaşırken Noah da çimenliği geçip verandaya çıktı. "Bugün ağustosun yirmi biri," dedi Noah. "Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Vivi Ann bir an dünyasının altüst olduğunu hissetti. "N-ne demek istiyorsun?"

"Sakın," dedi Noah sert bir tavırla.

Daha birkaç dakika önce oğlunun yüzünde hissiz ve anlamsız bir ifade varken Vivi Ann şimdi onun sinirlenmiş olduğunu görüyordu.

"Sol Duc'a gittik," dedi Noah yaklaşarak. "Cissy ile biz..."

"Cissy ile ben."

Noah gözlerini devirerek sözlerini sürdürdü. "Şelaleye çıkan o uzun patikayı tırmandık ve suyu izlemek için bir süre oturduk. Ağacın üzerindeki o oymayı gördüm."

"Bir oyma," dedi Vivi. Bu kez oğlunun gözlerine bakamıyordu.

"*D.R, V.G.R'yi seviyor, 21 Ağustos 1992, yazıyordu.*"

Vivi Ann kalan dermanın da o an tükendiğini hissetti. Oğlunun sorularından kaçmaktan öyle yorulmuştu ki... Bunları sormak Noah'nın en doğal hakkıydı, şüphesiz. Vivi uzanıp sandalyesini çekti ve üzerine yığıldı. Önüne geçmek için çok uğraştığı ıstırap yanı başına oturmuş onu kenara itiyordu.

"Anne?" dedi Noah; yalvarır gibiydi.

Vivi sonunda ona bakıp başını sallarken yıllardır ilk kez duygularının yoğunluğunu gizlemiyor, hiçbir şey saklamıyordu. "Bugün bizim evlilik yıldönümümüz. Baban o kalbi balayımızda oymuştu."

"Ondan hiç *baban* diye söz etmedin."

"Canımı çok acıtıyor."

"Sorularıma cevap verecek misin?"

"Verebildiğim kadarıyla. Haydi, gel içeri gidelim. Bu biraz vakit alabilir." Vivi ayağa kalkıp oğlunun peşinden içeri girdi, kendine bir kadeh şarap aldı ve ardından çıplak ayağını poposunun altına kıvrıp kanepeye oturdu.

Noah annesinin karşısındaki sandalyeye geçti. "Bana cinayetten söz et,"

"En çok bunu mu merak ediyorsun? Hım... Bir kadın -aslında babanın bir arkadaşıydı- öldürüldü. Sanırım polis doğrudan babandan şüphelendi."

"Babam mı yaptı?"

Vivi kendini bu soruya on yıldan uzun süredir hazırlamaktaydı, ama şimdi o soruyla karşı karşıyayken ne diyeceğini bilemiyordu. "Babanın öfkesiyle başı dertteydi."

"Benim gibi mi?"

"Seninki gibi bir şey değil," dedi Vivi kararlı bir sesle.

"O kadını öldürdü mü?" diye sordu Noah yine.

Vivi oğlunun aynı soruyu yanıt alana kadar soracağını biliyordu. İçini çekerek gerçeği dile getirdi. "Ben öldürdüğüne inanmıyorum."

"Onu sevdin mi?"

Vivi Ann gözlerinin dolduğunu hissetti. Lanet olası gözyaşlarını durdurabilmesi mümkün değildi. "Bütün kalbimle."

"Öyleyse niçin ondan boşandın?"

"Doğrusunu istersen o benden boşandı, ama senin öğrenmek istediğin şeyin aslında bu olmadığını biliyorum. Sen onu... niçin bıraktığımı soruyorsun." Bu kadar zaman sonra bile o anı hatırlamak, Dallas'ın gitmesine izin verdiğini anımsamak Vivi'nin içini acıtiyordu.

"Çok acı vericiydi; umutlanarak yıllarca beklemek. Haberler her seferinde kötüydü; kaybettim. O zamanları biraz hatırlarsın. Çok ilaç kullanıyordum ve çok içiyordum. Annelik yapamıyordum. Baban beni o kadar çok seviyordu ki... Sanırım yoluma devam etmem için beni zorlamasının sebebi de buydu. Ve Grey Parkı'ndaki o ağaca çarptıktan sonra... O anı hatırlıyor musun? Az daha sana yapmak üzere olduğum şeyden korktum. Yola devam etmem gerektiğini biliyordum. Yola devam *etmeliydik*. Sen ve ben."

"Bunu ona nasıl yapabildin?"

Vivi gözlerini kapattı. Bu soru kâbusu olmuştu. Kaç kere zamanı geri döndürmek ve, *Hayır, Dallas, gitmeyeceğim; o kâğıtları imzalamayacağım*, demek istemişti, kim bilir? "Yapmak zorundaydım, hepsi bu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, ben de kendimi affedeceğimi sanmıyorum."

Noah kalkıp sehpanın etrafından dolaştı. Annesinin yanına oturdu ve eskiden yaptığı gibi başını Vivi'nin kucağına koydu. Vivi'nin parmakları hemen oğlunun ipeksi saçlarına sürüklendi.

Tıpkı babasının saçları...

"Beni seviyor muydu?" diye sordu Noah. Sesi öylesine kısık ve tereddütlüydü ki Vivi onun niçin yanına sokulduğunu anladı. Oğlu ağladığını ona belli etmek istememişti.

"Ah, Noah," dedi Vivi eğilip fısıldayarak, "seni o kadar çok seviyordu ki... Seni görmek istememesinin sebebi buydu. Sana hapishane camının arkasından bakmak yüreğini burkacaktı."

"Demek ki korkak."

"Ya da insan."

"Ona mektup yazabilir miyim?"

"Yanıt vereceğini sanmıyorum. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Denememekten iyidir."

Vivi Ann de böyle düşünürdü ama artık öğrenmişti; bazen denemek vazgeçmekten daha çok acı verebiliyordu. "Peki, öyleyse. Bir dene. Seni seviyorum, Noah. Ve seninle gerçekten öyle gurur duyuyorum ki..."

"Ben de seni seviyorum, anne." Noah kayıtsız bir tavırla gözlerini silerken gözyaşlarının annesi tarafından fark edilmediğini sanıyor gibiydi. "Harikaydı biliyor musun? O ağaç kabuğundaki oymadan söz ediyorum."

"Evet," dedi Vivi anımsayarak. "Öyleydi."

Babam hakkında konuşunca sorularıma yanıt bulacağımı sanmıştım, ama bu konuşma

yalnızca daha çok soru sormama sebep oldu. Ağaçtaki o oyma aklımdan çıkmıyor. Babamın o kalbi çizerken ne hissettiğini biliyorum, bu yüzden şimdi onun bir yanını tanıyormuşum gibi geliyor ve onu daha iyi tanımak istiyorum.

Bunu Cissy'den saklamaya çalıştım. Sonraki buluşmamız annemin binicilik dersi vermekte olduğu ve Winona teyzem ile Mark'ın da Seattle'a gittiği bir salı günüydü. Cissy ve ben gün boyu onun evinin arka bahçesindeki büyük örtünün üzerinde oturduk. Ben hiçbir değişiklik yokmuş gibi davranmaya çalıştım, ama Cissy yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etti. Galiba insan âşık olunca gözleri röntgen filmine bakar gibi bakıyor. Orada oturmuş alkolsüz biramı içiyordum ki, "Biliyorum," dedi, "benden bir şey saklıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

Sakladığım sırrın da hoşuna gitmeyeceğini söyledim ve dedi ki-. "Eğer birbirimizi gerçekten seviyorsak birbirimizden hiçbir şey saklanmamalıyız."

"Seni seviyorum," dedim.

"Kanıtla."

Başka bir şey uydurabilir, Dil Sanatları'ndan geçemeyebileceğimden ya da buna benzer bir saçmalıktan söz edebilirdim, ama ona gerçeği' söylemek istiyordum. "Korkuyorum," dedim.

"Neden?"

Ona gerçeği öğrendiği takdirde artık beni sevmeyeceğini söyledim, ama zaten onun içerisinde okulun başlayacağını farkındaydım, bu yüzden söyleyebilirdim de. Nasıl olsa Brian, Erik Jr. ve diğerleri bunu benim yerime yapacaklardı.

Cissy benden hoşlanmadığını, beni sevdiğini ve anlatacağım hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini söyledi.

Ben de ona her şeyi, babamın Dallas Raintree olduğunu, onun yan Kızılderili, yarı beyaz olduğunu, iş ararken kasabaya gelip Water's Edge'te işe başladığını ve ailedeki kimse onu istemezken annemle nasıl evlendiğini anlattım. Cissy'ye babamın öfkesinden ve karıştığı kavgalardan söz ettim. Ve babamın bir kadını öldürüp bu yüzden hapse atıldığını söyledim. Babamdan hiç bu kadar uzun süre bahsetmemiştim; kendimi berbat hissediyordum.

Cissy örtünün üzerinde yanıma sokuldu ve yüzümü yüzüne çevirmeye çalıştı ama yapamadım. Tek yaptığım sanki daha önce hiç görmemişim gibi kanala bakmaktı. Cissy omzuma uzanıp beni örtüye doğru çekince uzanıp birbirimize baktık.

"Hepsini biliyorum," dedi bana. "Babam uzun zaman önce her şey i anlattı. Büyükanne babanın aleyhine şahitlik ettiğini biliyor muydun?"

Bazen tek bir kelimeye şaşıp kalmak ne garip. Hayatım boyunca hapishanedeki babamı düşünmüştüm. Onun nasıl görüldüğünü, parmaklıkların ardında nasıl yaşadığını ve hakkımda ne düşündüğünü hayalimde canlandırmıştım, ama Cissy büyükanne hakkında konuşana dek bir kere bile babamın hapse nasıl girdiğini düşünmemiştim. Onun suçlu olduğunun nasıl kanıtlandığını...

"Sence suçlu mu?" diye sordu Cissy.

Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. Nereden bilebilirdim ki? O benim gözümde bır hayaletti. Gerçek şeyleri hatırlamak istediğimde aklıma neredeyse hiçbir şey gelmiyordu; bir çift kiri, kovboy çizmesi, çocukken oynadığım beyaz bir şapka, anlamadığım dilde bir şeyler söyleyen bir ses.

"Onu görmeye gitmelisin," dedi Cissy.

Planı kurduğumuz an o andı işte.

Panayırın son günü Vivi Ann ahin temizledi, 4-H kızlarıyla vedalaştı ve çimenli tepeden aşağı ışıldayan panayır yerine doğru yürüdü.

Aurora bilet gişesinde onu bekliyordu. "Geç kaldın."

"Kızlar yeni gittiler. Hem saat dört demiştik. Ona göre ayarladım." Vivi, ablasının pembe pamuk şekerinden bir parça koparıp ağzına tıktı.

Bir elini kalçasına yaslayıp, "Winona bizi ekmese bari," dedi Aurora.

"Winona âşık. Aşk söz konusu olduğunda hepimiz ekeriz."

Aurora kaşlarını çatarak kız kardeşine döndü. "Senin neyin var? Mutlu görünüyorsun."

"Ve bu kötü bir şey? İyi bir hafta geçirdim. Noah ve ben sonunda Dallas hakkında konuştuk. İyi geldi."

"Nerede kaldı bizim çılgın küçük yaramaz?"

"Niye, Janie kasabaya mı döndü?"

Aurora gönülsüzce gülümsedi. "O konuyu konuştuğuna sevindim ve iyi olduğuna da sevindim ama bizim cadı ablamız nerede?"

Mark ile Winona'nın yaklaşmakta olduğunu görünce, "İşte," dedi Vivi Ann.

"Sevgilisini mi getirdi? Kızlar gecesine mi hem de? Ne saçmalık ama," dedi Aurora. Pamuk şekerinin kalanını çöpe fırlattı.

Kız kardeşlerinin önünde durup, "Tanrı'ya şükür," dedi Winona nefes nefese. "Bir saattir seni arıyorum, Vivi."

"Ahırdarken telefonu açmıyorum. Biliyorsun. Ne oldu?"

Mark bir adım yaklaştı. "Cissy'yi bulamıyorum. Bütün gün evde olması gerekiyordu. Win ile Seattle'a gidiyorduk, ama Bainbridge feribotu kalabalıktı, biz de döndük. Eve vardığımda giriş kapısı açık duruyordu ve Cissy gitmişti."

"Cep telefonundan aradınız mı?"

"Tabii ki," dedi Winona. "Yanıt vermiyor. Ve odasında bunu bulduk." Winona elini uzattı. Avucunda fotoğraf kabininde çekilmiş resimlerden oluşan bir fotoğraf şeridi duruyordu. Fotoğraflarda Noah ile Cissy gülümsüyor, kahkaha atıyor ve öpüşüyorlardı. "İskelemin niçin hâlâ kuş pisliğiyle kaplı olduğu anlaşıldı. Bütün yaz beraberlermiş. Hem de başı boş bir halde."

Mark düşüp bayılacak gibi görünüyordu.

"Aklımıza en kötüsünü getirmeyelim," dedi Aurora. Vivi Ann'in içinden ablasını bu sağduyulu yaklaşımından ötürü öpmek geldi. "Onları bulacağız. En önemlisi bu. Ne kadar ileri gittiklerini sonra öğrenirsiniz."

"Nerede arayacağız?" diye sordu Winona.

"Kızları geceleri parka götürürdüm," dedi Mark. "Parkın öbür ucunda ağaca kurulmuş bir salıncak vardı. Ve bir de Larsen Çıkışı'nın oradaki tomruk yoluna."

"Mükemmel," dedi Aurora. "Ben de panayır alanının ilerisine, özellikle de tribünlerin arkasına bakacağım."

"Ben de panayırın etrafına bakarım, boş ahırları kontrol edip eve giderim," dedi Vivi Ann. Telefonunun kapağını kaldırıp Noah'nın cep telefonunu aradı ama yanıt alamadı. Acil mesaj bıraktı ve ardından ev numarasını çevirip oraya da bir mesaj bıraktı.

"Ben de Vivi Ann'e yardımcı olayım," dedi Winona, Mark'a dönüp. "Kızlar doğu söylüyor. Boş yere endişeleniyoruz. Büyük ihtimalle panayıra gitmişlerdir."

Mark ikna olmuş görünmüyordu, ama takdir etmek gerekti ki başını sallamakla yetindi ve herkese telefon numarasını verdi.

"Bir saat içinde senin evde buluşuruz," dedi Winona.

Bunun üzerine ayrı yönlerle dağıldılar.

Winona ile Vivi Ann süratle kalabalık panayır alanına yöneldiler ve Noah ile Cissy'nin adlarını çağırarak her yere baktılar. Oyun, gezinti ve yiyecek stantlarının tamamına bakındıktan sonra ayrılıp tekrar aradılar.

"Mümkün değil," dedi Winona. "Her yerde olabilirler. Lanet olsun, annem ile babanı panayıra bizi aramaya geldikleri zaman nasıl saklanırdık, hatırlıyor musun? Geldiklerini görünce kalabalığın arasına karışırırdık, olur biterdi. Ya öyle yapıyorlarsa?"

"Bu çok mantıklı; özellikle de birlikte olduklarını öğrenmemizi istemediklerini hesaba katarsak."

"Acaba yalnızca eve gidip beklesek mi?"

Vivi Ann düşündü. "Benim evime gitmeye ne dersin? Orada olup olmadıklarına ve Noah'nın bir not bırakıp bırakmadığına baksan olmaz mı? Ben de burada bir tur daha atayım. Ama bu kez sessiz olacağım."

"Tamam."

Ardından Vivi Ann panayı ve boş ahırları titizlikle taradı, ama çocukların izine rastlamadı. Sonunda kamyonuna binip evin yolunu tuttu.

Winona onu verandada bekliyordu.

Vivi Ann o anda haberlerin iyi olmadığını anladı. "Ne buldun?"

Winona bir broşür uzattı. "Bir otobüs tarifesi. Noah, köşesine, *Cissy / 13:00*, diye yazmış."

"Saat birde hangi otobüs kalkıyor?"

"Bilemeyiz ki. Mason County toplu taşıma sistemi Kitsap ve Jefferson'la birleşik. Belfair'dan istedikleri yere gidebilirler."

Vivi Ann, Noah'nın odasına koşup dolabına ve çekmecelerine baktı. "Bütün eşyaları burada."

"Tanrı'ya şükür," dedi Winona. "Demek ki geri dönecekler." Winona telefonunu çıkarıp Mark'ı aradı ve ona haberleri ilettili. "Buna hiç memnun olmadı," dedi telefonu kapatınca.

Vivi Ann uğradığı hayal kırıklığından sararıp solmuştu. "Evet," dedi ablasına. "Ben de."

"Mantıklı düşünelim. Bir arada olduklarından ve otobüsle bir yere gittiklerinden eminiz. Bizden önce evde olmayı planlamış olmalılar ve Mark da Cissy'ye saat dokuzda döneceğini söylemişti. Sahildeki evimin yaklaşık yüz metre ilerisinde bir otobüs durağı var, ama Noah eve nasıl dönecekti ki? Otostop mu yapacaktı?"

"Bütün yaz bir kızla gizli gizli takılacağım ya da bana haber vermeden otobüsle kasaba dışına çıkacağım akıl edemediğim için, görünen o ki ne yapacağı hakkında bir şey söyleyemem. Mark'ın teknesi yok muydu?"

Winona başını salladı. "Bütün yaz onlara nasıl kullanacaklarını öğrettik."

"Cissy onu Water's Edge'e bırakıp on dakikada geri dönebilir."

"Karanlıkta mı? Öyle bir ahmaklık *yapabilirler* mi?"

"Bu soruyu yanıtlamaya gerek duymuyorum. Haydi, Mark'ın evinde bekleyelim. Canlarına okuruz."

Vivi Ann, Aurora ve Winona araçlarıyla Winona'nın araba yolunda sıralandılar. Araçları pejmürde çimenliğe park ettiler ve çalı çitten komşu eve geçtiler. Mark bahçesindeki yassı taşlı yolu ileri geri adımlayıp duruyordu.

İtinayla tasarlanmış bahçe düzenlemesine ve bakır dış aydınlatmalara göz gezdirerek, "Güzel ev," dedi Aurora.

Mark onun yaptığı yorumu fark etmedi bile. Kendi kendine söylenerek volta atmakla meşguldü.

"Bu bir geçiş döneminden başka bir şey değil, Mark," dedi Aurora. "Her çocuk en az bir kere ortadan kaybolur. Janie, Britney Spears'ı görmek için kaçıp Tacoma Dome'a gitmişti. Onu hangisi için cezalandıracağımı bilememiştim; kaçtığı için mi, yoksa öylesine berbat bir müzik dinlemeyi tercih ettiği için mi?"

Mark dönüp baktı. "O olayın bununla aynı şey olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

Aurora'nın kaşları çatıldı. "Haklısın. Benim çocuğum araba kullanıyordu. En azından Noah ile Cissy otobüsle gidecek kadar akıllılar. İyi yanından bak; araba falan çalmadılar."

"Tanrı aşkına, Cissy on dört yaşında. Polisi aramalıyız."

"Sakin ol," dedi Winona.

Mark onun yanından hışımla uzaklaşarak yeniden Cissy'yi aradı. Kızı yanıt vermeyince yola çıkıp ileriye baktı. Orada o kadar uzun süre bekledi ki hava kararmaya başlamıştı. Gökyüzü önce turuncuya, ardından mora boyandı.

"Ebeveynlikle işi zor," dedi Aurora başını sallayarak. "Kendini çimenlere attı."

"Kes sesini," dedi Winona. "Endişelenmekte haklı."

"Tamam ama... Kafayı yiyeceğinden korkuyorum. Umalım da kızı uyuşturucu falan denemeye kalkmasın. Mark üstesinden gelemez."

Mark geri döndüğünde Aurora verandada, güzel yastıklı demir sandalyede oturmakta, Winona yürüme yolunun orada, doğal taştan yapılmış dikili taş fiskeyesinin yanında durmakta ve Vivi de çalı çitin yakınında beklemekteydi. "Saat yedi otuz dokuz," dedi Mark. "Bence polisi aramalıyız."

"Bir saat içinde burada olacaklar," dedi Winona anlayışlı bir tavırla. "Olmazlarsa Al'ı ararız."

"İnsanlar Noah'nın ne kötü huylu bir çocuk olduğunu söylemek için birbirleriyle yarışıyorlardı, ama ben onun arkasında durdum ve halime bakın. Cissy'ini alıp nereye götürdüğünü Tanrı bilir. Korkarım..."

Yolun ilerisinde bir otobüs hırıldayarak paldır küldür durdu ve sonra yeniden hareket etti. Farları alacakaranlıkta parlıyordu.

Vivi Ann bir adım ilerledi. Mark'ın da ajan şeyi yaptığını fark etti.

Noah ile Cissy konuşmaya öylesine dalıp gitmişlerdi ki ilk başta birilerinin kendilerini beklemekte olduğunu görmediler. Yolda kafalarını eğmiş, el ele yürüyorlardı.

"Cecilia Marie Michaelian," diye seslendi Mark. "Ne yaptığını sanıyorsun sen, ha?"

Noah ile Cissy oldukları yerde kalakaldılar.

Önce Winona yaklaştı. "Sizi merak ettik, çocuklar."

"Üzgünüm," dedi Cissy; fısıldıyor gibiydi.

"Öyle kaçıp gitmek sorumsuzca bir davranış," dedi Winona. "Nereye gittiniz?"

Noah derin bir nefes alıp önce Vivi Ann'e sonra Mark'a baktı. "Cezaevine gittik."

O dehşet anında herkes suspus oldu. Çakıl taşlı kıyıya vurup çekilen suyun sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

"İnanılır gibi değil," dedi Mark sonunda. "Eve gir, Cecilia. Bu konuyu özel olarak konuşacağız. Ve *sen*," diye bağırdı Noah'ya, "bir daha onunla görüşmeyeceksin, anladın mı beni?"

"Baba," dedi Cissy ileri atılarak. "Bu benim fikrimdi. Onu ben ikna ettim. Lütfen, yapma..."

"Eve," dedi Mark. "Hemen!"

"Mark," dedi Winona, Tamam, sorumsuzca davrandılar, ama..."

"*Delirdin* mi sen? Kask takmadan motosiklet kullanmak ya da sınavı unutup okulu asmak sorumsuzluk olabilir. Bu yaptıkları tehlikeliydi ve *onun* yüzünden oldu. Cissy," dedi Mark sert bir tavırla, "eve gir. Ve Noah, bir daha buraya ayak basma." Mark, Vivi Anne döndü. "Üzgünüm. Gerçekten. Ama kızımı tehlikeye atmasına izin veremem." Bu sözlerin ardından hışımla döndü ve hıçkırarak ağlayan kızını önüne katarak yenilenmiş, kocaman evinden içeri girdi. Kapı ardından gürültüyle kapandı.

"Vay be," dedi Aurora, "çok kibardı."

"Kapa çeneni, Aurora," diye çıkıştı Winona. Noah'ya döndü. "Ne *halt* ettin sen? Bütün yaz bana yalan söylemeyi nasıl becerdin? Sana güvenmiştim. Mark'a Cissy'nin senin yanında güvende olduğunu söylemiştim."

"Cissy'yi asla incitmem ben," dedi Noah inatçı bir tavırla.

Vivi Ann oğlunun yüzünde beliren ifadeyi tanıdı; Noah hislerinin içinde çırpınıp duruyor, kendisine atılan her türlü taşı sektirmeye uğraşıyordu. Şu anda, burada söylenecek hiçbir söz onun zırhından geçemezdi. "Haydi, Noah," dedi Vivi. "Eve gidelim."

Vivi ablalarıyla vedalaşmaya, hatta onlara teşekkür etmeye bile zahmet etmedi. Gerektiğinden fazla güç» harcamak için fazlasıyla tükenmiş ve korkmuştu. En kötü yanı da kendisini son derece hayal kırıklığına uğramış ve aptal durumuna düşmüş gibi hissetmesiydi.

"Bir şey söyle," dedi Noah arabada. "Sen niye Mark gibi bağıırıp çağırımıyorsun?"

"Bağırmamı mı tercih ederdin?"

Noah omuz silkti. "Neyse ne."

"Başlamayalım, tamam mı? Umursamıyor gibi davranmandan nefret ettiğimi biliyorsun. İkimiz de derdinin bu olmadığını biliyoruz."

"Senin derdin."

"Yine tutturamadın, ufaklık. Bunun benimle ilgisi yok." Vivi anayoldan sapıp Oyster Sahili'ne doğru ilerlemeye başladı.

"Yani anladığım kadarıyla onu seviyorsun," dedi biraz sonra.

Noah annesine baktı. "Benimle alay mı edeceksin? Yoksa bana aşkın ne olduğunu bilmeyecek kadar küçük olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Hayır." Vivi aracı kulübenin önüne çekip park etti. "Aşkın bir özelliği de fark edirliliğidir. Âşık olduğun an bunu bilirsin. Başkasının ne düşündüğü önemli değildir. Ama Noah, şu acı gerçeği de öğrendim; aşk bir boşlukta yaşanmıyor. Diğer insanlar da önemli. Ve sen ayvayı yedin, ufaklık. Kız arkadaşının babasının sana olan güvenini sarstın. Bence artık onu görmene

izin vermez."

"Kimse bizi ayıramaz."

"Tamam, işte şimdi sana yaşının küçük olduğunu söyleyip seninle dalga geçebilirim. Eğer Cissy'yi doğru tanıdıysam o kız babasının takdirini kazanmak isteyecektir."

Noah mahzunlaştı. "Peki, ben ne yapacağım?"

"Önce bana bugün olanları anlat, yarının planını sonra yaparız."

"Babamı görmek istedik."

Vivi Ann tam da bu sözleri duymayı bekliyor olmasına karşın şaşırıldı. "Sizinle görüşür müydü ki?"

"İçeri girmemize izin vermediler. On sekiz yaşında olmak ya da bir yetişkinle birlikte girmek gerekiyormuş."

"Ya."

"Ama yeniden denemek istiyorum. Onun beni görmek isteyeceğini biliyorum."

Vivi Ann oğlunun sesindeki duygunun her ince ayrımını duyabiliyordu; Cesaret, korku, öfke ve en kötüsü de... umut. Noah'nın o yola doğru sürüklendiğini görmekten nefret ediyordu, ama çocuğuna umut beslememesini öğütlemesi mümkün müydü?

"Ve bu gece için de özür dilerim. Sana Cissy'den söz etmeliydim. Sadece, sır olarak kalması hoşumuza gitmişti."

Vivi Ann bu hissi tanıyordu. O birini âşık olmaktan esirgeyecek en son insandı. Aşk gelişti güzel davranılamayacak kadar özel bir histi.

Vivi Ann uzanıp Noah'nın saçlarına dokundu ve parmaklarını oğlunun saçlarının arasında gezdirdi. "Yaptığın şeyi niçin yaptığını anlıyorum. Hatta belki bu biraz da benim yüzümden. Ayrıca bu akşam öfkelenip kendini kaybetmediğini de fark ettim. Güzel."

"Ama her şeyi mahvettim."

Vivi oğluna "küfür yok" bakışı fırlattı. "Bana, Mark a ve Win teyzene yalan söyledin. Sana olan güvenimi suistimal ettin. En kötüsü de, Mark'a senden şüphelenmekte ne kadar haklı olduğunu göstermiş oldun."

"Bunu nasıl düzelteceğim?"

"Şu büyük cezaevi planını yapmakla ne kadar zeki olduğunu kanıtladın. Birazcık çabayla kendini affettirmek için de bir plan yapabileceğinden eminim."

"Yaparım."

"Ayrıca bu planı yaparken her şeyi evden çıkmadan yapmak zorunda olduğunu da hesaba kat, çünkü okul açılana kadar cezalısın. Bu çiftlikten sadece kiliseye ve Bayan Ivers'la görüşmeye gitmek için çıkabilirsin; başka bir sebebin olamaz."

"Of, anne..."

"Hiç şüphelen olmasın, aşkın bir bedeli vardır. Bunu da şimdi öğrenmiş oldun."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Küçüklüğümde Clementine'in Mavi Kurdelesı adında yaşlı bir kısırağımız vardı. Annem yabancı otları temizlerken beni eyere oturturdu ve ben sırtında otururken Clem öylece dururdu. Çayırda bir köpek yavrusu gibi arkamda dolaşır ve bazen de geceleri pencereimin yakınına yaklaşabildiği kadar yaklaşıp kışnerdi. Annem bunun at dilinde tatlı çocuğa iyi geceler dilemek olduğunu söylerdi. Ve sonra bir gün annem Clem'in cennete gittiğini söyledi. Onun bölmesine gittim. Boştu.

Sevdiklerimizi kaybedebildiğimizi o zaman öğrendim.

Simdi hissettiğim de öyle bir şey. Babama mektup yazdığımdan beri... bu hissi hangi kelimeyle ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Üzgün değilim, öfkeli bile değilim hatta. Belki de boşluktayım. Posta kutusuna her gün bakıyorum; hiçbir şey yok.

Cissy'den telefon, e-posta ya da mesaj da gelmedi. Sanki gezegenden düşüp gitmiş gibi. Ne olduğunu biliyorum. Annem haklıydı. Cissy babasının tarafını tutuyor. Ben bile bunu anladım. Ama bu canımı o kadar acıtıyor ki bazen odamın ışığını açmak ya da yataktan çıkmak istemiyorum.

Aklımda hep o var. "Kimsenin seni öz babandan uzak tutmaya hakkı yok," diyerek o planı nasıl kurduğunu anımsıyorum. Otobüsle hapishaneye gidip dönerken elimi tuttu. Eve dönerken yol boyunca, bir gün babamla yüz yüze görüşebilmemin ne kadar harika bir şey olacağından söz edip durdu.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Belki de ben buyum, Bayan Ivers, elde edemeyeceği şeylere ihtiyaç duyan biri. Cissy'nin beni yeniden sevmesine ve babamla konuşmaya ihtiyacım var.

Ki bu da tam anlamıyla hapı yuttum demek.

Bugün liseye kayıt oldum. Bayan Ivers anneme Dil Sanatları dersinin hakkından geldiğimi söyledi. O da ne demekse. Sanırım bu annemi de, beni de mutlu etti. Bu demek oluyor ki çarşamba günü okul açıldığında Cissy'yi görebileceğim.

Onun yüzüne kendimi tam bir ahmak gibi hissetmeden bakabilecek miyim? Erik Jr'ın onu elde etmek isteyeceğini biliyorum. Cissy o kadar çekici ki Erik Jr. onunla sevgili olmak isteyecek. Bunu görünce tepemin atmaması mümkün mü?

Belki de bütün yıl hasta numarası yaparım.

Bayan Ivers'ın bana verdiği bu deftere yazmayı bırakacaktım, ama bugün öyle harika bir

gündü ki tek bir şeyi bile unutmak istemiyorum.

İşte orada, bayrağın yanında tam bir ezik gibi dikilmiş duruyordum. O sırada herkes bağırıyor ve birbirlerini görmüş olmanın ne kadar harika olduğunu haykırıp duruyordu. Bence en kötüsü bir kalabalığın içinde yalnız olmak. Sen hariç herkes bir yere ait. Geçen yıl olsa bu duruma uyuz olurdum. Etrafa bakıp bütün o gülen çocukları görür ve onlardan nefret ederdim. Biri bana yan yan bakacak olsa hareket çekerdim. Bir kavga başlatmanın farklı yolları var. Sanırım artık bunun bilincindeyim.

Neyse, orada turmuş, annemin aldırıldığı bu şapşal Nike ayakkabılar yerine en sevdiğim o eski Vans ayakkabılarımı giymediğim için üzülürken Cissy'yi gördüm. Müdür Jeevers'ın yanındaydı. İkisi mavi madeni kapıların yanında duruyorlardı ve müdür car car konuşuyordu. Her yerde çocuklar vardı. Güliyorlar, konuşuyorlar, top sektiriyorlar, iPod'larıyla müzik dinliyorlar, telefonda konuşuyorlardı. Okul un ilk günü saçmalıklarının her türlü...

Yine de Cissy beni anında gördü.

Gülümsemesini bekledim. Gülümsemeyince ben de oradan uzaklaşıp spor salonu ile konferans salonunun arasındaki sessiz ve loş ışıklı yola yürüdüm.

Orada gözlerimi kapatmış, ılık tuğla duvara sırtımı yaslamıştım ki Cissy'nin adımı çağırdığını duydum, içimden sanki umurumda değilmiş gibi ne istediğini sorup onu terslemek geldi ama yapamadım.

"Seni özledim," dedi.

Ne dediğini bile hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey bir an gölgelik bir yere geçtiğim ve onun da yanımda belirmediği.

BENİ HÂLA SEVİYOR!!!! ☺

Bundan şüphe ettiğime inanamıyorum. O kadar kolay pes ettiğim için duygularının incindiğini söyledi ve ona ne diyeceğimi bilemedim. Galiba babanız hapiste olunca kolanca pes etmeyi öğreniyorsunuz. Sanırım annemin durumu da aynı. Ama ben artık öyle olmayacağım. Bugünden itibaren inanan biri olacağım. Cissy öyle biri olabilmek için istememin yeterli olduğunu söylüyor.

Seattle dergisinin bu sayısını bana verirken öyle dedi.

Bunun başımı derde sokacağını daha o anda anladım.

Winona avokado renkli küçük banyoda dikilmiş, geometrik desenli perdelerin arasından dışarı bakıyordu. Buradan bakınca sahil evinin arka bahçesinin -burası ağustos ayı ile eylülün ilk günlerinin sıcağından kahverengiye dönmüştü- büyük kısmını ve ağaçların ilerisindeki anayolun çalılıklarını görebiliyordu.

Cissy yan evin araba yolunun ucunda beklemekteydi. Sarı okul semsi yaklaşp durunca kız basamaklardan çıkıp arabaya bindi.

Winona banyodan çıkıp yatağının yanındaki terlikleri giydi ve komşu eve gitti. Mark üst katta, yatağındaydı.

"Geç kaldın," dedi Mark gazetesini indirerek.

"Şişmanım. Bundan daha hızlı koşamıyorum. Benim evime her zaman gelebileceğini biliyorsun." Winona terlikleri ayağından fırlatıp Mark'ın yatağına uzandı. Ona iyice sokulup pijamasının üstündeki düğmeleri çözdü ve tüylü göğsünü öpmeye başladı.

Dakika geçmeden giysilerini çıkartıp sevişmeye başlamışlardı.

Bu onların yeni pazartesi sabahı alışkanlıkları haline gelmişti ve Winona bütün hafta bugünü bekliyordu. Winona, Noah ile Cissy fiyaskosunun ardından Mark'n onu terk edeceğinden korkmuştu. Hatta Mark bunu denemişti, ama bu devamını getirmediikleri bir teşebbüstü. Yalnız geçen iki haftanın ardından Mark geri dönmüştü ve şimdi araları her zamankinden iyiydi. Sadece artık aileleri hakkında konuşmuyorlardı. Bunun yerine içinde yalnız başlarına var oldukları hayali bir dünya yaratmışlardı. Cumartesi geceleri, pazartesi sabahları, perşembe öğleden sonraları; bu zamanlar onların. Winona, Cissy'nin futbola başlaması için dua ediyordu.

İkisi seksin ardından sarmaş dolaş yatmaktaydılar. Winona, Mark'ın omzunun kıvrımını öpüp gözlerini kapadı. Uyumak üzereydi.

"Perşembeye kadar beklemek zor," dedi Mark.

"Kuralları sen koydun," diye mırıldandı Winona. "Cissy'ye hâlâ birlikte olduğumuzu söyleyelim diyorum. Böyle gizli saklı buluşmak saçmalık."

"Son günlerde halini görmedin. Yürüyen hortlak gibi. Benimle hiç bu kadar uzun süre küs kalmamıştı. Kendimi içkiye verdiğimde bile."

"Noah'nın da öyle olduğunu duydum."

"Yanımda o çocuğun adını anma. Cissy geçen hafta anneme o gece Dallas'ı gördüğünden kesinlikle emin olup olmadığını sordu. Annem öyle üzüldü ki uyuyabilmek için uyku ilacı kullanmak zorunda kaldı."

"Gençlik aşkı. Anladığım kadarıyla uzun süren bir his."

"Aşkmış. Tanrım. On dört yaşında onlar. Lanet olası aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar küçükler." Mark üzerindeki örtüyü sıyrıp yataktan kalktı. "İşe gitmem gerek."

O kalkınca Winona gün ışığının vurduğu kanala bakarak yataкта bir süre öylece uzandı. Sonunda o da yataktan kalktı ve geceliği ile terliklerini giyip Mark'ın peşinden banyoya gitti.

Mark tıraş makinesini elinden bıraktı. "O konuyu konuşmasak daha iyi olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Biliyorum. Perşembe görüşür müyüz?"

"Tabii ki."

Winona sonraki yedi saat boyunca işine odaklandı. Müvekkiller birbiri ardına büroya geldiler; çoğunlukla birbirlerinden şikâyetçiydiler ve karmakarışık hislerinin düzenlenip ortak bir paydada buluşturulabilmesi için ona bel bağlamışlardı.

Planlanmış son randevusu saat dört buçukta sona erdi. Winona topuklu ayakkabılarını ayağından fırlattı, lacivert ceketini çıkardı ve belediye başkanlığıyla ilgili münazara dosyasına uzandı. Kasaba mitinginin hâlihazırda kasım ayının başı gibi yapılması planlamıştı ve Winona bu kasabayı yönetmek için yaptığı mükemmel düşünülmüş, incelikli planıyla rakiplerini alt etmeye niyetliydi. Konuşma dosyasına fikirler eklemekle birlikte dâhili telefonu çaldı.

Küçük siyah hoparlörlerden Lisa'nın sesi duyuldu: "Winona? Yeğenin Noah Raintree burada, seninle görüşmek istiyor." "İçeri gönder."

Noah bürodan içeri girdi ve teyzesine gülümsedi. Tek omzuna eski püskü bir sırt çantası gelişigüzel asılmıştı. Noah bu yaz o kadar değişmişti ki oğlanın dış görünümü bazen teyzesini şoke ediyor, hatta Winona onunla gurur duyacak kadar ileri gidiyor, ama sonra onun kendisini

nasıl kandırdığını hatırlayıveriyordu. "Otursana, Noah."

Noah, Winona'nın karşısına oturup sırt çantasını yere bıraktı. "Bir avukat tutmam gerek." "Ne yaptın?"

"Yapma, Winona teyze. Neden hakkımda hemen en kötüsü düşünülüyor?"

"Sana güvenmiştim, hatırlıyor musun? Beni erkek arkadaşımın önünde aptal durumuna düşürdün." "Eh, erkek arkadaşın ahmağın teki." "Onun hakkındaki fikirlerin de benim için çok önemli zaten. Niçin avukat tutmak istiyorsun?"

"Seninle anlaşırsak konuştuğumuz her şey gizli kalacak, değil mi?"

"Sosyal bilimlerde hukuk mu okuyorsunuz?" "Uzaklaştırma aldığımında bol bol televizyon izledim. *Law and Order** muhteşem bir dizi."

* ABD yapımı, hukuk ve suç konulu bir televizyon dizisi, (ç. n.)

"Peki, tamam. Görüşmelerimiz gizlidir." "Ve davamı alırsan elinden geleni yapacaksın, anlaştık mı?" "Hiçbir zaman boş vermem. Ancak bana bir avans ödemen gerekiyor tabii. İki bin dolar yeterli olur."

Noah cebinden bir dolar çıkarıp banknotu masanın üzerine bıraktı. "Aile indirimi vardır, umarım."

Winona buruşup bükülmüş dolara şöyle bir bakıp gözlerini Noah'ya çevirdi. Çocuk her ne yapmaya çalışıyorsa, niyetinde ciddiydi. Winona onu başından savması gerektiğinin farkındaydı ama merak etmişti. Hayatta yanıtlanmamış sorulardan daha çok nefret ettiği pek az şey vardı. Böylece banknotu alıp çalışma masasının çekmecesine koydu. "Pekâlâ, Perry Mason*. Elinden geleni ardına koyma."

* Erle Stanley Gardner tarafından kaleme alınan, aynı adlı polisiye romandaki bir kurgu karakter. (ç. n.)

Noah yana doğru eğilip çantasından bir dergi çıkardı. Dergiyi Winona'nın masasına koyup ona doğru itti.

Winona makalenin başlığını okudu. *Seattle'in En İyi Avukatları*. Bu *Seattle* dergisinin her yıl yaptığı, ülkenin en gözde hukuk adamları listesi idi. "Bu, bana meslektaşlarım arasında bilinir olmadığımı anlatmanın nükteli yolu mu? Çünkü inan bana, bir avukat Oyster Sahili'nde büro açıyorsa besin zincirindeki sırasını gayet iyi bilir. Ve NOT: Bu sıra sonuncuya yakındır."

"Sayfa doksanı aç."

Winona sayfayı açtı. Şehrin yeni gökdelenlerinden birinin reklamının yanındaki iç karartıcı bir fotoğrafta, adamın biri cezaevinin nöbetçi kulesinin önünde duruyordu. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Kuzeybatı Masumiyet Projesi Haksız Mahkûmiyetleri Önlemeye Çalışıyor*.

"DNA testleriyle ilgili," dedi Noah.

"Noah," dedi Winona nazik bir tavırla, "babam için köprüünün altından çok su aktı. Bitti."

Çenesini inatçı bir tavırla kaldırarak, "Bitmedi," dedi Noah. "Onun için DNA testi

yapmadılar. Annem söyledi."

"Yaptılar."

"Yapmadılar."

Winona düşüncelere dalıp hafızasını şöyle bir yokladı. "Ah. Doğru. Örneğin miktarı yetersizdi."

"Belki de artık testler daha gelişmiştir."

"Bak Noah..."

"Bu yaz seni iyi tanıdım," dedi Noah ileri eğilerek. "'Bir noktayı bile gözden kaçırmak yok, acele iş yok,' derdin hep. Hatırlıyor musun? Bir işin doğru yapılmamasından nefret edersin."

Winona şaşkınlıkla arkasına yaslandı. Noah'nın yazın onu dinlememiş gibi görüldüğüne kalıbını basardı. "Baban buna yanaşmayacaktır, biliyorsun. Niçin yanaşsın ki? Suçlu insanlar DNA testi yaptırmak istemezler."

"Eğer test yaptırmayı kabul etmezse yanıtlımı almış olacağım, değil mi?"

Winona gözlerinin arkasına bir ağrı saplandığını hissetti. Birdenbire tehlikeli sularda yüzmeye başlamışlardı. "Annenin ve benim... babanla bir geçmişimiz var..."

"Lütfen, Winona teyze," dedi Noah. "Bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin. Eğer bana bunun hiçbir anlamı olmadığını söylersen sana inanacağım. Senden sadece yeni bir testin babam için bir fırsat olup olmayacağını duymak istiyorum."

"Annen buraya geldiğini biliyor mu?"

"Hayır."

"Bunu ondan gizleyemem."

"Gizlemenin istemedim ki."

Winona nasıl geri çevireceğini bilmiyordu. Yeğenininki çok küçük bir ricaydı ve ona verecek bir yanıt bulabilirse belki de Noah sonunda -sonunda- bunu kafasından çıkartacaktı. Vivi Ann için de, Noah için de şüphesiz en iyisi buydu. Üstelik Winona,

Dallas'ın teste yanaşmayacağından emindi. "Tamam. Makaleyi okuyup kayıtları inceleyeceğim. Ama söz vermiyorum."

Noah'nın yüzünde beliren gülüş öylesine parlaktı ki Winona gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Dallas Raintree kendisine değer veren insanları daha kaç kere ve kaç şekilde incitecekti acaba?

Daha kararlı bir sesle ekledi Winona: "Söz vermiyorum."

Bir hafta sonra penceresinin dışında sonbahar yaprakları uçuşurken Winona odasının kapısını kapattı, Lisa'ya telefon bağlamamasını söyledi ve getirttiği sureti okumak için koltuğuna kuruldu. Bin yedi yüz sayfalık belgeyi kucağına alıp son günlerde ihtiyaç duymaya başladığı yakın gözlüğünü taktı ve Dallas'ın duruşmasına ait ifade tutanağını okumaya koyuldu; ağır ve zahmetli bir işti bu.

Geçmişe bir kapı açılır gibi oldu. Kelimeler o günlere dair her şeyi; Winona'nın orada oturup birbiri ardına sıralanan lanet olası ifadeleri duyduğu, Vivi Ann'in güçlü olmak için çırpınısını izlediği ve mahkemeyi arkasına alacağından son derece emin görünen savcırı dinlediği andaki hislerini geri getirdi.

Winona not almaya gerek duymamıştı. Cat ile Dallas'ın arkadaşlıklarının başlaması, Vivi Ann'in safça davranıp bu ilişkinin devam etmesine izin verışı, Dallas'ın tam da Cat'in öldürüldüğü gece nükseden sözde ateşinin zamanlaması; Winona'nın tam olarak anımsadığı ayrıntıların hepsi bu kadardı. Sonra bir de DNA haricindeki adli tıp delilleri vardı; Cat'in yatağında bulunan ve Dallas'ın kilerle mikroskobik yönden birbirini tutan tüyler, silahın üzerinde ona ait parmak izleri. Bütün bunların ardından makul ya da herhangi bir şüphe kalmamıştı.

Noah anlamıyordu. Dallas savcılık suistimali ya da yetersiz bir adli soruşturmayla köşeye sıkıştırılmış ve mahkûm edilmiş değildi. Tanıdıklarından oluşan jüri onu sunulan delillerin bütünlüğüne dayanarak suçlu bulmuştu. Bu taşrada yapılan türden bir adli hata falan değildi. Bu gerçeğe ve kanıta dayanarak verilmiş bir jüri kararıydı; Myrtle'in görgü tanıklığının etkili olduğu şüphesizdi.

Winona gayet iyi hatırlıyor olmasına rağmen nüshanın o bölümünü yeniden okudu.

HAMM: Dondurmacı dükkânı Catherine Morgan'ın evine göre nerede?

MICHAELIAN: Ara sokağın sonundadır. Onun evine gitmek için bizim dükkânın oradan sağa dönülür.

HAMM: Lütfen sesinizi yükseltin, Bayan Michaelian.

MICHAELIAN: Ah, evet. Kusura bakmayın.

HAMM: Geçen yıl Noel Arifesi'nde dondurmacı dükkânında çalışıyor muydunuz?

MICHAELIAN: Evet. Akşam servisi için özel bir dondurmali pasta hazırlıyordum. Her zamanki gibi geç kalmıştım.

Winona bazı satırları atladı.

HAMM: O gece kimseyi gördünüz mü?

MICHAELIAN: Saat sekizi on geçe sularıydı. İşim bitmek üzereydi. Pasta kremasının rötuşlarını yapıyordum ki kafamı kaldırdığımda Dallas Raintree'nin... Dallas Raintree'nin Cat'in evine giden ara yoldan döndüğünü gördüm.

HAMM: O sizi gördü mü?

MICHAELIAN: Hayır.

HAMM: Peki, o kişinin sanık olduğunu nereden anladınız?

MICHAELIAN: Sokak lambasının altından geçerken yandan gördüm ve dövmesinden tanıdım. Ama zaten o olduğunu biliyordum. Onu o geceden önce de orada görmüştüm. Pek çok kez. Hatta Vivi Ann'e de söylemiştim. Oydu. Üzgünüm, Vivi Ann.

Winona kapı tamponu kalınlığındaki evrak yığınına kenara bırakıp kanepeden kalktı, kasılan sırtını rahatlatmak için esnedi. "Tanrı'ya şükür."

Bu vakitten sonra Dallas Raintree'yi hiçbir DNA testi kurtaramazdı. O test masumlar içindi.

Kendini daha iyi hissederken (Winona bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama Noah yüzünden içine bir kurt düşmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti) mutfığa yönelip buzdolabına

baktı. Yiyecek bir sürü şey vardı, ama Winona'nın canı hiçbirini çekmedi. Ocağın üzerindeki saate şöyle bir baktı; sekizi gösteriyordu.

Dondurmacıya gidebilirdi aslında. Myrtle'ın meşhur Napoliten pastasından tatma fikri iştahını kabartmıştı.

Akşamın bu erken saatlerinde kasaba sessizdi. Buralarda İşçi Bayramı yaz mevsiminin resmî bitişiydi; o gün turistler karavanlarını toparlayıp buradan ayrılırlardı. Onların gürültüleri kesilince suyun ve ağaçların arasından süzülen rüzgârın hüzünlü sesini duyabilirdiniz. Kasabalılar en çok eylülün bu ilk haftalarını severlerdi; güneş hâlâ parlıyordu, hava hâlâ sıcaktı ve kanal onlara kalmıştı.

Winona dondurmacının penceresine yanaştı ve paket servis tezgâhında çalışan sivilceli kıza Myrtle'ın dondurmali Napoliten pastasından bir dilim sipariş etti.

Beklerken hayalinde Myrtle'ı bir yandan donmuş pastasının üzerine krema sürüp diğer yandan da pencereden dışarıya bakarken canlandırdı. Dükkân yerden yüksekti; Myrtle buradan ara sokağın girişini rahatlıkla görürdü.

Winona o tarafa döndü. Dövme demirden yapılmış siyah sokak lambası orada nöbetçi gibi dikilmiş, yaya kaldırımına altın rengi, ılık bir ışık saçıyordu.

Kız yeniden pencereye yaklaştı, "Buyurun, Bayan... Üç dolar doksan iki sent."

"Bayan Grey," diye mırıldandı Winona. Ücreti uzattı. Parasının üstünü alıp tekrar sokak lambasına doğru döndü. Lambanın bulunduğu nokta mükemmeldi; o noktada Dallas, kendisini tanıyan Myrtle tarafından kolaylıkla teşhis edilebilirdi. Tamam, yüzünü dondurmacı dükkânına hiç dönmemişti, ama kişiyi tanıyorsanız iyi bir ışık açısıyla onun yan görünümünün büyük ölçüde ayırt edebilirdiniz.

"Bunu Noah'ya açıklayacağım," dedi Winona kendi kendine. "Hatta belki de Noah'yı buraya getirip ona gösterebilirim. Onu ciddiye aldığımı anlamış olur."

Winona pastasından bir lokma alarak yolun karşısına geçerken Myrtle'ın ifadesinin ayrıntılarını hatırlıyordu.

Onu daha önce de görmüştüm.

Dövmesinden tamdım.

Winona durdu. Yavaşça dönerek yeniden Sahil Yolu'na doğru yürümeye başladı, hediyelik eşya dükkânı ile balık lokantasını geçip dondurmacıya yaklaştı.

Bu noktadan Myrtle, Dallas'ın sağ tarafını görmüştü.

Winona'nın fotoğrafik hafızası her zaman iyi olmuştu. Dallas'ı işe aldığı anda adamın kolundaki dövmeyle o da fark etmişti. Winona o dövmeyle Dallas'ın sol kolunda gördüğünden adı gibi emindi.

Yanılıyor olmalıydı. Bu delil bir sürü kişi incelemişti; iddia makamı, polis, hatta gazeteciler. Böyle bir ayrıntının gözden kaçmış olması mümkün değildi.

Polisler ve savcılık Myrtle'dan kuşkulanan için bir çaba harcamazlardı elbet. Bu ayrıntı yalnızca savunma avukatlarının dikkatini çekerti. Winona hatasını düzeltti; savunma avukatının. Ortada bir ekip falan yoktu, ama şüphesiz, Roy buna dikkat etmiş olmalıydı.

Winona eve doğru yürümeye başladı, ama Viewcrest'e geldiğinde kendi bahçesine dönmek yerine yürümeye devam etti; tarihî toplum müzesini geçip Water's Edge'e doğru yola koyuldu.

Kulübenin kapısına varınca nihayet uzun süre duraksayıp yapmakta olduğu şeyi enine

boyuna düşündü.

Mecbur kalmadıkça Vivi Ann'e Noah'nın DNA testi için ısrarcı olduğunu söylemek istemiyordu.

Fakat içine yine bir kurt düşmüştü ve bundan kurtulması gerekiyordu.

Kapıyı çaldı; Noah anında açtı.

"Selam, Winona teyze," dedi çocuk. "Makaleyi okudun mu?"

Vivi Ann mutfaktan seslendi. "Kim geldi, Noah?"

Noah bağırarak yanıtladı, "Winona teyzem."

Winona yeğenine yanaşıp fısıldadı. "Dallas'ın dövmesinin hangi kolunda olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Hiçbir fikrim yok."

Vivi Ann oturma odasına geldi. "Selam, Win. Ne güzel sürpriz. Çay içer misin?"

"Tabii." Winona kız kardeşini takip edip kulübenin küçük, sevimli oturma odasına girdi. Soluk renkli çam ağacından duvarlar gitmiş, her yer beyaza bürünmüştü; duvarlar, çatı, tavan, pervazlar. Dilim camlı ikiz Fransız kapılar arka balkona ve balkonun ötesindeki çayırılığa bakıyordu. Kabarık koltuklar kadife çiçeği rengi ve Wedgwood* mavisi tonunda Fransız kır stili kumaşlarla kaplanmıştı.

* Bir porselen tabak markası, (ç. n.)

Noah dudaklarını kıpırdatarak sordu: *Ne yapacağız?*

Winona omuz silkti. *Sorsana.*

Ben mi?

Vivi Ann, Winona'nın fincanını getirdi. Kardeşi nehir taşından yapılmış şömineyi yakarken Winona da çayını yudumluyordu.

Noah boğazını temizledi. "Anne, baksana. Aklımda bir şey var."

"Uğursuz bir şey gibi geliyor bana."

"Dövme hakkında ne düşünüyorsun?"

Vivi Ann şöminenin önünden çekilip döndü. "Herhalde dövmeye karşı olmadığımı herkes biliyordur ama... Yetişkinlerde."

"Ya ben de yaptırmak istersem?"

"Kanunlara göre on sekiz yaşında yaptırabilirsin."

"Ebeveyn izni olursa on altı yaşında."

"Tabii. On altı yaşına girdin de ben mi fark etmedim?"

"Plan yapıyorum sadece."

"Öyle mi?"

"Eğer dövme *yaptırırsam*, babamın dövmesinin olduğu yere yaptırmak isterdim. Hangi kolundaydı?"

Vivi Ann kuşkulanmış gibiydi. "Daha önce babanın dövmesinden hiç söz etmemiştin."

"Hangi kolundaydı?"

"Niçin soruyorsun?"

"Gördün mü, Winona teyze?" Noah İspanyol Engizisyonu'yla ilgili bir şeyler homurdanarak oturma odasından çıktı ve yatak odasının kapısını çarptı.

"Bu neydi şimdi?"

"Dallas'ın dövmesi neredeydi?" diye sordu Winona usulca.

"Sol pazısında. Niçin?"

"Ağızındaki baklayı çıkarsan iyi edersin," dedi Vivi Ann biraz sonra. Aniden çöken sessizlik boğucuydu. Tehlikeliydi. "Nedir bu Dallas'la ilgili şey?"

"Aslında Noah'yla ilgili. Bir hafta önce büroma geldi ve beni avukatı olarak tutmak istediğini söyledi."

"Adli bir sorunu mu var?"

"Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden kabul ettim. Ama..."

"Ama ne?"

"Durumun babasıyla ilgili olduğu anlaşıldı."

Vivi Ann başını salladı. "Son zamanlarda Dallas'a kafayı taktı. Neden şu dövme meselesi için senden yardım istedi ki? Sorsaydı söylerdim. Yoksa bana sormaktan mı korkuyor? Bu yüzden mi? Bu yüzden, değil mi? Ona Dallas hakkında hiçbir şey söylemek istemediğimi sanıyor."

"Benden yeni bir DNA testi için mahkemeye başvurmamı istedi. Artık yöntemler gelişti." Winona hemen ekledi, "Ama ikimiz de Dallas'ın buna razı olmayacağını biliyoruz."

Bunları duymak hiç beklenmedik bir anda göğsüne bir yumruk yemek gibiydi. Vivi Ann yavaşça ayağa kalkarken ablasının yüzüne bakamıyordu. Kaçıp gitmemek için var gücüyle dayanıyordu. "Gidip Noah'yla konuşmalıyım. Sen de gitsen iyi olur."

"Aramız iyi, değil mi?" diye sordu Winona ayağa kalkarak.

"Tabii ki."

İkisi de bunun bir yalan olduğunun ve gerekli bir yalan olduğunun farkındaydı. İkisinin uzlaşması hep Dallas'ın aslında aralarına girmediğine dayanan sözsüz bir oyuna dayanmıştı. Oysa şimdi Dallas dönmüştü ve sanki odanın ortasında dikilir gibi aralarına girmişti.

Vivi Ann başka bir şey söylemeden Noah'nın odasına yöneldi. Kapıya birkaç kere şiddetle vurdu. Yanıt gelmeyince içeri girdi.

Noah dizlerini göğsüne dayamış, gözleri kapalı vaziyette yatağında otururken iPod'undan dinlediği müzikle sallanıyordu. Vivi oğlunun kulağının içine gizlenmiş kulaklıkları göremiyordu, ama müziğin aşırı yüksek sesinin tiz yankısını duyabiliyordu.

Vivi onun yanına yaklaşıp omzuna vurdu.

Noah ürkmüş bir at gibi annesinin dokunuşuyla irkildi, ama Vivi oğlunun gözlerindeki sakıngan bakışı görünce onun kendisini beklemekte olduğunu anladı. Noah kulaklıkları çıkarıp gümüş rengi küçük müzik çaları yatağın üzerine attı.

Vivi yatağın ucuna gidip oğlunun karşısına oturdu ve karyolanın ayakucundaki tahtaya yaslandı. "Bunu bana söyleyebilirdin, biliyorsun."

"Nasıl?"

"Bana gelip, 'Anne yapmam gereken bir şey var,' demen yeterliydi."

Uzun süren bir sessizliğin ardından Noah kafasını kaldırıp baktı. "Çocukların çoğu annelerinin onlara uyurken masal okuduğunu anımsar. Bense koşup tuvalet kâğıdı getirdiğimi ve kucığına çıkıp gözlerini kuruladığımı hatırlıyorum. Yaramazlık yaptığımı, benim yüzümden ağladığımı zannederdim. Aurora teyzem bana babamın senin kalbini kırdığını ve senin yanında güçlü olmam gerektiğini söylerdi. Bunu duyduğumda altı yaşındaydım."

"Ah, Noah." Vivi Ann o zamanların büyük bölümünü zihninden uzaklaştırmış, sonunda yapılması gerekeni yapmıştı; unutmış ve yoluna devam etmişti. "Aurora'yla aranızda böyle bir konuşma geçtiğini hiç bilmiyordum."

"Soru sormak istediğimde teyzeme gidiyordum. Bana gerçekleri söyleyen tek kişi oydu. Sen babam ölmüş gibi davranıyordun."

"Mecburdum," diyebilirdi Vivi Ann.

"Ama o ölmedi."

"Hayır, ölmedi."

"Ve ona yardımcı olmayı deneme hakkına sahibim."

Vivi Ann'in içinden gülmek geldi. Noah'ya bakınca genellikle Dallas'ı görür gibi olurdu, ama bu kez oğlunda kendini görmüştü. "Ne hissettiğini biliyorum, inan bana. Böyle hissedeceğini tahmin etmem ve sana yardımcı olmam gerekirdi. Özür dilerim."

"Winona teyzeme engel olmayacak mısın?"

Bu soru sakın bir suyun altındaki dip akıntısı gibiydi; aniden gelip Vivi'yi dibe çekmişti ve Vivi nefes almakta güçlük çekiyordu. Adalet sistemiyle savaşmak için gereken umudu beslemek Vivi'nin neredeyse canına mal olmuştu. İlk başlarda kanuna güvenmişti. Fakat tekrar deneyip başarısız olursa tükeneceğinden emindi. "Sana engel olmayacağım. Ama... çok umutlanmanı istemiyorum. Dikkatli olmadığın takdirde hayal kırıklığı seni zehirleyebilir. Ve baban... teste yaşayabilir."

"Öyleyse onun suçu işlediğine inanıyorsun."

Vivi Ann oğluna bakarken Noah'nın içine gizliden gizliye yayılan ıstırapla mahvoluyordu. "Dallas mahkemelere benim kadar da güvenmez; üstelik o umutlanmaktan daha çok korkar. Hukuk sistemi hayatı boyunca onu alt etmiş. Kabul etmeyecek olmasının sebeplerinden biri budur," dedi usulca.

İkisi de diğer sebebin ne olduğunu iyi biliyordu.

"Öyle olursa konu kapanacak, değil mi?" dedi Noah. Vivi Ann'in kesinlikle öğrendiği bir hakikat varsa o da şuydu; tıpkı aşk gibi yenilginin de bir başlangıcı vardı, fakat gerçek bir sonu yoktu. "Evet," diyerek yalan söyledi Vivi. "Sanırım kapanacak."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Winona cezaevine giden uzun yol boyunca Dallas'a ne söyleyeceğini prova etti. *Buraya oğlun adına geldim. Hatırlarsan...* Ardından kendini azarladı: *Aptal. Damarına basma.*

Buraya oğlun adına geldim. Noah olay yerinde bulunan DNA örneklerinin test edilmesi için mahkemeye başvurulmasını istiyor. O gece orada bulunmadıysan sen de aynı şeyi isteyeceksindir.

Cezaevine varınca saatine baktı. Saat ikiye çeyrek vardı. Eğer her şey yolunda giderse akşam yemeği için tam zamanında Mark'ın evinde olabilirdi.

Arabasıyla nöbetçi kulesine yaklaştı ve araba camının yanındaki hoparlörden adını bildirdi. Onay için beklerken, hapishanenin gri tehditkâr duvarlardan, zincir baklalı tel örgülerden ve dikenli tellerden oluşan dünyasına baktı. Kuledeki silahlı gardiyanı görebiliyordu ve kapıdan girip park alanına doğru ilerlerken korkudan titremesini bastırmakta güçlük çekiyordu. Ardından kapı çınlayarak kapandı.

Winona dik durmaya çalıştı. Burayı yalnızca ziyaret etmenin bile bu kadar ürkütücü olmasına şaşırmıştı. Vivi Ann yıllarca her cumartesi günü buna nasıl dayanmıştı?

Winona idare binasına girdiği anda gürültüyle irkildi. Etrafta çok insan olmamasına karşın duvarlar sesle titriyordu. Burada aynı anda hem ürkütücü bir tenhalık, hem de tuhaf bir kalabalık var gibiydi.

Masanın başında imzasını attı, yaka kartını aldı, çantası ile montunu soyunma odasına bıraktı ve metal detektörden geçti.

Winona'ya koridorda eşlik ederken, "Avukatlar genellikle özel görüşme talebinde bulunurlar," dedi gardiyan. Yankılanan gürültü gitgide şiddetleniyordu. "Siz yeni misiniz?"

"Bu görüşme o kadar uzun sürmeyecek."

Sonunda gardiyan bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı.

Winona yavaşça odaya girdi. Pahalı, yün pantolon takımının içinde kendini fazlasıyla dikkat çekici hissediyordu. Bir yere değmemeye çalışarak boş bir iskemleye oturup parmak izleriyle kaplı plastik cama baktı. Etrafında sürüp giden konuşmaları bölük pörçük duyabiliyordu, ama hiçbir sözler tam anlamıyla ayırt edilmiyordu. Bütün sıra boyunca insanlar sahte cama dokunuyor, mümkün olmadığı halde bir bağ kurmaya, dokunmaya çalışıyorlardı.

Sonunda kapı açıldı; Dallas turuncu renkli bol tulumu ve eskimiş parmak arası terlikleriyle içeri girdi. Saçları uzamış ve omuzlarını bir hayli geçmişti. Yüzü çökmüştü. Koyu teni bir parça solmuştu; yine de bu adamda ürpertici bir şiddet, zar zor dizginlenen bir güç vardı. Öyle ki, Winona onun bu incecik, plastik engelin içinden geçip boğazına sarılabileceğini hissediyordu.

Dallas ahizeyi kaldırıp sordu. "Vivi Ann iyi mi?"

"İyi."

"Noah?"

Winona onun sesindeki duyguyu işitti; gri gözlerindeki kırılganlığı gördü. "Noah iyi. Aslında burada olmamın sebebi de o. Otursana."

"Oturmama degecek bir şey söyle."

"Buraya oğlun adına geldim. Noah olay yerinde bulunan DNA örneklerinin test edilmesi için mahkemeye..."

Dallas ahizeyi öyle bir fırlattı ki ahize plastik cama çarptı. Dallas dönüp uzaklaştı. Gardiyan ona kapıyı açtı ve Dallas arkasına bakmadan hapishane hayatının uğultulu, patırtılı hırıltısında kayboldu.

"Dalga geçiyor olmalısın," diye söylendi Winona. Uzun süre gözlerini lekeli camdan ayırmadan orada oturup Dallas'ın dönmesini bekledi.

Sonunda bir kadın yanına yaklaşp omzuna dokundu ve ona beklemekte olduğu bir mahkûm olup olmadığını sordu.

Sandalyesini geri iterek, "Sanırım yok," dedi Winona.

Winona teyzem hapishaneden döndüğünde evinin önündeki merdivenlerde onu bekliyordum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve sırlıklam olmuştum ama umursamıyordum. Teyzemin arabasını gördüm, arabadan indi ve patika yola girdi.

O şapşal denizkızı fiskiyesinin yanından geçerken, yağmurun altında onu beklemekte olduğumu gördü.

"Üzgünüm," dedi.

Babamın ne dediğini, ne gibi bahaneler uydurduğunu sordum ve Winona teyzem babamın ona bu konuda tek kelime bile etmediğini söyledi. "Ona ne istediğini söyledim ve yalnızca kılık gitti," dedi bana.

Bunu duyunca bağlamak, ağlamak ya da birilerine yumruk atmak istedim, ama bütün bunların boş bir çaba olduğunun bilincindeydim. Bunun üzerine teyzeme çabaladığı için teşekkür ettim ve eve doğru yola koyuldum.

Bizim eve vardığımda yağmur öylesine şiddetlenmişti ki nefes alırken su yutuyordum. Giriş kapısını açınca annemi gördüm. Sehpanın üzerine oturmuş serinkanlı görünmeye çalışıyordu, ama belli ki endişelenmişti. Kalkıp yanıma yaklaşırken ıslak giysilerimle ilgili bir şeyler söyledi.

Yalnızca, "Babam," diyebildim ve bir zavallı gibi ağlamaya başladım.

Annem bana sarıldı ve eskiden yaptığı gibi birkaç kez, "Geçti," dedi, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. "Onun hakkında hiçbir fikrim olmasa da, o bir kati! olsa da, babamı özlüyorum," dedim.

"O bundan çok daha fazlası," dedi annem. Bana kendisinin onu, onun da beni sevdiğini unutmamamı söyledi.

Anneme artık bunu anımsamamın anlamsız olduğunu söyledim. Onun bir zamanlar beni sevdiğini hatırlamayacağım. Hatta tam olarak bunu unutmaya çalışacağım.

Ekim ayı gri günlerden, serin gecelerden ve ince ince yağın istikrarsız yağmurlardan ibaretti.

Bu kısalan günlerde Winona seçim için hazırlanmakla meşguldü.

Dışarıdan bakıp Winona'yı öylesine izleyenlerin sıra dışı hiçbir şey görmeyecekleri kesindi. Winona çalışma masasının başında telefonlara yanıt veriyor ve sabahları saat sekizden itibaren müvekkilleriyle görüşmeler yapıyordu. Öğlenleri çoğunlukla ya lokantada ya da Waves'te oluyor, itibarlı bir kasabalıya iş yemeği ısmarlıyordu. İşten sonra akşam karanlığı çökerken yatağında oturup TV izleyerek ve broşür postalayarak vakit geçiriyordu. Pırıl pırıl bembeyaz zarflarda şöyle yazıyordu: *Kazananla el ele! Bu kasımda oylar Winona Grey'e.*

Kilise ayini, ayda bir yenen aile yemeği ve Mark'la buluşmaları bütün bunlarla birleşip Winona'nın günlerini doldurmuştu. Winona bu kadar meşgul ya da bu kadar mutlu olduğunu anımsamıyordu. Bireysel ya da müşterek olsun, zamanına ve dikkatine hâkim olan her şeyi seviyordu. Mark ile ikisi eylül ayı sonlarında nihayet topluluk içinde birlikte görülmüşlerdi ve o zamandan beri herkes çok yakında bir düğün haberinin duyulacağını ummaya başlamıştı. Hatta Winona bile ümitlenmişti. Birbirlerine sırlıslıkla âşık değillerdi, bu doğrudu, ancak Winona hayatın gerçeklerinin farkına varacak olgunlukta idi. Hem ömrü boyunca yalnızca bir erkeği gerçekten sevmişti ve o güvenilmez his uğruna yaptığı hatalar da ortadaydı. Riske girmek daha doğrudu. Winona bunları düşünürken kendini sık sık King's Market'in dergi reyonunda *Brides* dergisinin son sayısına göz atarken buluyordu.

Bu güzel, karmakarışık ağın içindeki tek pürüz Dallas'tı.

Dallas'ın onunla görüşmemesi, hatta onu dinlemeye bile tenezzül etmemesi Winona'yı çileden çıkartmıştı. Winona onlara Dallas'ın tepkisinden söz ettiğinde Vivi Ann de Noah da pes etmişti. Vivi Ann iç geçirip, "Demek ki buraya kadar," demişti. Noah bile durumu kabullenmiş, bir teşekkür mırıldanarak çekip gitmişti.

Ama Winona vazgeçemedi. Haftada bir -her cumartesi- cezaevine gitti. Kirli plastik camın önündeki yumuşak sandalyede birbiri ardına boşa geçen saatler boyunca oturdu. Haftalar böyle geçti ama Dallas görünmedi.

Winona cezaevinden her ayrılışında boş yere heveslendiğini düşünerek kendine kızıp bir daha dönmemeye yemin ettiyse de bu yeminini her hafta bozdu.

Saplantısının neden kaynaklandığını tam olarak bilemiyordu. Belki de o gizemli dövme yüzündendi (Vivi Ann'in bu konuda yanıldığı kesindi ve o dövme Dallas'ın sağ pazısındaydı; başka türlü olması kesinlikle mümkün değildi) veya bu gülünç davayı almayı kabul ettiğini söylediğinde Noah'nın yüzünde beliren tebessüm yüzündendi ya da Dallas'ın Vivi Ann'i ve oğlunu soruş tarzından kaynaklanıyordu. Belki de Vivi Ann'in söylemesi gerektiği halde söylememiş olduğu söz yüzündendi: *On iki yıl önce senden ona yardım etmeni istemiştim.*

Bunun sebebi her ne olursa olsun, Winona, Dallas'tan bir yanıt alana dek işin peşini bırakmayacaktı. Dallas'ın, *İmkânsız Win, DNA testi benim için pek de bir anlam ifade etmiyor, sebebini biliyorsun*, demesi yeterliydi; bu kadar basitti.

Winona ondan bu yanıtı kelimesi kelimesine duyduğunu o kadar çok hayal etmişti ki, bazen Dallas'ın ona bunu gerçekten söylediğini düşünerek tedirgin uykulardan uyandığı oluyordu.

"Tamam," dedi Winona kendi kendine, "bir şeyler yapma vakti geldi." Saate baktı. Bir perşembe akşamüstüydü, saat dördü yirmi geçiyordu. Mark bir buçuk saat içerisinde burada olacak, onu yemeğe, sonra da sinemaya götürecekti. Üzerinde *Av. Winona Elizabeth Grey* yazılı özel mektup kâğıtlarından çıkardı. Damgalanmış adının altına yazmaya başladı.

Sevgili Dallas,

Kazandın. Aramızdaki bu küçük savaşı sonsuza kadar sürdürebileceğinden hiç şüphem yok. Bunca yıl sonra sırf şaka olsun diye seni tekrar görmeye çalıştığıma inanıyor olamazsın. Belli ki seninle konuşmam gereken ciddi bir mesele var. Öte yandan, ancak bir yere kadar çaba gösterebilirim. Bana kendimi bir aptal gibi hissettiriyorsun ki niyetinin bu olduğuna da hiç şüphe yok. Görüşme çağrımı kabul etmen ikimizin de -ve elbette oğlunun- lehine olacaktır. Çarşamba günü hücre blogunun ziyaret saatlerinde, yani saat dört ila altı arasında orada olacağım. Bu seninle görüşmek ya da konuşmak için son teşebbüsüm olacaktır.

*Saygılarımla,
Winona Grey*

Winona kâğıdı katladı, zarfa koydu ve zarfı kapattıktan sonra mühürledi. Vakit kaybetmeden dışarı çıkıp kösedeki mavi posta kutusuna attı.

Winona elinden geleni yapmıştı. Gerisi Dallas'a kalmıştı.

Çarşamba günü Winona çalışma masasını özenle topladı, her şeyi kaldırdı ve odasından çıkıp Lisa ya günün geri kalanında dışarıda olacağını bildirdi. "Biri arayacak olursa toplantıdayım. Not alırsın, sabah gelir gelmez ararım. Bir de bu akşam çıkmadan önce çiçekleri sular mısın? Biraz solgun görünüyorlar."

"Elbette."

Winona arabasına binip kasabadan ayrıldı.

Bir hafiflik hissediyordu; bugün bu işin nihayet son bulacağı düşüncesinden olsa gerekti. Winona, Noah'nın ricasının, omuzlarına nasıl bir ağırlık yüklediğini yeni yeni fark ediyordu. Ama artık bu yükün hissettirdiği baskıdan kurtulacaktı. İlk duruşmada ihmalkârlık edip ne günah işlediyse, geçen altı hafta boyunca bu günahların bedelini ödemişti. Altı kere -bugünküyle birlikte yedi kere- cezaevine gitmiş, hiç gelmeyen bir adamı bekleyip eve dönmüştü. Her geliş gidişte en az altı saat harcamıştı.

Artık cezaevindeki pek çok yüze aşına olduğundan, giriş yaparken gülümseyip ayaküstü sohbet etti. Her şey o kadar alışlagelmişti ki memur ona yaka kartını verirken, "Özel görüşme, ha? İlk defa," deyince Winona şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

"Buyurun. Avukatların görüşme odalarından biri burası."

Winona başını sallayıp içeri girdi. Küçük bir odaydı burası. İçerisinde üzeri çizilmiş büyük bir ahşap masa ile masanın etrafına dizilmiş birkaç sandalye bulunuyordu. Duvarlar çirkin bir kahverengiydi; duvar boyası dökülmüş, boyanın altındaki beton meydana çıkmıştı. Elleri arkasında kenetli, üniformalı bir gardiyan köşede dikilmiş, dümdüz karşıya bakıyordu. Winona gardiyanın pür dikkat bakışları karşısında masadaki yerini aldı.

Kapı açıldı ve Dallas topallayarak içeri girdi. Kol ve ayak bilekleri kelepçelenmişti. Hareket ettikçe başı öne eğiliyordu.

Dallas, Winona'nın karşısına oturup kelepçeli kollarını aralarındaki masanın üzerine indirdi. "Oğlum ne istiyor?"

Oğlum, derken Dallas'ın sesinin titreyişi Winona'nın dikkatinden kaçmadı. "Sana birkaç soru sormak istiyorum. Sorabilir miyim?"

"Kalkıp çeneni kapatacak biri yok ya."

Winona bu yanıt karşısında bir zamanlar bu adamdan nasıl da nefret ettiğini hatırlayarak öfkeleni. Madem onun yanına gelmişti, işini bitirip gitmeliydi. "Dövmen hangi kolunda?"

Dallas buna şaşırmış gibiydi. "Sol kolumda. Niçin?"

Winona içinden sövdü. "Roy bir yerlere gidip soruşturma yapacak bir dedektifle falan... bilirsin işte, derinlere inecek biriyle çalıştı mı?"

"Para yoktu, biliyorsun. Roy elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Niçin ifade vermedin?"

"Tanrım, Win. Üzerinden yıllar geçti. Sabıka kaydım yüzünden ifade vermedim."

"İnsanlar senin ifadeni de duymak istediler."

"Hayır, istemediler."

"Oğlun olay yerinde kalan örnek üzerinde yeni bir DNA testi yaptırabilmem için senden izin almamı istiyor. Artık teknoloji gelişti. Kalan örnek seni aklamak için yeterli olabilir."

"Birdenbire masum olduğuma mı inanmaya başladın?"

"Bence bu test bize kesin sonucu verebilir."

"Hayır."

"Test yapılmasını istemeyişinin belli sebeplerden kaynaklandığını mı düşünmeliyim?"

"Ne düşünürsen düşün. Bu konuda hep başarılıydın zaten."

Winona öne eğildi.

"İfade tutanaklarını okudum, Dallas. Myrtle Michaelian senin ara sokaktan çıktığını görmüş. Sokak lambasının ışığının altından geçmişsin ve o da yandan dövmeni görmüş."

"Hi hı."

"Ama Myrtle'ın gördüğü dövme adamın sağ kolunda olmalıydı. Adam ondan uzaklaşmaktaydı."

"Evet. Sonra?"

"Şaşırmadın bile. Niçin?"

Dallas tek kelime etmeden Winona'nın yüzüne baktı.

Bu yanıt Winona'nın kanını dondurdu. "Şaşırmadın, çünkü o gece orada değildin. Myrtle'ın bir başkasını gördüğünü başından beri biliyordun."

"Eve dön, Winona. İş işten geçti."

"Yani suçu işlemediğini mi söylüyorsun?" Winona allak bullak olmuştu.

"Git buradan, Winona."

Winona, Dallas'a çektiği acıyı onun gri gözlerinde ilk kez görüyordu. "Niçin Vivi Ann'le görüşmeye son verdin?"

Dallas arkasına yaslanıp gözlerini kapıya çevirdi. "Vivi'nin eve getirdiği o hırpalanmış atlara nasıl baktığını gördün mü hiç?"

"Elbette."

"Beni görmeye geldiği zaman da öyle bakmaya başlamıştı. Uyumadığının, yemek yemediğinin farkındaydım. Bana inanmak onu öldürüyordu ve bundan vazgeçmeyeceğini biliyordum."

"Sen de onun adına bir tercih yaptın." Winona arkasına yaslandı. Sersemlemişti. Bu, bir çiçek dürbünündeki şekillerin içine gizlenmiş imgelerden birini aniden görmek gibiydi. İnsan o imgeyi bir kere fark edince onu nasıl olup da gözden kaçırmış olduğuna şaşıyordu. Dallas, Vivi Ann'den boşanmıştı, çünkü onu seviyordu.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Sen söyledin. Ben sana, 'Buradan git,' dedim. Artık bunların hiçbir önemi yok. Vivi Ann hayatına devam edecek ve Noah da öyle. En iyisi onları rahat bırakmamız."

Dallas'a dik dik bakarak, "Vivi'nin yaşadığım mı sanıyorsun?" dedi Winona.

Dallas'ın özlem dolu bakışları Winona'nın ömründe gördüğü hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. "Yaşamıyor mu?"

"Boşanma kâğıtlarını aldığından beri tek bir at bile kurtarmadı. Sanırım bütün bunları yapabilmek bir tür iyimserlik gerektiriyordu ki artık Vivi Ann'in içinde o iyimserlikten eser yok. Doğrusunu istersen artık o da o atlardan biri gibi; gözlerine bakıldığında görülebilen tek şey bir boşluk."

Dallas gözlerini usulca kapattı. "Beni hiçbir DNA testi kurtaramaz, Win. Test sonucunun negatif çıktığını varsayalım. Bu durumda sadece Cat'i öldürmeden önce onunla cinsel ilişkiye girmedigimi iddia edeceklerdir."

"Ama bir şansın olur. Kesin sonuç olmayabilir, haklısın -seni suçlu çıkaran başka nedenler de var- fakat bu sayede yeniden yargılamaya gidileceğinden eminim."

Dallas, Winona'ya baktı. Gri gözlerindeki çaresizlik korkunçtu. "Ve oğlum da bunu istiyor."

"Sana ihtiyacı var, Dallas. Onun hakkında neler söylendiğini tahmin edebiliyorsundur. Butchie ile Erik'in çocukları ona sürekli sataşıyorlar. Ve Noah da senin gibi çabuk öfkeleniyor."

Dallas ayağa kalkıp topallayarak döndü. Masa boyunca yürürken yere vuran zincirlerin sesi duyuluyordu. "Bu işe kalkışmak tehlikeli," dedi sonra.

"Masumsan değil."

Dallas bu sözlerle kahkahayla güldü.

Winona yanına yaklaşıp arkasında durdu. Omzuna dokunacaktı, ama gardiyan şüpheli gözlerle onları izliyordu. "Güven bana, Dallas."

Dallas dönüp baktı. "Sana güvenmek mi? Dalga geçiyorsun herhalde."

"Seni yanlış anladım. Özür dilerim."

"Beni yanlış anlamana ilgisi yok, Win. Vivi Ann'i o kadar kıskanıyordun ki, o kıskançlık gözlerini kör etmişti."

Winona uzun bir süre bu günahla birlikte yaşayacağını farkındaydı; yutkundu. "Evet," dedi, "belki de şimdi burada olmamın sebebi budur. Telafi etmek."

Dallas buna şaşırmış gibiydi. "Onu ya da Noah'yı incitmek istemiyorum."

"Aşktan, yıkımdan ya da incitmekten anlamam, Dallas, ama artık gerçeklerin ortaya çıkma zamanıdır."

Uzun süren bir sessizliğin ardından, "Tamam," dedi Dallas ve o anda, kabul ettiğini söylediği anda bile mutsuz görünüyordu.

Winona bunun sebebini biliyordu. Dallas adalet sistemini -ve aşkı- Winona'nın tanıdığından da iyi tanıyordu ve umutla övünmenin kendilerine ne kadar pahalıya patlayabileceğinin farkındaydı.

Yirmi Besinci Bölüm

Grey ailesi hafifçe yağan yağmurun altında kiliseden eve doğru yürümekteydi. Kasım ayının bu ilk pazar gününde kasaba kasvetli ve biraz da mahzun görünüyordu. Boş kaldırımlar boyunca dizilmiş çıplak ağaçların kahverengi, pürüzlü gövdeleri suya çökmüş buğulu sisin içinde hayal meyal görünüyordu.

Uzaktan bakınca şemsiyelerinin altında birbirine sokularak tepeyi tırmanan ve evlerinin uzun, engebeli araba yolunda ilerleyen aile siyah bir tırtılı andırıyordu.

Vivi Ann için günün en zor anı bu andı. Pazar sabahı kasabaya yürümek, ayine katılmak ve yemek faslında bulunmak dert değildi. Ta ki buraya gelinceye, bu araba yolunda yürümeye başlayıp da bu ağaçları Dallas'ın dikmiş olduğunu anımsayınca kadar. Bir zamanlar bu ağaçlar küçük, cılız, taze şeylerdi; Water's Edge'in toprağı onları besleyip güçlendirmişti. Bir keresinde Vivi kendini bu ağaçlara benzetmişti; o da buraya kök salmış, büyüüp daima çiçek açacak kadar sıkı dikilmişti.

Eve varıp yağmurlukları ile lastik çizmelerini kapının yanına yığdıkları sırada Vivi Ann'in yüzünden düşen bin parçaydı. Mutsuz ya da sıkın olduğundan değildi; hissettiğı şey daha ziyade keyifsizlikti. Neşesi yoktu.

Üstelik bu his yalnız ona özgü değildi. Noah da haftalardır suratı asık dolaşıyor, kapıları çarpıyor, dinlediğı müziğin içinde kayboluyordu.

Vivi Ann bu pazar günü akşamüstünde zihnini hiçbir şeyle meşgul etmemeye çalışarak mutfağı yöneldi ve yemek hazırlamaya girişti.

Vivi üç adet ev yapımı tavuk böreğini fırına koyarken, "Şerili parmesanlı krema sosu ile börek hamuru sebzelerin vitaminini öldürüyormuş, biliyor musun?" dedi Aurora.

"Bu Paula Deen³⁴ tarifi," dedi Vivi Ann. "Neyse ki içinde mayonez ya da ekşi krema yok. Ayrıca biraz kilo da alabilirsin."

* 1947 yılında doğan Amerikalı bir aşçı. restoran işletmecisi, yazar ve aktris. (ç. n.)

"Benim dişimin arasında kalanlar bile onun yediğinden fazladır," dedi Winona.

Kendine bir kadeh daha şarap alırken, "Ha ha ha," dedi Aurora, "Çok komik. Epeydir gülmemiştin."

Bu, çocukluklarının yeşil kırlarından koparılan bir hatıraydı ve Vivi Ann günlerdir ilk kez gülümsemekte olduğunu fark etti. Kadehini eline alarak, "Haydi verandaya çıkalım," dedi Vivi,

"yemeğin pişmesine daha kırk dakika var."

Verandaya çıkıp oturdular. Vivi Ann annesinin en sevdiği eskimiş, beyaz hasır sandalyede arkasına yaslanıp ayaklarını tırazana uzattı ve çiftliği izlemeye koyuldu. Yeşil arazi, saçaklardan sarkan gümüşü bir yağmur perdesinin ardında bulanıklaşıyor, her şey uzak ve hayali bir görünüme bürünüyordu. Plaj kumu camından yapılmış rüzgâr çanları arada sırada ezgili bir biçimde tıngırdıyor, burada olması gereken ama olmayan birini anımsatıyordu. Vivi bunu duyunca merak etti; anneleri hayatta olsaydı bu aile nasıl bir aile olurdu, acaba? Vefat etmeden önceki gece onlara, *Rüzgâr çanını duyunca sesimi anımsayın*, demişti annesi. Vivi Ann o son birkaç aya dair pek fazla bir şey hatırlamıyordu; çoğunu zihninden uzaklaştırmıştı, ama ablalarıyla birlikte annelerinin yatağının başına toplanıp el ele tutuşarak ağlamamaya çalıştıkları o gece hatırlıydı. *Benim bahçe kızlarım. Keşke büyüdüğünüzü görebilseydim.*

Vivi Ann derin derin iç çekti. Annesiyle bir gün daha geçirebilmek için neler vermezdi. Rüzgâr çanlarına dokunup çanların tatlı ezgisini dinledi. Ardından geçen yarım saat boyunca önemsiz şeylerden söz ettiler; en azından o ve Aurora.

Winona'nın arkasında dururken, "Bugün acayip sessizsin, Win," diye seslendi Aurora.

"Buna şaşırmış gibisin," dedi Winona.

Aurora, "Mark yüzünden, değil mi?" diye sordu. "Seni sevdiğini hâlâ söylemedi mi?"

Winona başını salladı. "Sanırım gerçek aşka rastlamak gerçekten zor."

"Bence de öyle," dedi Aurora.

Vivi Ann, Aurora'nın boşanmadan bu yana sert bir mizaca bürünmüş olmasından nefret ediyordu, fakat bunun sebebini anlamak zor değildi. Aşk, insanı enkaza dönüştürebilirdi; en çok da yitirilmiş olanı.

"Sen gerçek aşkı buldun, Vivi Ann," dedi Winona sonunda kafasını kaldırıp. "Dallas ve sen birbiriniz için her şeyden vazgeçtiniz."

"Winona," dedi Aurora usulca, "ne yapıyorsun? Sarhoş musun? Bu konuyu açmadığımızı..."

"Biliyorum," dedi Winona. "Dallas hiç burada bulunmamış, asla ailemizin bir parçası olmamış gibi davranıyoruz. Vivi Ann'i çırpınırken görünce ona ya atları soruyoruz ya da okuduğumuz yeni kitaptan söz ediyoruz. Noah'ı Dallas'ın çocuğu olduğu için yaralanıp hırpalanmış bir halde gördüğümüzde ona kendine hâkim olmasını söyleyip, konuşmalar ve sözler bizi yaralayamazmış gibi yapıyoruz. Oysa yaralayabiliyorlar, değil mi, Vivi? Niçin bundan hiç söz etmiyoruz?"

"Çok geç kaldın, Win," dedi Vivi Ann. Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

"Kesinlikle," dedi Aurora. "Olmuşla ölmüşe çare yok."

"Ya kişi ölmediyse? Çare aramamalı mı?" diye sordu Winona.

"Boş ver, Win," dedi Vivi Ann. "Kafayı vine neye taktıysan, bırak gitsin. Eğer derdin buysa, seni uzun zaman önce affettim."

"Affettiğini biliyorum," dedi Winona. "O affın ne kadar büyük bir özveri olduğunu anladığımı sanmıyorum."

Anlamaya başladığını düşünerek, "Âşık olunca mı anladın?" diye sordu Vivi Ann. Ablası sonunda âşık olmuştu ve Vivi Ann'in ne kadar derinden yaralandığını bu his sayesinde daha iyi anlamaya başlamıştı.

Winona derin bir nefes aldı. "Oraya..."

Arkalarındaki kapı sinekliği ardına kadar açıldı, "Fırın sinyal veriyor, anne," dedi Noah.

Vivi Ann konuşmanın bölündüğüne sevinerek ayağa fırladı. "Teşekkürler, Noah. Evet, herkes masaya." Aceleyle mutfığa girip her şeyi hazırladı; salata, mısır ekmekleri, tavuklu börekler.

Akşam yemeğini tam zamanında servis edip sandalyesine oturdu.

Babaları masanın başında kafasını öne eğip dua ederken herkes sadakat ve şükranlarını dile getiren tanıdık sözlere eşlik etti.

Vivi Ann duanın ardından gözlerini açınca sol tarafında, Winona'nın bir kâğıt tomarını göğsüne yaslamış vaziyette durduğunu gördü.

"Bize yine konuşmanı dinletme," dedi Aurora. "Bu benim doğum günü yemeğim."

Winona tuhaf bir biçimde öne atıldı; sanki biri onu arkasından itmişti. "Geçen hafta cezaevine gidip Dallas'la görüştüm."

Bütün oda sessizliğe bürünmüştü ki Noah'nın haykırışı duyuldu: "Ne?"

Winona, Vivi Ann'e kâğıtları uzattı. "Resmî işlem başladı. Cuma günü dilekçeyi adliyeye verdim."

Belgeleri okurken Vivi Ann'in elleri titriyordu. "Olay yerinde bulunan DNA örneğinin yeniden test edilmesi talebi."

"Dallas testi kabul etti," dedi Winona.

Vivi Ann, Noah'ya baktı. Oğlunun gülüşünü görünce içinden ağlamak geldi.

"Biliyordum!" dedi Noah. "Eve dönmesi ne kadar sürecek?"

Vivi Ann sandalyesini masadan uzaklaştırıp ayağa kalktı. "Masum olduğumu mu düşünüyorsun, Winona? *Şimdi* mi? O zaman tek kelime etmemiştin." Sesi titreyen Vivi geriye doğru sendeledi.

Henry avucunu masaya öyle bir vurdu ki çatal bıçaklar ile tabaklar tangırdadı. "Kes şunu, Winona."

Babasına, "Kes sesini," diye. ağırdı Aurora. Winona'ya döndü, "Yanıldığımızı mı söylüyorsunuz?"

Winona, Vivi Ann'e baktı, "Hepimiz değil. O biliyordu."

"Bana onu aklayabilecek taleplerden, testlerden ya da dilekçelerden kaç kere söz edildiğini biliyor musun? Bütün bunlara bir daha katlanamam. Söyle ona, Aurora. Noah'nın kalbi kırılmadan vazgeçmesini söyle."

"Bunu yapamazsın, anne."

Aurora yavaşça ayağa kalkıp Winona'nın yanına sokuldu. "Üzgünüm, Vivi. Eğer hatamızı telafi etme şansımız varsa..."

Vivi Ann odadan fırlayıp bahçeye çıktı. Yağmur damlaları yüzüne vurup gözyaşlarına karışıyordu. Nefes nefese kalıncaya dek koştu ve ıslak çimenlerin üzerine yığıldı.

Tepeyi çıkan Winona'nın kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu işitti. Damlalar çit kazıklarına, yapraklara ve çimenlere vururken, ablasının derin derin soluk alıp verişini bu yağmur senfonisine rağmen ayırt ediliyordu.

Winona, Vivi'nin yanına oturdu.

Vivi Ann kıpırdamadı. Düşünebildiği tek şey bütün bunlara inanmayı ne çok istediği ve on iki yıl önce ablasının desteğini hissedebilmiş olsa ne kadar mutlu olacaktı. Bir an için

Winona'dan nefret ettiğini hissettiyse de sonradan bu his bile uçup gitti. Vivi yavaşça kalktı. "Biliyorsun, işe yaramayacak. Bütün umutlarımızı yeşertip bizi yeniden o çamurun içine sürükleyeceksin. Sonunda Dallas olduğu yerde kalacak ve Noah da hayatın ne kadar boş olduğunu anlayacak." Vivi'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Bu yüzden vazgeç, tamam mı?"

"Yapamam."

Vivi Ann bu yanıtı alacağını biliyordu ama yine de içi acıyordu. "Öyleyse bana neden söyledin? Benden ne istiyorsun?"

"Dua etmeni."

Vivi Ann göğüs geçirdi. "Tabii ki edeceğim."

"Teşekkürler, açık konuşmak gerekirse ben..."

Vivi Ann ayağa kalkıp uzaklaştı. Kulübeden içeri girip kapıyı ardından kapattı, mutfığa gitti, ucuz tekiladan üç kadeh içti ve giysilerinin sırlıslıkla olduğunu ya da çamurlu çizmelerinin hâlâ ayağında olduğunu aldırış etmeden yatağına uzandı.

"Anne?"

Vivi, Noah'nın eve girdiğini duymamıştı bile. Ama oğlu şimdi burada, yatağının yanındaydı.

"Nasıl sevinmezsin?" dedi Noah.

Vivi ona bir şey söylemesi gerektiğinin, onu boş beklentilerin sonunda yaşanan yıkıma hazırlaması gerektiğinin farkındaydı. İyi bir anne böyle yapardı.

Fakat şimdi Vivi'nin içinde hiçbir şey kalmamıştı; ne iradesi, ne ruhu, ne de kalbi.

Yan dönüp dizlerini göğsüne çekti. Gözlerini yastığının kırık beyaz renkli, soğuk tümseğine dikmiş, düzensiz kalp atışlarını dinlerken her şeyi anımsıyordu. En çok da boşanma kâğıtlarını imzalayışı geliyordu aklına. Kimse Dallas'a inanmazken onu orada bir başına bırakmıştı. Yıllardır kendi kendine, yapılması gereken şeyi yapmış olduğunu, yaşamaya devam etmek için başka çaresi kalmamış olduğunu söyleyip durmuştu, ama şimdi bu bahane inandırıcı gelmiyordu.

Vivi, Noah'nın geri çekilip uzaklaştığını, onu orada anılarıyla bırakıp kapıyı çekip çıktığını duyduğu halde umursamadı.

Winona ardında yağmur sularıyla dolu izler bırakarak çiftlik evine doğru yürüdü. Mutfakta bulaşık yıkamakta olan kız kardeşini izleyerek öylece, bir başına dikildi. Babası çalışma odasına çekilmişti ve tabii ki kapısını kapatmıştı; bu 'kafam bozuk, içiyorum' anlamına gelen Grey ailesi sinyaliydi.

Winona'nın arkasından kapı çarpılarak açıldı ve Noah koşarak eve girdi.

"Kesinlikle harikasin, Winona teyze." Noah, teyzesine koşup sarıldı. Winona'yi kucaklarken, sanki her şey bitmiş ve hayatında en çok istediği şeyi kavuşmuş gibiydi.

Noah geri çekilip kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Winona ne diyeceğini bilemedi. Kalkıştığı işin önemi ortaya çıkmış ve artmıştı. Doğru şeyi doğru sebeplerle yapıyor olmayı diliyordu.

Oturma odasına girerken, "Ablamla konuşmam gerek, Noah," dedi Aurora. Pembe bir havluyla ellerini kurulamaktaydı.

"Ama bir sürü sorum var," dedi Noah inatçı bir tavırla, "ve annem öylece yatıyor. Her

zamanki gibi."

"Üzerine gitme. Haydi dışarı."

Noah hayli dramatik bir hayal kırıklığı pozuna -buna kapıyı çarpmak da dâhil- bürünerek evden çıktı.

Winona'nın gözü çalışma odasının kapalı kapısına ilişti. "Babam bir şey söyledi mi?"

"Paslanmış boruların sesi bile onunkini bastırır. Huysuz, acınası yaşlı adamın teki ve ne düşündüğü umurumda bile değil. Ne yazık ki sen bunu kafaya takıyorsun." Aurora yaklaştı. "Ben şunu merak ediyorum, Win, bu doğru mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni seviyorum. Biliyorsun. Ama Vivi Ann'i hep kıskanmışsındır."

İlk başta Dallas da aynı şeyi söylemişti. Winona insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü öğrenince utanmıştı. Üstelik bunları hak ettiğini bilmek daha da utandırıcıydı. "Korkarım o masum. Bunu mu duymak istiyorsun?"

"Peki, onu hapisten çıkartabilecek misin gerçekten?"

"Bilmiyorum. Denemekten başka çare yok."

"Bu işin üstesinden gelemesen, Tanrı yardımcın olsun, Win," dedi Aurora, "Vivi bu kez dayanamayabilir."

"Biliyorum."

"Peki," dedi Aurora sonunda. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Vivi'nin yanında ol," dedi Winona. "Beni bir süre görmek istemeyecektir ve yalnız kalmasını istemiyorum." Kız kardeşi dönüp giderken, "Bir de, Aurora?.." diye seslendi Win, "benim için dua et."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu geceden itibaren hepimiz için dua edeceğim."

Şu anda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum ve soracak kimse de yok. Büyük sürpriz! Keşke okulda olsaydım ve Cissy'yle konuşabilseydim. O bir yanıt verirdi.

Her şey geçen akşam yediğimiz aile yemeği sırasında başladı. Winona teyzemin duaya eşlik etmediğini fark edene kadar her şey gayet olağan görünüyordu. Bunu fark eden büyükbabam çok sinirlendi.

Sonra teyzem anneme birkaç kâğıt uzatıp babamın DNA testini yaptırmaya ikna olduğunu söyledi. Buna inanamadım! İçimden kahkaha atmak geldi ama kıyamet koptu. Büyükbabam elini masaya vurdu, annem iyice delirdi ve Aurora teyzem Winona teyzemin tarafını tuttu.

Annem Winona teyzeme bağırarak bir şeyler söyleyip dışarı fırladı. Bittiğini sandım ama büyükbabam öfkeden deliye döndü. Yerinden öyle hızlı kalktı ki bardağı yere düşüp kırıldı ve teyzeme, "Bunu yapmayacaksın, Winona," dedi, "yeter artık."

Sonra Aurora teyzem büyükbabama onun huysuz, yaşlı bir adam olduğunu ve bir yanlış görüp bunu düzeltmeye çalışan Winona'yla gurur duyması gerektiğini söyledi.

Winona teyzem yapmakta olduğu şeyin bir seçim olmadığını, bazı şeylerin yapılması gerektiğini anlatmaya çalıştı ve büyükbabam çalışma odasına gidip kapıyı çat diye kapattı. Ben annemin arkasından koşup onunla konuşmaya çalıştım, ama o yalnızca yatağında bir salyangoz gibi kıvrılıp gözlerini duvara dikti ve çiftlik evine geri döndüğümde de Aurora teyzem beni İcap. dışarı etti. Soru sormama izin vermedi bile. Winona teyzem de ağlamaklı oldu. İşler çok karıştı.

Kimse ne hissettiğini umursamıyor.

Ama hangisinin ne söylediğini umurumda değil, ben babama inanacağım ve bu annemi sinir ediyorsa, çok yazık.

Belediye başkanlığı münazarasının yapılacağı sabah Winona gün doğmadan uyandı ve bir daha uyuyamadı. Bu gri kasım sabahında uzun müddet yatağında uzandı ve Fransız kapıların küçük camlarından dışarıya baktı.

Nihayet saat sekizde üzerindeki örtüyü çekip yataktan kalktı. Çıplak ayakla usulca alt kata inip bir demlik kavrulmuş Fransız kahvesi yaptı, kahveyi büyük bir kupaya doldurdu ve hem kahvesini hem de münazara notlarını alıp üst kata çıktı.

Dört saat boyunca yatağında oturup notlarını tekrar tekrar okudu. Gerekli olan her maddeyi zihnine iyice kazıdı; Oyster Sahili'nin nüfus oranı, Hood Kanalı sularında baş gösteren yavaş ölümün çevresel etkileri, som balığı ve kereste sanayilerinde kapasite düşüşü yaşanırken kasabalıların karşılaştığı sosyoekonomik sıkıntılar. Winona komşularının bu münazaradan ayrılırken onun kasabayı yönetme kabiliyetine yürekten inanmış olmalarını istiyordu. Halkının ağzından kendisinin, kuşkusuz, gelmiş geçmiş en iyi belediye başkanı olacağını duymak istiyordu. Birinci hedef buydu. İkinci hedef, modern hafızada gerçek anlamda en iyi belediye başkanı olarak yer edinmekti.

Saat ikide Aurora, elinde büyük makyaj çantası ve Winona için getirdiği kıyafetle kapıda belirdi. Vivi Ann'in ortalarda görünmemesi dikkat çekiciydi.

Aurora evden içeri daldı. "Seni lacivert kruvaze döpiyeslerinden birinin içinde görmeye tahammül edemeyeceğim."

"Hey. Pahalı takımlar onlar."

"Bu bahane olamaz. Bak, sana bu güzel kıyafeti getirdim. Dökümlü ama şık duruyor. Ayrıca büyükannelerinkinden daha moda bir kolye takmaya ne dersin?"

Winona yatağının ucuna oturdu. "Teslim oluyorum."

"Mükemmel."

"Vivi nasıl?"

Aurora ablasının saçlarını taradı ve evden getirdiği düzleştiriciyle düzeltmeye koyuldu. "Sessiz. Sanırım korkuyor. Noah babasının her an eve dönebileceğinden emin." Aurora eğildi. "Yaptığın işten eminsin, değil mi? Mahkeme Dallas'ın DNA örneğini olay yerindekiyle karşılaştıracak ve uymuyorsa onu serbest bırakacak, değil mi?"

Winona bu sorunun ağırlığı altında ezildi. "Bildiğim bir şey varsa o da Dallas'ın masum olabileceği ihtimalini keşfettiğimden beri uyku uyuyamadığım. Cezaevini bir görsen... Hele Dallas. O da Vivi Ann kadar perişan halde."

"Tabii," dedi Aurora. Winona'nın saçını nazikçe geriye tarayıp şık bir tel tokayla tutturdu. "Hiç aklım almıyordu... Yani, Dallas, Vivi Ann'i o kadar seviyordu ki. Onun Cat'le kıştırdığına hiç inanmadım. Bunu o zaman söylemeliydim."

"Seni dinlemezdim. Kimse dinlemezdi."

"Ama hiç değilse Vivi yalnız olmadığını anlamış olurdu."

Winona dalıp gitti. Doğruydı bu; bazen bir tek insanın desteği bile çok şeyi değiştirebiliyordu.

Sonraki bir saatte iki kardeş, Dallas Raintree konusu hakkında konuşmadılar. Münazaradan, sonraki hafta yapılacak seçimden ve yaklaşan tatilden söz ettiler. Winona notlarına göz gezdirirken Aurora Ricky'nin nadir ve aceleye getirilmiş aramalarından yakındı.

Sonunda evden ayrılırken Winona olabildiğince güzel görüldüğünün farkındaydı. Aurora onun saçlarını düzleştirmiş, ona kahverengi gözleri ile açık tenini ortaya çıkaran mükemmel bir makyaj yapmıştı. Winona'ya getirdiği takım, şarap rengi, yumuşak bir kumaştan yapılmış astarsız ceket, aynı kumaştan pantolon ve siyah renkli yuvarlak yaka bluzdan oluşuyordu.

Gitme zamanı geldiğinde, "Hazır mısın?" diye sordu Aurora.

"Hazırım."

İki kardeş dışarı çıkıp liseye doğru yürüdüler. Liseye varınca kızların soyunma odasına girip etkinliğin başlamasını beklemeye koyuldular.

"Teşekkürler, Aurora," dedi Winona kız kardeşine sarılarak, "desteğin benim için çok kıymetli."

"Hakla onları, ablacığım."

Winona soyunma odasından çıkan kız kardeşinin ardından baktı ve sonra son bir kez notlarına bakmak için parlak ahşap sıralardan birine oturdu. Verileri incelemeye öylesine dalıp gitmişti ki birinin yanına yaklaştığını fark edince irkildi.

"Vakit geldi, Winona."

Winona güldü. Heyecanlı ve endişeliydi. Öyle ki sabırsızlıktan başı dönüyordu. Kendini yaşamı boyunca hiçbir şeye bu kadar hazır hissetmemişti.

Bu bir başlangıç bile olabilirdi belki de.

Senatör Grey.

Neden olmasındı ki? Winona kurul üyesinin ardından spor salonuna girdi. İçeride, basketbol sahasına yerleştirilmiş katlanan sandalyelerde yüzlerce arkadaşı ve komşusu oturmaktaydı. Onların önünde üzerine mikrofonların yerleştirildiği iki kürsü bulunuyordu.

Winona içeri girince topluluk bir sessizliğe büründü. Gözlerinde ancak huşu olarak tanımlanabilecek bir hisle onu izliyorlardı. İnsanların hayranlık dolu bakışları Winona'ya kendini güçlü hissettiriyordu. Winona kürsülerden birine çıkıp yerini aldı. Bir dakika sonra rakibi salondan içeri girdi; adam pışmış kelle gibi sırtıyordu. Tokalaşmak için elini uzatırken, "Bu akşam pek bir güzelsin, Winona," dedi rakibi.

"Ah, çok teşekkür ederim, Thad. Ama biliyorsun, burada önemli olan görünüş değil."

"Sekiz yıldır belediye başkanlığı yaptığım için neyin önemli olduğunu senden daha iyi biliyordum herhalde, ama cehalet seni açık konuşmaktan alıkoymasın."

Winona neşeyle gülümserken içinden, *Canına okumak için sabırsızlanıyorum*, diyordu. "Pek yakında göreceğiz."

Ardından Thad, tıpkı ringdeki bir boksör gibi köşesine -kürsüye- çekildi ve Winona yerinde kaldı. On yıl önce başkanlık yapan adam, Tom Trumbull, aralarına girip mikrofona yaklaştı ve iki adayı tanıtip soru-cevap şeklindeki münazaranın kurallarını hatırlattı.

"İlk soruyu Başkan Olssen'e yöneltiyoruz. Thad, yanıt vermek için iki dakikan var ve Winona, Thad'in yanıtını çürütmek için bir dakikan var. Başlayalım mı?"

Erik Engstrom hemen ayağa kalktı. "Başkan Olssen. Belediye başkanlığının kolluk

kuvvetlerini denetleme yetkisi olduğunu hepimiz biliyoruz. Sizin yönetiminiz vatandaşlarınız olarak bizlerin kendimizi daha güvende hissetmemizi nasıl sağlayacaktır?"

Bu bir ahmak tarafından sorulan aptalca bir soruydu, ama Winona'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Winona gülümseyerek kalabalığa şöyle bir göz gezdirip dost yüzler aradı. Aurora ile Noah hemen önde oturmaktaydılar; ona bakıp cesaretlendirici bir tavırla başlarını salladılar. Vivi Ann ile Henry onların yanında put gibi oturuyor, ikisi de gülümsemiyordu. Tabii ki burada olacaklardı. Henry kasabasının Water's Edge'teki anlaşmazlıklardan haberdar olmasına izin vermezdi. İnsanlar dedikodu yapardı. Winona babasının ele güne karşı rezil olmama kaygısı taşımasına ilk kez minnettar kaldı.

Mark ile Cissy, Myrtle'la birlikte arkada oturmaktaydı.

"Yanıt hakkı sizindir, Bayan Grey," dedi Trumbull.

Winona duraksamadı. "Kolluk kuvvetlerinin mali desteğe ve dikkatli denetlenmeye ihtiyacı vardır, ama üzerlerindeki hükümet baskısını artırarak işlerini zorlaştırmaya gerek olmadığı kesindir. Başkan olarak Şerif Bailor ile yardımcılarına destek olmayı görev bileceğim. Amacım onların yoluna taş koymak değildir."

Aurora ile Noah buna cevaben heyecanla alkışladılar.

Winona izleyicilerin geri kalanına bakınca telaşa kapıldı; insanlar ellerini kucaklarında kenetlemiş oturuyorlardı.

Myrtle Michaelian ayağa kalktı. "Winona," dedi kadın tereddütlü bir sesle, "polislerin ahmak olduğunu düşünürken onların yoluna taş koymamayı nasıl başaracağını merak ediyorum."

"Üzgünüm, Myrtle. Neden söz ettiğini anlayamadım."

"Duyduğuma göre birdenbire Dallas Raintree'nin masum olduğunu düşünmeye başlamışsın. Bu demek oluyor ki polis ve jüri ya ahmaklık ediyor ya da yanılıyor. Ve sanırım benim de yalancı olduğumu ima etmiş oluyorsun."

Winona kendisine niçin surat asıldığını şimdi anlıyordu. Mahkeme başvurusuna dair haberler umduğundan da hızlı yayılmıştı.

Derin bir nefes aldı ve her kelimeyi incelikli bir dikkatle seçerek açıklama yapmaya koyuldu, ama kalabalığa bakarken her şeyin farkındaydı. Kullandığı kelimeler itinayla seçilmiş ve gösterişli, tutkulu bir biçimde bir araya getirilmiş olabilirdi, ama nihayetinde hepsi de ağırlığı olmayan şeylerdi; havada süzülen sabun baloncukları gibi kayboluveren ses ve nefes parçacıklarıydı bunlar. Uzun süre önce yapılmış bir hatayı telafi etmek kimsenin umurunda değildi.

Kimse Dallas Raintree'yi umursamıyordu.

Açıklamasının orta yerinde Trumbull sözünü kesti, "Süren doldu, Winona."

Alkışlar duyuldu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bu hayatımın en kötü Noel'iydi. Kiliseye gittik ama bence bağışlayıcılık ve sadakat hakkında yapılan konuşmaların hepsi saçmalık. Yani kasabada Winona teyzemle konuşan yok ve onun yapmaya çalıştığı tek şey insanlara babam hakkında yanılmış olabileceklerini anlatmak.

Babam da yardımcı olmuyor, çünkü HÂLÂ BENİMLE GÖRÜŞMÜYOR. Winona teyzem onun bana kelepçeler içinde ve parmaklıklar ardında görünmek istemediğini söylüyor, ama bu çok saçma. O kadını öldürmediğini babamın ağcından bir duyabilseydim her şey daha kolay olurdu; biliyorum.

Bütün bunları Cissy'yle de konuşmaca çalıştım, ama bu bile eskisi kadar işe yaramıyor. Okulda, orada burada konuşuyoruz ama insanlar artık bizi izliyor, parmaklarıyla gösteriyor ve fısıldıyorlar. Söместir sırasında onu hiçbir yerde bulamadım. Saklandığını ve benimle birlikte görünmek istemediğini biliyorum. Bunu bilmek çok kötü. Babasının Winona teyzeme ne kadar öfkелendiğinin farkındayım. Cissy büyükannesinin de ağlayıp durduğunu söylüyor. Bu durum beni acayip uyuz ediyor. Niye herkes kafayı babamın bir katil olmasıyla bozmuş? Onun masum olduğu FİKRİ herkesi deli ediyor gibi sanki. Winona teyzem, insanların hukuka ve polislere inanmaya ihtiyaç duydukları ve bizden korktukları için böyle yaptıklarını söylüyor, ama bu son derece yapmacık.

Noel gecesi büyükbabamlardan eve döndüğümüzde annemle bu konu hakkında konuşmaya çalıştım. Üzgün olduğu belliydi ve bir şeye kafası bozulduğunda hep yaptığı şeyi yapıyor; ağzını bıçak açmıyor ve sanki beklediği bir şey varmış gibi pencereden dışarı bakıyor. Ama eline babama yeniden inanmak için bir fırsat geçti, hatta belki de onun yeniden evimize dönmesini bile umut edebilir. Ama o Winona teyzemin bunu denemeye kalkışmakla bile hayatımızı mahvettiğini düşünüyor.

Ben de bu gece ona sordum. "Neden babamın evimize dönmesini istemiyorsun?" dedim.

Ve AĞZINI BİLE AÇMADI. Orada yokmuşum gibi çekip mutfağa gitti. Ben de odama gidip kapıyı çarptım.

Ne de mükemmel bir Noel.

Not: Bu arada Winona teyzem seçimi açık ara farkla kaybetti. Dedikodulara bakılırsa ona yalnızca Aurora teyzem ile annem oy vermiş.

Vivi Ann, Noah'nın odasının kapısını çarptığını duydu. Başını eğdi, tutmakta olduğu soluğunu bıraktı.

Bu böyle sürüp gidemezdi.

Dik durup uzun süre önce kaybettiği gücünü toplamaya çalışarak koridordan geçti ve oğlunun odasına yaklaştı. Kapıyı çalıp Noah'nın asabi bir sesle, "Gel, seni durduramam," dediğini duyduğunda ona ne söyleyeceğini düşünüyordu. Kapıyı açıp içeri girdi; duvara ilıştırılmış posterler ile resimlere bakıyormuş gibi yaptı. "Dallas'ın geri dönmesini niçin istemediğimi sordun."

"Sen de pencereden dışarı baktın."

Vivi sonunda dönüp oğluna baktı. "Evet. Yanına oturabilir miyim?"

"Bilmiyorum. Yapabilir misin?"

Vivi, Noah'nın yatağına yaklaştı. "Kenara kay." Yanına oturdu. "Küçükken odanda elektrik olmadığı zamanları hatırlıyor musun? Böyle yanına oturup cep fenerinin ışığıyla sana kitap okurdum. *Karanlık Yükseliyor* adlı romanı severdin hani?"

"Soruma cevap ver, anne."

Vivi sallanan yatak başlığına yaslanıp iç çekti. "Win'le takılmana izin vermemeliydim. Onun Doberman tekniklerini kapmışsın."

"Teyzem hakkında kötü şeyler söyleme. Bu berbat ailede babamı düşünen tek kişi o."

"İnan bana, Noah. Babamı düşünüyorum ben."

"Ben de buna inandım. Ondan hiç söz etmiyorsun. Evde hiç fotoğrafı yok. Gerçekten de düşündüğün belli. Hapishaneden çıkmasını ummuyorsun bile."

"Gençsin, Noah, bu yüzden umut etmek sana cazip geliyor ve bu bana gurur veriyor. Gerçekten. Ama yıllar bana başka türlüünü öğretti. Umudun sonu karanlık da olabilir."

"Ne olmuş? Yeter ki pes etme."

Vivi Ann ıstırap içinde gözlerini kapattı. "Söylemesi kolay, Noah. Bizim... Dallas'la benim, neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ona bu suçu işleyip işlemediğini sordun mu hiç?"

"Hayır," dedi Vivi sessizce. "Ona inandım. İnandım, inandım, inandım ve... sonra son başvurusu reddedildi ve o da benimle görüşmeyi kesti. Ondan sonra dağıldım. Kaza yaptığımız günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onun eve dönmesini beklerken az kalsın ölüyordum. Benim yaşadıklarımı yaşamamı istemiyorum."

"İnanmak zorundayım, anne," dedi Noalı.

"Bir evlat *öyle yapmalı*. Ve evlendiğim adam, sevdiğim o adam, senin hissettiğin her şeye değer. O adam senin baban. O adam hayatın boyunca hikâyesini dinlediğin katil değil. Ama... senin yanında buna neden katlanamadığını! da anlamaya çalış. Yalnızca o kadar güçlü değilim. Ve bundan utanıyorum."

Noah uzanıp annesinin elini tuttu. "Ama sen yalnızdın. Bense sana sahibim."

Winona sahil evinin penceresinin önünde durmuş, ilerideki yola bakıyordu. Ocak avının dokuzuydu. Yaklaşan yağmur fırtınasını haber veren rüzgârlı ve soğuk bir gündü. Ruh haline uygun, alçalmış gri bulutlar yüzünden dışarıdaki her şey buğulu ve ıslak bir görünüme

bürünmüştü. Uğursuz bir yeni yıl başlangıcıydı bu.

Okul servisi ağaçların arasından göründü ve Mark'ın evine giden araba yolunun başında bir süre durdu. Araç yeniden hareket ettiğinde Winona hâlâ orada durmuş, çıplak ve soğuk arka bahçeye bakıyordu. Bu pazartesi sabahında içini bir yalnızlık hissi kaplayıverdi.

Dün gece ıssız yatağında saatlerce uzanıp Mark'la arasını düzeltmek için bir çare düşünmüştü. Mark'a hatasını anlaması için zaman tanımış, onun bir gece buraya gelip özür dileyeceğini düşünmüştü ama böyle olmamıştı. Kasım ayı bitip aralık ayı gelmiş ve ardından da yeni bir yıl başlamıştı, ama Mark hâlâ evinden çıkıp Winona'nın kapısına gelmemişti. Winona sık sık burada durmaya, ışıklarını geceleyin geç saate kadar açık tutmaya özen göstermişti, ama hâlâ hiçbir gelişme yoktu.

Dün gece Winona'nın aklına ilk kez Mark'ın onu bekliyor olabileceği geldi. Hata yapan kendisiydi (başvuru yaptığını Mark'a söylememişti; oysa söylemesi gerekirdi, bunu şimdi fark ediyordu), bu yüzden Mark *ondan* bir özür bekliyor olabilirdi.

Winona düşündükçe buna daha çok inandı.

İtinayla giyinip yün paltosuna sarındı ve komşu evin yolunu tuttu. Bir an tereddüt ettikten sonra yassı taşlardan yapılmış merdivenden çıkıp zili çaldı.

Mark ayağında terlikleri ve üzerinde bornozuyla kapıyı hemen açtı. Duştan çıkmıştı ve saçları hâlâ ıslaktı. "Selam," dedi Winona tereddütle gülümseyerek. "Özür dilememi bekliyor olabileceğini düşündüm."

Winona'nın büyük bir özlemle beklediği tebessüm belirmedi. "Winona," dedi Mark asabi bir sesle, "bunu daha önce tartıştık. Birçok kere."

"Beni sevdiğini biliyorum," dedi Winona.

"Hayır, sevmiyorum."

"Ama..."

"Annemle hiç konuştun mu? Onu çıkmak üzere olan bu ateş fırtınasına karşı uyardın mı? Muhabirler her gün onu arıyor. Artık evden dışarı güç bela çıkıyor; çok üzgün."

"Ben asla Myrtle'in yalan söylediğini ima etmedim."

"Ah, sahi mi?"

"Görgü şahitlerinin yanılması sık rastlanan bir durum. Araştırma yaparken..."

"Nereden bakarsan bak, onun hata yaptığını kastediyorsun ve kasabadaki herkes bunu biliyor."

"Anlamıyorsun."

"Anlamayan *sensin*. Bu mücadeleyle herkesi incitiyorsun. Öylece kabullenmemizi mi umuyorsun gerçekten?"

"Senin anlayacağım düşünmüştüm, Mark. Beni tanıyorsun. Bunca şeye boşu boşuna kalkışmam. Doğru olan bu. Bunu çok daha önce yapmalıydım."

"İşte bu; seni tanımıyorum. Görünen o ki hiç tanımamışım. Hoşça kal." Mark geri çekilip kapıyı kapattı.

Winona eve dönerken ve arabasına binip kasabaya giderken yol boyunca Mark'ın sözlerini yineledi: *Hayır, sevmiyorum*. Hangisinin daha kırıcı olduğunu bilemiyordu; Mark'ın artık onu sevmediği fikri mi yoksa hiç sevmemiş olduğuna dair o sarsıcı gerçek mi daha acıydı? Winona yıllardır ilk kez, Luke'la konuşmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu hissetti. Çocukluklarında

yaptıkları gibi onunla yan yana oturmak, nerede yanlış yaptığını, niçin baştan savılması bu kadar kolayken sevilmesi bu kadar zor bir insan olduğunu ona sormak istedi, ama Luke'un yokluğunda aralarındaki dostluk bozulmuştu. Luke onu yıl boyunca bir ya da iki kez aramıştı ve çoğunlukla ya onun çocukları ya da Winona'nın kariyeri hakkında konuşmuşlardı.

Winona kasabaya varınca arabasını garaja çekip evin yanından dolandı ve giriş kapısına geldi.

Lisa masasının başına geçmiş bilgisayarda bir şeyler yazmaktaydı. "Baban cam odada. Buraya saat. sekizde geldim ve o buradaydı. Verandada oturuyordu."

"Teşekkürler." Winona paltosunu çıkarıp döndü ve cam odaya yöneldi.

Henry Fransız kapıların kenarındaki beyaz hasırdan antika sandalyede sırtı dimdik, çizmeli ayaklarıysa zemine çakılı vaziyette oturmaktaydı. Pürüzlü -zayıf parmakları kotlu bacaklarının üzerinde kıvrılmıştı; elinde bir şeylerin habercisi bir titreme vardı. Kahverengi, ter lekeli kovboy şapkasının altında beyaz saçları seyrek ve darmadağın görünüyordu. Winona ona yandan bakınca çenesini sıkmakta olduğunu görebiliyordu.

"Merhaba baba," dedi yaklaşarak.

Henry şapkasını çıkartıp kucağına koydu ve eliyle saçlarını düzeltti. "Buna bir son vermek zorundasın, Winona."

Winona babasının karşısındaki pelüş kanepeye oturdu. Bunun, babasını ikna etmek için bir fırsat olduğunu biliyordu. "Ya yanılmışsak?"

"Yanılmadık."

"Belki de yanıldık."

"Kes şunu, Winona. İnsanların diline düştük."

Winona ayağa kalktı. "Bir tek bunu düşünürsün *zaten*. Yüce Grey ailesi ve itibarımız. Hata yaptığını kabullenmektense masum bir adamın hapiste çürümesini tercih edersin. Kendinden başka kimseyi düşünmezsin. Asla düşünmedin."

Henry artık alışlageldiği üzere ağır ağır, titreyerek ayağa kalktı ama bakışlarında zayıflıktan eser yoktu. Kızına soğuk ve tehditkâr gözlerle bakıyordu. "Benimle böyle konuşamazsın."

"Hayır. *Sen* benimle böyle konuşamazsın." Winona'nın içinden gülmek geliyordu, ama kendini kaybetmiş gibi görünmekten de korkuyordu. "Benimle gurur duyduğunu söylemeni ne kadar bekledim, biliyor musun?" Bunu söylerken Winona'nın sesi, neredeyse bir ömür süren ve ne zaman başladığını kendisinin bile Unuttuğu bir yoksunluğun o keskin ucuna takılarak titredi. "Ama bu asla olmayacak, değil mi? Ve ne var biliyor musun? Artık umurumda bile değil. Dallas konusunda doğru olanı yapıyorum ve yanıldığımı anlarsam bununla yaşayacağım, ama hayatımın geri kalanını hayati bir hata yaptığımı düşünerek harcamayacağım,"

Winona bu sözlerin ardından dönüp cam odadan çıktı ve yukarıya, yatak odasına gitti. Odasına gelince pencereye yaklaşıp dışarıya baktı. Babasının ağır adımlarla ayak sürüyerek kaldırma doğru yürüyüp kamyonuna yöneldiğini gördü. Henry arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

2008 yılında, kış mevsiminin son günleri ile bahar mevsiminin ilk günleri Oyster Sahili'ndeki gelmiş geçmiş en yağışlı günler arasına girdi. Yağmur şubatin ortasından martın sonuna kadar neredeyse durmaksızın yağdı ve toprak yeşil ile kahverengi karışımı, süngersi, çamurlu bir kütleye dönüştü.

Son beş ayda Winona'nın yaşamı bir hayli değişmiş, çoğu yönden tanınmaz bir hale gelmişti. Açığa vurulmayan bir savaşta çarpışmak beklenmedik sonuçlar doğurmuştu.

Winona buna hiçbir anlam veremiyordu. Ona göre doğru olanı yaptığı o kadar açıktı ki herhangi başka bir fikir anlamsızdı. Gayet basitti; ortada Dallas konusunda hata yapıldığına dair en ufak bir şüphe bile varsa bunun araştırılması gerekiyordu. Nasıl olurdu da ömrü boyunca birlikte yaşadığı insanlar bunu anlayamazlardı?

Onun bu çabasını destekleyenler de vardı elbette, ama bu destek çoğunlukla sessizce dile getiriliyordu. Aurora ile Noah cephe hatundaydılar; onlar bu savaşta Winona'nın piyadeleriydiler. Vivi Ann savaşın ne tam olarak içinde, ne de tam olarak dışındaydı; söz konusu arayışın en zor yanlarından biri de buydu. Küçük umut kıvılcımı Vivi'yi büsbütün yakmış ve onu yine halsiz, biraz da hissiz bırakmıştı.

Babaları düpedüz öfkeliydi. Ona göre Winona'nın çabaları bir utanç kaynağıydı. Henry'nin daha geçen hafta Eagles Hall'da söylediği sözler kulaktan kulağa yayılmıştı; "O hep ilgi odağı olmak istemiştir. Gören de her şeyden önce ailesini düşündüğünü sanır."

Winona en çok da bu sözlere içermişti, çünkü o bunların hepsini Vivi Ann ile Noah için yapıyordu ve gece olup da Mark'ın yokluğunda öncekinden daha yalnız hissettiren yatağına uzandığı zaman, Dallas'ı özgürlüğüne kavuşturma arzusunun temelinde günahlarından arınma isteği olduğunu düşünüyordu. Bu hepsi için bir telafi olacaktı belki de; en çok da onun için.

Böylece sineye çekti. Arkadaşları ile komşularının çoğunun bu seçimi onaylamadığını, babasının seçimini aşağıladığını ve Vivi Ann'in de bundan korktuğunu kabullendi. Bunlar, mahkemeden yanıt beklediği süre zarfında Winona'nın bilerek ve isteyerek katlandığı zorluklardı.

Gelgelelim nisana doğru bekleme süreci gitgide zorlaşmıştı. Winona müvekkillerini kaybetmiş ve genellikle günlerinin tamamını Seattle'da, Washington Üniversitesinin hukuk kütüphanesinde araştırma yaparak geçirir olmuştu.

Winona 3 Nisan Perşembe günü bütün gününü Seattle'da geçirmiş, eve varmak için hiç acele etmeden yol almaktaydı. Sahil evinin önünden geçerken KİRALIK tabelasına şöyle bir baktı. Mark'tan ayrıldığından beri zamanının çoğunu kasabadaki evinde geçiriyordu; dürüst

olmak gerekirse, ona bu kadar yakın olup onu görememek çok zor gelmişti.

Winona kendi evine dönmeden Water's Edge'e doğru devam etti. Yalnız kalmaktan sıkılmıştı.

Arabasından indiğinde yağmur bir anlığına dinmişti ve Winona çiftliğin gün ışığındaki güzelliğinden bir kez daha etkilendi. Çayırlar yemyeşildi, çitlerin tamamı siyaha boyanmıştı ve araba yolu boyunca sıralanmış ağaçlar -Dallas'ın ağaçları- pamuk şekeri pembesi çiçeklere bürünmüştü. Etraflarında, birkaç başıboş çiçek havada süzülmekteydi. Başarı geçen on yılda bu çiftliğe uğramıştı ve daha bakımlı görünme ihtiyacını da doğurmuştu. Artık her şey, her yapı itinayla korunuyordu. Park alam simsiyah dev bir asfalt tabakasıyla kaplanmıştı; burası genellikle kamyon ve römorklarla dolu olurdu ama şu anda, gün ile gece arasındaki bu akşamüstü molasında bomboş görünüyordu.

Winona ahır ışığının yanmakta olduğunu görünce o tarafa doğru yürüdü.

Vivi Ann oyun alanında yalnızdı. Büyük sarı bir varille uğraşıyor, varili yerine doğru gelişigüzel yuvarlıyordu.

Winona çamurun içine basıp seslendi: "Hey. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Olduğun yerde kal. Ayakkabılarını mahvedeceksin." Vivi Ann abanarak varili hayali bir üçgenin tepesindeki noktaya ittikten sonra eldivenlerindeki toprağı temizledi ve Winona'ya doğru yürüdü. Bir sürü tepe aydınlatmasının tozuyla bulanıklaşan loş ışıktaki hem son derece yorgun hem de tarif edilemeyecek kadar güzel görünüyordu. Yıllar Vivi Ann'i yıpratmış, yüzünde izler bırakıp bedenini zayıflatmıştı, ama gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar bile güzelliğini bozamamıştı. O Audrey Hepburn ya da Helen Mirren gibi şu her yaşta güzel kalabilen kadınlardan biriydi. Winona bir zamanlar bu güzelliği kıskanırdı. Şimdiyse kız kardeşinin yüzünde mükemmeliyetten daha ötesini görüyordu; Winona o yeşil gözlerdeki acıyı görüyordu.

"Varil yarışı antrenmanı bu gece mi?" diye sordu Winona.

"On beş yıldır her perşembe." Vivi Ann kahverengi deri iş eldivenlerini çıkarıp kemerine sıkıştırdı.

Yürüyüp ahırı geçtikleri sırada yeniden yağmur yağmaya başladı. Winona soğuk damlaları yüzünde hissediyor, bulanık görüyordu, ama ikisi de adımını hızlandırmadı. Onlar kasaba kızlarıydılar; azıcık yağmura pabuç bırakmazlardı.

Kulübeye girince Winona paltosu ile topuklu ayakkabılarını çıkarıp oturma odasındaki kanepeye oturdu. Vivi Ann'le birlikte, iki kardeş -yalnızca ikisi- aynı odada bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Belki de dilekçe verildiğinden bu yana. Winona bunun sebebini biliyordu; Vivi Ann adli muameleler hakkında konuşamayacak kadar hassaslaşmış, başka bir şey dinleyemeyecek kadar sonuca odaklanmıştı ve bu yüzden Winona'dan uzak duruyordu. O yıllardır yaptığı gibi yapıyor, korkusunu, hüznünü ve acısını oyun alanının kahverengi çamuruna gömüp yoluna devam ediyordu.

Vivi Ann pencereden dışarı, yağın yağmura dalıp gitti. Cam yüzünü aksettiriyor, o yüzdeki ifadeyi yumuşatıp tatlı bir tebessüme büründürüyordu. Çatıdan gelen hafif patırtı sohbetin boşluğunu dolduruyordu. Winona bunun sürüp gitmesine izin verebilir, hiçbir şey söylemeden bu tanıdık senfoniye dinlemekle yetinebilirdi ama dayanamadı.

"Dallas'ın davasını en başından almalıydım, Vivi," dedi Winona. Bunu dile getirmek için

hep bir fırsat kollamıştı.

"Geçmişte kaldı, Win."

"Yeni başvuru seni bu kadar yıprattığı için üzgünüm. Bunu bilmen gerek."

"Ama davayı aldığın için üzgün değilsin, ha?"

"Bunun için nasıl üzülebilirim ki?"

Vivi Ann nihayet dönüp baktı. "Nasıl oluyor da kendinden hep bu kadar emin oluyorsun? Hata yaparken bile."

"Ben ve emin olmak mı?" Winona güldü. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Her seferinde kaş yapayım derken göz çıkarıyorsun."

Winona kız kardeşine bakınca gözlerindeki kırılğanlığı ve acıyı gördü. "Ve her şeyi mahvediyorum. Böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Vivi Ann. Ama gözleri öyle söylemiyordu.

Winona karşılık verecekti ki cep telefonu çalmaya başladı. Telefonunu paltosunun cebinden çıkarıp bakınca bürodan arandığını gördü. "Ben Winona."

Kulübenin kapısı ardına kadar açıldı ve Noah koşarak içeri girdi. Üstü başı yağmur damlalarıyla beneklenmiş, saçları ıslanmıştı ve yanından sarkan sırt çantası yere değiyordu. "Winona teyzemin arabası..."

"Ayakkabılar," dedi Vivi Ann bitkin bir sesle.

Noah sırt çantasını bırakıp koca ayakkabılarını ayağından fırlattı; ayakkabılar yemek odasına uçup duvara çarptı ve gürültüyle yere düştü. "Haber mi var?"

Winona telefonda Lisa'yı dinlerken elini kaldırarak onlara susmalarını işaret etti. "Teşekkürler," dedi sonunda ve telefonu kapattı.

"Evet?" diye sordu Noah.

Kalp atışları hızlanan Winona başının döndüğünü hissediyordu. "Talebimizi kabul etmişler," dedi heyecan dolu bir sesle. "Olay yerinde bulunan DNA örneğini test edecekler."

Noah neşeyle haykırdı. "Biliyordum! Senin sayende, Win teyze."

Duyduklarına inanmakta hâlâ güçlük çekerken, "Hepimizin sayesinde," dedi Winona.

Bir buz tabakası kadar kırılğan ve soğuk bir sesle, "Anlat ona," dedi Vivi Ann. Konsolun kenarlarına sıkıca tutunmuştu.

"Ne anlatayım?" dedi Winona kaşlarını çatarak.

"Bundan sonra yolunda gitmeyebilecek binlerce şeyden söz et. Noah'nın, her şeyin bu kadar basit olduğunu sanıp, Dallas özgürlüğüne kavuştuğunda ona neler söyleyeceğini hayal ederek uykuya dalmasına izin verme *sakin*."

Winona yaralı kız kardeşini kollarına almak ve eskiden, çok eskiden yaptığı gibi onu avutmak istedi. Ama yumuşacık bir sesle yanıt vermekle yetindi: "Bırak da zaferinin tadını çıkarsın."

"Ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Yine de tebrikler," dedi Vivi. "Dallas sana sahip olduğu için şanslı." Ardından onların yanından geçip yatak odasına gitti ve kapıyı çarptı.

"Boş ver onu," dedi Noah. "Bugünlerde her şey onu ya öfkeliendiriyor ya da ağlatıyor. Çok acınası. Yani DNA babama ait değilse onu serbest bırakacaklar, değil mi?"

"Tam olarak öyle değil. Yalnızca bir şans."

"Yine de ömür boyu hapis cezası çekebilir mi yani? DNA ona ait değilse?"

Kız kardeşinin yatak odasının kapısına bakarak, "Evet," dedi Winona. Bu hüküm bütün manzarayı değiştirmişti. Dilekçe geri çevrilseydi en başa dönmüş olacaktı; önceden yaptıkları gibi durumu kabullenip hayatlarına devam edeceklerdi. Ama bu başka bir şeydi. Bu yeni ve belirli bir ümitti. Winona, Vivi Ann'in söylemiş olduğu her kelimeyi o anda anladı.

Önceden tümüyle kulak vermemişti; ikiz kusurları -hırs ve kuşkusuzluk- kulaklarını sağır etmişti. Winona bir yanlış silmeye, kendi hatasını düzeltmeye odaklanmıştı; telafi etmeye. Oysa şimdi Vivi Ann'in oğlunu korumak için nasıl çırpındığını görüyordu. Kız kardeşi, çarpışmadan galip çıkıp savaşı kaybedebileceklerini başından beri biliyordu.

Sonraki birkaç ay süresince Winona, Dallas'ın hapishanede ayakta durmayı nasıl başarabildiğini düşünüp durdu. Test sonuçlarını beklemek zihninde aralıksız damlayan bir musluğun sesini işitmek gibiydi. Winona kendisi gibi Noah'nın da cesaretini yitirdiğini biliyordu. Vivi Ann'in tahmin ettiği üzere, Noah her gün biraz daha dağılıyordu; başını derde sokuyor, dersleri asıyor, sınavlardan geçemiyordu.

Ne var ki, Winona'yı asıl endişelendiren Dallas'tı. Winona onu iki haftada bir ziyaret ediyordu; ikisi daha da suskunlaşarak öylece oturuyorlardı. Nisan, mayısın gölgesine gizlendi, mayıs hazirana kanştı. Turistler beraberlerinde gürültü, para ve trafikle Oyster Sahili'ne geri döndüler ama burada, cezaevinde değişen hiçbir şey yoktu. Hayat bu duvarların dışında canlı ve parlak olabilirdi. İçerisiyse hep gri ve karanlıktı.

Winona son ziyaretinde, "Biraz uyuman gerek," demişti ona. O gün Dallas'ın gülümsediği tek an o andı.

"Sanırım bunu bu işe başlamadan önce düşünmem gerekirdi."

"Korkuyor musun?" diye sormuştu Winona.

Kirli saç tutamını gözlerinden çekerek, "Korkmak benim için hayatın bir gerçeği," demişti Dallas.

Winona bu söze verecek yanıt bulamamıştı. Bu yüzden, uzak durulacak konular listesine umudu ekleyerek lafı değiştirmişti.

İşin seyri bir buçuk haftada ne kadar da değişmişti. Winona, çarşamba günü akşamüzeri Dallas'la görüşmek üzere gardiyanın peşi sıra ilerlerken aklından bunları geçiriyordu.

Odaya girince sabırsızlıkla Dallas'ın gelmesini beklemeye koyuldu. Oradan oraya yürüyordu; oturamayacak kadar heyecanlıydı.

Sonunda kapı açıldı ve Dallas geldi. Saçları kirli ve cansız, yüzü solgundu. Sanki bütün bedeni ağrıyormuş gibi tuhaf bir biçimde yürüyordu. Kol ve ayak bilekleri her zamanki gibi kelepçelenmişti. "Selam, Winona," dedi Dallas.

"Hasta gibisin. Doktora ihtiyacın var mı?"

Dallas bunu duyunca güldü. Kahkahası öksürüğe dönüştü. "Haziran geldi ya. Buralarda bir şey alerji yapıyordur. Dikenli teller olabilir."

"Otursana, Dallas."

Dallas durdu ve saçım gözünden çekmek için kafasını yukarı doğru salladı. Winona onun bu işi elleriyle yapmaktan -ki bu hareketin son derece rahatsız edici yanı kelepçelerin gözünün önünde tangırdamasıydı- nefret ettiğini biliyordu. Dallas bir keresinde ondan yardım istemişti

ve Winona ona doğru uzandığı sırada titrememek için kendini zor tutmuştu. İşte o zaman Dallas'ın çelik grisi gözlerine ilk ve son kez bakmış, o an bir zamanlar hırpalanan o küçük çocukla göz göze gelmişti. Winona onun saçını kulağının arkasına doğru çekerken belki de hayatı boyunca hiçbir erkeğe karşı takınmadığı kadar şefkatli bir tavır takınmıştı. "Ayakta duracağım," dedi Dallas.

"Test sonuçlarını aldık. Meni sana ait değil." Winona gülümsedi. Dallas'ın da aynı tepkiyi göstermesini bekliyordu, ama o öylece duruyordu. "Beni duydun mu? Olay yerinde bulunan DNA sana ait değil."

"Yani?"

"Pek de sevinmişe benzemiyorsun."

"Unutuyorsun, Winona. O DNA'nın bana ait olmadığını zaten biliyordum."

O birkaç kelime Winona'nın içine derinden işledi. Dallas'ın bunca yıldır katlandığı hayat o an Winona'nın zihninde canlanıverdi. Hapishanede masum bir adam. "Savcının bürosunu aradım bile," diye karşılık verirken sesi yumuşamıştı, "hükmün bozulup davanın reddedilmesi için birlikte hareket etmek istediğimi belirttim."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Winona kaşlarını çatı. "Tek başıma talepte bulunabileceğimi biliyorum ama bana karşı koyacaklar. Onların kanıtı görmelerini, bizimle aynı fikirde olmalarını ve adli hata yapıldığına inanmalarını sağlarsak tahliye için ortak bir kararlılıkla hareket edebiliriz. Böylece kesin sonuç alırız."

"Sen de Vivi Ann kadar naıfsın. Ne olacağını söyleyeyim: Cat'le yatmadığımı kabul edecekler, ama onu öldürdüğümü savunmaya devam edecekler. Belki de akıllarına bir suç ortağım olduğu geliverecek. *Vay canına, Winona, iyi iş çıkardın*, demeyecekleri kesin."

Winona sert iskemleye oturdu. "Madem böyle düşünüyordun, niçin bütün bunları başlatmama izin verdin?"

Dallas, "Noah için," diyerek işin içinden çıkıverdi. "Galiba o da annesi gibi. Denemeden pes etmeyeceğini biliyordum."

"Yani Noah'nın ve benim masum olduğuna inanarak bu işe girişmemize izin veriyorsun ve sonra da *hasta la vista*³⁵, deyip ölene kadar hücrende kalıyorsun, öyle mi? Planın *bu* mu?"

* (İsp.) Sonra görüşürüz, (ç. n.)

"Olan bu, Win. Zahmet edip Vivi Ann'e sorsaydın o sana ne olacağını anlatırdı. Bu noktaya daha önce de gelmiştik, unuttun mu?"

"İnanmıyorum. Kabul etmiyorum. Yanılıyorsun."

"Sonrasında," dedi Dallas yumuşak bir sesle, "her şeyi anladıktan sonra bana bir iyilik yap, olur mu?"

"Ne yapacağım?"

"Noah'ya suçu benim işlediğimi söyle. Yoksa beni kafasına takıp duracak. Buna hiç gerek yok."

"Söylemem. Söylemeyeceğim."

Dallas başını salladı. "Teşekkürler, Win. Bunu biliyordum. Bütün bunlara günahlarından arınmak için kalkıştıysan affedildin bile. Şimdi eve dön ve aileme göz kulak ol." Ardından odayı terk etti.

Winona arkasından bakakaldı. İçinde kızgın, aciz bir öfkenin köpürmekte olduğunu hissediyordu.

"Yanılıyor," dedi Winona gardiyana dönüp. Adam yanıt vermedi. "Bütün bunlara bir hiç uğruna girişmedim ben."

Cezaevinden çıkıp söylenerek arabasına yöneldi. "O kötümser biri. Bütün bunları yaşarken en kötüsünü düşünmesi normal tabii." Winona bunun ne kadar güzel bir haber olduğunu kanıtlamanın derdine çoktan düşmüştü.

Noah sevinçten deliye dönecekti.

Buna odaklanacaktı Winona; iyiye. İyimserlik her zaman bir seçimdi ve tam da varlığına ihtiyaç duyduğu şu anda iradesi Winona'yı düş kırıklığına uğratmayacaktı.

Eve doğru yolu yarılamişken cep telefonu çaldı. Arayan Lisa'ydı. Söylediğine göre savcı az önce aramış ve DNA sonuçlarını gördüğünü söylemişti. Dallas'ın o gece kurbanla cinsel ilişkiye girmemiş olduğunu kabul edeceğini belirtmiş, fakat onun bu cinayeti işlediğinden emin olduğunu yinelemişti. Bu hafta savcılık makamı mahkûmiyetin devamını talep etmek için hazırlık yapacaktı.

Savcı Lisa'ya Dallas'ın suçu bir suç ortağıyla birlikte işlemiş olabileceğini söylemişti.

Hikâye televizyona yansıdığı anda Vivi Ann çiftlik evinin mutfağında akşam yemeği için güveç pişirmekteydi. Yayma tam anlamıyla kulak vermedi, içinden bir şarkı mırıldanıyordu ki (*Mamas, Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys* adlı şarkıydı bu, ama en iyisi sözlerine takılmamaktı) Dallas'ın adını duydu.

Fırının kapağını kalçasıyla itip kapatarak yavaşça döndü. Oturma odasından geçerken kendi kendine bunun bir yanılsama olduğunu, zihninin taze çimlere salınmış bir tay gibi koşuşturduğunu söylüyordu. Ama küçük odaya girip de babasının suratındaki ifadeyi görünce doğru işittiğini anladı.

Vivi Ann hiçbir şey söylemeden kumandayı eline aldı ve görüntüyü geri almak için düğmeye bastı. Winona'nın, babalarını bir DVR satın almaya ikna etmiş olduğuna ilk kez şükrediyordu.

Vivi görüntüyü yeniden oynattı; ekranda yerel bir kanalın spikeri gri renkli, sevimsiz cezaevi duvarlarının önünde duruyordu. Dallas'ın sabıka fotoğrafı ekranın köşesindeydi.

"... DNA testinin sonuçlarına göre Dallas Raintree'nin, kurban Catherine Morgan'la cinsel ilişkiye giren son kişi olmadığı anlaşıldı. Savunma avukatı Winona Grey'e ulaşamıyoruz, fakat savcı Sara Hamm şu anda yanımızda."

Sara Hamm eskisinden daha yaşlı, ama çok daha asil görünümüyle ekranı kapladı. "Bütün bunlar hukuki restleşmeler. Bay Raintree'nin mahkûmiyeti birçok somut ve dolaylı delilin sonucudur. DNA mahkemede delil olarak bile kullanılmamıştı, bu yüzden mahkûmiyet kararında etkisi olduğu düşünülemez. Dolayısıyla bu test sonucu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Tabii polisin Bayan Morgan'ın öldürüldüğü gece Bay Raintree'nin yalnız olmadığı ihtimalini bilfiil araştırmakta olduğu hesaba katılmazsa."

Spiker yeniden göründü. "Sara Hamm..."

Vivi Ann düğmeye bastı ve ekran karardı.

Babası içkisini yudumlamaya devam ediyordu. Kadehini dudaklarına götürürken tıngırdayan buzların sesi duyuluyordu.

"Sanırım bitti," dedi Vivi. İçinde bir şeyin çekilip onu ufacık bıraktığını hissediyordu. Fakat böyle olması gülünçtü. Bunu beklemişti. Kendini buna hazırlamıştı.

"Tanrı'ya şükür. Bizi mahvetmekten başka bir şey yapmadı."

"Ya biz onu mahvettiysek?"

Henry boğumlu parmaklarını sabırsız bir tavırla salladı. "O kadını öldürdü, bu kadar basit. Oğlunun da ondan aşağı kalır yanı yok."

Bu sözleri duyunca Vivi Ann'in yaşadığı şok, yıllar önce babasından tokat yediği an hissettiğinden farksızdı. Bir zamanlar Dallas kadar, Noah kadar sevdiği bu adama bakarken sanki onu hayatında ilk kez görüyor gibiydi. Vivi onu bir zamanlar hayalinde mi canlandırmıştı, yoksa Henry değişmiş, kaybedilenlerin ve hayal kırıklıklarının ardından böyle bir insana mı dönüşmüştü? Vivi bunun nasıl olabileceğini, boşluk hissinin insanı nasıl şekillendirebileceğini biliyordu. "Oğlumdan söz ediyorsun. Torunundan." Vivi babasına yaklaşıp onun yüzüne dikkatle baktı. Henry'nin yüzündeki çizgiler derin vadilere dönüşmüştü; ağır göz kapakları karanlık gözlerini örtmüştü. "Annem öldüğünde seni ağlarken gördüm," dedi Vivi usulca. O gecenin hatırası her yanını sarmış gibiydi. "Yatağının başucundaydın."

Henry hiçbir şey söylemedi; ne kabul etti ne de reddetti ve Vivi Ann sonsuza dek var olacağını sandığı bir hatıranın doğruluğundan ansızın şüphe etti.

"Bunca yıl o anın romantik olduğunu düşünmüştüm, oysa gerçek hep gözlerimin önündeydi. İlk önce Aurora fark etti. Winona o gerçeğe inanmamaya çalıştı. Ve uçarı Vivi onu bugüne dek hiç görmedi. *Ağlady*san bile bu düşündüğüm sebepten ötürü değildi. Sen aşktan ne anlarsın ki?"

"O Kızılderili'den bahsediyorsan..."

"Yeter," diye çıkıştı Vivi Ann. Babasının, onun güçlü sesi karşısında irkildiğini görünce şaşırdı. "Ondan söz etmene izin vermeyeceğim."

Babası yanıt vermeye fırsat bulamadan sokak kapısı gürültüyle açıldı. Vivi evin içinde yankılanan ayak seslerini duydu; biri onun adım çağırıyordu.

Aurora küçük odaya girdi. "Vivi Ann," dedi ablası. "Haberleri şimdi izledim. İyi misin?"

Vivi Ann dönüp babasına baktı ve o son, keskin bakışla birlikte çocukluğuna ait duvarın son tuğlasının da yıkıldığını hissetti. İlk defa ona yalnızca bakmıyor, onu görüyordu. Henry'nin çekindiğini fark edince, "Senin için üzülüyorum," dedi Vivi.

Babasının yanından geçip Aurora'nın koluna girdi. İki kardeş yürüyüp evden dışarı, akşamüzerinin somon pembesi aydınlığına çıktılar.

"Ne oldu Tanrı aşkına?"

"Aşağılık adam!" dedi Vivi Ann.

Aurora sırttı. "Nihayet anladın."

"Nasıl fark etmemişim?"

"Görmek istediğimizi görürüz."

Vivi Ann ablasına sarılıp fısıldadı: "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Nasılsın?"

"Böyle olacağını biliyordum. Başka türlü olmasını ummuştum belki ama biliyordum."

"Ya Noah?"

Vivi Ann göğüs geçirdi. "Duyacaklarını içine sindiremeyecek. O inanmaktan yana."

"Ona ne diyeceksin?"

O konuşmayı düşünmek bile bunaltıcıydı. "Bilmiyorum. Bekleyen birine ne söyleyen boş." Vivi düşüncesinin sonunu getiremeyince kestirip attı. "Onu sevdiğimi söylerim herhalde. Başka ne denir ki?"

Winona teyzem savcıların babamı cezaevinde bırakmak için uğraştıklarını söyleyip her şeyin içine edince babamın DNA örneğinin olay yerindeki örnekle uyuşmamış olduğu haberine sevinmeye bile fırsat bulamadım.

"Ama o masum," dedim.

"DNA yüzünden mahkûm olmuş olsaydı serbest bırakılabilirdi." dedi teyzem, ama babamın aleyhinde bir sürü delil varmış.

Hâlâ sürüyor. Winona teyzem kendi dosyasını, savcılar da kendilerininkini hazırladı. Haftaya mahkemeye gidip neler olacağını göreceğiz ama bazı şeyler belli. Winona teyzem bir sürü avukatla konuştu ve hepsi de aynı şeyi söylüyor; elinizden geleni yapın ama çok ümitlenmeyin. Savcı gazeteye babamın o kadını başka bir erkekle olduğu için kıskanıp öldürmüş olabileceğini söyledi.

Mutlaka suçlayacak bir şey buluyorlar.

Ne komik, Bayan I, bir yıldır yazdıklarımı okumuyor olmanıza rağmen bana hâlâ okuyormuşsunuz gibi geliyor. Şu anda "Ben kimim?" ya da "Hayattan ne isterim?" veya "Nasıl arkadaş edinirim?" gibi şapşal sorularınızdan birini yanıtlamak için neler vermezdim.

Bütün o okul saçmalıklarını düşünmek gerçek hayatımı düşünmekten çok daha kolay. Keşke oturup Cissy'yle konuşabilseydim. Bu saçmalıkları onunla konuşmak bana hep iyi geliyor. Ama onun kış suratlı babası hâlâ benim bir terörist olduğumu düşündüğü için okuldan sonra takılmamıza izin vermiyor. Bu yüzden okul günleri geçmek bilmiyor.

Sevindirici olan şey de artık kendimi öfkeden kaybetmemem. En azından babamın hapisten çıkmayacağını anlayınca kaybetmedim. Bundan sonra ne yapacağım, kim bilir?

Bu gece atları beslerken Kaçak çitlere yaklaştı ve beni burnuyla itip yere düşürdü. Bu çok tuhafıma gitti, çünkü ben ona saman atarken o genellikle geri çekilip beni izler. Atlarımızın içinde yiyeceğe karşı ilgisiz olan tek at o. Beni çamur birikintisinin içine düşürünce ona bağırdım ve suratına bir tutam saman fırlattım.

O anda annem yanıma yaklaştı. Ona bu atın kafayı yemiş olduğunu söyledim ve o da bana, "Daha önce Kaçak'ı kurtardığım günden biç söz etmiş miydin?" diye sordu.

"Çok aç ve perişan olduğunu söylemiştin," dedim. Kafam hâlâ her şeye bozuktü; boktan mahkemelere, benimle görüşmeyen babama ve beni kıcımın üzerine oturtan o ata. Anneme de birçok konuda kızgındım. Sanırım ona uzun süredir kızgındım.

Annem kollarını çitin üstüne yaslayıp, kara renkli, kılıksız ata sanki özel bir yaratılmış gibi baktı. "Baban istese o ata Kuğu Balesi bile yaptırabilirdi," dedi bana, "ondan daha iyi at süren bi-

rini görmedim."

Keşke bunu duyduğum andaki hislerimi açıklayabilecek kelimeleri bulabilsem. Bildiğim bir şey varsa o da bunun bir bilgisayar oyununun yeni sürümünü herkesten önce görmek gibi bir şey olduğu. "Bana bundan hiç söz etmemiştin," dedim ve o da bana benimle paylaşması gereken birçok şey olduğunu söyledi.

Küçükken her sabah babam beni kucağına alana kadar ağlamışım. "Sana bir şey fısıldadı," dedi annem. "Ne olduğunu hiç bilmezdin, ama babanın onu fısıldamasını beklerdin.¹ Annem herkesin bana, Babasının Oğlu dit)e seslendiğini söylerken gülümsüyordu. Ona göre bu durum değişmemişti.

"Sanırım serbest bırakılmayacak," dedim anneme ve o da yalnızca başını salladı. Ben de bunu başından ben bilip bilmediğini sordum ona. Annem böyle bir konuda asla emin olunamayacağını, ama bu kadar uğraştığım için benimle gurur duyduğunu söyledi.*

"Doğru olanı yaptıysam," dedim, "neden kendimi böyle berbat hissediyorum?"

Annem kolunu omzuma dolayıp, "Hayat bazen böyledir işte," dedi.

Uzun süre orada durduk ve samanına doğru hiçbir hamle yapmayan Kaçak 'a öylece baktık.

"Niçin hareket etmiyor?" diye sordum sonunda. "Niçin böyle deli?»

"Dallas'ın eve dönmesini çok bekledi."

Tuhaftı ama annem böyle söyleyince bunu zaten biliyormuşum gibi geldi ve atın yüzüne bakınca gözlerinde hüzne benzer bir şey gördüm.

"Böylesine harap olmasının sebebi bu," dedi annem usulca. "Beklemek insanın canına okur."

"Keşke buna bir son verebilseydim," dedim.

"Ben de küçük adam," dedi annem. "Ben de."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Winona harap olmuştu. Son yirmi dört saattir durmaksızın çalışmıştı; tutanakları okumuş, sözlü savunmasını prova etmiş, yaşamının en önemli tek günü sayılabilecek o gün için hazırlanmıştı.

Bundan daha bir ay önce sorulsa bugünkü yargılamanın sonucu hakkında kesin bir fikri olabilirdi. O zaman, dünya düzeninin tahmin edilebilir bir biçimde işlediğine ve sonuçların daha önce olan olayların kavranışına bağlı olarak öngörülebildiğine inanmasından kaynaklanan bir özgüvene sahipti.

Oysa artık biliyordu. İddia makamının mahkûmiyetin devamı için gösterdiği inatçı kararlılık Vivi Ann'in düşüncesini haklı çıkarmıştı. Savcı jüri kararının mutlak bir sonuç olduğunu savunmak gibi saçma bir girişimde dahi bulunmuştu; sanki güvenilirlik doğruluktan daha önemliydi. Adına mutlak doğru denilen bir canavar olabilirdi, ama bu canavar kafese hapsedilemediği gibi mahkeme koridorlarında da dolaşmıyordu şüphesiz. Winona, Dallas'ın davası için araştırma yaparken son beş yılda DNA deliline dayanarak yüzlerce adamın salıverildiğini okumuştı ve... Serbest bırakılmayanların sayısı bundan daha fazlaydı. O şanssız kimseler de genellikle Dallas'la birebir aynı durumda olanlardı; DNA delili onları ne kesin olarak suçla ilişkilendiriyor, ne de tamamen aklıyordu. Savcıların ve polisin, sanığın suçlu olduğuna bir kere kanaat getirdikten sonra böylesine katı bir yaklaşıra içinde olmaları Winona'yi şaşırtıyor ve utandırıyor. Onları vazgeçirmeye hiçbir kanıt yetmiyordu; masum insanların yıllarca hapis cezası çekmesine sebep olan aldatici, gülünç iddialara başvurarak mücadele etmeyi sürdürüyorlardı.

"Nefes al," dedi yanında duran Aurora.

"Bayılacağım."

Bu kez daha yumuşak bir sesle, "Hayır, bayılmayacaksın. Haydi, nefes al," diye yineledi Aurora. Mahkeme salonunun sol tarafındaki uzun, alçak masaya kadar ablasına eşlik etti. "İyi şanslar," diye fısıldadıktan sonra gitti.

Winona önünde dizili duran kalemlere, klasörlere ve sarı blok notlara donuk gözlerle bakarak oturdu. Açık duran bir dizüstü bilgisayar onun bakışlarına sevimsizce karşılık verdi. Mahkeme salonunun dolmakta olduğunu duyabiliyordu. Dönüp bakmak istiyordu, ama bakarsa daha da endişeleneceğini biliyordu. Arkadaşlarının ve komşularının pek çoğu gelmiş olacaktı; huzur bulmak için, sistemin işlemini duyduğunu duymak için burada olacaktı.

Ardından kapının açılıp zincirlerin tıngırdadığını duydu Winona. Mahkeme salonu sessizliğe gömüldü.

Winona nihayet ayağa kalkıp arkasını döndü.

Üniformalı iki gardiyan Dallas'ı onun yanına getiriyordu. Dallas, Winona'nın satın aldığı mavi takım elbiseyi giymiş, saçlarını atkuyruğu biçiminde gelişi güzel toplamıştı. Zincirlenmiş halde, kısa adımlar atıyordu; bilekleri kelepçeyle birbirine tutturulmuştu, ama o yine de korkusuz görünmeyi başarıyordu. Bu görünüş o donuk gri gözlerin marifetiydi. Winona, Dallas'ın bakışlarının kalabalığın üzerinde gezindiğini gördü ve o bakışlar Vivi Ann'e takıldığı anda Dallas'ın yüzündeki cüretkâr ifade yumuşayıverdi.

Vivi Ann kendinden emin, dimdik duruyordu, ama Dallas'ı gördüğünde büsbütün eriyiverdi. Öyle ki, onu aralarında sıkıca tutan Aurora ile Noah olmasa dizlerinin üzerine çöküp kalacak gibiydi.

Dallas şingirdayan kelepçelerin sesi eşliğinde Winona'ya yaklaştı ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Görünüü... " Sesi kısıldı. "Ve Noah... Tanrım..."

"Konuşmak için onları buraya çağırmamı ister misin? Eminim..."

"Hayır." Bu yanıt belli belirsiz duyuldu. "Bu halde olmaz."

Winona eline dokununca Dallas irkildi ve Winona o an düşünmeden edemedi; Dallas birinin teselli eden dokunuşunu en son ne zaman hissetmişti, kim bilir?

Hâkim mahkeme salonundan içeri girip kürsüdeki yerini aldı. "Oturun." Gözlüklerini takıp kâğıtlara göz attı. "Sanığın, karar ile cezayı iptal ettirme ve davayı bozdurma talebi üzerine sözlü yargılama için toplanmış bulunuyoruz."

Sara Hamm ayağa kalktı. "Eyalet savcısı Sara Hamm, Sayın Yargıç. Doğrudur."

"Savunma makamını dinleyeceğim," dedi hâkim.

Winona, Dallas'ın elini bırakıp ayağa kalktı. "Winona Grey. Dallas Raintree'nin savunma vekiliyim. Dava önergelerinden anlaşılacağı üzere talebimiz yeni kanıtlara, bilhassa suç mahallinde bulunan DNA örneği testine dayanmaktadır. Duruşmada..."

Winona yaklaşık bir saat süresince manevi yükümlülükler kadar yasal emsallere de değinerek savunmasını yaptı. Savunmasının sonunda, "Dallas Raintree yasal sistemimizde sahnelenen bir adalet komedisinin kurbanı olmuştur. Geçmişte yapılan hatayı düzeltmek ve onu aklamak zamanıdır," diyerek sözünü bitirdi.

Mahkemede bir gürültü koptu. Herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı.

Hâkim tokmağını vurdu, "Sessizlik." Ardından Sara'ya döndü. "Savunma makamı ne diyor, Bayan Hamm?"

Savcı ayağa kalktı; Winona ne kadar bezginse savcı da bir o kadar sakin görünüyordu. "Sayın Yargıç, bu davanın kayıtları açık ve ikna edicidir. Söz konusu DNA delili üzerinden yapılacak hiçbir yorum sanığın beraat etmesine sebep olamaz. Öyle olsaydı, savunma makamının talebine katılırdık. Savcılığın masum insanları cezaevinde tutmak gibi bir amacı yoktur. Hatta bunun? aksi amaçlanır, fakat bu davada jüri, ifadeleri bütünüyle değerlendirmiş ve Dallas Raintree'yi makul şüphenin ötesinde suçlu bulmuştur. Peki, bu ifadeler nelerdir? İzninizle, açıklayayım."

Sara Hamm ifadesini kör bir bıçak gibi kullanarak neredeyse iki saat boyunca konuştu. Sonuna gelince kafasını kaldırıp hâkime baktı. "Sayın Yargıç, gördüğünüz gibi 1996 senesinde doğru şahıs mahkûm edilmiştir. İddia makamı hükümlülüğün devamını arz eder."

Winona'nın boğazı kurumuştı. Hâkim, dava önergelerini okurken burada sessizce oturup dinlemek olağanüstü bir çaba gerektiriyordu.

Sonunda hâkim son sayfayı çevirdi ve başını kaldırıp baktı. "Bunu dikkate almak için bir sebep göremiyorum. Olay unsurları ve iddialar ortada. Davalının talebi reddedilmiştir. Sanığın tutukluluk halinin devamına karar verilmiştir." Hâkim tokmağını vurdu; sanki gök gürüldedi. "Sonraki dava."

Mahkeme salonunda sesler yeniden yükseldi.

Winona sersemlemiş vaziyette öylece oturuyordu.

"İyi denemeydi," dedi Dallas. "Vivi'ye de ki..."

Gardiyancılar yeniden yanlarında belirmiş, Dallas'ı götürüyorlardı. Winona Noah'nın sesini duydu; çocuk muhtemelen kalabalığı aşmaya çalışıyordu ama artık çok geçti.

Winona yavaşça dönüp Vivi Ann'e baktı; Vivi, Noah'yı tutuyordu. İkisi de ağlıyordu.

Winona sandalyesine çöküp kalmışken boş bakışları kürsüye dalıp gitti. Ardında, salonun boşalmakta olduğunu işitiyor, izlemeye gelenlerin yükselen seslerini ve birbirlerine, *Biliyordum*, dediklerini duyabiliyordu. Aurora'nın kafasının karıştığını, kalbinin ikiye bölündüğünü ve şu anda iki kardeşinden hangisinin kendisine daha çok ihtiyaç duyduğunu bilemediğini tahmin ediyordu. Ama sonuçta Vivi Ann'in daha ağır yaralandığı düşünüleceğinden, Aurora'nın kimi tercih edeceği belliydi. Olması gerektiği gibi olacaktı.

"Harikaydın."

Winona'nın teselli edilmeye o kadar ihtiyacı vardı ki bu sesi duyunca bir an rüya gördüğünü sanıp delirdiğini düşündü. Kayıtsızca dönüp soluna baktı.

Luke oradaydı. Yüzünde hafif bir tebessümle eğilip elini uzattı. "Haydi."

Luke otuz yıl önce de aynısını yapmıştı ve ikisinin dostluğu böyle başlamıştı. "İnsan gitgide alışıyor," demişti o zaman ve o birkaç kelime, bir plastik köpük parçası gibi Winona'yi su üstünde tutmaya yetmişti. İşte Luke, Winona'nın tam da bir dosta ihtiyaç duyduğu anda yine buradaydı. Winona ağır evrak çantasını kaldırdı ve kutuları toplamak için Luke'tan yardım istedi. Yaklaşık bir saat boyunca ikisi hiçbir şey konuşmadan Winona'nın Dallas'ı aklamak için yaptığı araştırmalarda topladığı belgeler ile işe yaramaz notları bir yerleştirip bir çıkardılar. Her şey bitince Winona onu evine götürdü, iki içki hazırladı ve onunla birlikte arka bahçeye çıkıp salıncağa oturdu.

"Konuşmak ister misin?" Oturduklarında Luke'un ağzından çıkan ilk söz bu oldu.

"Söylenecek pek bir şey yok. Vivi haklıydı. Sonuçta hepsini üzmekten başka bir şey yapmadım." Winona Luke'a baktı. "Hep aynı şeyi yaptığımı söyleyeceksin galiba."

"Hayır."

Luke'un sesindeki tuhaflık Winona'yi şaşırttı; üzgün gibiydi sanki. "Niçin geldin, Luke?"

"Arkadaşa ihtiyaç duyduğunu düşündüm."

Winona ona bakarken tek sebebin bu olmadığını seziyordu. "Başka?"

Luke gülümsedi. "Benim de ihtiyacım vardı."

"Eşinle ilgili bir sorun mu?"

"Eski eşimle."

Winona'nın kaşları çatıldı. "Ne zaman oldu bu?"

"Üç yıl önce."

"Ve sen bana hiç söz etmedin ha? Niçin?"

"Utandım. Bir keresinde onun ruh ikizim olduğunu söylemiştim galiba."

"Doğrusunu istersen birçok kere söylemiştin."

Luke suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi utanarak gülümsedi. "Sanırım ruh ikizim gezmeden yapamıyordu. Bir gün alışverişe gitti ve bir daha dönmedi. Kâğıtları geçen hafta imzaladık. En kötüsü de kızları görmek bile istememesi."

"Ah, Luke. Onlar nasıllar?"

"Çok iyi değiller. Biri dört, diğeri altı yaşında, hiçbir şeyden haberleri yok; sürekli annelerinin ne zaman döneceğini sorup duruyorlar. Hayaletlerle dolu bir evde yaşamak çok da mantıklı değil belki de."

"Ya da bir kasabada," dedi Winona. Sahil Yolu'na ya da Water's Edge'e her gidişinde Dallas'ı anımsamaktan vazgeçmesi çok uzun sürecek miydi acaba? Arkasına yaslanıp bahçesine baktı. Karanlık çökerken her şey gümüşü ve gerçeküstü bir görünüme bürünmüştü. "Belki de gidip Vivi Ann'i görmelisin. Son günlerde bir omuza ihtiyacı var."

"Görmek istediğim sendin," dedi Luke sessizce ve o anda bütün geçmiş hem aydınlığıyla hem de karanlığıyla aralarında beliriverdi. Luke uzanıp Winona'nın elini tuttu. "Bugün seninle gurur duydum."

"Teşekkürler," dedi Winona. Bu küçük iltifat karşısında böylesine duygulanmış olduğuna şaşırıyordu. Son zamanlarda sebep olduğu heyecanlar ve üzüntüler yüzünden, bir kez olsun haklı sebeplerle hareket etmiş olmasının ne kadar değerli olduğunu unutmuştu. Bu yaptığının daha üzücü sonuçlar doğurması ne acıydı.

Onunla konuşmaya bile fırsat bulamadım. Her şey o kadar hızlı oldu ki... Orada oturmuş o sürüttüğün babam hakkında söylediği yalanları dinliyorduk ve sonra her şey bitti. Herkes ayaklandı ve babamı zincirler içinde tutup götürdüler.

Annem, "Üzülme, Noah, dedi, bunu atlatacaksın, söz veriyorum." Ama babam orada yalnız başınayken umursamamam mümkün mü?

Annem haklıydı. Keşke bütün bunlara hiç girişmeseydim. Canım çok yanıyor.

"O nasıl?" diye sordu Winona.

"Vivi'yi bilirsin. Her zamankinden daha sessiz ve dışarıya da pek çıkmıyor. Duyduğuma göre Noah'nın başı okulda yine derde giriyormuş." Aurora elindeki işi bıraktı. Dükkânın tezgâh düzenlemesiyle uğraşıyordu. "Ama düzelecekler. Daha bir hafta oldu. Vivi yeniden toparlanacaktır."

Winona bakışlarını kız kardeşinin anlayış dolu hassas bakışlarından kaçırıp döndü. Boş dükkânın içinde dolaşp sevimli süs eşyalarına bakınıyormuş gibi yaptı; üfürme camdan yapılmış rüzgâr çanları, sedef küpeler, kanal ve dağ manzaralarıyla süslenmiş güzel cam resimler.

"Belki bu hafta sonu onu Outlaw'a götürebiliriz," dedi Aurora yanına yaklaşp.

Bu adettendi; telafi etmek. Gündelik yaşamlarına geri döneceklerdi ve zamanla bu başarısızlık da unutulacaktı. Hemen hemen. "Tabii."

Arkalarında, kapının üzerindeki küçük pirinç çan çınladı.

Aurora ablasını dirseğiyle dürttü ve Winona dönüp baktı.

Mark yöreye özgü incilerle dolu vitrinin yanında duruyordu. Hâlâ aynıydı -turistik giysiler, seyrelen saçlar, geniş omuzlar- ve Winona onun bu haline nedense şaşırdı. Son günlerde olup

bitenlerin ardından her şey olduğundan farklı görünecekmiş gibi geliyordu.

Winona, Mark'ın bakışlarında bir şaşkınlık sezdi ve hiç istifini bozmadı. Gülümsemedi bile. Küçük hediye dükkânı tereddütlü tuhaf bir havaya büründü ve sonra Mark endişeyle gülümseyerek yaklaştı.

Winona sokulmasına fırsat tanımadan dönüp zoraki gülümsedi. "Selam, Mark."

"Seni aramak istiyordum," dedi Mark. "Sahil evine bir daha hiç gelmedin."

"Kiraya vereceğim."

"Tabii ya." Mark, Aurora'ya şöyle bir baktıktan sonra yeniden Winona'ya döndü. "Konuşabilir miyiz?"

"Olur."

Winona, Aurora'nın meraklı bakışlarını yakaladı, hafifçe omuz silkti ve Mark'ın ardından kapıya yöneldi.

Dışarıda hava güzeldi. İkisi Sahil Yolu'ndan sahil parkına doğru yürüyüp boş bir piknik masasına oturdular. Normalde Winona heyecanlı konuşmasıyla sessizliği bozar, hiçbir şey söylememektense iki çift laf etmeyi tercih ederdi, ama geçen aylar boyunca sözcükler hakkında bir iki şey öğrenmişti. İnsan bazen gerçekten önemli sözleri sarf etmek için beklemeliydi.

"Hatalyıldım," dedi sonunda Mark. "Hâlâ annemle beni uyarmamakla yanlış yaptığımı düşünüyorum, ama kalkıştığın işi yapmak zorunda olduğunu anlamalıydım."

"Hiçbir işe yaramadı."

Mark bu sözlerle nasıl karşılık vereceğini şaşırması gibiydi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Bu tavrını takdir ediyorum," dedi Winona.

"Bir önemi yok ama annem gördüğü kişinin o olduğundan emindi."

"Ben de o olmadığından emindim. Ama annenin yalan söylemediğini biliyorum. Bunu ona söyle lütfen. Sadece yanlışlığını düşünüyorum."

"İşe yaramayacak ama söylerim."

Winona başını salladı. Aklına konuşacak başka bir şey gelmeyince kalktı. "Öyleyse ben..."

Mark elini tuttu. "Seni özledim. Yeniden denesek?"

Winona buna şaşırdı. Hafifçe dönüp ona baktı. Bu kez gerçekten bakıyordu ve karşısında bir zamanlar hoşlandığı, sevmek istediği, ama hiç sevemediği bir adam görüyordu. Bu his, bu beklenmedik farkındalık, Winona'nın zihninde bir şeyler uyandırdı. O mahkeme salonunda Dallas, Vivi Ann'e bakarken Winona aşkın ne olduğunu görmüştü ve istediğinin bu olduğunu biliyordu. Bir daha aşkın sulandırılmış halini yaşamaya tahammülü yoktu. Daha yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi Winona. "Biz âşık olmadık, ama sen de kabul edersen arkadaş kalmak istiyorum."

Mark gülümsedi. Hatta biraz da rahatlamış gibi görünüyordu. "Özel arkadaşlardan mı olacağız?"

Winona bunu duyunca güldü. Arzulamak güzel şeydi ve usulca, "Sanmıyorum," demek insana kendini ne kadar da güçlü hissettiriyordu.

Winona tüy analizinin güvenilirliğiyle ilgili son dava dosyasına bakarken bunun temyiz için yeterli olup olmayacağını merak ediyordu.

Dâhili telefon çaldı.

"Winona? Vivi Ann seninle görüşmek istiyor."

Winona iç geçirdi. "İçeri gönder." Ayağa kalkıp pencereye yaklaştı ve dışarıya baktı. Arka bahçe mevsimin değiştiğini haber veriyordu. Yazın parlaklığı, yerini sonbaharın cevherimsi, koyu tonlu renklerine bırakmıştı. Petunyalar harap olup yorgun düşmüş, güller uzayıp yabanileşmişti. Yaz bitmişti ve Winona bunun farkına bile varmamıştı.

Mahkemedeki başarısızlığını izleyen aylar boyunca hiçbir şeye tam olarak dikkat ettiği söylenemezdi. Başarısızlığı onu saplantısından vazgeçireceğine daha da kıskırtmıştı, Dallas'ın hapishanedeki hali gözünün önünden gitmiyordu. Üstelik haftalık ziyaretleri de işe yaramıyordu. Dallas bir dönem gerçekten umutlandıysa da artık tamamen pes etmişti.

"Selam, Win."

Kız kardeşine bakmadan, "Lakabımın Win olması ne gülünç, değil mi?" dedi Win. Bürosunu toparlaması gerekirdi. Üzerine notlar iliştilirilmiş kâğıt topları, açık duran klasörler Vivi Ann'in gözünün önünde duruyordu.

"Bütün bunlar Dallas'la ilgili, değil mi?" diye sordu Vivi.

Winona başını salladı. Artık yalan söylemekten vazgeçmişlerdi. "Nüshalar, polis tutanakları, yazılı ifadeler, sorgulama tutanakları." Winona çenesini kapatması gerektiğinin farkındaydı, ama bağımlılık böyle bir şeydi; etkisi altındayken insanın onu ya da kendisini kontrol etmesi imkânsızdı. "Hepsi burada. O kadar çok okudum ki kör olacağım. Bir sürü hata yapılmış; dövme, aynı soruşturma eksikliği, acele hüküm, Roy'un savunmadaki acınılası yetersizliği, DNA örneği... Ama hiçbirisi hukuken bir şey ifade etmiyor."

"Biliyorum."

"Başından beri biliyordun zaten."

"Hiç vazgeçmedim ki," dedi Vivi usulca. "Yıllarımı mutlu bir sona inanarak geçirdim."

Winona'nın bakışları nihayet kız kardeşine çevrildi. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Noah'yı da. Seni de."

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın," dedi Vivi Ann. "Bazen sevdiğimiz insanları kurtaramayız, hepsi bu."

Winona bu gerçeğin var olduğu bir dünyada nasıl yaşayacağını bilemiyordu; başka seçeneği olmadığının da farkındaydı. "Noah nasıl?"

"İyi değil. Okuldan kaçmaya devam ediyor. Geçen hafta fen öğretmenine hareket çekmiş."

"Bay Parker'a mı?"

"Ta kendisi. Hatırladığım kadarıyla bir keresinde Aurora da aynısını yapmıştı."

"Onunla konuşurum."

"Ne diyeceksin ki?"

"Vazgeçmediğimi söyleyeceğim."

"Sence bunu mu duymaya ihtiyacı var?"

"Sen ne derdin? Çek git mi? Bırak da baban orada bir başına çürüsün mü derdin?" Winona sözünü bitirdiği anda haddini aştığını fark etmişti. "Özür dilerim. Öyle söylemek istemedim."

"Son günlerde hep özür diliyorsun zaten." Vivi Ann derin derin iç geçirdi. "Zamanı geri döndürüp onun yanında olmayı düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle hissettiğini biliyorum."

"Bir yanım, o gün mahkemede yanına gidip konuşmadığım için huzurlu. Beni affedebilmesi mümkün mü?"

"Seni seviyor," dedi Winona.

Vivi Ann bunu duyunca irkildi, ama darbe almış bir boksör gibi yeniden toparlanıverdi. "Dallas içeride, sen, ben ve Noah burada, dışarıdayız. Olan bu. Olacak olan da bu."

Winona bunun ardından ne duyacağını tahmin ediyordu. Sarf edilmek üzere olan sözleri kovalamak ister gibi başını salladı.

"Buraya bir zamanlar senden duyduğum şeyi söylemeye geldim; pes etme vakti geldi. DNA testi iyi bir hamleydi, bunu denedin ve başarısız oldun. Dallas için her şeyin yıllar önce bitmiş olduğunu ikimiz de biliyoruz. Geride kalan DNA'nın kime ait olduğu önemli değil."

"Ama ben..." Winona aniden duraksadı. Kafasını kaldırıp Vivi Ann'e baktı. "Ne dedin sen?"

"Bırak artık. O DNA'nın kime ait olduğu önemli değil."

"Tanrım," dedi Winona çalışma masasına koşarak. Evrakları karıştırmaya başladı. DNA testi sonuçlarını arıyordu. Bulunca dosyayı kapdı, Vivi Ann'i kucakladı ve kız kardeşinin dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Sen bir dâhisin."

"Ne..."

"Gitmem gerek. Uğradığın için teşekkürler. Noah'ya bu hafta sonu ziyarete geleceğimi söyle."

"Beni duyuyor musun? Sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Ben de sana yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi Winona. Ve fırlayıp bürodan çıktı.

"Gus, Noah'nın berbat bir eleman olduğunu söylüyor," dedi Henry. Serin bir eylül sabahında verandada Vivi Ann'le yan yana dikilmiş duruyorlardı. Çiftliğin uzağında tan yeri ağırırken, oyun alanının metal çatısını gümüş rengi titrek bir alev sarmıştı.

"Bütün bunlarla başa çıkmakta zorlanıyor. Winona'nın Dallas'ı aklayacağına yürekten inanıyordu."

"Winona," dedi Henry ve babasının sesindeki zehirli ton Vivi'nin kulağına çalındı. Bu adam en büyük kızını hep bu sesle mi anardı? Vivi son zamanlarda babasını gördükçe ondan daha çok uzaklaşıyordu. Bütün günü onunla konuşmadan geçirdiği oluyordu. Babasına kızgın olduğundan değildi bu; hatta tam tersiydi. Fakat Vivi, Henry'nin ruhundaki öfkeye tanık olduğundan beri o öfkeyi görmezden gelemiyordu.

Kafasını kaldırıp bakınca Noah'nın kulübeden çıktığını gördü. Noah tepeden inerken onun şu sırık boyuyla sallana sallana yürüyüşü Vivi'ye her seferinde Dallas'ı anımsatıyordu. Oğlu çabucak büyümüştü. On beşinci yaş gününden beri annesinin yüzüne bakmak için başını eğmeye başlamıştı. Pek de bakmıyordu ya. Noah tepeden padoğa doğru yürüyüp çitlere yaslandı.

Kaçak kişneyerek dönüp baktı ama ona havuç uzatmakta olan Noah'ya yaklaşmadı.

"Ömrümde yiyeceği geri çeviren bir at görmedim," dedi Henry.

"Bazı kalpler kırılabilir," dedi Vivi Ann. Oğlunun şu an ihtiyaç duyduğu şeyi düşününce... Ona sunamayacağı şeyi düşününce Vivi'nin kalbi burkuldu. Hiçbir anne çocuğunun karşısında kendisini böylesine çaresiz hissetmemeliydi. Vivi duvardan çekilip merdivene yöneldi.

Winona'ya söylediklerini Noah'ya da söylemenin vakti gelmişti.

"Bugün izinliyim, baba."

"Derslerin ne olacak?"

"Birkaç dersim vardı. İptal edeceğim." Vivi babasının müsaade etmesini ya da onaylamasını beklemeden mırıldanarak vedalaşıp nemli çayırıların arasından tepeye doğru yürümeye koyuldu. İş eldivenlerini kemerine sıkıştırıp Noah'nın yanına sokuldu.

"Ona babamın geri dönmeyeceğini nasıl söyleyeceğiz?"

Vivi Ann oğlunun siyah ipeksi saçlarını okşadı. "Bence Kaçak bunu anlarsa düşüp ölür."

"Onun ne hissettiğini anlıyorum."

Vivi Ann oğlunun yanında durup siyah ata dikkatle baktı. Atın hırpalandığı geçmiş günlerden kalan o beyaz çizgileri gözden kaybolmuştu. O çizgileri ancak yerini bilenler görebilirdi. *Öyle yaralar gözden kaybolur, ama asla tam olarak iyileşmez*, dedi Vivi içinden. "Montunu giy. Gidiyoruz."

"Dersin başlamasına bir buçuk saat var."

"Biliyorum Montunu giy."

"Ama..."

"Bugün seni okula göndermiyorum. Bu konuda tartışmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle hayır."

On beş dakikalığına ayrıldıktan sonra kamyonun orada buluştular.

Lisenin yanından geçip giderken, "Bu müthiş bir şey, anne," dedi Noah.

Geçen iki buçuk saat boyunca havadan sudan konuştular; çiftlik, doğum yapmak üzere olan kısırak, Noah'nın iç savaş konulu yazılı ödevi.

Vivi Ann anayoldan ayrılıp Olympic Müh Parkı'na çıkan uzun yolda ağır ağır ilerlemeye başlamıştı ki Noah nereye gitmekte olduklarını ancak fark etti. Koltuğunda doğrulup etrafına bakındı. "Bu yol Sol Duc yolu."

"Evet."

Noah, Vivi'ye döndü. "Bunu yapmak istemiyorum, anne."

"Biliyorum," dedi Vivi. "Ben de bundan kaçıyordum, ama bazı şeylerle yüzleşmemiz gerek."

Tesisin merkezine ulaştıklarında saat daha sabahın dokuzuydu. Eylül ayının ortasındaydılar ve park alanı neredeyse bomboştu.

Vivi kamyonu park edip indi, rüzgârlığını üzerine giyip fermuarını çekti. Şu anda hava güneşliydi, ama burası yağmur ormanının kalbiydi ve havanın ne zaman döneceği belli olmazdı.

Annesi yanına yaklaşırken Noah kamyonun yanında dikilmiş ona bakıyordu. "Ben oraya çıkamam."

Vivi Ann aslında çok uzun süre önce yapması gerekeni yapıp oğlunun elinden tuttu. "Haydi." Noah'nın kolundan çekiştirirken oğlunun bir an direnip sonra pes ettiğini hissetti.

Her iki yanı dev sedirlerle sarılmış patikayı tırmanıp muazzam derinlikteki bir dünyaya doğru yol aldılar. Burada her şey kocaman, yeşil ve gürdü. Patika Vivi'yi alıp geçmişine götürerek ormanın derinliklerine doğru sokuldukça sokuldu.

Şelaleye vardıklarında yalnızdılar, baş başa kalmışlardı; bir zamanlar burada duran karı ve kocanın yerini şimdi anne ve oğul almıştı. Dökülen suyun sesi ortalığı inletiyordu; su her yana püskürürken yanaklarını yalayıp geçiyor, etraf bulanıklaşıyordu.

Noah tırabzana yanaşıp Şelaleye baktı.

Vivi Ann kolunu oğlunun omzuna doladı. "O da buradan bakmayı severdi, tıpkı senin gibi."

Noah başını sallayarak yanıtladı. Vivi farkındaydı; Noah sesinin titreyip kendisini ele vereceğinden korktuğu için konuşmuyordu.

Vivi elini uzattı; fişkırın su, avucunda elmas gibi parlayarak damlacıklara dönüştü. "Dallas bunun adına *skukum lemenser* derdi: güçlü ilaç." Vivi elini kutsal suya batırmıŐ gibi ıslak parmak uçlarıyla oğlunun Şakağına dokundu. "Sana onunla ve halkıyla ilgili pek çok Şey öğretmem gerekirdi. Ama benim de yeterince öğrenmeye fırsatım olmadı. Belki de bunu halledebiliriz. Ayrılmış bölgeye falan gideriz."

Noah gözlerini silip -ağlıyor muydu, yoksa fişkırın sudan mıydı, bilinmez- döndü ve sedir ağacının altındaki küçük kameriyeye yöneldi.

Vivi Ann uzun süren yolculuk boyunca kendini buna hazırlamıştı, ama Şimdi o zaman gelmişti ve Vivi korkuyordu. Noah'nın peşinden gidip yanına oturdu. Şelalenin sesi, tıpkı o günkü gibi, ağaçların arasından yaklaşan bir ordunun sesini andırıyordu. Dallardan su damlacıkları dökölüyordu.

D.R, V.G.R. 'yi seviyor, 21/8/92. Vivi ağaç kabuğuna kazınmıŐ yazıya bakarken o günün her anını anımsıyordu. O gün burada duran kız aşka ve mutlu sonlara inanırdı. Bütün dünya ona karşı çıkarken sevdiğı adamla evlenen o kız güçlü ve kendinden emindi. O kız, tıpkı oğlu gibi, DNA testi için savaşıp gerçeğe inanmaya cesaret ederdı. "Ben yanıldım, sen haklıydın. Yüreğindekiinden kaçamazsın. Hata bendeydi."

"Winona teyzem ile benim her Şeye yeniden başlamamızı niçin istemediğini biliyorum. Şimdi anlıyorum." Noah ağaca yaslandı. "Asla serbest bırakılmayacak, değıl mi?"

Vivi Ann oğlunun yanağına dokunurken onun yüzünde Dallas'ı görüyordu. "Hayır, Noah. Asla serbest bırakılmayacak."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Winona yaşamı boyunca çoğu zaman tek bir şeyden emin olmuştu; üstün zekâsından. Kilosunu kafaya takmış, babasının takdirini kazanmak için yırtınmış ya da hiçbir erkek tarafından gerçek anlamda sevilmediğine üzülmüş olabilirdi, ama kendini bildi bileli bulunduğu her yerde en zeki kişinin kendisi olduğunu hissetmişti.

Son günlerde bu kuşkusuzluğu da kazaya kurban gitmişti. Şimdi kıvranıp duruyor, yaptıklarını sorguluyor, gözden kaçırdığı şeye ve nasıl faka başlığına şaşıırıyordu. Savunmasının hâkim tarafından yeterli bulunmayıp dikkate alınmadığı o duruşma gününün hatırası içine dert olmuştu.

Hayatı boyunca insanlar onu süratle ilerleyen, gözünü hedeften ayırmayan ve istediği şeyi elde edene kadar uğraşan biri olarak bilmişlerdi.

Oysa Winona geçen bir yılda sakınmayı öğrenmişti. Ve alçakgönüllülüğü. Hatta korkuyu. Geceleri bazen bunun kendisi için yeni bir yaşam tarzı olup olmadığını sorguluyordu; bu seneden itibaren tedbir ve endişeyle kol kola mı yürüyecekti? Bir daha asla kuşkusuz olamamakla nasıl başa çıkacaktı?

Şimdi arabasında oturmuş, yağmurla ıslanan camdan kasabanın adliye sarayına bakıyordu. Sonsuz grilikteki -gökyüzü, bulutlar ve bina- tek renkli şey, direkte kayıtsızca asılı duran bir Amerikan bayrağıydı. Yol, yüzeyinden yükselen buğuyla hayal meyal görünüyordu. Hava yolun karşısındaki sonbahar renklerini boğup karartmıştı.

Winona yanındaki evrak çantasına uzandı. Çantanın deri sapını kavradığı gibi arabasının emniyetli sınırlarını terk edip ilerledi. Her adımında düşman sahasına biraz daha yaklaştığını hissediyordu. Eski cesaretinin kalıntılarını toplamaya çalışıyordu, ama onlar da yağmurda kayıp gidiyordu.

Masaya yaklaştı, "Ben Winona Grey. Sara Hamm'le görüşmek için geldim. Randevum saat onda."

Danışma görevlisi başını salladı ve Winona'yi artık en sapa kasabalarda bile bulunmasının alışılacağı bir dizi güvenlik işleminden geçmesi için yönlendirdi. Winona ziyaretçi yaka kartını taktı, metal detektörden geçti, iki kere kimlik gösterdi ve refakatçi eşliğinde savcının odasına yöneldi.

Burası sakin, resmî görünümlü bir yerdi. Ortalıkta ne güzel saksılı bitkiler vardı ne de masanın üzerine yerleştirilmiş aile fotoğrafları. Büyük bir pencere park alanına bakmaktaydı.

Ne var ki Winona'nın dikkatini asıl çeken, masanın ardında oturan kadındı.

Yıllar Sara Hamm'e nazik davranmıştı. Uzun ve ince yapısıyla bu kadın, bir uzun mesafe

koşucusunun sırtını andıran duruşuna sahipti. Winona onun sinirlendiğinde buzdolabının kapağını yerine koşturarak ayakta duran ve uzanan şu kadınlardan biri olduğunu düşündü.

"Bayan Grey," dedi Sara sandalyesini geri iterek. Sandalyenin tekerlekleri sert ahşap zeminde gürledi. "Bu bir sürpriz. Sizi yeniden görmeyi ummuyordum."

Winona oturdu. "Görüşme isteğimi derhal yanıtladığınız için teşekkür ederim. İlk tanışmamızda son derece olumlu bir izlenim bıraktığınız söylenemez."

Sara bu sözlerle şaşırmış gibiydi. Kusursuz şekillendirilmiş kavisli kaşları hafifçe çatıldı. "Tam aksine, her ne kadar yanlış tarafta yer almış olsanız da ben hırsınızdan etkilendim. Siz onun baldızısınız. Tavrınız beni şaşırtmadı. Onun davasını niçin en başta almadığınızı sormamın bir sakıncası var mı? Çünkü çok önemsedığınız anlaşılıyor."

"Basit bir yanıt olacak ama cezai davalarda tecrübem yoktu."

"Şimdi var mı?"

Bu kadının alanında yükselmesine şaşmamak gerekti; gözünden bir şey kaçmıyordu. "Hayır." Winona eğildi. "Roy'un savunması hakkında ne düşünmüştünüz?"

"Becerikliydin."

"Pek sayılmazdı ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Onun peşine mi düşeceksiniz? Talihsiz bir yöntem. Esasen adli kovuşturmalar boyunca uyuyakalmış olması gerek ki bunun bile yeteceğinden şüpheliyim."

"Biliyorum." Winona göğüs geçirdi. "İnanın, başvurulabilecek bütün temyiz yollarını araştırdım."

"Ve DNA testi en etkili hamlenizdi."

Winona bunun bir soru olup olmadığından emin olamadı. Belki de öyleydi. Değilse de zamanı gelmişti. Cesaretini topladı. "Sanmıyorum. Yani en etkili hamlemin bu olduğunu sanmıyorum."

Kaşlar yine belli belirsiz çatıldı. "Sahi mi?"

Winona çaktırmamaya çalışarak derin bir nefes aldı. *Lütfen doğru olanı doğru biçimde yapayım.* Masumiyet Projesi'ndeki avukatlara, edindiği yeni bilgiden söz edip onların fikirlerini almıştı ve onlar da Winona'ya bu talebi dikkatli değerlendirmesi tavsiyesinde bulunmuşlardı. Sara Hamm'i ikna edebilirse -gerçekten ikna ederse- birlikte yapılacak başvuru Dallas hakkındaki hükmü kaldırmanın en etkili yolu olurdu. Başka türlü hareket etmek bir mücadeleye yol açardı ki Winona elinden geldiği müddetçe savcıyla karşı karşıya kalmak istemiyordu. "İzninizle öncelikle ne düşündüğümü söyleyeyim. En iyimser görüşle Roy etkisiz bir avukattı. Olay yerini inceleyecek ya da geçmişle ilgili ayrıntıları araştırarak bir dedektif tutmadı. Böyle yapmış olsaydı Myrtle Michaelian'ın ifadesindeki çelişkiyi fark edebilirdi. Michaelian ifadesinde o gece Dallas'ın dövmesini gördüğünden söz etmişti, ama bu mümkün değildi. Dallas'ın dövmesi sol kolundaydı..."

"Bütün bunlara savunmanızda değindiniz, Bayan Grey. Yeniden dinlememe gerek yok."

"Biliyorum. Sadece bunu aklınızda tutmanızı istiyorum. Ve tabii DNA örneğinin Dallas'a ait olmadığını da. Ayrıca tüy örneğinin sahte bilim ürünü olduğunu siz de ben de biliyoruz. Geçen on yılda emsal oluşturabilecek pek çok karar yayımlandı. Dallas yeniden yargılanırsa o örneğin hariç tutulmasını sağlayabileceğimden eminim."

"Yeniden yargılanma mı dediniz? Atladığım bir ayrıntı mı var? Sözü ettiğiniz şeylerin

hepsi bildik şeyler. Karar verildi. Mahkeme hükmü onayladı."

Winona evrak çantasına uzandı ve bir dosya çıkardı. Dosyayı Sara'nın çalışma masasına koyup ileri itti. "Bu yeni."

Sara karton dosyayı açıp en üsteki belgeyi okudu. "Karar ve cezanın bozulup davanın reddedilmesi için ikinci bir talep mi? Üstelik savcılığın onayını da ekliyorsunuz? Bu talepte size katılacağımı düşünüyorsunuz, öyle mi? Hayal görüyorsunuz, Bayan Grey."

"Okumaya devam edin," dedi Winona. "Lütfen." Son ve en iyi fırsatı -belki de tek fırsatı- bu kadını ikna etmekten geçiyordu. Savcılık kararın bozulmasını ve davanın reddini onaylarsa mahkeme de bu yönde hareket ederdi.

Sara sayfayı çevirdi ve keskin bakışlarını Winona'ya çevirdi. "Bu ne zaman elinize geçti?"

Winona savcının dikkatini çeken şeyin ne olduğunu biliyordu. Bunlar Winona'nın neredeyse bir aydır beklediği test sonuçlarıydı. "Dün."

"Ah, aman Tanrım," dedi Sara.

"Aklıma DNA testini sırf meni örneğinin müvekkiliminkiyle uyuşup uyuşmadığını anlamak için yaptırdığım geldi. Sizin de bildiğiniz gibi örnek müvekkilime ait değildi. O kadar toydum ki bu sonuçla müvekkilimi aklayacağıma inanarak mahkemeye koştum. Sonra, bir ay kadar önce, kız kardeşimle konuşuyordum. Müvekkilimin eşi. Her neyse, kız kardeşim DNA örneğiyle ilgili yorum yapınca o örneğin kime ait olduğunu hiç araştırmamış olduğumu anımsadım. Böylece örneği Ulusal Veritabanı'na gönderdim ve örneğin Gary Kirschner adında bir adama ait olduğu anlaşıldı. Adam şu anda Seward'daki Spring Creek Islah Merkezi'nde dokuz yıllık cezasını çekiyor. İşlediği suçlardan ilki tecavüz. İsmine ulaşınca silahı kontrol ettik. Kimliği saptanamayan parmak izini hatırlıyor musunuz?"

"Tabii," dedi Sara kaşlarını çatarak.

"O parmak izinin de Gary Kirschner'a ait olduğu tespit edildi."

"Neden 1996'da tespit edilememiş?"

"O zaman henüz tutuklanmamıştı. Kaçıyordu. Kuzeye giderken buralardaki birkaç kasabadan geçen bir hap bağımlısıymış."

Ve siz sormadan söyleyeyim; Dallas Raintree, Gary Kirschner'la hiç tanışmamış."

Sara bakışlarını yeniden kâğıtlara çevirip okumayı sürdürdü. "Bunu araştırmam gerekiyor. Anlık karar veremeyiz. Biraz zaman alabilir."

Winona ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bayan Hamm."

Sara başını salladı ve okumaya devam etti.

Winona çıkıp gitti.

Water's Edge'teki büyük, cadılar bayramı şenliği bu hafta sonu yapılacak. Yaşasın. Alay ettiğimin farkındasınızdır umarım, Bayan I. Her ne kadar bu günlüğü okumuyor olsanız da... Tuhaf. Hâlâ size yazıyorum. Neden acaba? Sanırım sizin şu bayati sorularınızdan biri de bu olurdu. Belki bir gün ben de size sorarım.

Neyse, okuldan sonra çiftlikteki işlere yardım etmek için doğruca eve geldim. Bazı çocuklar bundan sıkılabilirler, ama onlar arkadaşları olan tipler. Arkadaşınız yoksa okuldan sonra eve gitmek sorun değildir. Zil çaldıktan sonraki on dakikadan daha beter bir şey yoktur. O on dakikada herkes toplanır. Orada sap gibi dikilmek insana kendini yalnız hissettiriyor.

Önemsediğim tek kişi Cissy. Bugün bana gülümsüyor gibiydi ve neredeyse kalbim duracaktı. Biliyorum, iyice çıldırdım ama bazen onun bana hâlâ âşık olduğunu düşünüyorum.

Sanki bir anlamı varmış gibi. Ezik babasına karşı gelmekten ödü patlıyor. Aman, zaten kimin umurunda ki?

Winona, Luke'la telefonda konuşurken zil çaldı. "Ah, harika. Biri geldi," dedi Winona alaycı bir tavırla. O sırada tam da savcının karar vermesinin ne kadar uzun sürdüğünden yakınmaktaydı. Bu konu hakkında bir tek Luke'la konuşabiliyordu, bu yüzden bazen çenesi hiç durmuyordu. Şaşılacak şey değildi. Gerçekten şaşırtıcı olan bir şey varsa o da Luke'un buna rağmen onu aramaya devam etmesiydi. Winona eylül ve ekim aylarında düzenli olarak hemen hemen her cumartesi gecesini ya şöminesinin önünde ya da verandasında oturup Luke'la hayatlarında olan bitenler hakkında konuşarak geçirmişti. Eski samimi muhabbetlerine kavuşmuşlardı yine.

"Sabırlı olmalısın," dedi Luke. Haftalardır aynı şeyi söylüyordu. "Hâlâ ekim ayındayız. Arayacak. Arayacağından eminim."

"Beklemek beni öldürüyor," dedi Winona. "Altıncı sınıftan beri hayatımda ilk kez kilo verdim. Belki de şansım açılmıştır; Dallas o hücrede çürürken ben de nihayet güzelliğime kavuşacağım."

"Sen hep güzeldin, Win."

Kapı zili tekrar çaldı.

"Ya, tabii," diye söylendi Win. "O yüzden ben orada dururken sen gidip kız kardeşime âşık oldun. Şey, Luke, kapatmam gerekiyor. Seni sonra ararım."

"Bak şimdi gerçekten endişelenmeye başladım."

"Benim için anlamı büyük. Gerçekten," dedi Win ve ekledi: "kapatmalıyım. Yarın akşam ara beni." Luke'un yanıt vermesini beklemeden telefonu kapatıp kapıya yöneldi. "Bekle. Geldim." Winona kapıyı açınca karşısında kız kardeşlerini buldu. Aurora kutup bozkırında yürüyüşe çıkacakmış gibi giyinmişti; kot, kar botları, kenarları yapay kürklü kalın bir parka. Eldivenli ellerinde gümüş renkli büyük bir termos vardı. Vivi Ann de elinde kahve fincanlarıyla Aurora'nın yanında bitmişti.

"Bizimle geliyorsun. Sıkı giyin," dedi Aurora.

"Hayır, teşekkürler," dedi Winona. Doğrusu son zamanlarda kendini kız kardeşlerinin yanında normal davranamayacak kadar tedirgin hissediyordu.

Vivi Ann'e *ben sana söylemiştim* der gibi bakarak, "Şaşırdı," dedi Aurora. "Zaten son günlerde hep böylesin. Dedim ki, bizimle geliyorsun. Gidip giyin."

"Termosta ne var?"

"İrlanda kahvesi. Haydi, acele et."

"İyi. Ama telefonumu da alacağım," dedi Winona. Sara Hamm'le görüştüğü günden bu yana telefonundan en fazla on dakika uzak kalabiliyordu.

"Kimsin sen? Condoleezza Rice mı?" diye söylendi Aurora.

Winona onları girişteki holde bıraktı ve üzerini değiştirmek için yukarı çıktı. Beş dakika sonra merdivende belirdi. Üzerine, paçaları buz mavisi, UGG botların içine sokuşturulmuş eski bir kot, saç örgüsü desenli kalın bir kazak ve mont giymişti. Çantası (içinde telefon vardı)

omzundaydı.

Merdivenden inerken, "Vivi Ann nerede?" diye sordu.

"Tuvalette." Aurora el sallayarak fısıldadı: "Çabuk." Winona iner inmez, "Anlat," dedi Aurora, "Hemen."

"Neyi?"

"Haftalardır bizden kaçıyorsun. Bilirim ben seni. Demek ki işin peşini bırakmadın."

"İş mi?" dedi Winona lafı geveleyerek.

"Canını acıtmak zorunda bırakma beni."

Winona derin bir nefes aldı. "Yeni bir kanıt buldum. İşe yarayıp yaramayacağı hakkında haber bekliyorum."

"İşe yararsa?"

"Dallas serbest bırakılabilir."

"Ve işe yaramayacak olursa ceza çekmeye devam eder." Aurora kollarını kavuşturdu. "İyi ki Vivi'ye söylemedin. Zor dayanıyor. Ama beni haberdar et, lanet olsun. Yardım etmek istiyorum."

Winona kız kardeşine sarıldı. "Teşekkür ederim "

İkisi birbirlerinin kollarından ayrılırken Vivi geldi. "Tamam," dedi, "haydi gidelim."

Winona kız kardeşlerinin peşinden Aurora'nın arabasına doğru ilerleyip yolcu koltuğuna oturdu. Evden dışarı çıkmak iyi gelmişti. En son ne zaman gezmeye gittiğini hatırlamıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Aurora çiftliğin yoluna doğru döndü.

"Alkollü kahve dolu bir termosla büyük seyahatimize mi çıktık?"

Aurora araba yolunda durup aracını park etti. Bagajdan bir battaniye, iki küçük kutu ve bir de cd çalar çıkardı. Ardından üç kardeş yürümeye başladılar; hayaletli cadılı süslerle donatılmış ahırın, yapay örümcek ağıyla örtülmüş otomatik yürütecini yanından geçtiler.

Winona nereye gittiklerini hemen anladı. Kaçak'ın gezinme yerinin gerisinde kalan küçük tepeye gidiyorlardı. Yaşlı dev kocayemiş ağacının altında bulunan çimenlerle kaplı bir tepecti burası. Oradan bakılınca çiftliğin neredeyse tamamını, kanalın durgun sularını ve uzaktaki dağları görmek mümkündü. O tepenin yanında bir somon göçü vardı. Bu çayın seyri ve debisi mevsimlerle değişirdi, fakat Water's Edge'e özgü diğer her şeyinki gibi onun varlığı da daimiydi.

Aurora çimenlerin üzerine battaniyeyi serdi ve üçü genç kızlıklarında pek çok kez yaptıkları gibi yan yana oturdular. Sonbahar ayazında yaprakları dökülünce kel kalan kocayemiş ağacı başlarının üzerinde bir gölgelik gibi duruyordu; iç içe geçmiş sivri uçlu kara dallar, lavanta rengi yıldızlı göğün altında birbirine uzanan eller gibi yayılmıştı. Aşağıda, bir zamanlar annelerinin bahçesi olan küçük alan gölgelerle kucaklaşıyordu. Hiçbiri ekip biçmeye cesaret edemediğinden bahçeyi yabani otlar sarmıştı.

Alkollü sıcak kahveyle doldurduğu fincanları ablalarına uzatırken, "Buraya uzun zamandır gelmemiştik," dedi Vivi Ann.

"Kardeşiz biz," dedi Aurora. Bu sözleri sarf ederken büründüğü ağırbaşlı tavır gözden kaçmıyordu. "Bunun bazen hatırlatılması gerekiyor." Yanında getirdiği iki kutuya uzandı. "Bunlar ikiniz için."

Winona ambalajı açılmış küçük kutuyu kucağına aldı. Kapağını açıp hediyeye baktı. Bu şey

darmadağın görünüyordu, ama Winona ne olduğunu anladı ve o anda midесinin kasıldığını hissetti. Rüzgâr çanını kutunun içinden yavaşça çekip çıkardı. Göz alıcı güzellikteki yanardöner deniz kabukları neredeyse görünmeyecek kadar ince, gümüş rengi bir iple birbirine tutturulmuştu. Win çanı havaya kaldırınca tatlı bir şingirtı duyuldu.

Vivi Ann'inki daha başkaydı; cevher rengi, küçük, biçimsiz üfleme cam parçalarından yapılmıştı onunki. Loş ışıhta bile renkler, sanki içerlerinden ışık yayılıyormuş gibi parlıyordu.

"Çok güzeller," dedi Winona. Annesini anımsamıştı. Kardeşleriyle birlikte birbirlerinden güç almak için el ele tutuşarak annesinin yatağının başucunda durdukları o son an geldi aklına. Onca aydır ilk kez ağlarken, "Birbirinizden kopmayın," diye fısıldamıştı anneleri. "Benim bahçe kızlarım..."

"Biz kardeşiz," diye yineledi Aurora. "Sadece hatırlatmak istedim. Ne olduğu, nasıl bir tercih yaptığımız önemli değil," bunu söylerken bakışları Winona'ya çevrilmişti. "Biz bir bütünüz."

Winona fincanını kardeşlerinininkilerle tokuşturup kahvesini yudumladı. Ardından çantasına uzanıp bir fotoğraf çıkardı ve fotoğrafı kardeşlerine gösterdi. Fotoğrafta yakışıklı babaları gülümsüyordu ve sahiplenici bir tavırla kolunu annelerinin omzuna dolamıştı.

Aurora ile Viv Ann birbirlerine sokulmuş fotoğrafa bakarken fevkalade bir arkeolojik bulguyu inceler gibi bir halleri vardı ki bir bakıma haksız da sayılmazlardı. Annelerine ait fotoğrafların sayısı azdı. Winona'nın fikrince annesi yaşlı, yorgun ya da baygın çıktığı fotoğrafları yok edip kendisini aile hatıralarının arasından çıkartmış olmalıydı. Kızlarıyla bu kadar az zaman geçireceğini bilemezdi ki.

Gelgelelim, bu fotoğrafta onların dikkatini çeken anneleri değildi. Babalarıydı. Henry hayat dolu ve yakışıklı görünüyordu.

Mutluydu.

"Onu böyle gördüğümü pek hatırlamıyorum," dedi Winona.

"Ben de," dedi Aurora.

"Ben hatırlıyorum," dedi Vivi Ann usulca. Neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Onu anneme bakarken görmediniz mi hiç?" diye sordu.

"Bizi niye öyle sevmiyor?" Soruyu soran Winona'ydı, ama üçü de aynı şeyi düşünmüştü. Bunun yanıtı yoktu elbette.

"Fotoğrafı nereden buldun?" diye sordu Aurora.

"Savcı olmalıymışsın," diye söylendi Winona. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

"Kocamın yasak ilişkisi hariç," dedi Aurora kahvesini yudumlayarak. "Kadın hastalanınca ona kek bile götürmüştüm."

Vivi Ann kolunu Aurora'nın omzuna doladı. "Aşağılık herifin tekiydi."

"Ayrıca sıkıcıydı," diye ekledi Winona.

"Kel olduğunu da unutmayalım," dedi Aurora sonunda gülümseyerek. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Evet, fotoğrafı nereden buldun?"

"Luke'tan."

Kimseden ses çıkmadı. Winona bunun nedenini biliyordu. Luke, peri masalındaki yasak bir göl gibiydi; çok güzel görünüyorsa da suyun altı tehlikeliydi.

Aurora hiçbir şey söylemeden ilk yanıt hakkını Vivi Ann'e tanıdı.

Winona da böyle yapmalıydı -beklemeliydi- ama sessizlik sinirini bozdu. "Duruşmadan

sonra beni görmeye geldi. Olan biteni duymuş ve bir arkadaşına ihtiyacım olabileceğini düşünmüş."

"O iyi bir adam," dedi Vivi Ann sonunda Winona'ya bakarak. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Winona buna nasıl yanıt vereceğini bilemedi. "Dallas ile senin arandakiyle kıyaslanırsa..." Söyleyecek söz bulamayınca omuz silkti.

Ablasının koluna dokunarak, "Bu bir yarış değil," dedi Vivi Ann. "Aşk sadece... aşk işte."

"Zaten artık çok geç. Fırsatı kaçırdık. Ya da hiç fırsatımız olmamıştı belki de. Bilmiyorum."

Vivi Ann'in gözleri katıksız bir hüznle doldu. "Çok geç kaldığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Tek bir şansın dahi varsa kaçırma, Win. Dallas'la yaşadığım bütün acılara rağmen onu sevdiğim için Tanrı'ya şükrediyorum."

Winona kahve fincanını elinden bıraktı ve battaniyenin üzerine uzanıp iskeleti andıran ağacın dalları arasından Samanyolu'nu izlemeye koyuldu. "Korkuyorum," dedi usulca. Bunu daha önce açıkça dile getirdiğini hiç hatırlamıyordu. Daha da pekişir endişesiyle zayıflığını belli etmekten bile ürkmüştü hep. Oysa şimdi bunu yenmek için kız kardeşlerinin yardımına ihtiyacı vardı.

"Korku zihni öldürür," dedi Vivi Ann ve Winona karanlığa rağmen kız kardeşinin gülümsemekte olduğunu hissediyordu.

"Harika. Ben içimi dökeyim sen de bana inek kız bilimkurgu- psikoloji ağzıyla nutuk çek."

Vivi Ann güldü. "Evet, ama harikadır. Efsanevi. Üstelik doğru. Korkarak yaşamaya devam edemezsin."

"Söyleyene bak," dedi Aurora.

"Pes," dedi Vivi Ann.

"Zamanı geri döndürüp Richard'la en başa dönme şansın olsaydı ne yapardın?" diye sordu Winona.

Dizlerini göğsüne çekerek, "Bunu çok düşündüm," dedi Aurora. "Ama kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda bile Richard'ı yeterince sevmediğimi anlıyorum. Vivi Ann'in sahip olduğu türden bir şey istiyorum ve öyle bir şey olmayacaksa yalnız kalmayı tercih ederim. Daha fazla ödün verecek halim yok."

Winona gözlerini kapatıp gençliğinden gelen seslere kulak verdi; çayırlarda dolaşan atlar, kıyıya vuran dalgalar, somon göçünün çağlayan suyu. Buraların değişmezliğinden, aşinalığından ilk kez keyif aldı. Bir iki aya kalmaz, balinalar kanala geri dönerlerdi ve birkaç büyüleyici hafta boyunca kasabada konuşulan başlıca konu bu olurdu. Kanal yolunda arabalar aniden durdurulup şeritlerinde park edilirler ve sürücüler dışarı fırlayıp siyah beyaz devlerin suyu yararak oyun oynayışlarını izlerlerdi. Sonra bahar gelir ve geri dönen kurbağaların sesleri geceleyin öylesine yükselirdi ki insanlar derin uykularından uyanıp pencerelerini kapatırlardı.

Böyle bir yerde daima ne umacağınızı bilirdiniz ve dikkatli olup yakından bakarsanız geçmişiniz kadar geleceğinizi de açık seçik görebilirdiniz. "Luke'u sevmekten vazgeçmenin bir yolunu bulamadım," dedi Winona. Bu sözleri sarf etmek büyük cesaret gerektirmişti ama Winona içinde tutmadığı için mutluydu.

"Evet," dedi Vivi Ann. "İşte aşk böyle bir şey. Ama şanslısın. Yapman gereken tek şey telefon açıp ona çıkma teklif etmek. En kötü ihtimalle olumsuz yanıt alırsın."

"Ne kaybedersin ki?" dedi Aurora.

Winona bu riski göze alıp Luke'a çıkma teklif ettiğini hayal etti; bir önceki deneyimini hatırlamaktan alıkoyamıyordu kendini. O zamanlar Vivi Ann'e güçlü hislerinden söz etmeye cesaret edememişti ve sakladığı sır aralarındaki her şeyi altüst edip ilişkilerini kırılgan bir hale getirmişti.

Winona yine aynı şeyi yapıyordu, öyle değil mi? Bu kez iyi niyetli olsa da kız kardeşinden hâlâ sakladığı bir gerçek vardı. "Vivi, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seni bir daha asla incitmek istemem."

"Biliyorum. Ve inan bana, Luke'la aranızda olan hiçbir şey beni incitemez."

Winona doğruldu. "Dallas konusunda..."

Aurora ablasını dirseğiyle dürttü. "Erkekler hakkında yeterince konuştuk. Bu bir kardeşler gecesi." Fincanları termostaki İrlanda kahvesiyle ikinci kez doldurup fincanını kaldırdı. "Bize," dedi Aurora ve üçü kahvelerini içtiler.

Ardından sürüp giden uzun sessizlik boyunca, bir zamanlar büyükannelerinin yatağını süsleyen bu battaniyenin üzerinde birbirlerine yaslanmış oturlurlarken, "Belki de," dedi Winona, "annemin bahçesini yeniden ekmeliyiz."

Vivi'yle aynı anda, "Evet," dedi Aurora. İkisinin sesleri gecenin sessizliğinde birbirine karıştı. "Zamanı geldi," dedi biri; Winona kimin konuştuğunu ayırt edemese de başını salladı.

"Zamanı geldi."

HAYATIN BÖYLESİNE HIZLI DEĞİŞEBİLDİĞİNİ BİLMEZDİM!!!

Kalemimi bırakıp biraz beklemem gerek. Gerçekten elim titriyor. Tamam, olanları anlatıyorum. Hepsini yazacağım ki TEK SANİYESİNİ DAHI UNUTMAYAYIM.

Dün sıradan, sıkıcı bir okul günüydü ve annem beni erken kaldırdı. Ne kadar şanslıyım. Mutfakta kahvaltı ediyorduk ki Winona teyzem içeri girdi. Kapıyı filan çalmadı. "Bugün yeğenime ihtiyacım var," dedi sadece.

"Ama okul var," dedi annem, "hem Cadılar Bayramı karnavalına iki gün kaldı. Noah'nın yardımcı olması gereken bir sürü iş var."

"Lütfen," dedi Winona teyzem. "Bu iyiliğini unutmayacağım." "Hang birini hatırlayacaksın ki?" dedi annem her zamanki gibi gözlerini devirerek. "Öyle olsun, al bakalım. Zaten bütün derslerden kaytarıyor."

Böylece özgürlüğüme kavuşmuştum. Winona teyzem bana döndü. "Gidip duş al ve doğru dürüst bir pantolon giy," dedi. "Donunu görmek istemiyorum." Hayatta olmaz, demek üzereydim ki, "Öyleyse evde kalıp okula gidersin," diyerek lafımın sonunu getirmeme yardımcı oldu.

Ben de güzelce giyindim.

Winona teyzemin arabasına binip yola koyulduk. Kanal boyunca uzanan yolda ilerlerken nereye gittiğimizi sorup durdum ve teyzem söylemedi, ama söylemek istediği anlaşıyordu. Sürekli gülümsüyordu.

Ona soru sormakla o kadar meşguldüm ki otoyoldan ayrıldığımızı fark etmemişim. Sonra cezaevi tabelasını gördüm.

"Saka mı yapıyorsun?" dedim. Öncesinde soru sorarken teyzemi dürtüklüyor ve gülüyordum, ama tabelayı görünce kanım dondu sanki.

"İşler yolunda gitmeyebilir diye annene söylemek istemedim," dedi Winona teyzem. Bana anlamlı anlamlı baktı. İşler son dakikada ters gidebilirdi. Bunu öğrenmiştim.

"Nasıl?" diyebildim sadece.

"Laboratuara birkaç DNA testi daha yaptırdım ve o gece Cat'in evinde asıl bulunan kişiyi tespit ettik."

"O kişi baban değildi," dedi teyzem. "Bu yüzden savcı dava reddi talebime katıldı."

"Yarın hikâye basına yansıyacak," dedi. "Bu yüzden kameralar peşine düşmeden önce seni onunla görüştürmek istedim."

"Peki, annem ne olacak?" diye sordum.

"O konuda endişelenmene gerek yok, »dedi Winona teyzem. "Aurora onu bütün gün oyalayacak, çiftliğin girişlerini kapalı tutacak ve telefonun fişini de çekecek. Baban serbest bırakılana kadar annenin durumdan haberdar olmasını istemiyorum. Ne olur, ne olmaz. Bir hayal kırıklığını daha kaldırabilecek durumda değil."

Cezaevine vardık. Manzara aynen hatırladığım gibiydi; bütünyle gri ve çirkin. Park alanında durup arabadan indik. Nöbetçi kulesindeki silahlı adam bir ileri bir geri yürüyordu.

"Öğrenci kimliğimi unuttum," dedim aniden. Onu görmeme izin verirler mi? Winona teyzem ağzını açmaya fırsat bulamadan bir sinyal sesi duyuldu ve büyük siyah giriş kapıları dönerek açıldı.

Ve onu görebildim. Babamı. Yanında iri bir gardiyanla cezaevinden çıkıyordu; üzerinde siyah, oldukça bol bir kot ile siyah, buruşuk bir gömlek vardı. Saçlarının ne kadar uzadığını anlayamadım, çünkü atkuyruğu yapmıştı.

Benimkine çok benzeyen yüzüne dikkatle bakarak ona doğru yürüdüm.

"Noah," deyince, babamın sesini daha önce hiç duymadığımı fark ettim.

"Gerçekten buradasın," dedi ve benden önce o ağlamaya başladı. Anlamadığım bir şey söyledi, ama sesi çok tanıdık geldi. Ve hatırladım; bebekliğimde bana söylediği şeydi bu. Annem bilmezdi. Yalnızca ikimiz, babam ve ben bilirdik.

"Annenin dilinde 'Rüzgâr Gibi Git' anlamına gelir," dedi babam. "Tanrım," dedi sonra. "Annesinin kollarında bıraktığım küçücük çocuğa bak, adam olmuş."

Sonra bana sarıldı ve dedi ki: "Seni özledim, küçük adam."

Otuzuncu Bölüm

Bugünden Cadılar Bayramı şenliğinin başlayacağı cuma gününe dek yapılacak yüzlerce iş vardı. Vivi, Noah olmayınca bütün işlerin üstesinden gelmekte çok zorlanacaktı. Kahvaltıdan sonra babası traktörünü almak için barakaya gitti. Yardımcıların öküzlere beslemek için işe koyuldular.

Aurora öğlen saatlerinde çıkageldi. Çok da yardımcı olmamasına karşın günün büyük bölümünde Vivi Ann'e arkadaşlık etti ve sonra da hava kararana kadar Vivi'yle birlikte verandada oturdu. Beyaz tırazlar renkli kabuklarla, taşlarla ve plaj kumu camı parçalarıyla süslenmişti; nesiller boyunca Grey kadınları ve çocukları evlerini kendi kıyılarında buldukları hazinelerle donatmışlardı. Vivi Ann annesinin verdiği son deniz kabuğunu hâlâ saklıyordu ve artık yanında taşımasa da o deniz kabuğu hep burada, bu verandada onu bekliyordu.

Vivi ile Aurora bazen konuşarak, sık sık gülüşerek ve ara sıra da sükûnete bürünerek birkaç saat boyunca orada oturdular; Bugün bütün çiftliği şaşırtıcı bir sessizlik kaplamıştı; araba yolundan tek bir kamyon dahi geçmemiş, telefon bir kez bile çalmamıştı. Sonunda, saat dokuz sularında, "Evet," dedi Aurora saatine bakıp, "burada çok oyalandım galiba. Gitsem iyi olacak."

Aurora gidince Vivi Ann, Noah'yı aramak için içeri girdi. Telefonda çevir sesi gelmeyince çabucak etrafa bakınıp sorunun neden kaynaklandığını anladı; telefonunun fişi takılı değildi. Öfkelenerek fişi yerine taktı ve Noah'yı cep telefonundan aradı. Telefon birkaç kere çaldıktan sonra Noah yanıtladı.

"Selam anne. Ben de sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum, üzgünüm. Nasıl olduysa telefonun fişi çıkmış. Geliyor musun? Yarın okul var."

"Şey. Ben... bütün gün Winona teyzemin çatıdaki eşyaları indirmesine yardım ettim ve işimiz henüz bitmedi. Gece burada kalsam olur mu? Yarın beni okula teyzem götürür."

"Teyzenle konuşayım."

Winona telefonu aldı. "Buradayım ve her şey yolunda. Yarın onu tam vaktinde okula bırakırım."

Vivi Ann'in içinden hayır, demek geldi; oğlunun eve dönmesini isteyecekti ama sırf kendini yalnız hissettiği için böyle düşünüyordu. Bu yüzden, "Peki, öyleyse," dedi, "onu sevdiğimi söyle ona."

"Tabii ki."

Vivi kanepenin üzerinde kıvrıldı, kulaklıklarını taktı ve iPod'unun sesini açıp müzik dinlemeye koyuldu. Sonunda gözlerinin kapanmaya başladığını fark edince yatmaya gitti. Evde yalnız olmak garipti. Türlü türlü yeni ses geliyordu kulağına. Vivi ilk defa, Noah büyüyüp de

evden gidince neler hissedeceğini düşündü. Bu kulübe nasıl da sessiz kalacaktı.

Bunu düşünürken iç çekerek ağır ağır uykuya daldı.

Biraz sonra aralıklı duyulan bir sesle uyandı: *du-dup, du-dup, du-dup...* Sesin tok ritmi düzenli ve pürüzsüzdü. Yumuşak zeminde hareket eden bir sallanan sandalyeninkini andırıyordu bu ritim. Ya da karanlıkta at süren bir adamın çıkardığı sesleri.

Dallas. Vivi pes edip geçmişe daldı ve hatıralarının arasında kayboldu...

Sonra bunun bir rüya olmadığını fark etti. O ses gerçektir. Uyanıp üzerindeki örtüyü açtı, yataktan çıktı ve ayakucunda duran sabahlığına uzandı. Sabahlığını giyip belindeki aşınmış kuşağı bağladı ve etrafa kulak vererek sessiz evin içinde yürümeye başladı.

Fransız kapıları açtı, verandaya çıkıp kapıları ardından kapattı. Uzaktaki dağların üzerinde inci beyazı bir ay asılı duruyordu. Ayın parlak ışığı her yeri aydınlatıp, çayırıları gece mavisi kadife parçalarına dönüştürmüştü.

Eyer ya da yular olmaksızın at süren o adam ay ışığında parlıyordu.

Vivi sonunda aklını yitiriyordu; bunca yıldan sonra olan olmuştu.

Çitlere yaklaştı. Delirmiş olması umurunda bile değildi. Hatta bu hoşuna bile gidiyordu. Buradan görebildiği tek şey Dallas'ın beyaz tişörtüydü; tişört Vivi'nin gençliğindeki o siyah lambalardan birinin altında duruyormuşçasına parlamaktaydı. Dallas, Kaçak'ın sırtındaydı. At karanlıkta bütünüyle bir gölgeden ibaretti, ama Vivi onun tıpkı şampiyon olduğu o zamanlardaki gibi akan adımlarla süzülerek salına salma koştuğunu görebiliyordu. İşte Vivi'nin delirdiğinin bir kanıtı da buydu; Kaçak sağlığına kavuşmuştu. *Tabii ya.*

Olduğu yerde kalmaya çalıştı. Ama on altı yıl önce bir gece olduğu gibi yine karşı koyacak gücü yoktu. Verandada yürürken adımları ahşap tirizleri gıcırdatıyordu.

Vivi çiyli çimlerin üzerinde kaymamaya dikkat ederek çayırılık bayırdan aşağı inip padoğun çitine yanaştı.

Dallas ve Kaçak, Vivi'nin önünden geçip padoğun içinde bir tur attılar ve sonra onun önüne gelip durdular. Kilometrelerce ötede bile Kaçak'ın ağır, horultulu soluklarından başka ses duyulmuyor gibiydi; hatta deniz bile durmuş bekliyordu sanki.

"Vivi," dedi Dallas. Vivi onun sesini duyunca öylesine sersemledi ki çitlerin en üstündeki parmaklığa yapıştırdı.

"Sen gerçekten burada değilsin..."

Durdu Vivi. Konuşmaya gücü yetmiyordu; dilinin ucuna gelen sözler, bedeninin yavaş yavaş yok olan parçalarından peydahlanıyor gibiydi.

"Buradayım."

Dallas, Kaçak'ın sırtından indi, bir süre atın kulaklarını kaşıyıp burnunu okşamakla oyalandı. Ardından yavaşça Vivi'ye yaklaştı ve eğilerek çitin alçak tahtalarının altından geçip karısının önünde durdu.

Yıllardır ilk kez ne yanlarında onların hareketlerini izleyen biri ne de aralarında kirli bir cam vardı. Dallas daha yaşlı ve hüzünlü görünüyordu; yüzündeki keskin çizgiler keçeli kalemle çizilmiş gibiydi. Vivi'nin içindeki sızı iyice derinleşti, açıldı ve Vivi de içine düşüverdi. "Seni orada bir başına bıraktım. Beni affedemeyeceğini biliyorum. Ben de kendimi affedemiyorum ama..."

Dallas, Vivi'ye yaklaştı. Vivi'nin yanağına dokundu ve eli önce boynuna, ardından da ensesine sürüklendi. Dallas hiç tereddüt etmeden Vivi'yi kendine doğru çekti.

Vivi onun kollarında canlandığını hissetti. Dallas'a sıkı sıkı sarılırken çekip gidecek diye endişeleniyordu. Gözlerini kırptırıp da her şeyin bir hayal olduğunu anlamaktan korkuyordu.

Yüzüne dokunup parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi. "Dallas," dedi Vivi, "Ağlama..."

Dallas onu kucağına alıp kaygan bayırdan yukarı çıktı, verandadan geçti ve ilk başlarda ikisinin gizli buluşma yeri olan, ardından evleri bildikleri ve şimdi de kendisine yabancı gelen bu kulübeden içeri girdi. Ama yatak odaları hâlâ aynı yerdeydi ve Dallas, Vivi'yi oraya götürüp kapıyı tekmeleyerek açtı.

Vivi'yi yatağa yatırıp yanında diz çöktü. Ay ışığı pencereden süzülüp beyaz örtülere yayılıyordu. Vivi, Dallas'ı soymak için yanıp tutuşmaya başlayınca ona fırsat bırakmadan doğruldu ve telaşlı bir tavırla gömleğini sıyrıp pantolonunun düğmelerini açtı; Dallas, Vivi'nin sabahlığının kemerini çözdü, eskimiş havlu kumaşı karısının omuzlarından aşağı çekip indirdi. Sabahlık yumuşacık bir örtü gibi altlarına seriliverdi.

Birbirlerine özlemle dokundular. Böyle bir özlem ancak on yıldan uzun süren bir bekleyişten doğabilirdi. Yırtıp paramparça olucasına soluk alıp verirlerken geçmişte bedenlerinin bir bütün oluverdiği o anları anımsıyorlar ve yanakları birbirlerinin gözyaşlarıyla ıslanıyordu. Ve sonunda Dallas, Vivi'nin içine dolarken Vivi bitmek bilmeyen bomboş yıllar boyunca içine hapsettiği o ismi haykırdı.

Winona, Aurora ve Noah, Winona'nın evindeki küçük odada, masanın başına toplanmış, sıkıcı bir iskambil oyunu oynamaktaydılar. Çoğunlukla Vivi Ann ile Dallas'tan söz ediyorlardı tabii, ama iskambil oyunu zihinlerini dağıtmalarına yardımcı oluyordu. Hepsi de o kadar heyecanlıydı ki oyuna odaklanmakta güçlük çekiyorlardı. Winona oyunu almak için çırpınırken -beceremedi- cep telefonu çaldı.

Ellerindeki kâğıtları fırlattılar ve Winona telefona yanıt vermek için yerinden fırladı. "Alo?"

"Selam, Winona. Böyle geç bir saatte aradığım için üzgünüm."

Winona emlakçısının sesini duyunca iç geçirdi. "Selam, Candace."

Noah ile Aurora arkalarına yaslandılar.

Hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Winona. Aslında Vivi Ann'in bu gece aramasını beklemiyordu ama yine de...

"Az önce senin sahil evini kiralamak isteyen bir doktor aradı. Şu anda orada ve evi görmek istiyor. Normalde elimdeki bütün işleri bırakıp giderdim ama çocuklar uyuyorlar..."

"Ben giderim," dedi Winona. Tam da buna ihtiyacı vardı; zihnini meşgul edecek bir işe. "Teşekkürler." Winona telefonu kapattı, Noah ile Aurora'ya mazeretini çabucak bildirdi ve arabasına yöneldi.

Karanlıkta uzayıp giden yolculuk mükemmeldi. Winona tanıdık sokaklar boyunca döne döne ilerleyip gümüş mavilikteki dolunayın güzel parıltısının altında uzanan manzaraya bakarken geride kalan günü zihninde yeniden canlandırdı. Bu, yaşamının en güzel günüydü şüphesiz. Winona bugünün tek bir anını dahi unutmayacaktı; Dallas'ın içten sarılışını, "Teşekkür ederim," deyişini ve Noah'nın, babasıyla yıllardır ilk kez karşılaştığı o anda yüzünde beliren ifadeyi.

Winona yıkık dökük araç yoluna girip büyük mavi bir kamyonetin yanında durdu.

Yanındaki gölgeler kayarak, dağılarak ona doğru yaklaşırken hâlâ Dallas'ı düşünüyordu.

Luke.

Birdenbire orada belirmiş, Winona'ya doğru yaklaşmaktaydı.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Winona. "Evimi kiralamana gerek yoktu."

"Hayır. Sadece seninle yalnız görüşmek istedim. Bütün gün araba kullandım."

Winona anlamadı. "Seni yarın arayacağımı söyledim ya..."

"Vivi Ann ile Dallas için yaptıklarını anlattığından beri benim yanımda olsan nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

Winona kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. Olup bitenleri yanlış anlamak, Luke'un sözlerine, bakışma bir anlam yüklemek istemiyordu. "Ben hep senin yanındaydım, Luke. Olmam gerektiği anda bile."

"Ama ben yanında değildim, öyle değil mi?"

"Öyle." Sebep buydu işte; aralarındaki her şey hep bu yüzden ters gitmişti. Winona kendisinden önce Luke'un bunun farkına varmış olmasına şaşırırdı.

"Üzgünüm," demekle yetindi Luke.

Winona nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Luke'u -ve kendini- affedeli uzun zaman olmuştu. "Geçmişte kaldı, Luke."

Luke aralarındaki o son küçük mesafeyi de aşp ona yaklaştı ve gözlerine baktı. Winona bütün yaşamlarının, kendilerine ait her şeyin -aralarında yaşananların ve yaşanmayanların- Luke'un gözlerine gizlenmiş olduğunu gördü ve o tek bakışla anladı ki değişen tek kişi kendisi değildi. "İkinci şanslara inanır mısın?"

"Tabii."

Luke daha önce Winona'nın yaşamındaki zor anlarda pek çok kez yaptığı gibi uzandı ve onun elinden tuttu. "Kızlarımla tanışmak ister misin? Adını yıllardır duyuyorlar."

"Yanlarına ne zaman gideceğiz?"

Winona yeğeninini bunu sormasına şaşırmadı, hatta Noah'nın sabahleyin soracağı ilk sorunun bu olacağını da tahmin etmişti. Kolunu Noah'nın omzuna doladı. Dün gecedan beri Winona'nın yüzünden gülücükler eksik olmuyordu. "Az kaldı."

"Babam harika biri, değil mi?" dedi Noah. Winona geçen yirmi dört saatte bu çocuğun içtenlikle gülmeyi öğrendiğine şahit olmuştu. Saçları yüzüne düşen o somurtkan baş belasının yerinde yeller esiyordu; onun yerini zor zamanları atlatarak olgunlaşan genç bir adam almıştı. Bu genç adam hayatta kötü şeyler olsa da iyiliğin galip geleceğine daima inanacaktı.

Ve bu Winona'nın sayesinde olmuştu.

Sanki teyzesinin zihninden geçenleri işitmiş gibi, "Teşekkürler, Winona teyze," dedi Noah. Winona buna da şaşırmamıştı. Noah'nın son zamanlarda neler düşündüğünü tahmin ediyordu.

"Hayır. Ben sana teşekkür ederim, Noah." Dönüp yeğenine baktı. "Annen ve baban konusunda bir hata yaptım. Hayatımın en büyük hatasıydı. Sen eskimiş, buruşuk dolarınla kapımı çalana kadar bir özrün yeterli olacağını sanıyordum. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Sen bana yaptığım hatayı düzeltme şansı verdin. Bu yüzden, teşekkürler."

Saat dokuz sularında ilk muhabir aradı. Winona, "Yorum yok," diyerek telefonu kapattı,

ama birkaç dakika sonra telefon yeniden çalmaya başlayınca sakın zamanları geride bıraktıklarını anladılar. Winona konuk odasına gidip Aurora'yı uyandırdı. Aurora dün gece Luke hakkında konuşup duran Winona'yi dinlemek için uykusuz kalmıştı. "Haydi, küçük kardeşim. Gitme vakti. Haberler duyuldu."

Winona biraz sonra Noah'nın, temiz kıyafetlerini giymiş, saçlarını yıkayıp, kurutup, kulaklarının arkasına atmış vaziyette merdivenden indiğini görünce zamanın geldiğini anladı. "Haydi, gidip babama söyleyelim."

Aurora homurdandı. "Richard'la yeniden evlenmeyi tercih ederim."

Winona bu sözler karşısında gülümsedi, ama sürüsünü evden kovalayıp arabaya bindirdi. Çok geçmeden çiftliğe vardılar ve korktukları başlarına geldi; kapalı çit kapısının önünde muhabirler birikmişti.

Winona çitin kapısını açıp, arabayla içeri girdikten sonra kapıyı yeniden kapatırken muhabirlere hatırlatmada bulundu: "Özel mülk."

Arabadan indikten biraz sonra Noah sordu: "Büyük babam ne diyecek?"

"Memnun olacak," dedi Winona. Bunun gerçek olmasını diliyordu.

Aurora güldü.

Verandanın merdivenlerinden çıktılar ve kapıyı çalıp içeri girdiler.

Babaları salondaki kanepede oturuyordu. Öfke dolu gözlerini kısıp onlara baktı. "Doğru mu?"

"Dallas dün serbest bırakıldı. Şu anda Vivi'nin yanında," dedi Winona.

Henry derin bir soluk alıp verdi. "Tanrım. İnsanlar ne diyecek?"

"Hata yaptığımızı söyleyecekler," dedi Winona.

"Ve Winona'nın bu hatayı düzelttiğini söyleyecekler," dedi Aurora ablasının elini sıkarak.

"Düzelttiğini mi? Yani şimdi daha mı iyi oldu?"

Winona böyle bir tepkiyle karşılaşmayı bekliyordu. "İyi bir iş yaptım, baba. Sen bunun farkında olsan da olmasan da, *ben* bunu biliyorum. Ve biz şimdi bir aile olarak yukarıya, onların kulübesine çıkıp Dallas'ı karşılayacağız."

Henry tek kelime etmeden, biçimsiz ellerini bir sıkıp bir açmakla yetinerek öylece oturdu. Winona babasının dudaklarının öfkeyle gerildiğini, ama aynı zamanda titrediğini gördü. Winona onun, kızlarıyla bir türlü göz göze gelemediğini fark edince ömründe ilk kez babasına Vivi Ann'in gözleriyle baktı; karşısında en ufak duygusunu dahi belli edemeyen bir adam duruyordu.

Winona yanına yaklaşıp babasının önünde diz çöktü. Yaşamı boyunca onun yanında kendini aciz hissetmişti; oysa artık babasından daha güçlü olduğunu biliyordu. Belki de hep öyleydi. "Bizimle gel, baba. Biz Grey'leriz. Önemli olan bu. Bize gerçek hislerini, kim olduğunu göster."

Henry kızına bakmadı, belki de bakamadı. Yalnızca ayağa kalkıp çalışma odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Winona babasının ne yaptığını anlamak için kapıyı açıp bakmaya gerek duymadı; her zamanki yerinde dikilmiş, bahçesine, topraklarına bakıp sabahın bu saatine rağmen içkisini yudumluyor olmalıydı.

Henry içeride kendini mi yiyordu, yoksa gülüyor muydu? Yapmadığı, söylemediği şeyler için hayıflanıyor muydu, yoksa içi bomboş muydu? İşin acıklı tarafı şu ki Winona bunu bilmiyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da öğrenemeyecekti. Henry'nin hissettiği ya da hissetmediği her

ne varsa, hepsi kendisine aitti. Winona'nın bildiği bir şey varsa o da ilk kez babasına acımış olduğuydu. Henry tercihi yüzünden uzak ve ıssız bir adaya dönüşmüştü. Aurora'ya manalı bir bakış fırlatarak, "Haydi, gidelim," dedi Winona, "o tercihini yaptı."

Vivi Ann ile Dallas bütün geceyi sevişerek, birbirlerini yeniden keşfederek ve Winona'nın onları nasıl kurtardığından söz ederek geçirdiler. Sonunda güneş, peygamberçiçeği rengindeki gökyüzünde yükselince yatakta doğruldular ve örtüler çıplak bedenlerine dolanmışken önemli meseleler hakkında konuştular.

"Noah muhteşem bir çocuk, Vivi. Onu çok iyi yetiştirmişsin. Dün beraberdik."

"Berbat bir iş çıkardım," dedi Vivi usulca. Dallas'la nasıl ayrıldıklarını anımsayınca bir kez daha utançla doldu.

"Yapma," dedi Dallas. "Yeterince vakit kaybettik. Pişman olmak yok. Ziyarete geldiğin zamanlarda seni görmediğim için kendimi suçlamadığımı mı sanıyorsun? Asil davranmak için deli gibi uğraşıyordum."

"Ama ben pes ettim."

Dallas, Vivi'ye gülümsedi, karısının terden ıslanmış saçını gözlerinden çekti ve onu bir kez daha öptü. "Ben de boyun eğdim. Artık her şey geçmişte kaldı."

Vivi ona başka bir şey soracakken kapı çaldı.

"Babamdır," dedi Vivi Ann. "Kahvaltının hangi cehennemde kaldığını soracaktır."

Yataktan kalktı, sabahlığını giydi ve gidip kapıyı açtı.

Bütün ailesi orada durmuş, gülümsüyordu. Neredeyse bütün ailesi. Babası orada değildi. İçi bu acıyla bir parça burkuldu; bu ona unutmayı tercih ettiği şeyleri, yitirilmiş bir ilişkiyi anımsattı. Ya da o ilişki hiç var olmamıştı. Vivi bundan hâlâ emin olamıyordu.

Noah, "Selam, anne," deyince Vivi'nin dikkati yine karşısındakilere çevrildi.

Önce Winona'ya baktı; ablasını o kadar seviyordu ki bu sevgiyi içine sığdıramıyordu. "Kahramanım benim," derken yalnızca birazını ifade edebildi. İleri atılıp ablasına sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak. Geri çekildiğinde ikisinin de gözleri dolmuştu.

Dallas, Vivi'nin yanında belirip onu sahiplenircesine beline sarıldı. O anda hepsi birbirlerine sokulup ağlayarak kucaklaştılar. Bu fasıl sona erdiğinde Vivi Ann kocasının elinden tutmuş, Water's Edge'in çayırıların ortasında, gözyaşları içinde ailesine -Grey'lere- ve onları tanımlayan bu topraklara dalıp gitmişti. Buradan bakınca, kulübenin ardında yükselen ve kökleri verimli toprağın derinliklerine uzanmış ulu çamları görebiliyordu. Bahar güneşi döner dönmez canlanmaya hazır, engebeli yemyeşil çayırlar bu serin sonbahar ayında uyuyorlardı. Ahırın aşağısında kızlarla bir arada, ait olmanın nasıl bir his olduğunu hep tadararak büyüdüğü o ev duruyordu. Bu yalnızca oğluna değil, buraya, bu topraklara, bu yere ait olduğunu henüz fark etmeyen kocasına da tattırmak istediği bir duyguydu. Onlar Dallas'a bunu hediye edeceklerdi. Grey'lerin son kuşağından bir sonraki kuşağa kalacak miras buydu; bir evin sınırlarının, insanın toprağındaki özel mülk sınırları ya da sembollerıyla çizilemeyeceği gerçeği. Önemli olan, kim olduğunuz, zor zamanlarda birbirinize nasıl kenetlendiğinizdi. Mühim olan kalbinizde yer verdiğiniz insanlardı.

Sanırım, o aptal sorularınızla hayatımı nasıl kurtardığınızı bilmiyorsunuzdur, Bayan I.

Ben kimim? Takıldığım soru buydu. Dokuzuncu sınıftayken kim olduğumu ya da kim olmak istediğimi bilmiyor ve kesinlikle öğrenmek de istemiyordum. Ama artık biliyorum.

Babam eve gelince her şey değişti. Neredeyse Water's Edge'e varır varmaz insanlar uğramaya başladılar. İlk gelenler Myrtle ile Cissy Michaelian ve babasıydı.

Bir an orada öylece durduk. Bu garip, sessiz bir Red Rover, Red Rover® oyunu gibiydi. Onlar kamyonun yakınındaydılar, bizse oyun alanının yanında duruyorduk. Sonra Myrtle babamın yanına yaklaşp, "Hata yaptım galiba," dedi.

"Sorun değil," dedi babam usulca.

** İki gruba ayrılıp el ele tutuşarak tarafların birbirlerinin zincirlerini kırmaya çalışmasına dayanan bir tür çocuk oyunu. (yay. n.)*

Babamın onu affetmesinin Cissy'nin büyükannesi için ne kadar önemli olduğunu anladım ve hayatımda ilk kez babamla gurur duymanın nasıl bir his olduğunu fark ettim.

Sonra babam Cissy'ye döndü. "Demek oğlumun sevdiği kız sensin," dedi ona.

Cissy başını salladı. "Umarım öyledir," diyerek ağlamaya başladı.

"Her şeyi sen başlattın," dedi babam. "Teşekkür ederim."

Sonra Cissy yanıma yaklaşp beni öptü ve o anda sanki hiçbir şey yaşanmamış, yalnızca o an yaşanmış gibiydi. Ve ben mutluydum, çünkü bütün bunlar olup biterken, İşte ben buyum, diyordum içimden.

Ben bir Grey'im, bir Raintreey'im ve hiç önemsemediğim bu topraklar benim ait olduğum yer. Bu kasabaysa düşündüğüm gibi değil. Ah, bazı insanlar babama ya da bana inanmıyor ola biliri er ve belki de asla inanmayacaklar, ama önemli değil. Çünkü biz inanıyoruz ve burada, bir aradayız. Babamın eve dönüşünü kutlamak için bir sürü kişi geldi. Tabii büyükbabam hariç. Bu duruma gerçekten kafam bozuldu, ama babama söylediğimde o gülüp geçerek, "Anlıyorum ben, yaşlı adamı kendi haline bırak," dedi. Bu yüzden ben de öyle yapmaya çalışacağım.

Ve o gece, herkes gidince, annem, babam ve ben evimizde baş başa kaldık. Pencereden bakınca Kaçak'ın bizi izlemekte olduğunu gördüm. Babam yanıma yaklaştı ve kolunu omzuma attı. "Her gece seni düşündüm, Noah," dedi. "Her gece."

O anda annem de gelip yanımda durdu ve sordu: "Benim erkeklerim burada bir başlarına ne yapıyorlar bakalım?"

Ben de o an aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Seni bekliyorlar."

"Beklemek bitti artık," dedi annem. "Bu aile yeterince bekledi. Kâğıt oynamak isteyen var mı?"

"Evet," dedi babam. "Oğluma poker oynamayı öğretme vakti geldi.

...

İşte cevabımı bulduğum an, sonunda kim olduğumu anladığım an o andı.

SON

Tesekkür

Küçüklü büyüklü resmî konulardaki yardımlarından ötürü Kany Levine'e tekrar teşekkür ediyorum.

Atlarla ilgili tuhaf sorularımın hepsine yanıt veren ve hataları düzeltmek için metni titizlikle okuyan Holly Bruhn'a teşekkürler. Sana borçluyum.

Andrea Crillo'ya ve Rotrosen Ajans'ın olağanüstü ekibine: Sizin desteğiniz ve teşvikiniz olmadan bütün bunların üstesinden nasıl gelebilirdim ki?

St. Martin's Yayınevi'nin harika ekibine: Her şey için teşekkür ederim.

Ve ülkenin dört bir yanında her bir dava için adalet arayan çeşitli Masumiyet Projelerine: Sizleri selamlıyorum.

Yazar Hakkında

New York Times'ın çok satan yazarı KRISTIN HANNAH, Ateşböceği Yolu ve Kış Bahçesi de dâhil olmak üzere birçok romana imza atmıştır. Hannah yazar olmadan önce avukatlık yapmıştır. Bir oğlu olan yazar, eşiyle birlikte Kuzeybatı Pasifik, Hawaii'de yaşamaktadır. Yazar hakkında bilgi edinmek için: www.kristinhannah.com

Tarama & Düzenleme: Only

BİR GÜN GELİR, EN YAKINLARINIZ SİZE SIRT ÇEVİREBİLİR; KIZ KARDEŞİNİZ BİLE...

Dünyanın dört bir yanında kadınlar Kristin Hannah'nın *Ateşböceği Yolu* romanını okuduktan sonra güldüler, ağladılar ve arkadaşlarının değerini bir kez daha anladılar. Yazar bu kez kız kardeşlerin dokunaklı, muhteşem ve karmaşık dünyalarını keşfe çıkıyor...

Gerçek Renkler, *New York Times*'in çok satan yazarı Kristin Hannah tarafından şimdiye dek anlatılan en kışkırtıcı, en etkileyici ve en yürek burkan hikâye. Kimliğiyle özdeşleşen parlak kalemi ve unutulmaz karakterleriyle yazar, birbirine kenetlenmiş dünyaları kıskançlık, ihanet ve türüne nadir rastlanan bir ihtirasla darmadağın olan üç kardeşin hikâyesini anlatıyor.

"Kristin Hannah kız kardeşler arasındaki güçlü bağlar, bir aileyi parçalayabilecek tatsızlıklar ve aşkın şifa veren gücü hakkında büyüleyici bir hikâye anlatıyor. Sürprizlerle dolu samimi bir içgörü ve eski güzel günlere has bir anlatım... Merak uyandıran bu roman için şöyle denebilir: 'Koltuğunuza kıvrılın ve tadını çıkarın!'"

Kate Jacobs

"Hannah, kız kardeşlerin derin, duygusal ilişkilerini inceledikçe, bir çırpıda okunacak, güzel ve sürükleyici bir aşk, rekabet ve aile hikâyesi yaratıyor."

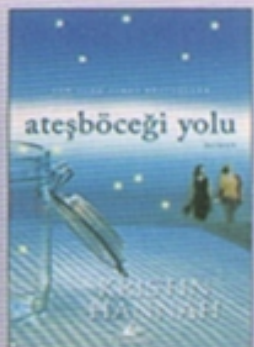
Booklist

"Hannah, kadınların -karakterlerinin ve okuyucularının- ne istediğini iyi biliyor."

Publishers Weekly

"Son derece romantik ve yürek burkan, içine girmek ve mümkün olduğu kadar orada kalmak isteyeceğiniz bir roman."

People Magazine

Only